DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HİÇBİR SIR SONSUZA DEK GİZLİ KALMAZ

Şeytanın Ekmeği

MERDİVEN BOŞLUĞUNDAKİ SIR

MAUREEN JOHNSON

PDF NOKTASI

1936 yılında Ellingham Akademi'de yaşanan kaçırılma ve cinayet olaylarını çözmek, Stevie'nin hayatında en çok istediği şeydir. Zaten Akademi'ye kabul edilmesinin başlıca sebebi de budur. Ancak yaşanan dehşet verici bir olay yüzünden ailesi artık Akademi'ye dönmesine izin vermemektedir.

Stevie, okuluna geri dönebilmek için nefret ettiği Edward King ile anlaşma yapmak da dâhil olmak üzere her şeyi denemeye hazırdır. Fakat ortada çok daha tehlikeli bir oyunun döndüğünü fark eder. Katil nereye saklanmış olabilir? Albert Ellingham'ın ardında bıraktığı bilmece ne anlama geliyor? Şeytanın Ta Kendisi olayının ardında kimler var?

Ellingham Vakası'nın tahmin ettiğinden çok daha karmaşık ve korkutucu bir hal aldığını fark eden Stevie, parçaları birleştirip cinayetleri çözmeyi ve suçluları açığa çıkarmayı başarabilecek midir?

ıytanın Ta Kendisi serisi upuzun bir cinayet romanı olsaydı, *Merdiven Boşluğundaki Su* asla bitmesini istemediğim bir bölümü olurdu."

-ENTERTAINMENT WEEKLY

"Serinin ikinci kitabında [illegible], deyim yerindeyse vur-kaç taktiği uygulayarak çözülen bazı gizemlerin yanında uzun zamandır ortaya çıkması beklenen sırlar okurları daha [illegible] büyük bir heyecana [illegible] Sıkı durun, bu kitap büyük [illegible]acak!"

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

THG
0826929
UKI

9 786258 133813

Aslında orada olmayan birini nerede ararsın?
Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.

— Vefat Ettiği Gün Albert Ellingham'ın Masasında Bulunan Bilmece.
30 Ekim 1938

13 Nisan 1936, 21.00

"Dottie'yi gören oldu mu?" diye sordu Bayan Nelson.

Minerva Yurdu'nun müdiresi Bayan Nelson, cevap beklentisiyle etrafına bakındı. Bahar gelmişti ancak dağda hava hâlâ serindi ve Minerva Yurdu sakinleri ortak alandaki şöminenin başında toplanmıştı.

"Revirde olabilir," dedi Gertie van Coevorden. "Umarım burnunu çekip durmasına çare bulurlar. Hepimizi hasta edecek. İğrenç bir durum. Yakında Astorsları göreceğim. Hasta olmamam lazım."

Gertie van Coevorden muhtemelen Ellingham'daki en zengin öğrenciydi. Soyağacında iki Astors ve bir Roosevelt vardı ve bunun rahatlığıyla her fırsatta lafa karışabiliyordu.

"Gertrude," dedi Bayan Nelson ikaz eder gibi.

"Ama *gerçekten,*" dedi Gertie. "Dottie burada olmadığına göre konuşabiliriz. Gördüğüm en iğrenç burun çekme şekline sahip ve ayrıca burnunu koluna siliyor. Onun gibilere farklı davranmamamız gerektiğini biliyorum..."

Onun gibiler derken yoksul öğrencileri kastediyordu, küçük oyununun bir parçası olarak Albert Ellingham'ın topladığı on-on bir tane kavgacı çocuk. Zengin ve fakiri kaynaştırma prensibiydi.

"Öyleyse davranma," dedi Bayan Nelson.

"Tamam, *parlak* bir öğrenci olduğunu biliyorum..." dedi Gertie.

Az bile söylüyordu. Dottie Epstein ortalama bir profesörü cebinden çıkarırdı.

"...ama iğrenç işte. Sadece *diyorum* ki..."

"Gertrude," dedi Bayan Nelson yorgun çıkan sesiyle. "Gerçekten yeterli."

Gertrude burun kıvırıp dikkatini okumakta olduğu *Photoplay* dergisine verdi. Ateşin diğer yanındaki Francis Josephine Crane, yani Ellingham Akademi'nin en zengin ikinci öğrencisi, oturduğu yerden başını kaldırdı. Çinçilya kürkünden battaniyesiyle kendine yuva yapmıştı ve elindeki kimya kitabıyla *Gerçek Dedektif* dergisinin son sayısı arasında gidip geliyordu. Ve bir yandan da her şeyi izliyordu.

Francis de Gertie gibi New Yorkluydu. Crane Un (Amerika'nın bir numarası! Crane varsa pişirmek kolay!) markasının sahibi Louis ve Albertine Crane'in on altı yaşındaki kızlarıydı. Anne ve babası Albert Ellingham'ın yakın arkadaşlarıydı, Albert Ellingham okul açıp da yeni öğrencilere gereksinim duyunca Francis özel bir şoförün kullandığı araçla, peşlerinde akla gelebilecek her türlü lüks eşyayı taşıyan sandıklarla dolu kamyonetle Vermont'a gönderildi. Vermont'un tepesinde kar fırtınalarının eksik olmadığı bu okulda, aşırı zenginler ve yoksul insanlarla bir arada kalan Francis, ailesine göre kontrol altına alınmıştı. Fakat Francis öyle düşünmüyordu, kimse onun fikrini sormamıştı.

Francis, Gertie'nin ismen Astors ve Rooseveltlere bağlı olmasına rağmen gerçekte Central Park Gazinosu'nda çalışan yakışıklı bir barmenin biyolojik kızı olduğunu bi-

liyordu, çünkü ailenin hizmetçileriyle konuşmuştu. Gazino, çok sayıda New Yorklu zengin ve canı sıkılmış sosyetik kadının öğleden sonralarını bir şeyler yudumlayarak -ve görünen o ki başka şeyler de yaparak- geçirmekten keyif aldığı bir yerdi. Bunu ne Gertie ne de babası biliyordu. Francis'in zamanı geldiğinde çıkarmak için cebinde sakladığı ufacık güzel bir bilgiydi bu.

Böyle şeyler için doğru zaman hep vardı. Francis, maldan mülkten sıkılmış olacak kadar zengin ve zekiydi. Sırları severdi. Sırların gerçek değeri vardı.

"Dottie'yi kimse görmedi mi?" diye yeniden sordu Bayan Nelson, bir yandan da kulağındaki elmas top küpelerle oynuyordu. "Birini arayıp kütüphaneye bakmasını söyleyeceğim. Büyük ihtimalle oradadır, saate bakmayı unutmuştur."

Francis, Dottie Epstein'in kütüphanede olmadığını biliyordu. Onu birkaç saat önce ormana doğru koştururken görmüştü. Dottie kitap okumak için kendine daima kuytu köşeler bulan tuhaf, anlaşılması zor bir yaratıktı. Francis bir şey demedi çünkü eğer istiyorsa Dottie'nin gizlenmeye hakkı olduğunu düşünecek kadar ona saygı duyuyordu.

Bayan Nelson'ın üst kattaki odasında telefon çalmaya başladı ve kadın cevap vermek için yerinden kalktı. Belki beklenmedik sis yüzünden belki de saatin Dottie'nin her zamanki dönüş vaktini geçmiş olmasından – Francis'in içine bir kurt düştü. Kitabının içinde duran dergiyi kapatıp sandalyesinden kalktı.

"Hey, odana gidiyorsan battaniyeni bana versene," dedi Gertie. "Kendiminkini almaya üşeniyorum."

Francis tek eliyle çinçilyayı kaptı ve geçerken Gertie'nin kucağına bıraktı. Karanlık koridorda banyoya doğru yürüdü. Kapıyı kilitledikten sonra ayakkabılarını ve çorapla-

rını çıkarıp klozet kapağının üstüne basarak klozeti pencere pervazına erişebilmek için tabure gibi kullandı. Bu çok riskli bir pozisyondu – soğuk mermer pervaz ancak Francis'in ayağının yarısının sığabileceği genişlikteydi ve Francis dengesini kaybedecek olursa düşüp başını tuvalete ya da zemine çarpıp yarabilirdi. Parmaklarını pencerenin çerçevesine dolayıp sıkıca tutunması gerekiyordu. Bunu yaparsa tavandaki ufak deliğe yaklaşabilecek ve o delik üst kattaki telefon konuşmasını, ses biraz boğuk da gelse dinleyebilmesini sağlayacaktı.

Francis tavana kulak verdi ve Bayan Nelson'ın konuşmasının sonundan ufak tefek parçalar yakaladı. Bayan Nelson'ın ses tonunun yükseldiğini hemen fark etmişti, oldukça telaşlıydı.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Nelson. "Aman Tanrım, ne zaman..."

Bayan Nelson rol yapmaya meyilli biri değildi. Kontrollü, bakımlı, çekici ve klasik bir tipti – biyoloji öğreten bir Smith mezunuydu. Parlak kestane rengi saçları vardı, sürekli aynı pahalı görünümlü elmas top küpeleri takar ve dönüşümlü olarak birkaç kıyafet giyip dururdu. Ellingham'da ders veren ya da çalışan herkes gibi yetenekli ve üstün zekâlıydı.

Şimdi ise sesi korkmuş gibi geliyordu.

"Fakat polis... Evet. Anlıyorum."

Polis mi?

"Kızlar yattığında sizinle orada buluşuruz. Şimdi hepsini odalarına gönderiyorum. Birazdan gelirim."

Telefon pat diye kapandı, Francis tünediği yerden indi ve Bayan Nelson alt kata inerken o da ortak salona döndü. Bayan Nelson normal görünmeye çalışıyordu ama gözle-

rindeki o parlak, telaşlı bakışa, yüzündeki kızarmaya engel olamıyordu. Kapıya yürüyerek kocaman demir sürgüyü çekti. Eli belli belirsiz titriyordu.

"Yatma vakti, kızlar," dedi.

"Dottie nerede?" dedi Gertie.

"Haklıymışsın. Geceyi revirde geçiriyormuş. Hadi yatağa, herkes yatağa."

"Saat daha ona beşe var," dedi Agnes Renfelt. "Dinlemek istediğim bir program var."

"Odanda," dedi Bayan Nelson. "Radyonu orada dinleyebilirsin."

Francis koridorun sonundaki kendisine ait olan iki numaralı odaya gitti. İçeri girer girmez elbisesini çıkarıp siyah bir yün pantolon ve gri kayakçı kazağını giydi. Çalışma masasının üst çekmecesinden bir mum ve bir kutu kibrit çıkararak cebine koydu. Sonra kapısının önüne yere oturdu, kulağını kapıya dayadı ve bekledi.

❖

Yaklaşık iki saat sonra Francis, Bayan Nelson'ın onun odasının önünden geçtiğini duydu. Kapısını hafifçe aralayınca kadının koridorun sonunda döne döne yükselen sarmal merdivene yöneldiğini gördü. Başucundaki saatin parlayan akrep ve yelkovanına baktı. Bayan Nelson'a on dakika müddet verdi. Böylesi daha güvenli olurdu.

On dakika bitmek üzereyken Francis, odasından çıkarak koridorun sonundaki sarmal merdivene gitti. Yavaş yavaş merdivenlerin arkasına dolandı. Bu merdivenlerin arka tarafı kapalıydı ve yekpare görünüyordu ancak Fran-

cis merdivenlerin sırrını bir gece koridorda Bayan Nelson'ı gizlice gözetlerken keşfetmişti. Merdivenlerdeki aldatmacayı çözmesi Francis'in haftalarını almıştı ama sonunda doğru noktaya bastığında, yerden ufak bir kapı mandalının fırladığını öğrenmişti. Bu mandalı çekince küçük bir alan ortaya çıkıyordu. Merdiven boşluğunun içindeki bu yer, boş, ufacık bir depoya benziyordu. Fakat dikkatli baktığınızda yerdeki kapağı fark ediyordunuz. Bu gece kapak açıktı ama genelde Bayan Nelson kapıyı arkasından kapatacak kadar dikkatli bir insandı.

Kapak, hiçliğe iniyormuş gibi görünen bir merdivenin olduğu soğuk ve karanlık bir deliğe açılıyordu. Merdivenden ilk inişinde Francis'in ödü patlamıştı. Şimdi ise merdiveni hissediyor, karanlığa doğru nasıl yol alacağını biliyor, her basamağa dikkatle basıyor, önce ayak parmaklarının köklerini değdiriyor ve zemine ulaşana dek de asla tamamen topuklarının üstüne basmıyordu.

Merdivenin bitiminde Francis kendini pütürlü taşlardan yapılmış dar bir geçitte buldu. Geçit kendi boyundan yalnızca birkaç santim yüksekti ve sadece bir kişinin sığabileceği genişlikteydi. Bu, Francis'e hiç de hoş olmayan bir biçimde mezarı anımsattı. Francis kolunu kaldırıp mumu yakmayı başardığında kibritin kükürtlü kokusu içeriyi kapladı ve küçük bir ışık halkası Francis'i çevreledi.

Ve Francis yürüyüşüne başladı.

KAYIP İKİNCİ ELLINGHAM ÖĞRENCİSİ VE BİR KANUN KAÇAĞI; HAYES MAJOR'IN ÖLÜMÜYLE ALAKALI OLMASI MUHTEMEL ÖZEL BATT RAPORU

15 EKİM

YouTuber Hayes Major'ın ölümüyle ilgili önemli bir gelişme yaşandı. Pek çok okur, *The End of It All* adındaki sevilen programıyla ünlü Major'ın, Ellinghamların kaçırılma vakaları ve 1936 senesinde yaşanan cinayet hakkında yaptığı video çekimi esnasında öldüğünü hatırlayacaktır. Talihsiz genç, bir tünelde yaptığı çekim esnasında ölümcül miktarda karbondioksite maruz kalmıştı.

Polis, Hayes Major'ın ölümünü bir sahnenin çekiminde sis etkisi yaratmak için büyük miktarda kuru buz kullanılması sonucu gerçekleşmiş bir kaza olarak nitelendirmiş olsa da olayın kapandığını söyleyebilir miyiz? Ellingham'ın gözü pek dedektif öğrencisi Stephanie (namıdiğer Stevie) Bell'e göre kesinlikle hayır. Olayın gidişatından memnun olmayan Stevie kendi soruşturmasını başlattı. Hatırlayan varsa, kendisi Ellingham Vakası'nın uzmanı olması sebebiyle okula kabul edilmişti. Bell, tünele kuru buzu yerleştirenin Major olmadığını ve aslında kazara ya da kasıtlı olarak bir başkası tarafından öldürüldüğüne kanaat getirdi. Buna ek olarak Major'ın iddia ettiği üzere çok sevilen programını kendisinin yazmamış olduğu sonucuna da vardı.

Major'ın öldüğü gün çekilmiş fotoğrafları inceleyen Bell, bu fotoğraflarda yer alan bilgilerden yola çıkarak, okul arkadaşı Element Walker'ı *The End of It All* serisini

yazmakla suçladı. Major, Walker ve Bell'in kaldıkları Minerva Yurdu'nda çıkan tartışmaya, okul yönetimi de dâhil oldu. Geri kalan tüm öğrenciler ise Minerva Yurdu'ndan Ellingham Büyük Köşkü'ne alındı.

Daha sonra yaşananlar kimsenin tahmin edemeyeceği kadar şaşırtıcıydı.

O gece Büyük Köşk'te bulunan kaynaklar, okul yönetiminin Element Walker'ı sorguladığını ve okulun bir avukatla görüş alışverişinde bulunarak hukuki yollara başvurmak için sorgulamayı durdurmaya karar verdiğini doğruladılar. Albert Ellingham'ın ofisinde tek başına beklemesi için bırakılan Walker, kapı kapalı olmasına ve insanlar ofisin önünde bekliyor olmasına rağmen odadan bir şekilde kaçmayı başardı ve o zamandan beri onu gören olmadı. Walker'ın kaçmak için duvardaki gizli bir geçidi kullandığına dair kayıtlar mevcut.

Ve herkesin aklında aynı soru var: Element Walker gecenin bir vakti, yiyeceksiz, telefonsuz, arabasız ve hiçbir hazırlık yapmadan nereye gitmiş olabilir? Ellingham Akademi, ücra ve dağlık bir bölgede yer alıyor. Walker oradan nasıl kaçtı? Kampüsten biri ona yardım mı etti? Geçidi nereden biliyordu? Major'ın ölümüyle gerçekten ilgisi var mıydı, yoksa panikle mi kaçmıştı?

Walker'ın ortadan kayboluşu, gün geçtikçe daha da karmaşık bir hale gelen bu vakada daha büyük soru işaretleri yarattı.

En güncel haberler için Batt Raporu'nu takipte kalın.

I

Pittsburgh'de yaşadığı muhitte Stevie Bell'e Ellingham Akademi'yi en çok hatırlatan şey *Funky Munkee* isimli kafeydi. Kafe, acayip bir fontla yazılmış tabelasıyla 90'lı yıllardan kalma eski bir binadaydı. Binanın, her biri ana renklerin farklı tonlarıyla boyanmış ışıltılı duvarları vardı. İçeride bir kafenin olmazsa olmazı, orta tempoda bir gitar sesi duyuluyordu. Etrafta kahve çekirdeği resimleri, bitkiler, ayakları sallanan masalar ve büyük boy bardaklar vardı. Bunların hiçbiri Stevie'nin önceki okuluna ait özellikler değildi.

Stevie'nin hoşuna giden ve Ellingham gibi olan tarafı, bu kafenin onun evi olmamasıydı ve Stevie buradayken hiç kimse onu rahatsız etmiyordu.

Bu hafta her gün gelip en küçük, en ucuz kahveyi sipariş etmişti. Kahvesini alıp dükkânın arka kısmındaki kırmızı duvarlı, havasız, hücreye benzeyen kapısız ufak odaya geçiyordu. Oda karanlık ve pisti, oturduğu masanın ayakları sallanıyordu ve üstü yapış yapıştı. Bu odadan herkes uzak duruyordu ki Stevie'nin hoşuna gitmesinin nedeni de buydu. Burası artık onun en önemli işlerini yaptığı ofi-

siydi. Bunu evde yapmaya kalksa, ailesi odaya girebilirdi. Burada insanlarla beraberdi fakat hiç kimse ne yaptığını umursamıyordu, hatta onun farkında bile değillerdi.

Stevie, kulaklığını taktı ama müzik açmadı –tam bir sessizliğe ihtiyacı vardı. Sırt çantasını kendine dönük vaziyette masanın üstüne koyup açtı. İlk önce bir çift kauçuk eldiven çıkardı. Bu eldivenleri döndüğü gün CVS'den satın almıştı. Bu aşamada bunları giymek muhtemelen gereksiz bir önlemdi ama yine de zararı dokunmazdı. Eldivenleri eline geçirdi. Çok tatmin edici bir duyguydu. Stevie iki elini kullanarak çantasının dibine ulaşıp içinden küçük, ezilmiş bir teneke çay kutusu çıkardı.

Teneke, evde bırakamayacağı kadar değerliydi. İnsan, tarihi önemi olan bir şey bulunca yanından ayırmıyordu. Stevie, nereye gitse bu kutuyu da yanında götürürdü. Hatta gün içinde dolabına kilitler, evde de çantasına koyardı. Kutunun gözden uzak ve güvende olduğundan emin olmak için düzenli aralıklarla uzanıp sırt çantasındaki çıkıntıya dokunurdu.

Teneke kutu, kare şeklinde ve kırmızı renkliydi, pek çok yeri içine çökük, ağız kısmı küflüydü. Üzerinde OLD ENGLISH TEA BAGS[1] yazıyordu. Stevie, kutunun kapağını açtı. Hafiften sıkışmıştı, o yüzden biraz zorlaması gerekti. Kutunun içinde bir parça beyaz tüy, boncuklu bir örtü, üzerinde kırmızı bir rujdan kalma parçalar olan lekeli altın rengi bir ruj kabı, ayakkabı şeklinde minicik, emaye bir ilaç kutusu, birkaç defter yaprağı ve siyah-beyaz fotoğraflarla, yarım kalmış bir şiir taslağı vardı.

Bu basit nesneler, seksen yıllık Ellingham vakasına ait gerçek kanıtın ilk parçalarını oluşturuyordu. Ve Stevie bunları ortaya çıkardığında, Ellingham hayalleri yerle bir olmuştu.

[1]Bir poşet çay markası. (ç.n.)

Ellingham. Stevie'nin eski okulu. Eğitim alma hayalleri kurduğu ve kısa süreliğine de olsa bu amacına ulaştığı okul. Ve Ellingham, artık arkasında bıraktığı okul.

❖

Pittsburgh'deki hiç kimse Ellingham'da Stevie'ye gerçekten ne olduğunu anlamamıştı. Sadece iyi bir okula gitmek için evden ayrıldığını, sonra YouTuber çocuğun oradaki bir kazada öldüğünü ve birkaç hafta sonra da Stevie'nin geri döndüğünü biliyorlardı.

Hayes Major'ın ölümünün Stevie'nin oradan ayrılışını başlatan olay olduğu doğruydu. Fakat Stevie'nin ailesi tarafından Ellingham Akademi'den alınmasından sorumlu olan kişinin ismi Germaine Batt'di ve Germaine Batt bunu kesinlikle isteyerek yapmamıştı.

Ellingham Akademi'deki herkesin bir *yeteneği* vardı ve Germaine Batt'inki de haber yazmaktı. Hayes'in ölümünden önce mütevazı bir internet sitesi ve az sayıda takipçisi vardı. Ancak insan haber sektöründeyse ölüm, iyi bir iş kaynağıydı. Ne demişler, "Kan varsa, reyting de vardır." (*Demişler* derken... Stevie pek emin değildi. Birileri demişti işte. Kanlı, kasvetli, korkunç hikâyelerin her zaman ilgi çekeceği anlamına geliyordu bu söz, haberler bu yüzden hep kötülerle doluydu. İyi şeyler insanların pek umurunda olmuyordu. Haberler eşittir *kötülük*.)

Stevie'nin işini bitiren hamle, Element Walker'la *The End of It All* programının yapımı hakkında yüzleştikleri günün ardından geldi. Stevie, Ellie'nin Hayes'in bilgisayarını çalıp Minerva'daki küvetin altına gizlediğini biliyordu. Hayes'in, onu öldürecek miktarda kuru buzu almak için giriş kartını kullanan kişi olamayacağını da biliyordu. Ayrıca Hayes onu ünlü yapan, neredeyse film anlaşması yapma fırsatı elde etmesini sağlayan programı da kendisi

yazmamıştı. Program, tamamen Ellie'nin eseriydi.

Söz konusu gecede Stevie'nin herkese anlatmaya çalıştığı şey buydu. Ellie'yle yüzleşmişlerdi, önce Minerva'da, sonra da Büyük Köşk'te. Ve Ellie kilitli bir odanın içinde olmasına rağmen kayıplara karışmayı başarmıştı. Kaşla göz arasında yok olmuştu resmen. *Puf.* Albert Ellingham'ın ofisinin duvarlarından geçmiş, gizli bir geçitte ilerleyerek bir şekilde dışarı çıkmıştı. Kaçmıştı yani. Bir yerlere...

Okul bu bilgiyi asla paylaşmadı. Ellie resmi olarak hiçbir konuda suçlu değildi. Yatılı okuldan kaçan bir öğrenciydi sadece. Sorun şu ki Hayes'in ölümünün ardından Stevie'nin ailesi Ellingham'da olan her şey için Google bildirimlerini açmıştı ve Stevie'nin Hayes'in ölümünü nasıl araştırdığı hakkındaki Batt Raporu blog yazısını da bu sayede gördüler. Üstüne bir de ortada elini kolunu sallayarak dolaşan potansiyel bir katil vardı. Germaine'in yazısının çıkmasından iki saat sonra Stevie'nin telefonu çaldı ve ondan on saat sonra, dışarıdan araç kabul edilmemesi kuralına rağmen ailesi arabayla Ellingham'ın kapısındaydı. Gece gözyaşlarıyla geçti. Stevie, Pittsburgh'e dönüş yolu boyunca, yorgunluktan bitkin düşene dek arabanın camından dışarıyı seyretti; sessizce ve hiç durmadan ağladı. Sonraki pazartesi yeniden eski okulundaydı, apar topar birkaç derse girdi.

İşin sırrı Ellingham'ı pek fazla düşünmemekti –binaları, havanın kokusunu, özgürlüğü, macerayı, insanları... Özellikle de insanları.

Stevie, arkadaşları Janelle ve Nate'e mesaj gönderebiliyordu. En çok da Janelle'e. Aslında daha çok Janelle ona gönderiyordu. Her gün düzinelerce mesaj atıp Stevie'nin nasıl olduğunu kontrol ediyordu. Stevie yalnızca üç-dört mesajdan birine cevap verebiliyordu çünkü cevap yazma-

sı, koridorda, ortak salonda, yemek masasında Janelle'i görmeyi ne kadar özlediğini düşünmesi demekti. Limon ya da portakal çiçeği kokan, endüstriyel aletlerle çalışırken güvenli olsun diye saçlarını bir sürü renkli fularlarından biriyle saran sevimli arkadaşı Janelle'in duvarın diğer tarafında olduğunu bilerek uyumayı nasıl da özlemişti. Janelle bir üreticiydi; küçük robotlar, çeşitli makineler yapardı ve şu anda Sendel Waxman yarışması için bir Rube Goldberg makinesi hazırlıyordu. Gönderdiği mesajlar, Stevie gittiğinden beri Janelle'in atölyede daha fazla zaman geçirdiğini ve Vi Harper-Tomo ile ilişkilerinin ciddileştiğini gösteriyordu. Janelle'in hayatı dolu doluydu ve Stevie'nin de hayatında yer almasını istiyordu. Stevie ise kendini uzakta kalmış hissediyordu ve buradaki Subway'in olduğu alışveriş merkezi ve Funky Munkee'de bira ve sigara içilen mekân dâhil hiçbir şey onu mutlu etmiyordu.

Stevie için tek önemli olan şey teneke kutusuydu çünkü o kutu olduğu sürece Ellingham Vakası da vardı.

Kutuyu, ayrılmadan kısa süre önce Ellie'nin odasında bulmuştu. İnternet üzerinden bir uygulama kullanarak kutunun hangi tarihe ait olduğunu tespit etmişti. 1925 ve 1940 yılları arasında bir zaman dilimine aitti, içindeki çay meşhur ve çok satılan bir çaydı. Tüy yaklaşık on santim uzunluktaydı ve bir kıyafete takılabilirmiş gibi görünüyordu. Örtü 20x20 santim ölçülerindeydi, açık maviydi, üzerinde gümüş rengi, mavi ve siyah boncuklar vardı ve kenarları yırtılmıştı. Başka bir çöp daha. Rujun kenarında ÖPÜŞME GARANTİLİ yazıyordu. Kullanılmıştı fakat tamamı değil. Bir değeri olabilirmiş gibi görünen tek şey ilaç kutusuydu. Uzunluğu beş santimden biraz fazlaydı. İçi boştu.

Stevie bu dört nesneyi bir grup olarak düşünüyordu. Kişisel şeylerdi ve takı ya da giyimle ilgiliydiler. Tüyle

yırtık kumaş çöptü, bu yüzden onların muhafaza edilmiş olma nedeni muammaydı. Ruj ve ilaç kutusu değerli eşyalar olabilirdi. Büyük ihtimalle hepsi bir kadına aitti. Mahrem eşyalardı. Onları kutuya her kim koyduysa onun için bir şeyler *ifade etmiş* olmalılardı.

Diğer iki nesne muhtemelen çok daha fazla öneme sahipti. Bunlar Bonnie ve Clyde taklidi yapan iki insana ait fotoğraflardı. Stevie, bakışları bulanıklaşana dek gözlerini ayırmadan fotoğraflara baktı. Kızın kısacık kesilmiş koyu renk saçları vardı. Stevie, Google'da şair Lord Byron'ın bazı resimlerine bakıp şairin resimdeki erkeğe benzediğini bulmuştu. Resimdeki iki kişi kendileriyle ilgili bir şiir yazmışlardı. Peki, ama *kimdi* bunlar? İşin kötüsü, önceki Ellingham öğrencilerinin isimlerine ait hiçbir bilgisayar kaydı yoktu. İsimleri hiçbir zaman önemli olmamıştı, asla vakanın bir parçası değillerdi. Bu yüzden de isimleri hiçbir yerde yazmıyordu. Stevie internet araştırması yaparak vaka üzerinde çalışırken girip çıktığı her forumdaki mesajları okudu. Suçların işlendiği tarihte veya takip eden yıllarda öğrencilerden birkaçı çıkıp ya polise ifade vermiş ya da basına konuşmuştu. İçlerinde en çok konuşan, Dottie Epstein'in en yakın arkadaşı olduğunu iddia eden ve New York sosyetesine yeni girmiş bir genç kız olan Gertrude van Coevorden'di. Kaçırılma olaylarından sonra haftalarca gözyaşları içinde röportajlar vermişti. Ancak fotoğraflardaki insanların kim olduğunu tespit etmek için bunların hiçbir faydası yoktu.

Ve bir de şiir vardı. İyi bir şiir değildi. Tam bir şiir bile değildi.

Frankie ve Edward'ın Baladı
2 Nisan 1936

Frankie ve Edward'ın gümüşü vardı
Frankie ve Edward'ın altını vardı
Ama ikisi de oyunun ne olduğunu gördüler
Ve ikisi de gerçekler söylensin istediler

Frankie ve Edward krala boyun eğmediler
Sanat ve aşk için yaşadılar
~~Ülkeye hükmeden adamı koltuğundan ettiler~~
Aldılar

Kral, bir tepede yaşayan soytarının biriydi
Oyuna hükmetmekti isteği
Frankie ve Edward bir el oynadı
Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı

Stevie şiirden pek anlamazdı ama vakaları çözmek onun işiydi. Frankie'nin resimlerde kendini benzetmeye çalıştığı 1930'ların meşhur kanun kaçağı Bonnie Parker, içlerinde gangstere âşık olan bir kadını anlatan ünlü İntihar Eden *Sal'in Öyküsü* adlı şiirin de olduğu çok sayıda şiir yazmıştı. Frankie ve Edward'ın şiiri de Sal'in şiirini örnek almış gibi görünüyordu.

Ve şiirde Albert Ellingham hakkındaymış gibi görünen bir sürü şey vardı: Oyunlardan bahsedilmesi, tepede yaşa-

yan soytarının biri olan kral. Ve şiirde Frankie ve Edward *bir şey* yapmışlardı ama ne olduğundan kesinlikle bahsetmiyordu.

Edward ve Frankie hakkında bir şeyleri açığa kavuşturabilecek tek şey vardı. Stevie, çeşitli şüphelilerle yapılmış polis görüşmelerini defalarca okumuş, hepsini telefonunda muhafaza ettiği bir e-kitapta toplamıştı.

Kaçırılma olayı sırasında Ellinghamlarda kalan ünlü ressam Leonard Holmes Nair'in, birkaç öğrenciyi tasvir ettiği bölümü işaretlemişti:

LHN: Hepsini boş boş gezerken görüyorsunuz. Biliyorsunuz Albert burayı aldı ve dâhilerle dolduracağını söyledi ama öğrencilerin yarısının dâhilikle uzaktan yakından alakası yok, yakın arkadaşlarının çocukları. Diğer yarısı belki dediği gibidir. Dürüst olmam gerekirse, zekâ parıltısı gösteren bir-iki çocuk daha vardı. Bir oğlan ve bir kız, isimlerini unuttum, hep birlikteydiler. Kızın saçları simsiyahtı ve çocuk da biraz Byron'a benziyordu. Şiirle ilgileniyorlardı. Gözlerinde ışık vardı. Kız bana Dorothy Parker'ı sordu ki bu benim için umut veren bir işaretti. Ben Dorothy'nin bir arkadaşıyım.

Leonard Holmes Nair'in tasvir ettiği bu iki öğrencinin fotoğraftakilerle aynı öğrenciler olduğuna dair Stevie'nin hiç şüphesi yoktu.

Ne olursa olsun, kritik ipucu aslında fotoğrafların içindeydi –ya da aralarında.

Telefonu titredi. Annesinden mesaj gelmişti: ***Neredesin?***

Stevie içini çekti.

Eve doğru yürüyorum.

Çabuk ol, diye cevap yazdı annesi.

Saat daha dörttü. Ellingham'dayken zaman Stevie'nin elindeydi. Ne zaman yemek yediği, ne yediği, ne zaman ve nerede ders çalıştığı, ders aralarında ne yaptığı... Hepsi onun seçimine kalmıştı. Sürekli tetikte bekleyen, onu arayan birileri yoktu. Şimdi ise ailesinin nüfuz alanına geri dönmüştü.

Stevie kahvesini bitirip eşyaları teneke kutuya dikkatlice geri koydu. Kulaklıklarını yeniden takıp eve giden yolun kalanını yürümeye başladı. Cadılar Bayramı yaklaşıyordu, neredeyse her evde balkabağı ya da sonbahara ait bir sembol vardı. Soğuklar bastırıp her şeyi yok etmeden önce havada hâlâ yaz sonu ılıklığı hâkimdi.

Burada kış dayanılmaz olacaktı.

Stevie'nin telefonu çaldı. Onu yalnızca ailesi ve Janelle arardı. Ekranda Nate'in numarasını görünce şaşırdı. Nate telefon açan tiplerden değildi pek.

"Dur tahmin edeyim," dedi Stevie telefonu açar açmaz. "Yazıyorsun."

Nate Fisher bir yazardı. En azından öyle söyleniyordu.

Nate, on dört yaşındayken *The Moonbeam Chronicles*[2] adında bir kitap yazmıştı. İlk önce işe hobi olarak başlamış ancak sonra internette bazı bölümlerini yayınlayınca giderek popüler olmuştu. Nate'i kitabı çıkmış bir yazar olarak kabul eden bir hayran kitlesi bile vardı. Bunun üzerine Nate kitap turnesine bile çıkmış ve bazı sabah programlarına katılmıştı. Ellingham'a bu başarısının ardından girmişti. Stevie, Nate'in de onunkine benzer sebeplerle Ellingham'da olmaktan hoşlandığı hissine kapılmıştı: Ücra bir yerdi ve insanlar onu kendi haline bırakıyordu. Evdeyken Nate, şu *yazar* çocuktu. İnsanların arasında olmak hoşuna gitmiyordu. Sosyalleşme kaygıları her organizasyonu

[2]Ayışığı Günlükleri. (ç.n.)

kâbusa çeviriyordu. Ellingham, onun gibi acayip şeyler yapan insanların arasında olabileceği, dağların arasında bir sığınaktı. Tek sorun ikinci kitabını yazıyor olmasının gerektiğiydi ama ikinci kitap yazılmak istemiyordu. Nate tüm benliğiyle *Moonbeam Chronicles*'ın ikinci kitabını yazmaktan kaçınıyordu.

Stevie'nin, Nate'in aramasına bu nedenle şaşırmıştı..

"İyi gitmiyor mu?" diye sordu Stevie.

"Hayatımın gidişatı hakkında hiçbir fikrin yok."

"O kadar mı kötü?"

"Kitapların bir ortası olmak zorunda mı?" dedi Nate.

"Bence kitapların ortasında olan şey galiba ortanın kendisi," dedi Stevie.

"Ya sadece birinci kitapta olan her şeyi peş peşe entrikalar halinde -bulunan yazılar, konuşmalar ve hikâyeyi bir yolcuya anlatan bardaki sarhoş şairler- okura anlattığım bir başlangıç varsa, sonraki iki yüz sayfa soru işaretlerinden oluşuyorsa ve sonra ejderhanın yerini açıklıyorsam?"

"Öpüşme var mı?" diye sordu Stevie.

"Senden nefret ediyorum."

"Yani *hiçbir şey* yazamıyor musun?"

"*Ayışığı Dövüşü* gibi bir şeye ihtiyacım vardı ve bulabildiğim tek şey *Dingildeyen Taş* oldu. Hafif hafif sallanan bir duvar gibi. Bu hafta bulduğum en iyi şey sallanan bir duvara Dingildeyen Taş demek oldu. Stevie, geri dönmen ve beni öldürmen lazım!"

"Keşke yapabilsem," dedi Stevie karşıya geçebilmek için düğmeye basarken. "Dingildeyen Taş'la tanışmak isterdim."

"Orada durumlar nasıl?" dedi Nate..

"Aynı. Ailem hâlâ aynı aile. Okul hâlâ aynı okul. Buranın ne kadar kafeterya ve sıcak bulaşık suyu gibi koktuğunu önceden fark etmemişim. Ellingham ise sırf... Orman kokuyor."

Stevie, duyusal anıları hatırlayınca içini delip geçen bir acı hissetti. Midesine yumruk yemiş gibiydi.

"E, herkes iyi mi?" dedi Stevie çabucak.

"Hı-hı... Janelle sırılsıklam âşık ve makinelerle uğraşıp duruyor. Ve David de galiba ..."

Ve David, diye tahminde bulunmuştu Nate. Stevie'nin cümlenin devamında Nate'in *orada* diyeceğini bilebileceği kadar uzun duraklamıştı. Stevie ve David Eastman arasında bir şeyler olduğunu sadece Janelle biliyordu. David sinir bozucu, pejmürde kılıklı, anlaşılması güç, zengin bir çocuktu. Yeteneği her neyse –ve anlaşılan bilgisayar programcılığında epey kabiliyetliydi– okuldan ve diğerlerinden saklıyordu. Hoşlandığı şeyler video oyunları, derse gitmemek ve geçmişinden konuşmamaktı...

Ve Stevie.

Janelle, David ve Stevie'nin birkaç kez takıldıklarını biliyordu. Nate de tahmin etmişti; detayları bilmek istememişti fakat durum gün gibi ortadaydı. Janelle ve Nate'in David hakkında bilmedikleri bir şey vardı. Stevie'nin tutunduğu bir şey. Söylenmesi mümkün olmayan bir şey.

"Ne olmuş David'e?" dedi Stevie çok da ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Hiç. Sanırım kapatmam lazım..."

Stevie, Nate'in kitabını yazmak için kapatmadığından kuşkulandı; kapatıyordu çünkü bu şimdiye dek en azından kendi isteğiyle yaptığı en uzun telefon konuşmasıydı.

"Annemle babamın banyoya astığı bir yazı var ve bence her şeyi özetliyor," dedi Stevie. "Şöyle yazıyor: *Kendine inan.* Kendine inanmayı hiç düşündün mü? Bir günbatımı resmi eşliğinde bu yazıyı sana gönderebilirim. İşe yarar mı?"

"Hoşça kal," dedi Nate. "Çok kötüsün."

Stevie gülümseyip telefonunu cebine koydu. Her seferinde canı yanıyordu ama bu kez birazcık daha az yanmıştı. Çenesini yukarı kaldırıp kararlı, sağlam adımlarla yürüdü. Bir yerde yürüyüş şeklinin insanın iç dünyasını etkileyebildiğini okumuştu. *Olmak istediğin şekle bürün.* FBI ajanları kararlı adımlarla yürürdü. Dedektiflerin başı dik olurdu, gözleri etrafı tarardı. Stevie kendini daha dik tutabilmek için sırt çantasının kayışlarını sımsıkı kavradı. Artık dimdikti. Adımlarını hızlandırdı ve seçimin üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ çimlerinin üstünde duran rengi atmış *SENATO İÇİN KING* tabelasından saparak neredeyse ön kapılarına kadar giden çakıl taşlı yola girdi.

"Hey," diye seslendi kulaklığını boynuna indirip montunu çıkarırken. "Yürümeye karar verdim..."

Misafirleri var gibi görünüyordu.

2

Şeytan bazen masallarda güzel sesli beklenmedik bir misafir olarak çıkagelir. Şeytanın gerçek hayatta ise ortaya çıkması beklenmez. Bir sonbahar akşamı Pittsburgh'deki evlerinin, bir mıknatıs gibi televizyonun etrafına şekillenmiş oturma odasında, *Martin's Big Discount Furniture*'dan alınmış yeşil bir koltukta otururken böyle bir şey görmek beklenmedik bir durumdur. Fakat işte oradaydı.

Edward King, ellili yaşlarındaydı ama daha genç görünüyordu. Saçları koyu renkti, dalgalanan buklelerini büyük bir uğraş vererek düzleştirmişti. Gri renkli kusursuz bir takım elbise giymişti, hani şu kumaşı bozulmayanlardan. Çizgisiz yüzü bir nezaket maskesi gibiydi, gülüşü "*Kim, ben mi?*" der gibi nazikçe kıvrılmış bir çizgi şeklindeydi. Sanki her akşamı burada geçiriyormuşçasına oturduğu koltuğa iyice gömülmüş, bacak bacak üstüne atmıştı. Stevie'nin annesiyle babası, koltuğun iki tarafındaki berjerlere oturmuş, gözlerini dört açmış, dikkatle ve açık konuşmak gerekirse kafaları karışmış halde adama bakıyorlardı.

"Merhaba, Stevie," dedi Edward King.

Stevie, bacaklarına inme inmiş gibi kapı girişinde kalakaldı.

Edward King, Amerika'daki en kötü adamdı.

Yani, bu belki tartışılabilirdi. Ama Edward King güçlü bir adamdı. Burada, Pittsburgh'ün dışına yerleşmiş bir Pensilvanya senato üyesiydi. Büyük ölçüde beyaz ve zengin olmayanlar anlamına gelen "yabancı" ve "kötü unsurları" Amerika'dan çıkarmak isteyen adamdı. Edward King'e göre zenginlik, erdemdi. Onun dünyasında iklim değişikliği yoktu –dünya, daha fazla para kazanmak için dönüyordu. Bu, başkan olmak isteyen bir adamın zihniyetiydi.

"Stevie," dedi babası hafiften ikaz eder gibi bir sesle. Stevie o ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Bu konuyla ilgili hislerini biliyoruz ama bu adam bir senatör ve bizim kahramanımız,* eğer hışımla çekip gitmek ya da politik nutuklara kalkışmak gibi bir niyetin varsa hata edersin.

Stevie göğsündeki o eski ağırlığı, bir anksiyete atağının başlayacağını işaret eden kalp atışını hissetti. Sanki can-kurtaranmış gibi kapıya yapıştı. Annesiyle babası, bunun Stevie ve Edward King'in ilk karşılaşması olmadığını bilmiyordu.

"Sorun değil," dedi Edward King. Genişçe gülümsemeyecek kadar akıllıydı; sadece küçük bir tebessüm etti. "Stevie büyük bir hayranım olmayabilir. Farklı fikirlere sahip olabiliriz. Amerika'yı büyük yapan da bu. Farklılıklarımızı saygıyla karşılamak."

Hayır, olamaz. *Hayır, hayır, hayır.* Topu Stevie'ye atmıştı. Oynamak istiyordu.

Peki, öyleyse Stevie de oynayacaktı.

Tabii eğer nefes alabilirse. Nefes al, Stevie. *Nefes al.* Bir kez havayı içine çekebilirse, makineyi harekete geçirebilecekti. Ama diyaframında tık yoktu.

"Stevie," dedi babası tekrar ama bu kez sesi daha az katıydı. "Gel, otur."

Stevie, zemin ona doğru yükseliyormuş gibi hissetti. *Merhaba,* dedi zemin. *Gel de beni gör. Yüzünü göğsüme bastır ve öyle kal.*

"Ziyanı yok," dedi Edward King. "Stevie, nasıl rahat hissediyorsan öyle yap. Ben hepinizle konuşmak ve Ellingham'daki olaylardan sonra ne durumda olduğunuzu öğrenmek için buradayım."

Satranç oyununda bir hamle daha. *Edward King ayakta kalabileceğimi söylüyorsa, sıradaki hamlem belki de oturmak olmalı*, diye düşündü Stevie. Ya da bu şekilde Edward King'in isteğine boyun eğiyor da olabilirdi. Çok fazla soru vardı. Alacakaranlığın altın ışıkları hızla sönüyor ve gölgeler halıya düşüyordu. Yoksa sadece Stevie'ye mi öyle geliyordu? Zemin gerçekten davetkârdı...

STEVIE! diye haykırdı kendi kendine. *VÜCUDUNU. YENİDEN. ELE. GEÇİRMELİSİN.*

"Ellingham'da çıkardığın olağanüstü iş için seni tebrik etmek istiyorum," diye devam etti Edward King. "Araştırma kabiliyetin gerçekten fevkalade."

Stevie'nin annesiyle babası ona dans etmesini ya da cebinden kuklalar çıkarıp oynatmasını bekler gibi bakıyorlardı. Yine de bedeni ve sesi onlara katılmayı reddediyordu.

Tamam, dedi kendi kendine. *Yere yığılmadığın için tebrikler. Ama hareket etmek zorundasın. Yapabilirsin. Konuşabilirsin. BİR ŞEY YAP.*

"Özür dileriz," dedi annesi.

"Gerek yok." Edward King burası onun eviymiş gibi cömert hareketlerle ellerini açtı. "Stevie ve siz bunu duymaktan hoşlanmayabilirsiniz ama Stevie bana biraz kendi gençliğimi hatırlatıyor. Etrafımdakilerin hoşuna gitmese de ben ilkelerimden vazgeçmedim. Güçlü bir karakterin var, Stevie. Gelelim benim buraya gelme sebebime... Sizden beni sonuna kadar dinlemenizi istiyorum. Buraya Stevie'nin Ellingham'a dönmesini istemek için geldim."

Zemin tamamen yarılarak altındaki bulut şehri açığa çıkardı.

"Pardon? Anlayamadım?" Annesi ayağa kalktı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Edward King özür diler gibi. "Ben de orada okuyan bir öğrencinin ebeveyniyim. Lütfen. İzin verin durumu izah edeyim. Size göstermem gereken bir şey var."

Bacağına yasladığı şık deri çantaya uzanıp içinden bir sürü kaliteli dosya çıkardı.

"Şunlara bir bakın," dedi Stevie'nin anne ve babasına birer dosya uzatarak. Bir tane de Stevie'ye uzattı ama Stevie'nin almak için hamle yapmayacağını anlayınca hemen kendi kucağına geri koydu.

"Güvenlik mi?" dedi Stevie'nin babası dosyayı incelerken.

"Ülkedeki en iyi şirket. Gizli Servis'ten bile iyi çünkü özel bir kuruluş. Ellingham'ın güvenliğini sağlaması için kiraladığım özel bir şirketten bahsediyorum. Her zaman orada daha iyi bir güvenlik sistemi olabileceğini düşünmüştüm ve son olayların ardından bir ağ kurmak için bana izin vermeleri konusunda yönetim kurulunu ikna etmeyi başardım."

Stevie'nin ailesi, şaşkına dönmüş halde dosyaları gözden geçiriyordu.

"Bunu yaptım," diye devam etti Edward King, "çünkü Ellingham Akademi çok özel bir yer. Öğrencilerin bireysel yeteneklerini geliştiriyorlar. Stevie ve benim oğlum gibi kişiler için yaptıkları şeyler... Misyonlarına gerçekten inanıyorum. Albert Ellingham müthiş bir adamdı, gerçek bir öncüydü. Ve şimdi de Ellingham Amerikalı yeni öncüler yetiştiriyor. Sizden rica ediyorum, lütfen. Bence Stevie geri dönmeli. Kampüs artık daha güvenli."

"Ama o kız," dedi annesi. "Tüm olanlar..."

"Element," dedi Edward King başını iki yana sallayarak. "Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?"

Ailesi hep isterdi ama ilk kez Stevie de istiyordu.

"Bence olanlar bir kazaydı. O iki öğrenci boylarından büyük bir işe kalkıştı ve bu yüzden Hayes öldü. Sanırım kızınız durumu çözdü. Ve o kız da panikleyerek kaçtı. Mutlaka bulunacaktır."

"Okul daha dikkatli olmalıydı," dedi Stevie'nin babası.

"İşte bu noktada sizinle aynı fikirde değilim," dedi Edward King o hararetli fakat anlayışlı ses tonuyla. Koltukta arkasına yaslandı. "Ben okulu suçlamıyorum. Şahsi sorumluluğa olan inancım büyük. Okul o malzemeleri kilitlemiş. O öğrenciler kilitli bir depoya kimyasal madde çalmak için izinsiz girilemeyeceğini bilecek yaştalar. Şahsi sorumluluk."

Bu Edward King'in önemli konuşma konularından biriydi: SORUMLULUĞA GERİ DÖNÜŞ. Edward King'e göre bunun hiçbir anlamı yoktu fakat insanlar sloganı sevmişti. Stevie, aşina oldukları kelime karşısında ailesinin sus pus olduğunu gördü.

"Oğlum 7 Aralık'ta on sekiz olacak. Kendim bile inanamıyorum. Ama o bir yetişkin. Dikkatsiz davranan okul değildi. Ölen oğlum olsaydı –tabii ki Tanrı korusun– Tanrı oğlumu ve Stevie'yi korusun ama... Ölen oğlum olsaydı da aynı şeyi söylerdim."

Kelimeler Edward King'in ağzından zehirli bal gibi çıkıyordu. Öylesine tatlı, öylesine kusursuz ama tamamı yanlış. Her şey yanlış ve karışıktı. Hakikatin yeniden bulunması gerekiyordu. Edward King söylediklerinin odada kabul görmesi için bekledi ve Stevie bunun işe yaradığını gördü. Önünde beliren fırsatı gördü.

"Buraya Stevie'yi götürmeyi teklif etmeye geldim," diye devam etti Edward King bir süre sonra. "Bunu çok içten söylüyorum. Dışarıda bir sürü çantayı alabilecek SUV arabam var ve havaalanında da bir uçağım var. Özel bir uçuş. Bundan daha iyisi olamaz."

Şeytan oturma odanızda belirse ve istediğiniz her şeyi size sunsa ne yaparsınız?

"Neden?" dedi Stevie, sesi kuruydu. Ağzından çıkan ilk kelimeydi.

"Çünkü yapılması gereken şey bu," diye yanıtladı Edward King.

Edward King'in bu odada muhtemelen doğrudan söylediği ilk ve en etkili yalan buydu. Edward King'in söylediği yalan, onun bir tür şanlı Amerikan gerçeğinin önderi olduğuna inanan, gerçekten *inanan* anne ve babasına masum ve akıllıca gelmişti. Edward King buraya *doğru olanı* yapmaya gelmişti ve Tanrı'nın ona bahşettiği jetiyle hepsini gerçekleştirecekti.

"Ve elbette bu yaptığım benim için çok çalışan iki insana bir teşekkür niteliği de taşıyor," dedi Stevie'nin anne-

siyle babasını göstererek. "Siz burada benim için çalışıyorsunuz. Size borçluyum. Böyle işte..."

Edward King, Stevie'ye döndü.

"Ne dersin?" diye sordu.

14 Nisan 1936, 02:00

Francis Crane sekiz yaşındayken babası onu patlamada yıkılan un değirmenlerinden birine götürdü. Çatısı uçmuş, yukarıya bakınca gökyüzünün görülebildiği binadan geriye kalan iskeletin etrafında yürüdüler. Duvarlar alev lekeleriyle kaplıydı. Makinelerin çoğu yanmış ya da kısmen erimişti, kablolardan parçalar sarkıyordu. Duvardaki *CRANE UN* yazısı güçlükle seçiliyordu.

"Bütün bunlar," dedi babası, "undan, Francis. Bildiğin un."

İşte Frankie, unun yanıcı özelliğini o zaman öğrendi. En evcil, en zararsız görünen madde bir duvarı delip geçebilirdi. Böylesine yararlı bir şeyden bu kadar yıkıcı bir enerji çıkabiliyordu işte.

Francis için bu, yaşamını değiştiren bir tecrübeydi. O güne dek gördüğü en muhteşem şeydi. O günden sonra patlamalara, ateşe, yangına ve patlama seslerine gönlünü kaptırdı. Dilinin ucunda tehlike tadı vardı. Francis'in hayatın diğer tarafına –yıkık dökük kalıntılara, yangın sahnelerine, arka kapılara, hizmetçi dairelerine– seyahati o zaman başladı. O kıvılcımı hissetmek için ne kadar aşağıya gitmesi gerekiyorsa o kadar aşağıya gitmeye hazırdı. Zararsız zevkleri vardı; çöp sepetinde küçük yangınlar çıkar-

mak, Edie Anderson'ın[3] şapkasını çalıp Central Park'taki gölde bir kibritle Valhalla'ya[4] göndermek ya da bir kutu maytapla biraz fazla ileriye gitmek gibi... İtfaiye aracının sesini duyduğunda katıldığı partiden ayrılıp veya kimseye belli etmeden evden çıkıp taksiye binip gittiği biliniyordu. Bütün gece dışarıda oturup alevlerin gökyüzünü yalayışını izlerdi. Şimdi de Ellingham Akademi'nin altında, yeraltında sürünerek ilerliyor ve adımlarını sayıyordu.

Yüz, yüz bir, yüz iki...

Sağ elini öne uzatmış, mumunu tutuyordu. Mum hızla eriyor, elinin üstüne sıcak balmumu damları düşüyor, alevler giderek etine yaklaşıyordu. Sol elini dümen gibi kullanıp, duvar boyunca dikkatlice hareket ettirerek ilerliyordu. Tünel öylesine dardı ki, birkaç santim sağa ya da sola gitse kollarını duvara sürtecekti.

Tünelin düz tuğladan yapılmış ilk bölümü için bu çok mesele değildi. Derinlere ilerledikçe ustalar vazgeçerek duvarları yapmak için taş parçaları kullanmıştı. Etraf, pürüzlü, muhtemelen kayanın tahribatından kalma yer yer sivri parçalarla doluydu.

İnsan burada sıkışıp kalabilirdi.

Yüz elli, yüz elli bir...

Ya bir şeyler ters giderse, diye düşündü. Sıkışıp kalsa, tünel çöküp onu kayanın içine hapsetse... Böylesi bir tehlike ürkmesine neden oldu.

Yüz altmış.

Durdu ve sol elini öne uzatıp aradığı boşluğu bulana kadar eliyle etrafı yokladı. Burası tünelin ikiye ayrıldığı

[3]Amerikalı komedyen ve aktör. (ç.n.)

[4]Valhalla, Odin tarafından yönetilen Asgard'da bulunan görkemli, büyük salondur. Vikingler için cenneti ifade eder. (ç.n.)

noktaydı. Soldakini seçerek yoluna devam etti. Adımlarını en baştan saymaya başladı. Bu yol öncekinden uzundu. Nihayet tünelin biraz genişlediğini hissetti. Mumu söndürüp el yordamıyla merdiven basamaklarını hissedene kadar küçük adımlarla, hiçbir şey göremeden ilerledi. Bir dakika sonra, tepesindeki bir kapağı iterek açtı ve tırmanarak bir heykelin alt kısmına ulaşıp kampüsün uzak noktasındaki koruya çıktı. Derin bir nefes alarak soğuk ve sisli havayı içine çekti.

Bu en iyi kısımdı: Karanlıkta sürünerek, gece ortaya çıkan bir yaratık gibi çimlere varmak. Gözleri karanlığa alıştığından gece ona ışıl ışıl ve hayat dolu göründü. Ağaçların arasından Apollo'ya giden yolu bulmak için muma ihtiyacı yoktu. Yerden küçük bir taş alıp üst kattaki bir pencereye nişan aldı.

Bir süre sonra, pencerenin kayarak açıldığını duydu. Aşağıya doğru düğümlü bir halat sallandı. Önce Eddie'nin ayaklarını gördü. Ayak tabanlarına siyah mürekkeple yıldız dövmeleri yaptırmıştı. Üzerinde mavi ipek bir pijama altından başka bir şey yoktu; soğuğa taviz vermiyordu. Son kısmı da nazikçe indikten sonra sarı saçlarını geriye attı. Apollo, derslik olarak yapılmış büyük bir binaydı fakat şimdilik ikinci katında dört erkek öğrenci kalıyordu. Eddie, binanın bu tarafını sadece bir kişiyle paylaşıyordu ve istese ön kapıdan çıkabilirdi. Ama o zaman eğlenceli olmazdı.

Eddie, Francis'i koruya kadar takip etti. Oraya vardıklarında kızın vücudunu bir ağacın gövdesine yasladı. Kız da Eddie'yi kendine çekti ve ellerini çıplak sırtında gezdirerek onu sertçe öptü.

Edward Pierce Davenport, Francis'in saygı duyduğu ilk ve tek kişiydi. Francis'le aynı zengin çevreden geliyordu, Bostonlıydı ve ailesi gemicilik işindeydi. Eddie aile-

sini hayal kırıklığına uğratmayı kendine vazife edinmişti ve bu konuda son derece başarılıydı. Hizmetçileri baştan çıkarmak, resmi akşam yemeklerinde ortalıkta çıplak dolaşmak, küvetin tamamını şampanyayla doldurmak gibi teşebbüsler bunlardan sadece birkaçıydı. Anne ve babasının, arkadaşları Albert'ın önünde diz çöküp Eddie'yi bir süre de olsa beladan uzak duracağı ya da en azından uzakta sorun çıkarmış olacağı dağdaki okuluna alması için yalvarmadan önce Eddie ülkedeki en iyi dört okuldan da kovulmuştu. Bu kadarı yeterliydi.

Eddie ve Francis, okulun ilk günü çimlerdeki piknikte tanışmış, beraber kızarmış soğuk tavuk yiyip limonata içmişlerdi. Francis'in çantasındaki *True Detective* kitabını gören Eddie, Fransız şiirinden bazı müstehcen alıntılar yapmıştı. Ve işte bu! Eddie birdenbire uysallaşmıştı. Francis'in, Eddie'nin üstünde çok iyi bir etki bıraktığı söyleniyordu.

Francis'i şiirle ya da başka bir deyişle romantiklerin şiddetli fırtınaları, yenilikçilerin ve sürrealistlerin çarpık gerçeklikleriyle tanıştıran Eddie'ydi. Ona hayalinin arzularının peşinden gidebildiği bir yaşam sürmek olduğunu anlatmış, kendi romantik hayatında öğrendiği birçok şeyi Francis'e aktarmıştı. Francis ise oldukça akıllı ve çabuk kavrayan bir kızdı.

Francis, Eddie'ye bomba yapma planından bahsetti ve Bonnie ve Clyde, John Dillinger ve Ma Barker hakkında hikâyeler okudu. Eddie hepsini bir çırpıda benimsedi. Onlar şairdi, hiçbir şeyden ödün vermeyen, istedikleri yoldan giden, gülerek güneşe koşan savaş edebiyatına gönül vermiş şairler... Ve böylece Francis ve Eddie, çimlerde, kütüphanede, ücra köşelerde ve yeraltında ayrılmaz bir bağ kurdular.

O sonbahar ve soğuk kışın ardından, suç sanatı üzerine çalışmaya başladılar. Zamanı geldiğinde, Ellingham'ın arabalarından birini alıp dinamitle doldurup kaçacaklardı. Çok yakında, dağdaki buzlar eridiğinde harekete geçeceklerdi. Güneşli bir günde, kimse görmeden arabayla batıya sürüp banka soyacaklardı. Francis kasaları patlatacak, Eddie hikâyelerini yazacaktı. Saklandıkları evlerin zemininde, yollarda, daha aşılacak yol kalmayıncaya dek sevişeceklerdi.

Francis, olanları anlatmak için Eddie'nin kollarından uzaklaştı. Dottie kayıptı, polisler geliyordu... Ama Eddie yere doğru kayıp, onu da beraberinde çekti. Eddie'ye bu ilginç haberleri verme arzusu farklı bir arzuya mağlup gelmişti. Yeryüzünde yerde üstü çıplak uzanan Eddie kadar güzel hiçbir şey yoktu. Yakışıklı bir erkek değildi; pasaklı ve serseriydi, neredeyse Francis kadar pasaklı ve serseri. Francis daha önce başka erkeklerle de birlikte olmuştu ama onlar beceriksizdi. Eddie ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hızını istediği gibi ayarlarken âdeta oyun oynuyordu onunla. Hareketleri öylesine yavaştı ki... Acı verecek kadar yavaş. Francis'i aşağıya çekmiş elini ağır ağır vücudunda gezdirirken, Francis dayanamadı.

"Sana anlatacaklarım var," dedi nefes nefese. "Hoşuna gidecek."

"Senin anlattığın her şey hoşuma gider."

Yakından bir ses duyuldu ve ikisi de oldukları yerde donup kaldılar. Albert Ellingham yürüyerek yanlarından geçti, adımları hızlıydı. Francis ses çıkarmadan adamı işaret ederek peşinden gitmeleri gerektiğini anlatmaya çalıştı. Araya mesafe koyarak hâlâ yapım aşamasında olan spor salonu binasına doğru peşine takıldılar.

Albert Ellingham'ın girdiği yer, yeni kapalı yüzme havuzuydu. Geniş, kubbeli, soğuk ve ferah bir binaydı; beyaz ve açık mavi çinili duvarları vardı. Havuzun suyu henüz doldurulmamıştı, sadece dümdüz beton bir boşluktan ibaretti. Hiç ısıtıcı yoktu, içerisi buzhane gibiydi. Francis montunun içinde üşüyordu; Eddie'nin ne hissettiğini hayal bile edemiyordu. Fakat Eddie böyleydi işte, acısını belli etmezdi.

Girişte içi inşaat malzemeleriyle dolu bir el arabası vardı. İçerideki tek ışık, odanın uzak noktasındaki bir fenerden geldiğinden Eddie ve Francis, kendilerini hiç zorlanmadan sakladılar. Yüksek tavan, boş havuz ve çinili duvarların akustiği kusursuzdu; çömeldikleri yerden fazla bir şey göremeseler bile her kelimeyi duyabiliyorlardı.

"Albert!" dedi Bayan Nelson. Francis hızla ilerleyen adımlar duydu ve el arabasının üzerinden uzanıp baktığında iki kişinin kucaklaştığını gördü. Bir an aydınlanma yaşadı. Tabii ya. İşte bu yüzden Bayan Nelson saçını özenle yapıyordu. İşte bu yüzden göze çarpmayan ama onun imkânlarının ötesinde olan küçük elmas küpeler takıyordu.

"Marion," dedi Albert Ellingham, sesi kısıktı. "Bir şey oldu. Birisi Alice ve Iris'i kaçırdı."

Şimdi içerinin soğuğu dışarıdaki soğuğa eşti. Fakat yakıcı bir soğuk vardı; tıpkı şiddetli Vermont kar fırtınalarının birinden önce gökyüzünün aldığı hafif kızgın hal gibi.

Kaçırdı.

"O mektup," dedi Albert Ellingham. "Şeytanın Ta Kendisi..."

Francis kusacak gibi oldu. Yanında duran Eddie, dişlerinin arasından heyecanla tısladı.

"Bunu alman gerekiyor," dedi Albert Ellingham.

"Aman Tanrım, Albert, bunun nasıl ateşlendiğini bile bilmiyorum."

Bayan Nelson'a *silah* mı vermişti?

"Horozu kaldır, tetiğe bas. Şimdi beni dinle. Gün doğumunda otobüsler gelecek. Öğrenciler o otobüslere binmeli, sen de öyle. Onları gün doğmadan önce uyandır. Yanlarına sadece ihtiyaç duyacakları şeyleri almalarını söyle. Diğer her şeyi ben göndereceğim."

"Albert, çocuklardan biri..."

"Vakit yok. New York'a giden trene bin ve doğruca eve git. İlk fırsatta sana ulaşacağım. Şimdi gitmen gerekiyor."

"Albert, özür dilerim. Ben..."

"Hemen, Marion." Amerika'nın en güçlü adamlardan biri olan Albert Ellingham ağlamanın eşiğindeydi. Bayan Nelson aceleyle kapıdan çıkarken, Francis ve Eddie oldukları yerde çömeldi. Kendisi de çıkmadan önce Albert Ellingham'ın dakikalarca katıla katıla ağladığını duydular.

3

Evinde Edward King'i bulmasından yaklaşık bir saat sonra Stevie, bir SUV arabanın arka koltuğunda havaalanına gidiyordu. Güneş çoktan batmıştı ama bu araba, filmli camlarından dolayı ekstra karanlıktı. Yanında geniş deri koltukta oturan, insan şeklinde fazladan bir gölge vardı, elindeki şişeden sodasını yudumlarken telefonuyla uğraşıyordu. Edward King yol boyunca çok az konuştu. Koruması önlerinde oturuyor, doğrudan ileriye bakıyordu. Kontrol panelindeki ve dışarıdaki kısık ışıklardan başka bir şey yoktu.

Söz verildiği gibi SUV'nin arkasında Stevie'nin kutularını ve çantalarını alacak kadar yer vardı. Kutuların bazıları hiç açılmamıştı bile ve gitmeye hazırlardı. Stevie, kıyafetlerini çamaşır sepetinden, kurutucudan, dolaptan ve çekmecelerden toplamak zorunda kalmıştı. Bütün ufak tefek eşyaları, haşat olmuş kitaplar, aşırı yıkanmış siyah kıyafetler, üzerinde çamaşır yıkama tabletinin patladığı lekeli çarşaflar ve bir çanta dolusu alelacele toplanmış kablolardan oluşuyordu. Kutuların hepsi, olay mahallinden kanıt toplayan güvenlik polislerine benzeyen şoför ve koruma tarafından taşınarak SUV'nin arkasına yerleştirildi.

Toparla. Arabaya koy. Ne kadar eski püskü, ne kadar küçük olursa olsun.

Stevie sırt çantasını yanına almış sıkı sıkı tutuyordu. Trafik ışıklarından birinde kapıyı açıp kaçacak olursa eğer, gerçekten ihtiyacı olan her şey yanındaydı. Bilgisayarı. Cüzdanı. İlaçları. Notları. Telefonu. Teneke kutusu.

"Ee," dedi Edward King telefonunu cebine sokarken. "Okula döneceğin için heyecanlı mısın?"

Heyecanlı doğru kelime değildi. Stevie'nin geri dönmesi *gerekiyordu* ve geri dönmek *istiyordu* ama beraberindeki duygu kaygıydı. Kaygı ve heyecan pek çok bakımdan birbirleriyle karıştırılabilinirdi. Ortak pek çok özellikleri vardı: Coşan, kabaran duygular, hızlı atan nabız, irileşen gözler ve kalp çarpıntısı. Fakat heyecan sizi ne kadar yukarıya çıkarıyorsa, kaygı da sizi o kadar aşağıya çekerek dünya dönerken kaymamak için tutunmak zorunda bırakıyordu.

İşte bu sempatik sinir sistemiydi, terapisti Stevie'ye böyle anlatmıştı. Kaygıyı yönetmek için döngüsünü tamamlamasına izin vermek zorundaydınız. Stevie ayaklarını SUV'nin zeminine hafifçe vurarak döngüye çabuk olmasını söyledi. Hangi konuda kaygılıydı? Vakaya dönmek, arkadaşlarına dönmek, derslerine dönmek...

Daha da zor olan kısım Edward King'in oğluna geri dönmekti. Ki geri dönmek istemeyeceğiniz kadar karmaşık bir insandı.

David'le son görüşmesi, Ellie'yle yüzleşmelerinden sonraki sabahtı ve Ellie kaçmıştı. David'le birlikte Minerva'ya dönmüşlerdi. David o sabah çok hoş görünüyordu. Yüzünün bir tarafına ışık vuruyordu ve parlıyor gibiydi. Koyu saçları, parmak boyunda bukleler halinde özgürce alnına düşüyordu. Sürekli mutluymuş gibi yukarı kaldırdığı doğal kavisli kaşları, uzun ama zarif bir burnu vardı.

Yıpranmış tişörtleri vücudunu sararak kaslı kollarını açıkta bırakıyordu...

Stevie o an onu öpmek istemişti ama dışarıda bir gürültü olmuştu. Tepelerinden bir ses geliyordu. David, ne olduğunu görmek için ayağa kalkmış, Stevie arkasına yaslanınca eli kutuya değmişti. Kutu, Ellie'nin yatağının içine saklanmıştı.

Gürültü, çimlere inen bir helikopterden geliyordu. David dışarı koşmuştu. Stevie, önce helikopterin arama çalışmalarının parçası olduğunu sanmıştı ama David'in yanına varıp neye baktığını görünce her şey değişmişti. Helikopterin yan tarafındaki *KING* sözcüğünü görmüştü. İşte o an, Edward King ve David'e bakıp birbirlerine ne kadar benzediklerini ilk kez fark etmişti. David, "Ölü babamla tanış," demişti.

Daha sonra olan şey çok tuhaftı. Edward King, David ve Stevie'yi görünce yarı yolda durmuş, başını sallamış ve sonra Büyük Köşk'e yönelmişti. Helikopter havalanmıştı. O an etrafta helikopterin yan tarafındaki yazıyı okumuş ya da Edward King'i görmüş olan kimse yoktu, en azından Stevie öyle sanıyordu.

David, Stevie'ye dönüp, "İşte şimdi öğrendin," demişti.

Daha sonra da Stevie'nin vereceği tepkiyi beklemişti ama hiçbir şey olmamıştı. Belki de o an Stevie'nin beyni olanları kavramaya çalışmakla meşguldü. Bugüne dek ilk kez bir şeyler hissettiği ve bu kadar yakınlaştığı tek erkeğin Edward King'in oğlu olması...

Sessiz geçen her saniye David'in yapmacık gülüşü daha da artmıştı.

"Evet," demişti David. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ve arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Son konuşmaları oydu.

David, günün geri kalanında onu görmezden gelmişti ve ertesi gün de Stevie ondan kaçmıştı. Sonra da Ellingham'dan ayrılmıştı zaten. O zamandan beri hiç görüşmemişlerdi. Stevie birkaç kez ona ulaşmayı düşünmüştü ama araya giren pek çok his –iğrenme, korku, üzüntü– ona engel olmuştu.

Edward King'in onu geri götürüyor olması bir nevi akla uygundu. Döngü şimdi tamamlanmıştı.

SUV, havaalanının arka tarafını dolanarak, kırmızı ışıklı kapısı ve bir güvenlik görevlisi olan tel örgülere yanaştı. Şoför bir şey gösterdi ve kırmızı ışıklı parmaklık yukarı kalkarak onları ötesindeki alana ve bağımsız küçük bir binaya kabul etti. Binanın içinde hiçbir güvenlik hattı, kapı ya da körük yoktu. Bir bankanın bekleme alanını andıran boş bir odaya girdiler, gördükleri umurunda değilmiş gibi görünen bir operatörle birlikte onların kullanımı için orada bekleyen *X-ray* cihazına eşyalarını attılar. Birkaç rahat sandalye ve içlerinden istediğinizi alabileceğiniz, kuşe kâğıda basılmış birkaç derginin yanından geçerek uçağa doğru uğurlandılar. Otomatik kapıdan geçtikten sonra dışarıdaydılar, uçağa yürüyorlardı.

Stevie, hayatı boyunca yalnızca birkaç kez, Florida'da yaşayan büyükanne ve büyükbabasına gitmek için uçağa binmişti. Bu uçak daha önce bindikleri gibi değildi. *Aşırı* küçüktü. Beyaz gömlekli ve kaptan şapkası takmış bir adam onlara el sallayarak açık bir kapıya çıkan dört dar basamağı işaret etti. Kapı, ki öyle demeye bin şahit isterdi, hobbit evlerinin[5] pencereleri gibiydi. Stevie içinden geçebilmek için iyice küçülüp çantasını göğsüne bastırmak zorunda kaldı. Uçağın içi, insanı dinlendiren kırık beyaz

[5]J.R.R. Tolkien'in "Yüzüklerin Efendisi" ve "Hobbit" isimli kitaplarında konu edilen ve kendilerine Hobbit denilen kısa boylu canlıların yaşadığı, tepeciklerin içine gömülü olarak inşa edilmiş küçük, yeşilliklerle kaplı evlere verilen isim. (e.n.)

renkteydi. Altı koltuk vardı -ikisi öne bakıyordu, diğer dördü birbirine bakan ikişerli grup halindeydi. Edward King onlardan birine oturdu, Stevie'ye de karşısındakine oturmasını işaret etti. Stevie küçük koridorun diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

"Hoşuna gidecek," dedi Edward King. "Bir kere özel uçakta seyahat edince, bir daha asla tarifeli uçaklara dönmek istemezsin. Tadını çıkar. Çok keyiflidir."

Koruma görevlisi gelip Stevie'nin karşısındaki koltuklardan birine oturdu, sonra da bir kitap çıkarıp okumaya başladı. Arkasından pilot ve yardımcı pilot geldiler, içlerinden biri kapıyı çekip kapattı. Stevie'ye göre bu çok... *Basitti.* Ufacık bir kapağın bir adam tarafından kapatılması... Bir kolu çevirmişti, hepsi o kadardı. İkisi birlikte, tamamen açık ve korunmasız olan küçük uçuş kabinine girdiler. Ön camdan görünen karanlık gökyüzünün aksine ışıklar ve kontrol butonları göze çarpıyordu. Normal bir uçakta kokpiti görmeniz mümkün değildi; hatta oraya yanaşamazdınız bile.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, patron?" diye sordu pilotlardan biri arkasına yaslanarak.

"İstediğin bir şey var mı, Stevie?" dedi Edward King. "Gazozlarımız var, atıştırmalıklarımız var. Kola ister misin? Gerçekten çok güzel cipslerimiz var. Benim hoşuma gidiyor. Kolesterol yüzünden yiyemiyorum ama..."

Stevie kola içip aynı zamanda uçaklarda sepetin içinde arka tarafa götürülen şu güzel cipslerden yemek isterdi. Kaliteli, kalın kesilmiş, küçük paketlerde, çeşitli aromalarda üretilmiş cipslerin fiyatı iki doları geçmezdi. Fakat Edward King'den bir şey daha almayacaktı. Harikalar Diyarı'ndaki kuralı unutma: *Bir şey yiyip içmek yok.*

Stevie'nin, kaliteli cipslerle dolu sepetine direneceğini anlayan Edward King, omuz silkerek cips konusunu kapattı.

"Sanırım gitmeye hazırız," dedi.

Ve hepsi buydu. Güvenlik talimatları falan yoktu. Kemerini takmasını söyleyen kimse de yoktu. Küçük uçak harekete geçti, piste girdi ve hızlanmaya başladı. Pittsburgh sisler arasında gözden kayboluyordu ve Edward King, kırık beyaz deri tahtında telefonuyla oynayarak kibarca oturuyordu. *Telefonuyla oynayarak*. Uçakta.

Kuralların önemi yoktu.

Uçak yerden hafifçe yükselirken Stevie, midesinin çalkalandığını hissetti.

"Biraz sarsılacağız," dedi pilotlardan biri geriye yaslanarak. "Bulutların arasından geçer gibi. On dakika kadar sonra biter. Vermont'a girerken bir kez daha olabilir. Orada hava biraz sert ve dağların üzerindeki hava boşluklarına çarpabiliriz. Endişeye gerek yok."

Küçük uçaklar hep düşerdi, öyle değil mi? Ufak araç havada hafifçe alçalıp yükselirken Stevie birdenbire hayatın ne kadar anlamsız olduğunu hatırladı. Aklına gelebilecek en kötü insanın yanında rüzgârda uçuyordu. Bu uçak düşerse, Edward King de düşerdi. Stevie buna hazır mıydı? Seçme şansı olsaydı bu uçağın bir araziye düşerek parçalanmasını ve Edward King'in ölmesini ister miydi? Amerika'yı kurtarmak için yere çakılmaya istekli miydi? Zihninde birbirinden garip fikirler uçuşuyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" dedi Stevie. Bu sessiz uçakta kendi sesinin yükseldiğini duymak tuhaftı.

"Konuşuyorsun! Buna sevindim. Hasta olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kola istemediğine emin misin?"

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Stevie bir kez daha.

"Seni özel uçakla Ellingham Akademi'ye geri götürmemden mi bahsediyorsun?"

Herhalde ondan bahsediyorum, seni dindarlık taslayan pislik herif.

"Şöyle ki," dedi Edward King telefonunu ceketinin iç cebine geri koyarken, "ait olduğun yerin orası olduğunu düşünüyorum."

"Yani bu herkese sağladığınız bir hizmet mi?" dedi Stevie.

"Hayır," dedi Edward hafifçe gülümseyerek. "Hayır, elbette değil. Ayrıca çok zekisin Stevie ve bunu takdir ediyorum. Ne yapacağım biliyor musun? Bir paket cips yiyeceğim. Sadece uçakta yiyorum. Nedendir bilmem. Ama bir paket..."

Stevie onun sepeti çıkarıp itinayla karıştırmasını izledi. Tam da önüne getirilen herhangi bir şeyle –pasta, dernek yemekleri, çocuklar ve kıdemli vatandaşlar tarafından yapılan sunumlar, hiç tanımadığı insanlar için yapılan törenler– çok ilgiliymiş gibi görünmek zorunda olan bir politikacının, önceden çalışılmış mutlu ve ilgili görünme numarasıydı.

Profesyonel bir gülümseme takınmıştı şimdi de. Dikkatini yeniden kendi üzerinde toplamak, zehir dışarı çıktığında herkesin, "Ne kadar hoş, sıradan bir adam. Hepimiz gibi o da cips seviyor," demesi için, son derece basit bir biçimde yapılan, bir başkasının konuşmasını ne zaman keseceğini bilmenin bir yoluydu bu.

Öyleyse Stevie bekleyecekti. Hiçbir şey söylemeyecekti. Oturduğu koltuğa iyice yaslandı, koltuk da onu kavradı

çünkü pahalıydı ve oturan kişi ondan ne bekliyorsa alırdı.

"Ne tuhaf," dedi Edward King sepetten yeşil bir paketi hızla çekerken. "Dereotlu salatalık turşusu aromalı. Sahiden çok iyi."

Paketi açıp uzun parmaklarıyla içinden bir tane cips aldı. Elleri David'inkilere o kadar benziyordu ki, Stevie'nin teni karıncalandı. Uzun ve ince. Bir insanın boynunu kavrayabilecek büyüklükteki eller...

"Seni bizzat Ellingham'a götürüyor olmamın ilk nedeni," dedi cipsi ağzına atıp lokmalarının arasında konuşurken, "Hayes Major'a olanları bulmak için çıkardığın olağanüstü iş. Ben bir ebeveynim, Stevie. Oğlum seninle aynı okulda. Herkes kadar ben de endişelendim."

O kadar endişelendin ki oğlun seni ebeveyni olarak göstermek yerine ölmüş olduğunu söyledi.

"Durum bu," dedi Edward King. "Fakat senin de anladığın gibi, senden istediğim bir şey var. Yardımına ihtiyacım var."

Duvardaki dikkat çekmeyen küçük açıklıkların birinden serin hava geliyordu. Stevie derin bir nefes alıp iyice içine çekti.

"Biliyorum, biliyorum. Bana yardım etmek istemiyorsun. Gönüllü yerel ofisle birlikte ne işler becerdiğinizi duydum. Bütün gönüllü listelerini değiştirip herkesin tüm oyuncak bebeklerle *SeaWorld* ve *American Girl* mağazalarını aramasını sağladınız. Doğruyu söylemek gerekirse bir hayli komikti. İşleri daha da canlandırdı. Fakat benim siyasi çıkarlarımı destekleyecek hiçbir şeyi yapmak istemeyeceğini biliyorum çünkü çıkarlarımız... Ö*rtüşmüyor.*"

Edward King hâlâ nazik, rahat ve çekiciydi, David'in doğumunda payı vardı. Fakat başını kaldırıp ona baktı-

ğında Stevie, yüzünde David'inkinde olan aynı esrarengiz denebilecek şakacı bakışı gördü. Söylediği şeyleri Stevie yapmıştı ama hiçbirinin Edward King'e döneceğini düşünmemişti. Bu senato üyesi –başkan olmak isteyen bu adam– Stevie'nin onun kampanyasıyla oynadığını biliyordu. Bu pek rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"Senden istediğim şey," dedi Edward King, "senin benimle hemfikir olacağını düşündüğüm bir şey. Siyasi görüşlerinle de çelişmiyor."

Ağzına bir cips daha attı ve uçağın altındaki hava bir an kayar gibi oldu. Stevie koltuğuna sımsıkı yapıştı.

"David'i biliyorsun," dedi, irtifa kaybından etkilenmemişti. "Oğlum. Senin arkadaşlarından biri ve senin hakkında çok olumlu düşünceleri olduğunu biliyorum. Bunu bilmemin nedeni, defalarca sormuş olmama rağmen senin hakkında hiçbir şey söylememiş olması. Vakayı çözen yurt arkadaşını, sabah erken saatlerde, kimsenin uyanık olmadığı bir saatte geldiğimde yanında olan bu arkadaşını tanımak istedim. David, tek kelime etmedi. Bu da demektir ki *senin benimle* herhangi bir ilişkin olsun istemiyor. Yani senden hoşlanıyor. Çözmesi çok zor bir şifre değil."

Stevie bir nebze rahatladığını hissetti, bu soğuk ve garip uçakta içini ılık bir his kapladı. David zırhını kuşanmıştı. Çünkü David ondan *hoşlanıyordu.*

"David," dedi Edward King elindeki cips paketini karşısındaki koltuğa bırakırken, "kontrol etmesi zor bir çocuk. Kaç okul değiştirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Edward King, sanki Stevie cevap vermiş gibi başını iki yana salladı.

"Sanırım altı? Yedi de olabilir? Bir yerden hoşlanmadığını ifade etme şekli tuhaftır. Orayı artık sevmiyorsa işler

ters gider. Ben işlerin ters gitmesine engel olmak istiyorum artık. Liseyi bitirmek üzere. Bu son senesi. Haziran kadar idare etmek zorunda. Ve David, Ellingham'da işi iyi götürüyordu. Sen gidince sorun çıkarmaya başladı. Derslere girmiyor, kargaşa çıkarıyor. Okuldan atılması yakındır. Sen Ellingham'a dönersen o da yatışacaktır. Bu yüzden seni oraya götürüyorum. Olmayı çok istediğin yere geri döneceksin ve işin çok basit: David'in de orada kalmasını sağlayacaksın."

"Nasıl yapacakmışım onu?" dedi Stevie.

"Bence senin orada olman onun hoşuna gidiyor. Varlığın ona güven veriyor. Sana neler yapman gerektiğini söyleyecek bir konumda değilim. Bu kısım beni ilgilendirmez ve öneride bulunmam her açıdan uygunsuz olur. Bence seni arkadaş olarak görüyor ve eğer sen okulda olursan o da kalmaya daha istekli olur. Hepsi bu."

"Ya onunla konuşmak istemezsem?"

"Birkaç nazik sohbet hiç de zor olmaz. David orada olduğu sürece sen de orada olacaksın. Bakacağız. Ayrıca bu anlaşmayla ilgili herhangi bir sorun yaşarsan uçağı geri çağırıp seni derhal eve getirebilirim. Hiç sorun değil. Bir düşün."

Uçağı geri çağırabilirim. Bu bir ebeveyn konuşması değil, gerçek güçtü. Edward King bunu biliyordu. Stevie sessizliğe bürünerek yerdeki ışıkların bulut yığınları arasından ortaya çıkışını izledi. Çantasındaki nesnenin varlığını hissetti; gerçekten değerli, yeri doldurulamaz bir şeye sahipti: Teneke çay kutusu. İpucu. Vakayı çözmek Stevie için önceleri bir rüyadan ibaretti fakat şimdi gerçek bir olasılıktı. Onda hiç kimsede olmayan bir şey vardı. Bu onun şansıydı.

Stevie, pencereden gelen soğuğu hissederken, gerginlikten dik dik olmuş kısa sarı saçlarını ve aynadaki yansımasını izleyerek bir süre sessiz kaldı. Kimdi o? *Kim olabilirdi?*

"Ne diyorsun, Stevie?" diye sordu Edward King. "Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Stevie bakışlarını yansımasından uzaklaştırırken. "Anlaştık."

4

Kafasının karıştığı ya da canının sıkıldığı bazı zamanlarda Stevie Bell, ünlü cinayet romanlarına ya da programlara ait sahneleri zihninde yeniden canlandırırdı. Burlington'dan çok uzak ama Ellingham'a yakın, dağların arasından geçen I-89 yolunda ilerleyen başka bir SUV aracın içinde oturan Stevie'nin beyni, muhtemelen Agatha Christie'nin en iyi çalışması ve şimdiye dek yazılmış en mükemmel polisiye olabilecek *On Kişiydiler'in* giriş bölümünü zihninde canlandırmaya karar verdi. *Birbirini tanımayan on kişi kendilerini, yalnızca küçük bir tekneyle erişilebilen ücra bir adaya giderken bulur. Her biri adaya muhtelif bahanelerle, tanışmış olduklarını tam olarak hatırlayamadıkları biri tarafından davet edilir ve hepsine iyi teklifler sunulur. Böylece adaya gitmeye karar verirler. Adaya varmalarının üzerinden fazla zaman geçmeden gördüklerinin kendilerine söylenenlerle hiç örtüşmediğini fark ederler ve sonra cesetler ortaya çıkmaya başlar.*

Ellingham'a gitmek de az çok böyle bir şeydi.

Okul, ücra bir yerdeydi. Oraya yalnızca akademiye ait servis aracıyla ulaşabiliyordunuz. Adresinize gelen bir mektupla buraya davet ediliyordunuz ve neden davet

edildiğinizi tam olarak anlayamıyordunuz bile. Stevie de buraya reddedemeyeceği bir teklif aldığı için geri dönüyordu.

Ah, tabii bir ceset de vardı.

Hayes Major unutulamazdı. Sarı saçları, kaslı bacakları, kusursuz teni, tatlı sesi ve güzel elmacık kemikleriyle onu unutmak mümkün değildi. Stevie, tanıştıktan bir süre sonra Hayes'in en büyük yeteneğinin işlerini –ödevlerini, kompozisyonlarını, projelerini video çekimlerini– başkalarına yaptırmak olduğunu keşfetmişti. Hayes'in etrafında onun için çalışan bir sürü insan vardı. Hayes'e bir tür pislik diyebilirdiniz.

Nasıl biri olmuş olursa olsun, ölmeyi hak etmemişti. Ve Stevie bunun nasıl olduğu kısmından pek de emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey yaptığı programı Hayes'in kendisinin yazmadığıydı. Stevie, beş yüz dolar karşılığında programı Ellie'nin yazdığını ve gerçeği gizlediğini ortaya çıkarmıştı. Ayrıca Hayes'in onu öldüren kuru buzu almak için kampüs civarında olması gereken vakitte kız arkadaşı Beth Brave'le Skype'tan görüştüğünü de ortaya çıkarmıştı. Yani o kuru buzu birisi almıştı. Ve bunu yapmış olma olasılığı en yüksek kişi, elinde Hayes'e karşı kozu olan biri olmalıydı. Hiçbir yere gitmeyeceğini düşünerek Hayes adına program içeriği yazıp sonra da yazdıklarının bir sinema filmi olacağını ve belki de milyonlar edeceğini öğrenen biri gibi...

Fakat bir sürü insanın Hayes'e karşı kozu vardı. Ve Ellie küçük bir yerde büyümüştü, elbise demeye bin şahit süprüntüler giyerdi. Para umurundaymış gibi görünmüyordu...

Güm, güm. Kalbi çok hızlı atıyordu. Bunları düşünmek, suçu yeniden ele almak için bir neden yoktu. Bir

gerçeğe işaret etmişti ve Ellie kaçmıştı, şimdiyse kriz sona ermişti ve Stevie başladığı işi bitirmek için Ellingham'a dönüyordu.

Yolculuğun bu kısmında Edward King, Stevie'ye eşlik etmemişti. Uçağına geri binip kim bilir nereye gitmişti. Ona söylediği son söz, "Sen bilirsin ama benim uçağımla geldiğinden bahsetmemen işleri kolaylaştırabilir. Okuldaki herkesin bildiği tek şey geri dönmen için ailenin sana yeşil ışık yaktığı. Okula dönüş şeklini bilmelerine gerek yok. En iyisi uçakla geldiğini söyleyip konuya o şekilde kapatmak olabilir," olmuştu. Havaalanında Stevie'yi karşılayan araç yerel taksilerden biriydi ve sürücü ona aldırış etmeyerek karanlıkta kızı düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Stevie kulaklıklarını takıp önce müzik, sonra da polisiye programlardan birini dinlemeye çalıştı ama hiçbir şeye odaklanamıyordu. Böylece sessizliğin hâkimiyeti ele geçirmesine izin verdi.

Stevie, Janelle ve Nate'i çağırabileceğini biliyordu veya en azından geliyor olduğunu söylemek için onlara mesaj atabilirdi fakat sanki felç olmuş gibiydi. Arkadaşları ona sorular soracaktı ve Stevie'nin bunlara verecek cevabı henüz yoktu. Kendisi bile neler olduğunu anlayabilmiş değildi. Bu yüzden aklından polisiye olaylar geçirerek otoyolun iki tarafındaki kayalıkları seyretti.

Araba mola yerinde durdu ve Ellingham'dan birinin gelmesini beklerlerken şoför motoru kapattı. Çok geçmeden mavi bir Toyota yanaştı. Stevie, sürücünün çelik grisi saçlarını ve tanıdık simasını gördü: Güvenlikçi Larry. Ama bu sefer üzerinde her zamanki üniforması yoktu. Mesai dışında olduğu için kot pantolon ve kırmızı-siyah ekose ceket giymişti.

"Ne hoş," dedi Larry, Stevie arabadan inerken. "Geri döndün."

"Özledin mi beni?"

"Tek düşünebildiğim sensin," dedi Larry. Sesinde söylediklerinin kısmen de olsa doğru olduğunu gösteren hafif bir homurtu vardı. Stevie, tünele gizlice girerek, Hayes'in ölümüyle ilgili soruşturmaya karışmış, kendi bağımsız araştırmasını yapmış ve bunun gibi üzerinde durmaya gerek olmayan bir sürü ufak tefek şeyle Larry'nin başını ağrıtmış olsa da Ellingham Vakası üzerine yaptığı ciddi çalışmayla onun desteğini kazanmayı başarmıştı. Bir de tabii Stevie'nin...

Şey, Larry'yi Hayes'in cesedine götürmüştü. Ve sonra da bundan sorumlu olması muhtemel şahsa ulaştırmıştı.

Larry, Stevie'nin kirli kıyafetleriyle tıka basa dolu şekilsiz çantalardan birini alıp arabanın bagajına koydu. Stevie'nin eşyaları pek çok kez bir yerden bir yere taşınmıştı ve hep Toyota'ya yüklendikleri gibi böyle perişan görünmüşlerdi. Bu seferki Larry'nin şahsi aracı gibi duruyordu; Stevie'nin dönüşü öyle ani olmuştu ki Ellingham servisini gönderecek zaman bulamamış olmalılardı.

"Gittiğimden beri durumlar nasıl?" dedi Stevie, ikisi de arabaya biner binmez. Larry zaten sesini azaltmış olduğu müziği tamamen kıstı.

"Her şey durdu. Okul kapandı."

"Duydum," dedi Stevie.

Larry yola koyuldu. Burada hava çok daha karanlıktı. Pittsburgh'ün dış mahallelerinde daha çok dükkân ve alışveriş merkezi, daha çok benzinlik, yani genel anlamda daha çok ışık vardı. Burada karanlık, kayalıklarla ya da ağaçlarla buluşmadan önce toprağın üzerine çöküyor ve sonra her şeyi sarmalıyordu. Tepedeki gökyüzü yıldızlarla bezenmişti. Stevie, yol boyunca gördüğü işaretlere, kayak

evlerinin, akçaağaç şekerinin ve cam üfleme reklamlarının yer aldığı panolara karşı sıcacık bir aşinalık hissetti. Bir de I-89 yolu üzerinde en çok sevdiği, üzerinde yalnızca GEYİK yazan tabelalar vardı. Ellingham'a ilk seyahatinde fark etmişti bunları, hiç durmadan karşısına çıkan geyik, geyik, geyik yazan tabelaları ve...

Hiç göremediği geyikleri.

"Hiç geyik gördün mü?" diye sordu Stevie.

"Tabii," dedi Larry.

"Nasıl bir şeydi?"

"Büyük."

Tatmin edici bir cevaptı. En azından geyik olayı yalan değildi.

"Eh artık geri döndüğüne göre," dedi Larry, "kurallara biraz daha riayet edeceğini zannediyorum."

"Hep ediyordum," dedi Stevie. "Belki sadece..."

"Birinin öldüğü, polis tarafından mühürlenmiş bir tünele girdin. Şüpheli bir cinayet zanlısını okulun yurdunda köşeye sıkıştırdın..."

Stevie gururdan al al oldu, ki bu muhtemelen Larry'nin beklediği tepki değildi.

"Demem o ki bu kez farklı olacak, tamam mı?" diye sordu Larry.

Stevie başını sallayıp onayladı.

"Bunu senden duymak isterim," dedi Larry.

"Kurallar," dedi Stevie. "Kurallara uy. Uyacağım. Söz veriyorum. Hepsine."

"Güzel. Çünkü seni seviyorum ve kıçına tekmeyi basıp seni sepetlemek beni üzer. Cinayet çözmek istiyorsun, değil mi Stevie? Ama etrafındaki herkesten daha akıllıymışsın gibi davranıp her şeyi kendi başına yapamazsın. Bu şekilde insanlar incinir."

"Biliyorum," dedi Stevie. "Üzgünüm."

"Üzülmenin faydası yok," dedi Larry.

Stevie bunun üzerine koltuğunda iyice küçüldü ve bütün ağırlığını beline vererek öylece kıvrılıp kaldı. Ceza olarak da emniyet kemerinin boynunu kesmesine müsaade etti. Araba okula giden tehlikeli yolda geometrik olarak tartışmaya açık sapağı döndü. Stevie, büyük okul otobüsünde bu yoldan ilk geçtiği zaman sabah saatleriydi. Yol boyunca ormanın yoğun, gölgelerle dolu çehresini, yolun darlığını, altlarında akan derenin üzerindeki keskin eğimi göstermeye yetecek tek tük ışık vardı, sonrası hep yokuş, hep yokuş...

Araba tepeyi aşınca üzerlerine odaklanmış iki spot lambasının ışığında iki sfenks göründü. Önlerinde ağaçların oluşturduğu karanlık bir perde vardı ve sonra bu perde açıldı. Yeşil alanı çevreleyen parlak bir ışık çemberi vardı, hemen hemen her pencerede ışık yanıyordu, ışıklar Neptün Çeşmesi'ne çevrilmişti ve hepsinin üzerinde ise Büyük Köşk duruyordu. Işıl ışıl. Hazır.

Oyunun ikinci perdesi başlamak üzereydi.

❖

Larry, Stevie'yi kavşakta indirdi.

"Sabah Büyük Köşk'e uğra," dedi. "Doktor Scott ayarlamaları yapmak için seninle konuşmak istiyor. Saat onda."

"Tamam," dedi Stevie. "Onda. Orada olacağım."

"Peki öyleyse. İyi geceler. Eşyalarınla ben ilgileneceğim."

Stevie, Minerva Yurdu'na doğru yürüdü. Hava sert ve soğuktu, taş patikada ilerlerken ayakları gürültülü sesler çıkarıyordu. Tepesindeki ağaçlar, ayın görünmesini engelleyen sık bir örtü oluşturmuştu. Başı biraz dönünce kollarıyla kendini sardı. Yine bir anksiyete atağı yaklaşıyordu. Kaygının büyük kısmı, kaygının yaşanacağını düşünerek kaygılanmaktı. Bu gece mi olacaktı? Parmaklarını bir anda Stevie'nin boynuna dolayıp dünyayı çarpık çurpuk görmesine mi sebep olacaktı? Ya da şimdi, yani en mutlu anında mı gelecekti? Evren tortop olup gözlerinin birinden öbürüne mi sekecekti?

Hoş bir odun dumanı kokusu vardı. Bir yerlerde ateş yakılmıştı. Koku Stevie'yi ısıtıp mutlu etmiş olmalıydı fakat buranın ne kadar uzak ve farklı bir yer olduğunu ve bugün omuzlarına ne kadar fazla şey yüklendiğini de hatırlatmıştı. Durup burnundan uzun bir nefes aldı, nefesini bir süre içinde tuttu ve ağzından uzun uzun geri verdi. Nefes egzersizlerini her gece hiç aksatmadan bir saat boyunca yapıyordu. Bu egzersizler kontrolü bir miktar geri almasına, bedeninin döngüyü tamamlayarak kendini önceki haline getirmesine yardımcı oluyordu. Bundan bir dakika kadar sonra odun dumanının kokusu burnuna yeniden hoş gelmeye başladı. Ya da en azından önceki kadar korkutucu değildi. Evine gidiyordu, arkadaşlarına, sevdiği yere. Korkacak bir şey yoktu.

Patikadan aşağı yürümeye devam etti. Ağaçlar aralanıyordu ve önünde bir bina vardı. Uçtaki kule karanlıkta belli belirsiz göründü. Frenk asması gündüz göründüğünden biraz daha ürperticiydi. Mavi kapı her zamanki gibi davetkârdı ve ortak salonla Janelle'in odasında ışık vardı.

Üst katta, sondaki bir oda dışında tüm ışıklar kapalıydı. Nate'in odasıydı bu. Stevie içeriye girebilmek için cebindeki kartına uzanmıştı ki artık bir kartı olmadığını hatırladı. Ne yapacağını bilemeden bir sürede orada dikildi. Janelle'in penceresine gitmek üzereydi ki kapı açıldı.

"Stevie!"

Pix –Minerva'nın öğretim üyesi sakinlerinden Doktor Nell Pixwell– ekose kumaştan pazen bir gecelikleydi. Tıraşlı kafasında belli belirsiz kahverengi tüyler belirmişti, sıcak tutsun diye kış için uzatmış olmalıydı. Neşeli bir karşılamayla kollarını havaya kaldırdı.

"Beni bir saat önce aradılar! Çok mutlu oldum, çok. Seni çok özledik. Girsene!"

Minerva'nın ortak salonu insanı bayıltacak kadar sıcaktı. Üstündeki rafın iki yanında esas duruşta iki gülümseyen balkabağı olan şöminedeki ateş çıtırdıyordu. Üzerindeki geyik kafası yanıp sönen turuncu ve siyah ışıklarla süslenmişti. Stevie'nin gidişinden bu yana Cadılar Bayramı'na hazırlanmaya başlamalarına yetecek kadar zaman geçmişti.

"Janelle'in kulağında kulaklık var galiba yoksa çoktan çıkıp gelirdi," dedi Pix. "Şoka girip bayılacak. Git hadi. Git de bir selam ver."

Stevie, alt kattaki odaların yer aldığı koridora doğru ağır adımlarla yürüyerek Janelle'in kapısını tıklattı. Cevap gelmeyince daha yüksek sesle vurdu. Bir süre sonra üzeri kedi kafalarıyla kaplı mavi pazen pijamasıyla Janelle göründü, belinde tamir aletlerinin takılı olduğu kemeri vardı. Tel makası ve Stevie'nin tanımadığı çeşitli aletlerle dolu derin cepleri olan el yapımı mavi ketenden yapılmış belini saran bir şeydi. Saçlarını iki tutam halinde tepede toplamıştı ve kulaklığı boynundaydı, gürültülü bir müzik

çalmaya devam ediyordu. Stevie, bir süre Janelle'in kapısında kıpırdamadan dikildi. Sonra...

"Aman Tanrım! Neler oluyor? Bana neden söylemedin? Ne zaman oldu bu? İnanmıyorum!"

Stevie, portakal çiçeği, hindistancevizi yağı, balkabağı ve bir miktar endüstriyel çözücü kokan kocaman bir kucaklamayla sarmalandı.

"Nasıl, nasıl..." Janelle geri çekilerek Stevie'ye iyice bir bakabilmek için omuzlarından tuttu. "Nasıl yani..."

"Çok hızlı gelişti," dedi Stevie. "Hatta bugün oldu her şey. Bizimkiler fikir değiştirdi."

"Ne? NE? Aman Tanrım..."

Bir dakika sonra Janelle, Stevie'yi bileğinden yakalamış koridorun sonundaki sarmal merdivene doğru çekiyordu. Bu noktada Stevie bir anısını hatırladı: Ellingham Akademi'ye geldiği gün, Minerva'da tanıştığı ilk kişi Hayes Major'dı. Hayes, Stevie'ye bu dar, kıvrılarak ilerleyen basamaklardan yukarıya eşyalarını taşıtmıştı. Stevie inanılmaz derecede terlerken Hayes gayet havalı ve temiz görünüyordu. Sürekli çalan telefonundan şikâyet ediyor ve Los Angeles'daki insanlarla uğraşmak zorunda kaldığından bahsediyordu. Ve Stevie, kendisi sormadığı ya da umursamadığı halde neden Hayes'in ona telefonundan bahsettiğini anlamamıştı. İşte Hayes böyle biriydi. Tüm konuşmaları yaptığı film anlaşması ve ne kadar popüler olduğu hakkındaydı, insanlara bu sayede kendi işlerini yaptırıyordu.

Bu merdivenler ona hep Hayes'i hatırlatacaktı.

Janelle ve Stevie, Nate'in üst kattaki odasının kapısını çaldığında bir an sessizlik oldu. Janelle kapıyı daha güçlü çaldı ve sonunda kapı aralandı.

Nate, tüm mobilyaları ve eşyalarının hepsini duvara doğru itmişti. Çalışma masasının önündeki sandalyeyi masanın üstüne çıkarıp ters çevirmiş, zeminde yer açabilmek için yatağın bir ucunu kaldırmıştı. Ahşap zeminde, özenle kesilmiş siyah maskeleme bandıyla yapılmış küçük yuvarlaklar ve çizgilerden oluşan örümcek ağı gibi bir çeşit desen vardı. Nate ağın ortasına oturmuştu, soluk mavi pazen pijama altı ve üzerinde *BURADAYIM ÇÜNKÜ TORUNLARIM KENDİLERİNİ ŞIMARTMAYACAK* yazan yeşil renkli her yeri sarkmış bir tişört giymişti. Odası süpermarketten alınmış karanfilli oda spreyi ve bilindik erkek kokusu kokuyordu. Sıcacık odası tuhaf biçimde davetkâr kokuyordu.

"Bak," dedi Janelle, Stevie'yi göstererek. "Bak. *Baksana!* Bak."

Nate, Stevie'ye bakarak gözlerini kırpıştırdıktan sonra uzun bedenini ağır ağır yerden kaldırdı. Nate okula geldiğinden beri saçlarını kestirmemişti, bu yüzden saçları hem alnına dökülüyor hem de ensesini kapatıyordu. Tıraşı da gelmişti ve çenesindeki gölgeyi kaşıyordu. Nate'in yüzünde Stevie'nin o çok sevdiği her zamanki ifade vardı: Stevie ve Janelle'den başka neredeyse her şeye kızgın görünen o ifade. Kesinlikle her şeye.

"Şaka mı bu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Şaka değil, şaka değil," dedi Janelle. "Az önce geldi."

"Puf," diye ekledi Stevie.

"Yani... Geri mi döndün?"

"Uzaydan," dedi Stevie.

"Nasıldı oralar?"

"Hiç bilmek istemezsin," diye yanıtladı Stevie.

"Nate, Stevie döndü! *Ne yapıyorsun sen?*" dedi Janelle. "Stevie geri döndü!"

Janelle bir süre parmaklarının ucunda zıpladı.

"Seni zihnimle kucaklıyorum," diye karşılık verdi Nate.

"Ben de seni biraz beceriksizce de olsa zihnimle kucaklıyorum," dedi Stevie. "Ne yapıyorsun *sen* böyle?"

Yerdeki bantlarla yapılmış şekli işaret etti.

"Yazıyorum," diye cevap verdi Nate.

"Bantla? Yere?"

"Bu bir harita," dedi şaşkın şaşkın etrafa bakınarak.

"*Moonbright*'ın haritası mı?"

"Hayır."

Daha fazla kurcalamamak en iyisiydi.

Stevie, David'in odasına giden karanlık koridora baktı. Kapının altından ışık gelmiyordu ve hiç ses yoktu.

"Yurtta değil," dedi Nate. "Ya da bilmiyorum. Belki de buradadır. Pek rahatsız etmiyorum."

"Hadi ama," dedi Janelle. "Stevie'nin eşyalarını taşıyalım."

Janelle merdivenlere yönelirken Nate, Stevie'ye az rastlanan gülümsemelerinden biriyle baktı.

"Bunu nasıl becerdin?" diye sordu Nate.

Stevie'nin aklı Edward King'e ve kimseye bir şey söylememek için verdiği söze gitti. Bunun ona faydası yoktu. Kimseye yoktu.

"Sihir gibi bir şey işte," dedi Stevie.

Stevie'nin sefil eşya yığını ortak salonda duruyordu.

Pix, Stevie'ye odasının anahtarını verdi. Stevie kapıyı açarken bir zamanlar aşina olduğu bu yerin soğukluğu ve karanlığı onu şaşkına çevirdi. Işığı açtığında bir güvenin allak bullak olmuş halde karanlığa karşı hoplayıp zıplamaya başladığını gördü. Duvarlar çıplaktı, çekmeceler hâlâ iki hafta önce içindekileri üzüntüyle ve paldır küldür boşaltığı zaman bıraktığı şekilde yarı açık duruyordu. Dolap kapağı da yarı açıktı. Tam olarak gözü yaşlı birinin telaşlı bir şekilde ayrılırken bıraktığı gibiydi.

Üç arkadaş birlikte kutuları ve çantaları çabucak taşıdılar. Stevie, içi kıyafetlerle dolu bir çöp poşetini açıp içindekileri boşaltırken Janelle hemen geri çekilip askılara ve portatif ütüye koştu. Nate, Stevie'nin kitaplarını açıp boşalttı, ki bu Stevie'nin başka kimsenin yapmasına müsaade etmeyeceği bir şeydi. Fakat bu gece özeldi ve Nate kitaplarına özen gösteriyor, onları türlerine ve kategorilerine göre mantıklı yığınlar haline getiriyordu.

"Ee," dedi Stevie ağız aramak için. "David nerede? Gerçekten dışarıda mı yoksa başka bir şey mi var?"

Janelle durakladı, eli Stevie'nin buruşuk çarşaf yığınları arasındaydı. Nate'le bakıştılar.

"Ah, David *burada*," dedi Janelle.

Sözlerinin bir saniyeliğine havada asılı kalmasına izin verdi.

"Tamam?" dedi Stevie ikisine birden bakarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Janelle demek istiyor ki," dedi Nate kitaplardan başını kaldırırken, "David iyice tuhaflaştı."

"David hep öyleydi," dedi Janelle alçak sesle.

"Evet, ama şimdi yolculuğunu tamamladı. Küçük tırtılımız garip bir kelebeğe dönüştü."

"Ona çığlıkları anlat," dedi Janelle. "Çünkü ben anlatamam."

"Çığlıklar mı?" diye tekrarladı Stevie.

"Geçen sabah David 'çığlık meditasyonu' diye bir şeye başladı," dedi Nate. "Bil bakalım çığlık meditasyonunda ne oluyor? Çığlık kısmını tahmin edebildin mi? On beş dakika boyunca? Çünkü çığlık meditasyonu böyle oluyor. On beş. Dakika. Dışarıda. Sabahın beşinde. Dağın tepesinde uzak bir noktada sabahın beşinde on beş dakika boyunca dışarıda birisi çığlık atarsa ne olur biliyor musun? Özellikle de..." Nate duraksadı.

İmalı *duraksaması,* "bir öğrencinin korkunç bir kazada veya belki de bir cinayet sonucu ölmesinin ve bir diğerinin de kayıp olmasının ardından" anlamına geliyordu.

"Güvenlik yanına gidince ona bunun kendisinin yeni inancı olduğunu ve güneşle konuşmanın bir yolu olarak bunu her sabah yapması gerektiğini iddia etmiş."

Demek Edward King'in bahsettiği şey buydu.

"Bazen," dedi Nate kitapları yerlerine itip kusursuz biçimde aynı hizada olmalarını sağlamaya çalışarak, "çatıda uyuyor. Ya da başka bir yerde. Bazen çimlerde."

"Çıplak," dedi Janelle. "Çimlerde *çıplak* uyuyor."

"Ya da sınıflarda," dedi Nate. "Birisi derste diferansiyel denklemlere geçtiklerini ve David'in o sırada sınıfın köşesinde bir Pokémon battaniyesinin altında uyumakta olduğunu söyledi."

"Senin çocuk iyi değil," dedi Janelle. "Burada hiçbir şey sensiz yolunda gitmedi. Ama şimdi döndün! Her şey yeniden düzelecek."

Bir süre sonra Nate yanlarından ayrılınca, Janelle ve Stevie konuşabildiler. Stevie kendisinin de yorgun olduğunu fark etti. Aynı gün hava henüz kararmadan önce Funky Munkee'deydi. Şimdi ise Ellingham'a dönmüştü. Arada yaşananlar ise anlamsızdı. Stevie'nin uyumaya ihtiyacı olduğunu sezen Janelle, yatağı onun rahat edeceği şekilde yapıp arkadaşının kampüsün yüksek irtifasına uyum sağlayabilmek için bir şişe dolusu su içişini izledi. Sonra da Stevie'nin başucuna ikinci bir şişe daha koydu.

"Yarın kahvaltıda Vi de olacak," dedi Janelle. "Biraz dinlen. İhtiyacın olursa hemen yan odadayım."

Janelle, bazı geceler Stevie'nin panik atak geçirdiğini biliyordu.

"Teşekkürler," dedi Stevie. "Her şey için."

Janelle gidince Stevie uzun süre pencerede dikilip karanlığa ve kendi yansımasına baktı. Tıpkı merdivenler gibi, pencerenin de anısı vardı. Hayes ölmeden bir gece önce, Stevie bir rüya görmüştü. En azından rüya olduğundan oldukça emindi. Işığı, duvarına baktığını ve duvarda Şeytanın Ta *Kendisi*'ne ait sözcükler gördüğünü hatırlıyordu. Hepsini bir anda çözememişti ve mesaj kafasında dağınık haldeydi. Stevie zınk diye uyanıp yatağından kalkmış ve emekleyerek pencereye ulaşmıştı. Daha sonra pencereden kalın ciltli bir kitap atmış; aşağıda gizlenen biri varsa onu vurabilmeyi ummuştu ama etrafta kimsecikler yoktu.

Birinin onun duvarına böyle bir mesaj yansıtmasının hiçbir mantığı yoktu. Görüntüyü hazırlamak, onu yansıtabilecek aleti ayarlamak ve karanlıkta saklanmak fazla zahmetliydi. Ellingham'da insanlar karmaşık şeyler yapıyordu fakat Stevie'nin aklına ona karşı böylesine ayrıntılı bir şey yapabilecek hiç kimse gelmiyordu...

Belki David hariç. Onun detaylı şakalar yapabilme kabiliyeti vardı. Ama anlaşıldığı üzere Stevie'den hoşlanıyordu, böyle bir şeyi neden yapsındı ki?

Ve bu Hayes'in ölümünden hemen önce olmuştu. İhtimaller neydi?

O gece Janelle, Stevie'yle gerçeği birebir taklit edecek kadar canlı olan rüyalar hakkında konuşmuştu. Bazı insanlar bu yüzden gece hayalet ya da yataklarının başucunda birilerini gördüklerini sanıyordu. Uyku ve bilinç arasındaki çizgi inceydi. Stevie o gün Ellingham Vakası'na fazlasıyla dalmıştı ve adam kaçırma olayını gerçekleştirenlerin daha önce girdiği tünele girmişti. Beyni cinayetle doluydu ve bunu ona geri yansıtıyordu.

Stevie arkasına dönüp duvardaki mesajı –beyninin içinde de olsa– gördüğü yere baktı. Mesaj ne diyordu? *Duvarda bir bilmece...* Ölümle ilgili bir şeyler. Arazide bir ceset falan... Alice diye biri.

Bu Stevie'nin Ellie'yle paylaştığı duvardı. Minerva çok boştu, kaderine terk edilmiş gibiydi. Dottie Epstein ve Hayes Major ölmüştü, Element Walker da firardaydı.

O yazıyı yazan Ellie miydi acaba? Gördüğü not bir çeşit sanat çalışması mıydı? Ellie'nin Hayes'e kuru buzla oynadığı oyunla bir ilgisi var mıydı? Ellie'nin biraz arızalı bir mizah anlayışı mı vardı yoksa içten içe herkesten nefret mi ediyordu?

Ellie pek de insanlara düşman olacak tarzda birine benzemiyordu ama insan hiç bilemiyordu.

Stevie odanın diğer ucuna yürüyerek, köşede yerde duran çantasına ulaşıp içindeki teneke kutuyu çıkardı. Bu kez kutuyu açtığında içindekilerden sadece birini istiyordu: Fotoğrafları, özellikle içlerinden birini. Diğerlerinden

daha kalın bir fotoğraftı çünkü aslında başka bir fotoğrafa yapışıktı. Fotoğraflar arasındaki şey kilit noktaydı.

Bir sözcüktü.

Bir dergiden kesilmiş tek bir sözcük. *US* sözcüğü.

Eski püskü birkaç fotoğrafın arasına sıkışmış bu iki harf, Stevie'nin burada olma nedeniydi çünkü geçen seksen yıl içindeki ilk ipucu buydu. Ellingham Vakası çoğu kez Şeytanın Ta Kendisi vakası olarak anılmıştı çünkü aile o hafta, yaşanacak olan cinayeti haber veren bir mektup almıştı. Mektup, dergi ve gazetelerden kesilmiş harflerden oluşuyordu. Stevie, vakaya kendini adamış olan herkes gibi mektubu ezberden okuyabilirdi:

İŞTE! BİR BİLMECE!
BAŞLASIN EĞLENCE!

İP Mİ YOKSA SİLAH MI
DEYİNCE.

BIÇAKLAR KESKİN.
PARLTISI TUZAK.

Kİ ZEHİR YAVAŞ.
SON PEK UZAK.

YANGIN BİR SÖLEN.
BOĞULMAK YAVAŞ.

İPE ASILIRSANIZ
HEPTENYAS.

KIRIK BİR BAŞ. AÇI
BİRDÜŞÜŞ.

DUVARA ÇAKILAN
ARABA BİR DÜŞ.

HANİ ŞU ÇOCUKLAR
VARYA YARAMAZ.

BOMBALARIN SESİ
ONLARDAN HAYLAZ.

HANGİSİ? HANGİSİ?
YOK MU BİR CEVAP?

SAKLANMAK HİÇ YOK.

KOŞMAKSA AZAP.
HA HA!

SAYGILARIMLA.
ŞEYTANIN TA KENDİSİ

Stevie'nin Ellie'nin odasında bulduğu şey kampüste gangsterleri seven öğrenciler olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Bu öğrenciler oyunlar çevirmeyi seven, dergilerden sözcükler kesip onları muhtelif yerlere yapıştıran ya da tepedeki kralı tahtından indirmekle alakalı şiirler yazan tiplerdi. Uzun lafın kısası Stevie, Şeytanın Ta Kendisi'nin Ellingham'da bir öğrenci olabileceğini saptamıştı. Ve eğer öyleyse, bunca yıl geçmiş de olsa başka bir öğrenci onları açığa çıkarabilirdi.

Ama şimdi bir üst katında olan, yukarı çıkıp görmeye can attığı, döşeme tahtalarının titreşimiyle varlığını hissettiren başka bir öğrenciyle ilgilenmesi gerekiyordu. David'in bu kadar yakınında olduğunu hatırlayınca Stevie'nin tüm bedeni ısındı. Her duyguyu, her dokunuşu hatırladı. David'in saçlarındaki yumuşacık bukleleri, boynunun kıvrımını, öpüşünü...

Edward King'in, Stevie'nin David'le ilgili hissettiği her şeyle alay eden sesi Stevie'nin kafasının içindeydi. Yukarıya çıkamazdı. David'i arayamazdı. Belki de ondan sonsuza dek kaçmalıydı. Duygularından kaçmalıydı. Her tür temastan kaçınmalıydı. Tek yol buydu.

Yorganını kavrayıp yüzüne çekerek sahneyi tümüyle yok etti ve uykuya dalmaya çalıştı.

CRIMESTUFF.COM
BEŞ ELLINGHAM AKADEMİ EFSANESİ

Ellingham Akademi'nin hikâyesini, meşhur kaçırılma olayını ve üretilen cinayet komplolarını az çok biliyorsunuzdur. Peki ya beklenmedik sonlarla biten efsanelerden haberiniz var mı?

1. ALICE TAVAN ARASINDA: Bir hikâyeye göre Albert Ellingham bu kaçırılma olayını bir oyunun parçası olarak kendisi düzenledi. İşler ters gidip de iki kişi ölünce yapmış olduğu şeyi örtbas etmek zorunda kaldı. Kızı Alice'i alıp eve geri getirerek onu tavan arasında yetiştirdi. Hizmetçilere, kızın yukarıdan gelen ayak seslerini duyduklarında bile oraya çıkmamaları tembihlendi. Sonunda Alice tavan arasında yaşayamayacak kadar yaşlandı ve oradan kaçamayınca da canına kıydı. Hayaleti hâlâ tavan arasında geziniyor ve bazıları onun oyuncaklarıyla oynadığını duyabileceğinizi söylüyor.

2. GÖLDEKİ SIR: Başka bir hikâye ise Iris ve Alice Ellingham'ın hiç kaçırılmadığını iddia ediyor. Hikâyenin bu versiyonunda Iris sinir krizi geçirerek kampüsteki gölde Alice'i boğarak öldürüyor. Dottie Epstein adındaki öğrenci bu olaya tanıklık ediyor. Bu sırrın ortaya çıkmaması için Dottie öldürülerek kaçırılma olayı uyduruluyor. Iris bir yere kapatılıyor ancak sonunda kaçarak kendini öldürüyor. Olanların çaresizliğiyle Albert Ellingham gölü kurutuyor. Haliyle Iris, Alice ve Dottie'nin hayaletleri bir zamanlar gölün olduğu yerin kıyısında hâlâ ortaya çıkıyor. Çok. Fazla. Hayalet.

3. BATIK HAZİNE: Korsanlar, müjde! Batık bir hazine mi var? Bu hikâyedeki iddia, Albert Ellingham'ın eşinin cesedinin bulunmasının ardından onun mücevherlerini toplayıp büyük bir kutu

içinde Champlain Gölü'ne attığı yönünde. Yani eğer tüplü teçhizatınız ve biraz da vaktiniz varsa bir bakmak isteyebilirsiniz. Bu kez hayalet yok ama zaten hazine çok daha iyidir.

4. TAHTIN VARİSİ: Son efsanenin kulağa hoş geldiğini düşünüyorsanız şimdi anlatacağım hikâye sizi çok şaşırtacak. Bu rapor, kaçırılma olayı ve cinayetlerin ardından Albert Ellingham'ın vasiyetini yeniden kaleme aldığını, servetini cinayetlerden sorumlu olmamaları koşuluyla, kızını ölü ya da diri her kim bulursa ona bırakacağını iddia ediyor. Ellingham arsaları ve işletmeleri bugün iki milyar dolardan fazla ediyor. Haydi ava!

5. ASLA GERÇEKLEŞMEMİŞ OLAN KAÇIRILMA OLAYI: Bu versiyonda ne hayaletler ne de büyük bir servet var. Hikâyeye göre Ellingham Akademi'deki kaçırılma olayı ve cinayetler hiç yaşanmamış: Tüm olaylar –arama, soruşturma, cesetler– hepsi Albert Ellingham'ın en büyük oyununun parçaları. Ölen öğrenci Dottie Epstein aslında bir oyuncuydu. Oyun, kızın kendini iki yıl sonra bir patlamada ölmüş göstermesiyle sona erdi. Bu mutlu sonla biten versiyonda tüm oyuncular hayatta; serveti ve ünü arkalarında bırakıp kimlikleri gizli bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Ya da en azından ünü arkalarında bırakmışlar. Muhtemelen serveti bırakmamışlardır!

Peki siz hangisini beğendiniz? Hayaletleri mi? Hazineyi mi? Yoksa mutlu sonla biten efsaneyi mi?

5

"Yemeğe yumulmak istiyorum," dedi Janelle kahvaltıya zıplayarak giderken. "Ama yaptıkları sunumu berbat etmek istemiyorum. İştahım o kadar kabardı ki."

Ertesi sabah Janelle, Stevie ve Nate yemekhaneye yöneldi. Hafta sonları okul brunch veriyordu. Daha önceleri Stevie brunch zamanında uyumayı tercih ederdi ama geri dönmüş olmanın heyecanı onu erkenden uyandırmıştı. Nate bile insan içine çıkıp alt kata inmişti. Harika bir sonbahar sabahında çimlere giden yolu tutmuşlardı. Gökyüzü *vurucu* bir mavi renge bürünmüştü. Okulun temizlik görevlilerinin bir kısmı yaprakları devasa tepelere doğru süpürüyordu.

Janelle etkinlik için parlak turuncu kazak ve kot pantolon giymiş, siyah kısa bir fular takmış ve bergamotla karanfil kokulu bir sonbahar parfümü sıkmıştı. Stevie çöp torbasından çıkan en az buruşuk ve en temiz olması muhtemel kıyafetleri giymişti; siyah bir kapüşonlu ve esnek gri bir tayt. Stevie'nin kıyafetlerinin yüzde doksanı siyah, gri ve salaş olduğundan, üstleri de kapüşonlu olduğundan bu hiç şaşırtıcı değildi. Stevie, kusursuz tarzıyla yaprakların arasından süzülen güneş lekelerinin içinden geçen Janel-

le'e imrendi. Süslü bir tarzı yoktu ama her anı özel hissettiriyordu. Pek çok insan yalnızca var oluyordu; Janelle ise yaşıyordu.

Büyük Köşk'e doğru kıvrılarak ilerleyen yolda yürüyen Stevie, başının üzerindeki yoğun yaprak örtüsüne baktı. Bunlar erken renk değiştiren yapraklardı; ilk önce renk alanlar, altın rengi olanlar ve koyu kırmızılar olarak üçe ayrılıyordu. Yeşil alana vardıklarında manzara genişledi. Stevie burada, dağın tepesinde, araziye hâkim olan ışıl ışıl renk halelerinin oluşturduğu, dünyanın en iyi manzaralarından birine sahipti. Dağın zirvesinden aşağıya akan lavlar gibi görünen kırmızı benekler, ufuk çizgisine kadar uzanan altın sarısı ve turuncu renkli okyanuslardan oluşan manzara tıpkı bir rüya gibiydi.

Stevie hiçbir zaman sonbahar insanı olmamıştı; muhtemelen geceleri anksiyete atakları geçirmeye meyilli olduğundan günlerin kısalıyor olması onu geriyordu, daha fazla gece daha fazla anksiyete ihtimali demekti. Fakat bu böyle devam etmek zorunda değildi; Stevie de sonbahar insanı olabilirdi. Sığırkuyruğu tamamdı. Elmalar güzeldi. Balkabakları sonbaharın karpuzlarıydı. Sonbahar sevenlerin düşünceleri bunlar mıydı?

Hatta bu gerçek miydi? Dün gece oturma odasındaki Edward King, uçak yolculuğu ve pazarlık, şimdi de bu rüya gibi manzara? Bir ara hafızasını mı kaybetmişti?

"İşte bu," dedi Janelle kocaman yaprak yığınlarından birine yaklaşırken. "İçeri giriyorum."

Nate dönüp yığınlardan birine bilim adamı edasıyla baktı.

"Burada bir sürü hayvan dışkısı var," dedi.

"Nate," dedi Janelle.

"Sadece söylüyorum. Yapraklar büyük bir kedi kum kabı gibidir. Bu yüksek yerde çok fazla hayvan var. Tilkiler. Geyikler. Rakunlar. Amerikan geyikleri."

"Amerikan geyiği yok," dedi Stevie.

"Kuşlar," diye devam etti Nate. "Çok fazla kuş kakası var. Yarasa kakası da. Çok yarasa var. Yarasa pisliği çok değerlidir, biliyorsunuz. Ona guano denir."

"Guanonun ne olduğunu biliyorum," dedi Janelle uyarır gibi. "Ama bok muhabbeti yapmak istemiyorum. Ayağımın altında çıtırdayan yaprakların sesini duymak istiyorum."

"Sincaplar yine de kaka yapmak zorunda," diye devam etti Nate.

"Sincaplar kaka yapmak zorunda," diye tekrarladı Stevie bilgece.

"Neden benim muhteşem sonbahar sabahımı mahvediyorsun?" diye sordu Janelle.

"Hepimizin bir tutkusu var," dedi Nate. "Bu da benimki."

Janelle fısıldayarak bir şeyler söyledi. Stevie arkadaşlarının onun için biraz şov yaptıkları hissine kapıldı: Janelle her zamankinden daha fazla neşeliydi, Nate de biraz daha inatçı. Stevie'ye her şeyin yolunda, normal ve eskisi gibi olduğunu gösteriyorlardı. Stevie'nin yürürken ağaçların üstünde, lamba direklerinde ve binaların köşelerinde fark ettiği göze benzeyen sessiz küçük küreler dışında...

Edward King'in gözleri.

"Çok fazla yeni güvenlik önlemi var," dedi Stevie.

"Ah, evet," dedi Janelle. "Bunu geçen hafta yaptılar."

"Özellikle ben yeni güvenlik şeflerimizi selamlıyorum," dedi Nate en yakın kürenin önünde yüksek sesle.

"Bence iyi fikir," diye ekledi Janelle. "Burada gözlerden çok uzaktayız ve... Bir sürü şey yaşandı."

Hayes'in geçici anıtının hafif yıpranmış bir halde durduğu küçük kubbeye yaklaşıyorlardı. Stevie'yi en fazla dehşete düşüren şey gördüğü hüzündü. Çiçekler vardı, oraya buraya dağılmış tek tük güller değil, demet halinde güllerdi. Çizimler, notlar ve fotoğraflar vardı. Elektrikli küçük mumlar yerleştirilmişti çünkü gerçek mumlar her şeyi dev bir alev halinde yükselerek yutabilirdi.

"Gelmeye devam ediyorlar," dedi Janelle. "Sanırım biraz yavaşladılar ama her gün kargolar geliyor ve görevliler paketleri buraya bırakıyor."

Rüzgâr ölmekte olan çiçekleri anıtın üstüne uçuruyordu.

"Bu mutluluk verici," dedi Nate. "Yemek yiyebilir miyiz? Artık yemeğe odaklanalım."

❖

Ellingham Yemekhanesi dağ evlerine benzeyen geniş bir yerdi. Yüksek, sivri bir tavanı ve birbiriyle kesişen açık kirişleri vardı. Şu anda bu kirişler, aşağıda toplanmış yemek yiyen öğrencileri yargılar gibi bakan bir dizi fenerle doluydu. Stevie'nin eski okulundaki kafeterya taco, patates kroketleri ve fazla pişmiş brokoliyle dolu sıcak metal tepsilerden oluşan bir linolyum şenliği gibiydi. Ellingham yemekhanesine ise daha az insanı beslemek için daha fazla para verilmişti ve okul bunu kendi tarzında yapıyordu. Şişenizi normal suyla ya da maden suyuyla dolduran sensörlü sebiller vardı. Menüler karatahtalara renkli tebeşirle yazıl-

mıştı. Omlet (yumurta yemiyorsanız tofulu) bölümünün olduğu brunch ciddiyetle hazırlanmıştı. Taze krep ve her çeşit yumuşak meyve, muz ya da çikolata parçacıklarıyla yapılmış waffle vardı. Her tür kahvaltılık et, vejetaryen seçeneklerle birlikte sunulmuştu. Kendi *smoothie*'ni kendin yap bölümü, taze ekmek, doğal bal, bir raf dolusu poşet çay, her çeşit sütle birlikte farklı kahve harmanları vardı. Ve elbette Vermont'un yaşam kaynağı akçaağaç şurubu da çeşitlerin arasında yerini almıştı. Stevie için Ellingham'ı anlatan koku, meltemle birlikte gelen odun dumanının yanında bu ılık şurup kokusuydu.

Stevie, çikolata parçacıklı özel bir waffle ve bir seramik kap dolusu sıcak şurup aldı. Tepsisiyle arkasına döndüğünde herkesin onu fark etmiş olduğunu gördü. Bütün Ellingham önünde toplanmıştı. Ya da büyük kısmı. Sol tarafta Juno'dan birkaç kişiyle oturan Hayes'in piyanist olan eski kız arkadaşı Gretchen vardı. Hayes'e beş yüz dolar borç vermişti ve nihayet Hayes'in onu kullanmasından bıkınca onu terk etmişti. Stevie, Hayes'in öldüğü gün Gretchen'la tartışmalarını duymuştu. İşlerini yaptırmak için Hayes'in başkalarını çalıştırdığını Stevie'ye söyleyen Gretchen'dı. Ateş kırmızı saçlarının oluşturduğu kocaman kafasıyla Gretchen'ı gözden kaçırmak zordu.

İki masa aşağıda, Hayes'in videosunda çalışmış olan diğer iki kişi olan Maris ve Dash vardı. Maris şarkıcıydı. Simsiyah saçları vardı ve her an sanki küçük, duman altı bir gece kulübünde sahne alacakmış gibi giyinirdi. Bugün siyah dar bir kazak, kot pantolon ve yüksek topuklu botlar giymişti. Günlerden pazar ve saat henüz çok erken olsa da ful makyajlıydı. Her zaman dumanlı bir göz makyajı vardı. Dash ise kendisine birkaç beden büyük, bol kıyafetler giyen bir rejisördü. Video filmi asıl yöneten kendisiydi. Stevie'yi gördüklerinde Maris el salladı. Bu dikkatleri üze-

rine daha fazla çekti ve öğrenci birliği başkanı Kazim Bazir de ayağa fırlayıp Stevie'ye doğru koştu.

"Stevie!" diye seslendi Kazim. "Aman Tanrım! Ne zaman döndün? Bu muhteşem!"

"Dün gece," diye yanıtladı Stevie birdenbire utanarak.

Stevie ve Kaz birbirlerini çok iyi tanımıyor olmasına rağmen hoş bir karşılamaydı. Kaz her zaman coşkuluydu. Çevreyle ilgilenmek özel ilgi alanıydı ve Ellingham'ı kompost tuvaletlere geçirmek için çok zaman harcamıştı. Kompost tuvaletleri fazla önemsiyordu.

Stevie'yi yakından izleyen biri daha vardı, iri, parlak gözlü minyon bir kız. Kahverengi bir kazak giymişti ve tabletinin üstünden dikkatle Stevie'ye bakıyordu.

Germaine Batt.

Teknik olarak Germaine yanlış bir şey yapmamıştı. Verdiği bilginin Stevie'nin ailesi tarafından okuldan alınmasına neden olması Germaine'in hatası değildi. Ama yine de onu görmek Stevie için o gün yaşananları hatırlamak demekti.

David yemekhanede değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Nate masalardan birine doğru yürürlerken.

"Şurup dağının en sevimli kızı gibi," diye cevap verdi Stevie.

Cam kenarında bir masaya oturdular. Janelle'in gözleri etrafı tarıyordu. Tabii ki Vi'yi arıyordu. Üçü birlikte kahvaltıya başladılar. Stevie çıtır çıtır çikolata parçacıklı waffle dilimini sıcak şuruba bandırdı.

Vi Harper-Tomo telaşla yemekhaneye daldı. Stevie daha önce bir yere böyle uçarcasına giren birini hiç gör-

memişti. Kapı savrulurken kolları sağa sola sallanarak içeri giriyordu. Vi en sevdiği kombini giymişti: Bol beyaz bir tulum, gri bir *sweatshirt*. Gümüş sarısı saçlarını da diken diken kabartmıştı.

Vi, Stevie'yi tıpkı Janelle'in yaptığı gibi akıl almaz bir ilgiyle karşıladı.

"İnanamıyorum," dedi.

Janelle'e döndü. Vi'yle ikisi kahvaltıda televizyon programlarındaki çiftler gibi öpüşüyorlardı. İkili samimi bir şekilde birbirlerine yaslanırken Nate yavaşça waffle diliminden bir ısırık aldı.

"Sevimli olduğumuzu biliyorsun," dedi Janelle, Nate'e.

"En sevdiğim," dedi Nate.

"Kitabında aşk hikâyeleri yazıyorsan öyledir, değil mi?" dedi Stevie.

"Ben aşk hikâyesi falan yazmıyorum. Ejderlerle karşılaşmak ve sihirli kayaları parçalamak gibi şeyler yazıyorum."

"*Gerçek* sihirli kayalar, yol boyunca edindiğimiz arkadaşlardır," diye karşılık verdi Stevie. "Öyle değil mi?"

"Nate bizim adımıza mutlu," dedi Janelle. "Mutluluğunu bu şekilde gösteriyor."

Nate başını kaldırıp gözlerinin altındaki siyah gölgelerle onlara baktı.

"İşte bu nedenle kitapları insanlara tercih ediyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Janelle.

Janelle yemek almış olmasına rağmen Vi'ye kuyrukta eşlik etti. Nate de tabağındaki omleti ortaladı.

"E," dedi sonra Stevie'ye. "Ailenin fikrini ne değiştirdi?"

Stevie, waffle dilimini gergin bir hareketle şurup havuzuna daldırdı.

"Kimbilir?"

"Öyle durup dururken, 'Seni okula geri gönderiyoruz mu dediler'?"

"Şöyle ki..." Stevie yine gergin tavırlarla gözünün altını ovuşturdu. "Konu hakkında biraz konuştuk ama..."

Stevie gerçeğin kıyısında dolanıyordu, bir yalan uydurmak üzereydi. Atacağı tek adım onu yalancılığa götürebilirdi.

"Ailemi neyin motive ettiğini bilmiyorum," dedi.

İşte. Yalan söylemişti. Bu kadar basitti. Ağzından çıkıverdi. *Sıp.*

"İçinizde Ellie'den haber alan var mı?" dedi Stevie sohbeti değiştirerek. "O tarafta neler oluyor?"

Nate hâlâ Stevie'nin yüzündeki ifadeyi inceliyordu fakat sonra vazgeçmiş gibi görünerek yumurtalarına döndü.

"Hiçbir şey," dedi Nate. "Demek istediğim, baktılar. Birkaç gün etrafta polisler vardı. Süper değillerdi ama buradaydılar. Bence köpekleri falan olabilirdi. Ellie Burlington'a gitmiş olabilir. Orada çok fazla tanıdığı var."

Stevie kahvesinden bir yudum alıp pencereden dışarı baktı. Arka tarafa, mülkü çevreleyen sık ağaçlığa bakıyorlardı. Bu ağaçlar gün boyunca aydınlık, kalın bir duvar oluşturuyordu. Gece ise belli belirsiz görünüyor, bir şeyleri gizliyorlardı. Okulun bulunduğu arazi düzdü fakat yola doğru eğim önemli ölçüde artıyordu ve iki tarafından araziyi sınırlandıran bir nehir vardı. Okuldan çıkmanın diğer

yolu yukarıdan dolanmaktı. Orada da sizi sivri kayalıklar, yüksek zirveler ve daha sık bir orman karşılıyordu.

Dışarı çıkmak pek kolay olmazdı. Stevie, o gece ortadan kaybolduğunda Ellie'nin üstünde montunun olup olmadığından bile emin değildi.

"Senin hatan değil," dedi Nate.

"Ne?"

"Senin hatan değil," diye yineledi Nate. "Ellie her ne yaptıysa, kaçmasının seninle ilgisi yok."

"Biliyorum," dedi Stevie, waffle dilimindeki karelere dikkatini vermeye çalışarak. "İnsanlar benim hatam olduğunu mu söylüyor?"

"Hayır," dedi Nate aceleyle. "Hayır. Sadece... Hayır. Dediklerimi unut. Sanırım Vi ve Janelle o koca bardakların tepesinde sevişmek üzereler."

Stevie dönüp bakınca Vi ve Janelle'in kahve bölümünde sarılarak birbirlerine kilitlenmiş olduklarını gördü.

"Uzun bir hafta oldu," dedi Nate. "Bir daha gitme. Beni bu insanlarla bırakma."

"Hangi insanlarla?"

"Hepsiyle."

"Ben insandan sayılmıyor muyum yani?"

"Tabii ki öyle değil," dedi Nate. "Hepsi duygulara ve romantizme takmış durumda. Ben hissizliğe ve kaçışa dönmek istiyorum. Sen o konuda iyisin."

Stevie gülümseyip saati kontrol etmek için iki kez telefonuna tıkladı.

"Gitmem gerekiyor," dedi. "*Bana Charles De* ile toplantım var."

"Git de öğren ya da her neyse işte, evde görüşürüz."

Ev.

Evet. Burası evdi. Bu ev onu olduğu gibi bağrına basıyordu, bu onun deneyimlerine göre alışkın olmadığı bir şeydi. Aynı zamanda artık aşina olduğu en büyük yalanları söylemek zorunda kaldığı yerdi.

14 Nisan 1936, 03.00

"İşaretleri okumak zorundayız," dedi Eddie. "Karanlık yıldızlar bizim için dizilmiş olabilirler. Gitme vaktimiz geldi."

Eddie spor salonunda, parmak uçlarında hafifçe alçalıp yükselerek kutudan çıkan kırılmış sürpriz bir oyuncak gibi çömelme hareketleri yapıyordu. Francis, Eddie'nin astrolojik kehanetlerine inanmıyordu ama bunlar çoğu zaman onları eğlendiriyordu. Bu gece öyle değildi. Hiçbir şey sırasıyla gerçekleşmiyordu.

"Hadi *koş.* Planımıza başlayalım."

"Hayır," derken duydu Francis kendi sesini. Sesi oldukça sertti. "Hayır. Şimdi olmaz. Şimdi yaparsak asla başaramayız. Bunun ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

"Bu demektir ki karanlık yıldızlar..."

Edward ışık vermeyen yıldızlar, gümüş prenses ve kafasındaki bütün bu karakterler hakkındaki saçma sapan şiir gezintilerinden birine çıkmak üzereydi. Bazen şiirlerini fazla ileri götürüyor, sembollere saplanıp kalıyordu. Francis onu durduruyordu.

"Neler olup bitiyorsa," dedi Francis, "mektubumuz bu olaya karıştı. İşin içinde polisler olacak, Eddie. Çok fazla polis."

"Ne olmuş yani? Biz de suçlu oluruz!"

"Şimdi gidersek," dedi Francis, "bir saat içinde yakalanırız. Beklememiz gerekiyor. Acele etme."

"Bunun eğlencesi nerede?" dedi Edward, Francis'e sokularak. Francis onun nefesini dudaklarında hissediyordu.

"Eğlence," dedi Francis onu nazikçe iterek, "kaçmayı başarıp buradan çıkabilmek. Gittiğimizde sonsuza dek gitmiş olacağız. *Kurnazca* hareket etmeliyiz."

Eddie ile hep bu noktada ayrı düşüyorlardı. Eddie çok çılgındı, hayal gücü ve düşleri vardı. Ama federal ajanlar, polis köpekleri ve barikatlar gibi gerçekleri de göz ardı ediyordu. Cezalar ya da kanun kaçağı olma pratiği olmadan bir suçlu olmak istiyordu. Onu dizginlemek Francis'e kalmıştı. Bu yüzden kendi hazırlıklarının çoğunu yapmıştı. Minerva'ya, odasına dönmek zorundaydı. İhtiyacı olan şeyler oradaydı.

"Bizi her şekilde gitmeye mecbur bırakacaklar," dedi Eddie.

"Belki bir iki günlüğüne. Belki yalnızca birkaç saatliğine. Bana güvenmen gerekiyor. Sakin kalmaya çalış. Yurda dön."

Francis dudaklarını sıkıca Eddie'nin dudaklarına bastırdıktan sonra spor salonundan çıktı. Tüneli kullanma riskini alamazdı. İçeride Bayan Nelson olabilirdi ve öbür uçtaki kapak kilitli olabilirdi. Yerin üstüne çıkması gerekecekti.

Bu gece bir avantajları vardı, mavi sülfürik sis. Tüfekli adamlardan onu koruyabilecek tek şey buydu. Hava şu an

aşırı soğuktu, sis burnuna ve ağzına girerek ciğerlerine doluyordu. Kütüphanenin yanına gelmişti ve yurda ulaşması için teorik olarak yapması gereken tek şey yeşil alanın tepesinden dümdüz karşıya ilerlemekti. Fakat belli ki kapıda güvenlik vardı ve tüm arazi izleniyordu. Uzun yoldan, kampüsün öbür ucundan, yolun yakınındaki yapımı yarı bitmiş alandan dolanarak gitmesi gerekecekti.

Eğilerek bir ağaçtan diğerine ilerledi. Hafif adımlarla koşarken köklerin ve dalların üzerinden atladı, yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Tulum ve paltolar giymiş silahlı adamlar gördü, tüfekleri omuzlarındaydı. Üç kişiydiler, birlikte küçük kubbenin yanında konuşuyorlardı. Çömeldi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Böyle bir gecede silahlarını tereddüt etmeden kullanırlardı. Bir saniyeliğine sıcak kurşunun göğsüne gömülüşünü, bırakacağı etkiyi hayal etmeye çalıştı. Kalbi acıyla hızlandı ve elleri terledi. Bağırarak yardım istemeyi düşündü. Onu Minerva'ya götürürlerdi. Başı belaya girerdi ama vurulmazdı.

Hayır. Kendini yere yapıştırdı. Kedi olacaktı. Buradaki kedileri seviyordu. "Kediler en iyisini bilirler," derdi Albert Ellingham. Francis sinsi sinsi kayarak ilerlerdi. Burası büyük bir kampüstü. Francis'in cesareti vardı. Bu gece kendini kanıtlayacaktı.

En zor kısım yolu geçmekti. Orası en açık alandı. Ormana giden tepeden aşağıya inmesi ve karanlıkta karşıya geçmesi gerekecekti. Francis dik yamaca yöneldi. Pahalı paltosu dikenlere takılarak tökezlemesine neden olunca paltoyu kıvırıp yamaçtan aşağıya yengeç gibi yürüdü. Ayağa kalkmaya kalkışırsa muhtemelen düşecek ve ağaçların hepsine çarparak nehre kadar tüm yolu sarsılarak gidecekti. Yerden tutunmaya çalışınca taşlar ellerini kesti. Her şey çamur ve çürümüş yaprak kokuyordu.

"O neydi?" diye sordu adamlardan biri.

Francis dondu.

Ağaçların arasından bir ışık parladı.

"Muhtemelen bir hayvan," diye yanıtladı diğeri.

Francis neredeyse kusacaktı. Donup kaldı. Yeniden hareket edene dek aradan on beş ya da yirmi dakika geçti. Heykellerden ve adamlardan epey uzaklaşınca sürünerek yolun kıyısına ilerledi ve derin bir nefes alıp karşıya koştu. Çok dar bir yoldu, bu yüzden karşıya geçmesi yalnızca birkaç adımını aldı. Diğer taraftaki kanala düşüp yüzünü sertçe çarptı. Ama bağırmadı. Karanlıkta karnının üstünde emekledi.

Francis yeniden tepeye çıktı. Bu çok daha zordu. Artık nefesi tükenmişti. Polisler ve hırsızlar. Federaller ve silahlar, karanlıkta gölgeler gibi süzülüyordu. Francis de aynı şeyi yapıyordu. Beşinci Cadde'nin un prensesi Francis Josephine Crane, pisliğin ve gecenin içinde sürünerek ilerliyordu. Kırılmalarına aldırmadan tırnaklarını kararlılıkla toprağa batırdı. Kıyafetleri ya da ayakkabıları umurunda değildi. Hayat *buydu*.

Yokuşun en tepesine ulaşıp yolun öbür tarafına çıktı. Şimdi Minerva'ya giden yolu bulmak zorundaydı. Yavaş hareket ederek binadan ağaca, ağaçtan heykele ilerledi. Sis kürklü bir palto gibi Francis'i sarmalıyordu. Artık işin *kolay* kısmındaydı.

Minerva'ya vardığında artık içeriye tekrar nasıl gireceği konusunda endişesi yoktu. Bir yolunu bulurdu. Kapı kilitli olacaktı ama penceresi değildi. Binanın arka tarafına dolanıp köşeden bakarak etrafı taradı. Dışarıda kimse yoktu. Yavaşça sürünerek iki numaralı odaya ulaştı. Önce pencereyi yoklayıp iterek açmaya çalıştı. Olmadı.

Peki ya Dottie'nin odası? Dottie de gizli işler çeviren bir tipti. Penceresini aralık bırakmış mıydı acaba? Penceresini ara sıra aralar, böyle yapınca ona yangın çıkışının yanındaki penceresi açık evini hatırlattığından bahsederdi.

Üç numaralı odaya doğru sürünerek karanlık odanın penceresine baktı. Sadece Francis'in parmağının girebileceği kadar ufacık, minicik bir boşluk vardı ama yeterliydi. Bir sopa bulup onunla hiç olmadığı kadar dikkatli bir şekilde kaldırdıktan sonra yavaşça ve sessizce pencereyi itti. Sonra da kendini içeriye çekerek pencereyi kapattı. Dottie'nin teknik olarak onunki gibi olan ama sadece çok daha eski püskü olan odasındaydı. Dottie'nin odasında kürklü örtüler, özel mobilyalar, kayak malzemeleri, ekstra kıyafet sandıkları, radyo ya da gramofon yoktu. Sadece okulun sağladığı şeyler ve kitaplar vardı. Yığınla kitap. Tertemiz kitaplar ve her yerdelerdi.

Francis kapıya gidip kimseyi görmeyince koridora çıktı ve...

"Francis Crane!"

Tepe lambası yandı ve Bayan Nelson kıpkırmızı suratıyla öfkeli bir halde karşısında dikiliyordu.

Beşinci Cadde'nin un prensesi ve müstakbel kanun kaçağı Francis Crane kapısından sadece birkaç adım ötede yakalanmıştı. Ne diyeceğinden emin olmasa da konuşmak için ağzını açtı. Bir şey çıkacaktı. Bayan Nelson onlardan sorumlu olmasına rağmen genellikle pasifti. Francis özür dileyecekti ve...

Bayan Nelson bu gece pasif değildi. Yuvarlak hatları daha keskin görünüyordu ve yüzünde Francis'in nerede olduğunu tam olarak bildiğini gösteren bir şey vardı.

"Buraya," dedi Bayan Nelson soğuk bir sesle ortak salonu işaret ederek. Arkasında biri göründü. Tulumlu, kasketli, elinde tüfeği olan bir adamdı.

Francis adamı gördüğüne şaşırmayı unutunca Bayan Nelson'ın gözleri biraz daha kısıldı. Francis her şeyi ele vermişti. Kendisine söyleneni yapıp tek lambanın yandığı ortak salona gitti. Eli tüfekli adam dışarı bakmak için öndeki pencereye gitti.

"Orada oturacaksın," dedi Bayan Nelson kanepeyi işaret ederek. "Ve kıpırdamayacaksın. Hiç. Orada uyuyacaksın."

Kapıdaki adama döndü.

"Oradan hiçbir yere kıpırdamasın," dedi Bayan Nelson.

6

Büyük Köşk, her zamanda ve her durumda Stevie'yi etkilemeyi başaracak bir şaşaaya sahipti. Bu tam olarak olması amaçlanan etkiydi. Sonuçta dikkat çeksin diye çoğunluğu dönemin en iyi mimar ve tasarımcılarından oluşan bir ekip tarafından tasarlanmış olan Albert Ellingham'ın sarayından söz ediyorduk. Ahşaplar Hindistan'dan ithal edilmiş gül ağacındandı. Pembe mermer, Avusturya kristali, İskoç mozaik camı... Bu odanın parçası olan her şey Albert Ellingham ve seçkin davetlileri görüp hayran kalsın diye dünyanın bin bir köşesinden getirilmişti.

Giriş kapısının hemen yanında, kocaman ahşap masasında oturan, sarkaçlı bir saat kadar güvenilir Larry vardı. Kızgın kızgın elindeki Ellingham bardağına bakıyordu.

"Selam, Larry," dedi Stevie. "Kahvende bir sorun mu var?"

"Şapşalın biri makine için balkabağı kokulu bardaklar satın almış. Eğer günümü bu şekilde berbat etmek istesey-dim gidip bir mum yerdim olur biterdi."

"Pek PSL[6] hayranı değilsin anlaşılan?"

"Ne?"

Larry'nin arkasındaki küçük güvenlik ofisine açılan kapı yana doğru aralandı. Orijinalinde bu oda Ellingham'ın kabul salonlarından biriydi. Stevie bu odayı son gördüğünde içeride bazı masalar ve birkaç monitör vardı. Şimdi duvar kenarındaki mobilyalar kaldırılmış ve yerlerine duvarlara üst üste ikişer tane monte edilmiş, Ellingham Akademi'nin her köşesini gösteren ve görüntülerin yaklaşık olarak her on saniyede bir değiştiği büyük ekranlarla yüz yüze olacak şekilde, dar kumanda masaları yerleştirilmişti.

"Burası... Mükemmel görünüyor," dedi Stevie.

"Gel seni gezdireyim," diye cevap verdi Larry ayağa kalkıp. "İçeri gel."

Stevie çekinerek peşinden gitti. Eğer Larry ona güvenlik sistemini gösteriyorsa bir nedeni olmalıydı. Larry koltuklardan birine oturup klavyede bir şey yazdı. Ekranlardan birinde Stevie'nin ismi göründü ve Larry, Stevie'nin sabah yolculuğunu tersinden izlemeye başladı. İşte Stevie, Büyük Köşk'ün önündeydi. Şimdi Büyük Köşk'e yaklaşıyordu. Ve tek başına patikadan aşağıya yürüyordu. Kameralardan birine bakmak için duruyordu. Kaşlarını çatarak bakıyordu. Şimdi kahvaltıdan çıkıyordu. Nate, Janelle ve Stevie kahvaltıya giderlerken yakın çekim görüntüleri vardı...

"Bunu nasıl yapıyor?" dedi Stevie. "Yüz tanımayı?"

"Bazen yanılıyor ve geceleri de çok kullanışlı değil ama genel olarak fena sayılmaz. Ayrıca farklı noktalarda iki

[6]Pumpkin Spice Latte. Geleneksel sonbahar baharatı tatları, buharda pişirilmiş süt, espresso ve genellikle şekerden oluşan ve üzerine çırpılmış krema ve balkabağı turtası baharatıyla yapılan bir sıcak kahve. (e.n.)

metreye kadar kimlik okuyabilen sensörler var. Bunlara 'dinleme postası' deniyor. Sayıları sekiz yüzden fazla."

Larry, geri dön tuşuna bastı ve Stevie'nin görüntüleri ekrandan kayboldu.

"Durum şu ki," dedi Larry. "İnsanlar yok yere davranışlarını değiştirmeye istekli olmuyor. Ama bunu neden yapmaları gerektiğini onlara göstermek..."

"Mesaj alındı," dedi Stevie. "Anladım. Hepsini görüyorsun."

Larry, iki parmağını Stevie'ye doğru yönelterek, "Gözüm üzerinde" hareketi yaptı.

"Ve her türlü ilave soruşturmayı ilgili makamlara bırakacaksın. Bu her zaman başka soruşturma gerekeceği anlamına gelmiyor."

"İlgili," dedi Stevie. "Makamlar. Tamam."

"Güzel. Üst katta seni bekliyorlar. Ofisin yerini biliyorsun."

Stevie ana salona dönüp büyük, geniş merdivene yöneldi. Merdivenin başında, Ellingham ailesinin, arkadaşları Leonard Holmes Nair tarafından yapılmış bir tablosu vardı. Öylece yanından geçip gidemiyordunuz. Kendine baktırıyordu. Aşırı büyük değildi, belki bir metreden biraz fazlaydı ki alanın büyüklüğüne oranla bu hiçbir şey değildi. İnsanı kendine çeken ilk şey tablonun renkleriydi; gökyüzünde girdap gibi dönüp aile üyelerine dağılan mavi ve sarılardan oluşuyordu. Vücutları sonradan ilave edilmişti sanki. Odak noktası yüzleriydi, ay ve ağaçlarla iç içe geçmişlerdi. Manzara ve ufuk çizgisi onları içine çekerek birbirinden ve dünyadan koparıyordu.

Ürkütücü bir tabloydu.

"Evet," dedi bir ses. "Ama ondan zaten var. *İhtiyacımız* yok. Bir-iki yıl içinde alırız."

Ses, daha çok öğrencilerin gözyaşlarını içip daha az eğitim yemiş gibi görünen okulun müdür yardımcısı Dr. Jenny Quinn'e aitti.

"Söz sahibi olmak istiyor, Jenny."

Bu Dr. Charles Scott'tu. Tam Stevie'nin üstünde, üçüncü katın merdiven sahanlığında tartışıyorlardı. Yüksek sesle konuşmuyorlardı ama koridorun akustiği pek çok amfi tiyatrodan daha iyiydi ve Stevie tam altlarındaydı.

"Söz sahibi *olmamalı*. Sen onun bu hikâyenin bir parçası olmasını istiyor musun? Ellingham'ı 'güvenli' hale getiren kişinin kendisi olduğunu söyleyebilmesini ister misin?"

Edward King'e atıf yapıyor olmalıydı. Stevie, görünmediğinden emin olmak için biraz geri çekildi. Fakat onun oyalandığını gören Larry'den gizlenme imkânı yoktu.

"Hayır," dedi Dr. Scott. "Ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum ondan. Fakat yine de bunu yapmasını tercih etmez miydin? En azından işe yarar. Bir şeyler yapmış gibi hisseder ve sonra umarım çekip gider."

"Gitmez. Adam baş belası. Oğlu da ondan farklı değil."

"Bence bu adil değil," dedi Dr. Scott. "Onu babasının kopyası bir adam olmaktan kurtarıp iyi şeyler yapabilecek birine dönüştürmeye değmez mi?"

"Bence kendini kandırıyorsun. Yönetim kurulu toplantısı istiyorum."

"Bana uyar."

"*Hemen yukarı, Stevie*," dedi Larry basamaklarda gürleyen sesiyle.

Yukarıdaki konuşma birdenbire kesildi ve arkada hizmetçilerin kullandığı merdivenden inen Dr. Scott, birkaç saniye sonra Stevie'nin yanında belirdi.

Dr. Charles Scott –nam-ı diğer Bana Charles De– okul müdürüydü ve Stevie'nin de danışmanıydı. Ellingham öğretim üyeleri içinde en canlı kişiliğe sahip olan, *Comic Sans* fontuyla yazılmış dev "Öğrenmek Eğlencelidir!" yazısının sahibiydi. Pahalı, kendine has ve şık kıyafetler giyerdi. Tasarım kot pantolonlar ve süper kahraman tişörtleri favori kombinlerindendi. Saç rengi sarı ile ağarmanın ilk evresi arası bir yerdeydi. Bugün üzerine oturan V yaka siyah kaşmir bir kazak ve gri yün bir pantolon giymişti. Her zerresiyle kusursuz ve havalı bir New England erkeğinin yaşlanmış bir versiyonuydu âdeta. Çizgi filmlerden çıkma bir kaplan gibi Stevie'nin üzerine atladı.

"Selam!" dedi. "Kimler gelmiş! Annenle babanın fikirlerini değiştirmelerine öyle sevindim ki."

"Ben de öyle," dedi Stevie.

"Gel hadi. Biraz konuşalım."

Charles'ın ofisi koridorun sağ tarafındaydı. Büyük Köşk'ün üst katlarının tamamı, çatı katı hariç, bekleme salonuna açılıyordu. Üzerinde *BENİ ALT ET, UZAK DUR* ve *BİLİMİ DENEYECEĞİM* gibi yazıların olduğu çıkartmalarla dolu Dr. Scott'un kapısı dışındaki koyu renkli tüm ahşap kapılar çok ciddi ve şık görünüyordu. Bu ofis daha önce Iris Ellingham'ın giyinme odasıydı: Şu kaçırılma olaylarının olduğu gece Flora Robinson'ın ortadan kaybolduğu meşhur giyinme odası. Odanın içi hâlâ eskisi gibiydi. Gümüş rengi soluk duvar kâğıdı sonbahar sabahının ışığında ayna gibi parlıyordu. Stevie odayı fotoğraflardan tanıyordu. Rafların ve duvar teçhizatının bir kısmı da hâlâ duruyordu. Tabii ki şimdi odada kitaplıklar, bir masa

ve sandalyeler, dosya dolapları ve bir yazıcı da vardı. Duvardaki her boşluk Dr. Scott'un diploma ve sertifikalarıyla doldurulmuştu. Sayıları çok fazlaydı.

Stevie'ye eliyle sandalyelerden birine oturmasını işaret edip kendisi de masasının arkasına oturarak kollarını bağladı.

"Nasılsın, Stevie?" diye sordu

"İyiyim?"

Dr. Scott başını salladı ve bir süre Stevie'yi inceleyip yüzündeki ifadeyi ve vücut dilini anlamaya çalıştı. Stevie oturduğu yerde doğruldu.

"Geri döneceğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Dr. Scott. "Tüm olanlardan sonra yaptığın şey çok cesurca."

"Önemli değil," dedi Stevie.

Dr. Scott memnuniyet duyduğunu belirten bir ses çıkardı.

"Etraftaki yeni güvenlik önlemlerimizi fark etmişsindir," dedi.

"Gördüm," dedi Stevie.

"Bu içini biraz daha rahatlatabilir. Trajik olaylar yaşadık ama hepsi geride kaldı."

Hem Larry hem de Bana Charles De, güvenlik sistemi konusunu açmıştı. İkisinin de kendince nedenleri vardı ama acaba Edward King'in onu geri getirdiğini bildiklerini mi söylemeye çalışıyorlardı? Eğer öyleyse neden *açıkça* söylemiyorlardı? Belki de kimse bilmiyordu. Bu da mümkündü.

Durum ne olursa olsun, bu, Stevie'yi paranoyak yapıyordu.

"Kendini okula dönmeye hazır hissediyor musun?"

Stevie, seksen yıldır kimsenin yapamadığı ilerlemeyi kaydetmeyi başardığı Ellingham Vakası ile tekrar ilgilenmek için kendini fazlasıyla hazır hissediyordu. Ama galiba Dr. Scott okul derslerini kastediyordu ve Stevie'nin o soruya cevabı hayırdı, ona hazır değildi.

"Kesinlikle," diye yalan söyledi Stevie.

"Tüm öğretmenlerine mesaj yolladım, başarılı olman için sana destek olacağız. Yol boyunca bazı sarsıntılar olacaktır ama halledeceğiz."

Odada bir yerde, bomba gibi yüksek sesle tik tak yapan bir saat vardı. Stevie, sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı ve şömine rafında etrafı kitaplar ve çerçeveli fotoğraflarla çevrili ağır yeşil mermerden bir saat gördü.

"O saat daha önce de burada mıydı?" diye sordu Dr. Scott'a.

"Hayır," dedi Charles. "Albert Ellingham'ın ofisindeki bazı şeyleri yeniden düzenliyorduk ve ben de saati buraya getirdim. Harika değil mi? Rivayete göre Marie Antoinette'a aitmiş. Bir zamanlar burada bir yerde Marie Antoinette'ın porselenlerinden bir parça varmış diye duydum..."

"Bir çoban kız," dedi Stevie.

Charles, *Warby Parkers* marka gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpıştırdı.

"Iris'in antika Fransız porseleni koleksiyonu vardı," dedi Stevie.

"Elbette bilirsin," dedi Charles. "Her neyse, böyle güzel bir şeyin hiç kimsenin girip çıkmadığı bir odada olması çok üzücüydü. Birileri onunla ilgilenmeli diye düşündüm ve odama aldım. Neyse konumuza geri dönelim. Bu kitabı biliyor musun?"

Charles, Dr. Irene Fenton'ın yazdığı *Şeytanın Ta Kendisi: Ellingham Cinayetleri* kitabının bir kopyasını masasındaki bir yığın kitabın içinden çekip çıkardı. Stevie bu kitabı yalayıp yutmuştu. Konuyu araştıran herkesin okuduğu ilk kitaptı.

Stevie başını sallayıp onayladı.

"Ben de öyle tahmin ettim. Yazarı beni aradı. Dr. Fenton, Burlington'daki Vermont Üniversitesi'nde ders veriyor. Kitabın güncel versiyonu üzerinde çalışıyor ve bir araştırma görevlisi arıyor. Üniversitedeki birkaç öğrenciyi araştırma görevlisi olarak yerleştirdik. Senin durumunda ise bir proje için bu kadar uygun birine rastladığımızı hiç hatırlamıyorum. Bunu yapmaya ne dersin?"

Stevie oturduğu koltukta zıplamamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Omurgası ok gibi oldu ve dimdik oturdu. Hayat ona bir armağan sunmuştu, güzel, beklenmedik bir armağan.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Stevie.

"Araştırmaları düzenlemek, vakaları kontrol etmek." Charles, sanki bu dünyadaki en muhteşem şey değilmiş gibi her şeyi gelişigüzel söylüyordu. Sana bu iş için gerekecek İngilizce ve tarih dersleri için kredi verebilirim. Ve bu konuyla alakalı şimdiye dek çoktan yapmış olduğun tüm çalışmalardan dolayı kaybettiklerini telafi etmen için biraz zaman ve kredi avansı verebilirim.

Stevie çoktan başını evet anlamında sallamaya başlamıştı bile.

"Teşekkürler," dedi.

"Kendi başına yaptığın bir iş için bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Ayrıca evet diyeceğini öngörerek ilk toplantını yarına ayarladım. Sabah Burlington otobüsüne bin. Dr. Fenton'la öğlen Skinny Pancake'de buluşacaksınız. Rıhtımda kahve içip krep yiyebileceğiniz bir yer. Hoşuna gidecek. Meşhur bir yer. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kulağa hoştan da öte geliyordu.

"Şimdi..." Dr. Scott dizüstü bilgisayarını açtı. "Ders notlarınla ilgili de seni bilgilendireyim. Okumalarına ya da dil öğrenme modüllerine devam edebildin mi bilmiyorum ama..."

Hahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahaha.

❖

Yarım saat sonra Stevie, yeni bir ders programı ve doldurulması gereken bir dizi rahatsız edici öğretim görevlisi değerlendirme formuyla vahşi doğaya salıverildi, içinde genellikle anksiyete trenine biniş bileti olarak düşünebileceği neşe ve korku karışımı hisler vardı. Etrafta insanlar vardı ve içlerinden herhangi biriyle konuşabilirdi. Janelle, Nate ve Vi'yi bulabilirdi. Stevie'yle konuşmaktan mutluluk duyarlardı.

Stevie bunların hiçbirini yapmayacaktı. Her şeyin ona biraz fazla geldiğini hissettiğinde ne kadar çok istese de kimseyle konuşamadığını fark etmişti. Böyle zamanlarda diğer insanların olmadığı yerlere gitmek, insanlar ona doğru yürüdüklerinde gölgelere kaçmak gibi bir eğilimi vardı.

Bir tarafı arkadaşlarıyla olmak istediğinde bile kulaklıklara, ekranlara ve gözden uzak olmaya meyilliydi. Bu da demekti ki Stevie, kütüphaneye, muhtemelen ölmüş olan birilerini bulmaya gidecekti. Yani Frankie ve Edward'ı bulacaktı, onları büyük olasılıkla kütüphane görevlisi Kyoko Obi'den alabilmeyi umduğu kaynaklarda bulacaktı.

Asteria adındaki kütüphane kampüsün en görkemli binasıydı. Albert Ellingham kütüphanelerin kutsal öğrenme alanları olduğunu düşünüyordu, bu yüzden de kütüphaneyi kuleli küçük bir Gotik kiliseye benzeyecek şekilde tasarlamıştı. Bir takım mimari özellikleri nedeniyle içeriye vahşi bir hava hâkimdi. Kapıyı açtığınızda, açık alandaki hava, kolalanmış danteller gibi ince bir çelik işçilikle yapılmış balkonların etrafında dönerek yukarıya yükselen bir kanal oluşturuyordu. Yunan Tanrıları Helios, Selene, Metis, Eos, Leto, Pallas ve Perseus'un tasvir edildiği vitray camlardan içeriye rengârenk ışıklar süzülüyordu.

Kyoko, kürsüdeki bir yargıç gibi heybetli bir masanın arkasında duran iskemlede oturuyordu. Fakat bu yargıç polar giyiyordu ve saçında da hâlâ bisiklet kaskının izleri vardı. Kyoko aynı zamanda okulun bisiklet kulübünü yönetiyordu ve her gün giriş yolunu bilfiil bisikletiyle yukarı aşağı gidip geliyordu, bu başarıyla olimpiyatlara girme hakkı kazanmalıydı. Kütüphanede çok az kişi vardı. Birkaçı masif çalışma masalarında oturuyordu ve hepsinin kulaklıkları takılıydı. Yani konuşursa sorun olmazmış gibi görünüyordu.

"Hiç vakit kaybetmiyorsun," dedi Kyoko onu selamlarken. "Geri döndüğüne dair mesajı daha yeni aldım."

Stevie'nin gülümsemesi ya da başını sallaması gerekiyordu ama omuz silkmekte karar kıldı.

"Bazı araştırma materyallerine ihtiyacım var," dedi Stevie. "Burada, okulda. Birinci sınıfla alakalı her şeyi görmem gerekiyor. Öğrenci listeleri de elbette. Sende var mı?"

Kyoko başını sallayıp elindeki Ellingham su şişesinden bir yudum aldı. Dışarıya üzerinde BİRAZDAN DÖNECEĞİM yazan bir not bıraktıktan sonra Stevie'yi üzerinde yaldızlı harflerle *Kütüphane Ofisi* yazan koyu renk ahşap kapıya yönlendirdi.

Ellingham Kütüphanesi'nin ön kısmı demir, cam ve koyu renkli oyma ahşap ayrıntıları ve mükemmel kitap koleksiyonuyla devasa bir alandı. Etraftaki kitapların çoğu 1935 yılında okul açıldığından beri buradaydı. Kaliteli, itinayla seçilmiş ve çoğu deri kaplı bu kitaplar, burada yaşanmış olayların sessiz tanıklarıydılar. Stevie'yi heyecanlandıran, kütüphanenin arka tarafındaki ofisti. Burada evrak kutularıyla dolu kocaman metal raflar vardı.

Cinayet vakalarından hoşlananlar için bir evrak kutusu dünyanın en güzel şeyiydi. İçinde her şey olabilirdi. Dosyalar. İpuçları. Kanıtlar. Evrak kutusu, içini kurcalayıp ipucunu, yani bir parça kâğıdın üstündeki tek bir cümleyi bulduğu ve başının dönmesine sebep olacak kadar ani bir hareketle ayağa kalkarak vakayı çözdüğünü anlamasını sağlayan şeydi.

En azından Stevie'nin zihninde böyle gerçekleşiyordu.

"Eski arşiv arka tarafta," dedi Kyoko raflardan birini göstererek. "İstediğin şey..."

"İlk yıl. 1935-36."

"Peki," dedi Kyoko ilk sıradaki rafların sonuna yönelerek. "Ellingham Akademi'de 1935-36 dönemi, kaçırılma olayları yüzünden yarım kaldı. Okulun ilk kesintisiz akademik yılı 1938 güzünde başladı. Bunları biliyorsun."

Stevie başıyla onayladı.

"Ayrıca sınıf çok küçüktü. Deneme yılıydı. Bu yüzden kayıtlar çok kapsamlı değil. Tam bir öğrenci yıllığı yok. Ama okul birinci sınıf için bir rehber hazırlamıştı."

Kyoko bir karton kutu açıp içinden bez ciltli küçük bir kitap çıkardı. Kapağında ELLINGHAM AKADEMİ yazıyordu. Kâğıdı kalın ve kahverengimsiydi, mürekkebi de kahverengimsi bir kırmızıydı. El yazısıyla yazılmışa benziyordu.

"Bir kutu da fotoğraf var," dedi Kyoko, Stevie'ye düz bir saklama kutusu uzatırken. İçindekilerin takırtısına ve kutunun ağırlığına bakılırsa çok dolu değil gibiydi. "Bunları ortak çalışma alanına götürebilirsin."

Stevie kutuyu kaldırıp Kyoko'nun peşinden dışarı çıktı, sonra da büyük ahşap masalardan birine yerleşip masa lambasını yaktı. Kitabı açarken heyecanına hâkim olmaya çalıştı. İlk sayfada kampüsün ayrıntılı bir haritası vardı, tamamlanmış binaları ve daha sonra yapılması planlananları gösteriyordu. Albert Ellingham'ın herkesi selamlayan bir yazısı, öğretmenlerin ve öğretim üyelerinin bir listesi vardı. Stevie, öğrenci listesini bulana dek sayfaları çevirdi. Öğrencilerin her biri sayfanın üçte birini kaplıyordu. Frankie, ilk sayfadaki listenin en altından Stevie'ye bakıyordu. İşte Bonnie Parker gibi giyinmiş olan kız oradaydı. Stevie fotoğrafın altındaki yazıyı okudu.

Francis Josephine Crane, New York City

Doğum tarihi: 15 Şubat 1919

İlgi alanları: Kimya, filmler, bale

"Buldum," dedi Stevie fısıltıyla.

Birkaç sayfa sonra aradığı diğer kişiyi de buldu.

Edward Pierce Davenport, Boston

Doğum tarihi: 12 Kasım 1918

İlgi alanları: Edebiyat, opera, resim

Edward okul fotoğrafında, sanki başkalarının bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi laubali bir ifadeyle sırıtmıştı.

Biraz David gibiydi.

Stevie, fotoğraf kutusunu eşeledi. Çoğu, binalara ya da şantiye sahasına ait resimlerdi. Bazıları da dağ manzarasından karelerdi. Ciddi pozlar vererek masalarında ve çalışma tezgâhlarında oturan öğrenci fotoğraflarıydı. Pozlardan birinde on kişi, etrafında toplandıkları açık bir kitaba gülümseyerek bakıyor, yaralanmayla sonuçlanan kazaları takip ederek mağduru tazminat davası açmaya teşvik eden bir firmanın reklamının tıpatıp aynısını sahneliyorlardı. Bu kütüphanedeki resimler de dâhil eşyaların çoğu şimdikiyle aynıydı. Stevie, fotoğrafların birkaçında Francis ve Edward'ı kolayca buldu. Ayrıca bir şeyi daha fark etti: Francis ve Edward zengin görünüyorlardı. Francis fotoğraflarda iki farklı kürk mont giyiyordu. Biri beyaz kısa bir ceketti, diğeri ise daha uzun koyu renk bir paltoydu. Edward'ın da uzun bir kürk montu vardı ve cansız, yarım yamalak bir tebessüm takınmış, zengin bir çocuğun sıradan rahatlığıyla dikiliyordu.

Bu iki öğrenci Iris ve Alice Ellingham'ı ve Dottie Epstein'i kaçırmış olabilirler miydi? Bu kesinlikle imkânsız olurdu. Birileri kaçırılma olayının yaşandığı gün iki öğrencinin kayıp olduğunu fark ederdi, değil mi? Kampüsten nasıl çıkacaklardı? Muhtemelen arabaları da yoktu. İki

öğrenci Iris ve Alice Ellingham'ı neden kaçırırdı? Ve ayrıca gecenin bir yarısı, Albert Ellingham'ın FBI ajanı arkadaşı George Marsh'ı atlatamaz, fidye istemek için telefon aramaları yapamazlardı. Bir de iki gün sonra ilave fidyeyi almak için Champlain Gölü'nde bekleyen tekne vardı. Bu tekne onların olamazdı. Böyle bir planı tek başlarına yapmaları mümkün değildi. Başka insanlarla çalışıyor olabilirler miydi?

Bu teorilerin herhangi biri mantıklı mıydı?

Fotoğraflarda Dottie Epstein'ı da buldu ama o zengin görünmüyordu. Kıyafetleri basitti ve fotoğrafların çoğunda aynı şeyleri giyiyordu. Fakat Francis ve Edward'dan çok daha mutlu gözüküyordu. Yüzünde hep kocaman bir tebessüm vardı ve genellikle ya elinde ya kolunun altında bir kitap vardı.

"Bunları tarayabilir miyim?" diye sordu Stevie, Kyoko'ya.

"Elbette."

Stevie'yi tekrar arka tarafa yönlendirip tarayıcıyı gösterdi.

"Buraya ilk geldiğimde," dedi Kyoko'ya, "bana bazı eski kütüphane kayıtlarını göstermiştin, öğrencilerin talep ettiği şeyleri."

"Evet?"

"Onları yine görebilir miyim?"

"Gerçekten geçmişe gidiyorsun," dedi Kyoko gülümseyerek. "Gidip getireyim."

Stevie bu listeye ilk baktığında amacı, Dottie Epstein'in kütüphaneden istediği kaynakları görmekti. Adının baş harfleri olan *DE*, istediği tüm kaynakların yanında

yazıyordu. Fakat başka biri kalitesiz kâğıda basılmış ucuz dergiler talep etmişti: *Gun Molls Magazine, Vice Squad Detective, Dime Detective. All True Facts Detective Stories.* Bunların çoğunun yanında isteyenin adının baş harfleri olan *FC* vardı. Francis Crane.

"Bu dergiler kütüphanede mi?" dedi Stevie.

"Onları aradım," dedi Kyoko. "Keşke bulabilsem. Ama uzun zaman önce ortadan kaybolmuş olmalılar. Onları isteyen öğrenci büyük olasılıkla almış ve bir daha geri getirmemiş."

Stevie, dergileri isteyen öğrencilerin onları alıp büyük ihtimalle harflerini kestiklerini düşündü. Eğer bu dergileri internette bulabilirse harflere bakabilirdi. O dergilerin yazı karakterlerini Şeytanın Ta Kendisi mektubunun fotoğraflarıyla karşılaştırabilirdi. Ya da birileri yapabilirdi. Mesela FBI. Ya da başka birileri.

Tüm cevaplar elinde değildi ama en azından bir şey vardı. Şimdi angarya işin bir kısmını yapıp bu fotoğrafların tamamını dosyalarına eklemek için taramak zorundaydı. Kulaklığını takıp *My Favorite Murder*'ı açarak öğrenci rehberiyle işe koyuldu. Sayfa sayfa, fotoğraf fotoğraf, her görseli taradı.

Bir saat kadar sonra çalışma salonuna dönerek bilgisayarını açtı. Ufak bir araştırma vaktiydi. Francis Josephine Crane hakkında çok az şey bulmuştu. Sosyal kayıtlarda hakkında birkaç belge, katıldığı ilk balodan notlar vardı ama 1940 civarında olmuş gibi görünen bir şey yoktu ve buldukları da pek detaylı şeyler değildi.

Ancak Edward Pierce Davenport çeşitli yerlerde karşısına çıktı. Wikipedia'da ona ait bir yazı vardı:

Edward Pierce Davenport (1918-1940) Amerikalı bir şairdi. Yayımlanmış tek eseri 1939 yılına ait Milk Moon derlemesiydi. Davenport en çok 1930'ların sonunda Fransa'da sürgün edilmiş diğer Amerikalı yazar ve şairlerle olan ilişkileriyle ve pervasız yaşam tarzıyla tanınıyordu. Nazilerin şehre girdiği 15 Haziran 1940 tarihinde Paris'te intihar etti.

Altında minik bir dipnot vardı, Stevie ona tıkladı. Karşısına daha uzun bir kitaptan alınmış küçük bir pasaj çıktı.

Nazilerin Paris'e girdiği günün ertesi günü olan 15 Haziran 1940 tarihinde Edward Pierce Davenport, gününü afyon ve mor şampanya içerek geçirdi. Gün batımında caddelerdeki hoparlörler sokağa çıkma yasağını duyururken o, altın sarısı bir robdöşambr giyerek Saint Germain'de Rue de Rennes Caddesi'ndeki bir apartmanının çatısına çıktı. Şehrin şerefine kadeh kaldırıp güneşi batırdıktan sonra son bir bardak şampanyasını devirip kendini aşağıdaki caddeye kuğu gibi bıraktı. Bedeni bir Nazi aracının üstüne düşerek tavanını çökertti.

"Dördüncü sınıf bir şair," dedi bir arkadaş. "Fakat birinci sınıf bir ölüm."

"Arkadaşların tam bir pislik," dedi Stevie.

"Biliyorum," diye karşılık verdi bir ses. "Ama elimdekiler sadece onlar."

İşte o an çığlıklar başladı.

7

Stevie'nin deneyimlerine göre sincaplar, birlikte hareket eden düzenli gruplar oluşturmaya eğilimli, itaatkâr hayvanlar değillerdi. Bu sincaplar ona göre fazla koordineliydi. Belki yüzlercesi kütüphaneye akın ediyordu. Hiç durmayan bir sel gibi ferforje merdivenlerden iniyor, tırabzanlardan kayıyorlardı.

Gördükleri, tam önündeki görüntüden çok da fazla rahatsız edici değildi. Masanın üstündeki uzun ince elleri tanıyordu. Yıpranmış tişörtü ve güçlü, sırım gibi kolları da. Yukarı baktı ve gözleri bir çift altın benekli kahverengi gözle buluştu.

Sincaplar masaların altında koşmaya başlayınca Stevie bacaklarını hızla yukarı çekti.

"Bu çok garip," dedi David kaosu seyrederken. "E, sen ne zaman döndün?"

Stevie dizüstü bilgisayarıyla David'e vurmamak için kendini zor tuttu, aslında daha çok bilgisayarına zarar vermek istemiyordu.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı David'e.

"*Ben mi?*"

"Hıyarlık etme," dedi Stevie.

"O günler geride kaldı. Ağır ol. Henüz kavga edemeyiz. Önce bir kucaklaşsaydık!"

"Dışarı!" dedi Kyoko, David'i işaret ederek. "Herkes *dışarı*."

"Pekâlâ, ama bu bir eğitim kurumuna pek uygun bir tavır değil," dedi David anlaşılmayan bir ses tonuyla.

Stevie eşyalarını kapıp fotoğraf koleksiyonundan da bir iki tanesini çantasına attı ve Kyoko kütüphanede sağa sola koşturup pencereleri kontrol ederek kapıları kapatırken aceleyle dışarı koştu.

Kütüphanenin melankolik karanlığından sonra dışarıdaki ışık aşırı parlak geldi. David boynunu tutmaya çalışarak orada toplanan sakalını ovuşturdu.

David Eastman ya da David Eastman King, iki metrenin altında bir siluetti, incecik yapısıyla, kendilerini bir insana dolamış, uçlarında hâlâ kıvılcımlar parlayan elektrik kablosu destelerinden yapılmış gibiydi. Hep eski püskü kıyafetler giyerdi, ama bunu bir giyim tarzı olarak benimsediği için yapmıyordu. Kot pantolonları profesyoneller tarafından yırtılmamıştı. Sörfçü tişörtündeki delikleri ve lekeleri defalarca kez ve dikkatsizce giydiği için kendisi yapmıştı. Çilli kolunda ekranı çatlak bir Rolex ve bir sürü bileklik vardı. Yüzündeki her şey ufacık ve güzeldi. Hatları keskindi. Gözleri hep yarı kapalı görünürdü ama arkalarında pek çok gözde olduğundan çok daha fazla hayat barındırırlardı. Tetikte olmanızı gerektiren, uyuyor numarası yapan bir yaratık gibiydi.

David'in en kaba saba haline bile bakmak güzeldi. Stevie'ye göre David, bu haliyle daha güzeldi. Çene hatla-

rında Edward King'i görmesi dışında... Ve gülüşü. Kısaca onu David yapan, ona güç veren her şey güzeldi. Stevie'nin dilinden asla kazınmayacak bir tat gibiydi.

"Ne halt ettin sen?" dedi Stevie.

"Bu kadar güçlü olduğumu düşünmen beni heyecanlandırdı ama yerel yaban hayatını kontrol edemiyorum. Tanrım. Çok *heyecan verici.*"

Ben senin zoraki arkadaşınım, diye düşündü Stevie.

Bir an için hemen oracıkta, o saniyede vazgeçmek geçti içinden. İmkânı yoktu. Bu garip oyun ne olursa olsun devam edemeyecekti.

Ellingham Vakası. Teneke kutu. Kanıt. Stevie'nin tek şansı.

Pix elinde kutu ya da taşıyıcı gibi bir şeyle çimlerden o tarafa telaşla koşuyordu. Geçerken David'e bir bakış attı ama yanlarına gelmedi, hızını da kesmedi.

"Dr. Nell Pixwell'in," dedi David, Pix yanlarından aceleyle geçerken, "eğitimli bir yaban hayatı koruma görevlisi olduğunu biliyor muydun?"

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Stevie. "Neden Pix'i kütüphaneden sincapları çıkarmaya gönderdin?"

"Yardımına ihtiyacım var," dedi David. "Hemen. Bir saatimiz falan var?"

"Ne için?"

"Ellie'nin odası," dedi. "Her zaman yaptığın şeyi yapmana ihtiyacım var. Yani odaya göz atmana."

Stevie inanamayarak gözlerini ovuşturdu.

"Yaptığın şey bu," dedi David.

Yaptığı şey bu cümlesine karşı çıkmak için atılmak üzereydi ki yaptığı şeyin o olduğunu fark etti. Bir keresinde David'in odasında yalnız kaldığında, ondan ne sakladığını bulmak için Stevie içeriye göz atmıştı. David'in ondan çok şey sakladığı ortaya çıkmıştı, yani Stevie bunu boşuna yapmamıştı. Ve Hayes'in ölümünden sonra yanlış giden bir şeyler olduğu fikrine kapılınca onun odasına da göz atmıştı ve sonuçta *yanlış* bir şeyler olduğu ortaya çıkmıştı. Hayes gitmişti, yani sorun ortadan kalkmıştı.

"Hayır," dedi David. "Bu iyi bir şey." Ciddiydi, tüm ifadesi ve duruşu değişmişti. "Sana bir soru soracağım. Ellie sana dış mekân insanı gibi geliyor muydu?"

"Dış mekân insanı mı?"

"Sigara içip de kibrit yakmayı bile bilmeyen tek tanıdığım o, Stevie. Onu denerken gördüm. İnanılmazdı. Çakmak kullanıyor çünkü kibritler *fazla karmaşık*. Geçen kış karla oynarken cidden kendini öldüreceğini sandım. Botu yok. Kendini koruma duygusu sıfır. Araba kullanamıyor. Şehirde yaşamak ve sanatla uğraşmak için yaratılmış. Şimdi de bu dağdan kendi başına inmek için neler yapman gerektiğini bir düşün. Cevap: Çok şey. Ben denedim."

"Ellie'nin Burlington'a gitmek için hep gizlice kaçtığını düşünüyordum," dedi Stevie.

"Benimle. Aşağıda Ellie'nin arabalı arkadaşları vardı. Giriş kapısındaki kameraya müdahale edip kampüse girmelerine yardım ettim. Ellie'nin pek çok yeteneği var ama pratik bir insan değil. Şimdi sen bana onun buradan kimseye görünmeden, elinde hiçbir şey olmadan, telefonsuz, arabayla bekleyen birileri olmadan kaçtığını söylüyorsun... Ve kendi başına *nehri geçtiğini*. Köprüyü kullanmadı. Ellie harekete geçer geçmez Larry, yolu tutması için birini gönderdi. O nehrin derinliği yaklaşık üç metre,

akıntı hızlı ve su çok soğuk. Bu da demektir ki ormanda karanlıkta kilometrelerce tek başına yokuş aşağı, şu anda kamerayla izlenen yola kadar koştu..."

"Tamam," dedi Stevie. "Tamam. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Mantıksız bir şeyler olduğunu söylemeye çalışıyorum ve senin hep yaptığın şeyi yapıp Ellie'nin eşyaları ortadan kaybolmadan onlara göz atmanı istiyorum çünkü bu işte gerçekten iyisin ve aklıma başka bir şey de gelmiyor. Ellie benim arkadaşım. Ve nerede olduğunu bilmiyorum. Onun nereye gittiğini ya da iyi olup olmadığını çözebilecek biri varsa o da sensin."

Bu bir tuzak mıydı? Çünkü tuzak gibi görünüyordu.

Stevie, David'in söylediklerinde samimi olduğunu düşünmeyi tercih etti. David ve Ellie hep yakın arkadaşlardı. Hatta Stevie, Ellingham'a ilk geldiğinde onların birbirlerine ne kadar yakın olduklarını görmüş ve sevgili olduklarını sanmıştı. Ama değillerdi. Gerçekten yalnızca arkadaşlardı.

Ayrıca David aptal değildi. Bu fikir Stevie'nin kafasına yerleştiğinde, orada kök salıp büyüyeceğini biliyordu. Diğer tüm beyin aktiviteleri sıkılıp dışarı çıkarılana ve geriye *araştırma* arzusuyla dolu yapraklarla kaplı bir orman kalana dek sarmaşıklar Stevie'nin beyninde uyanan her düşünceyi saracaktı.

Ve *teneke kutu* Ellie'nin odasından çıkmıştı.

"Yapmak istediğini sen de biliyorsun," dedi David. "Janelle atölyede projesi üzerinde çalışıyor ve Nate zaten seni fark etmez bile."

On dakikadır beraberlerdi, kütüphane çoktan sincaplar tarafından istila edilmişti ve David gizlice bir odaya gir-

mesi için onu çağırıyordu.

Burası yurttu. Her şey kontrol altındaydı.

❖

David ve Stevie ortak salona girdiklerinde Minerva, normalden daha sessizdi. Duvardaki Amerikan geyiği kafası tek şahitleriydi ve Stevie bir an kafanın içinde kameralar olup olmadığını merak etti. Geyik gözü kameraları. Edward King oğlunun yurduna döndüğünden haberdar olup onu izlemek istemiş olabilir miydi?

Aptalca bir düşünce. Sinir bozucu bir düşünce. Stevie'nin avuç içleri terliyordu. David hemen arkasındaydı ve Stevie sırtına düşen gölgesini sanki parmaklardan yapılmış gibi hissedebiliyordu.

"Janelle?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

"Nate? Burada mısın?"

Amerikan geyiği sadece ileri bakıyordu.

"Söylemiştim," dedi David. "Sadece bizim. Mükemmel ve sıcacık."

O ve David yurtta yalnızlardı. Kimsecikler yoktu.

"Kapı kilitli mi..?"

David cebinden bir anahtar çıkardı.

"Nereden buldun onu?"

"Merak etme," dedi David.

Parlak öğlen güneşinde bile merdiven başındaki mozaik camlı pencerenin aydınlattığı Minerva koridorları çok karanlıktı. Bir duvar lambası vardı ama onu gün boyunca yakan olmuyordu. Stevie, Janelle'in ve kendi odasının ya-

nından yavaşça geçerek üç numaralı odaya geldi.

Ellie'nin odası, Janelle ve Stevie'nin odalarından birazcık farklıydı. Duvara girinti şeklinde yapılmış köşeyle onlarınkinden bir tık daha genişti. Oraya yığılmış üç küçük kutu vardı, yani eşyalarının bazıları hâlâ buradaydı ama kesinlikle hepsi değildi. Stevie'nin bu odaya son gelişinde yatakta renkli yorgan ve çarşaflar vardı. Her yerde eşyalar vardı. Resim malzemeleri, yağlı ve pastel boyalar, kurşun kalemler, boa yılanları, kirli ama rengârenk kıyafetler, kitaplar, fotokopiler, çizimler, erimiş mumlar ve içlerinden tavus kuşu tüyleri çıkan şarap şişeleri... Hepsi gitmişti. Plastik kaplı bir şilteyle örtülmüş, küçük, ahşap, geleneksel bir yatak çerçevesiyle çevrelenmiş yatak şimdi olduğu gibi görünüyordu. Ellie'nin duvara astığı şiirler ve çizimler antik bir grafiti gibi hâlâ oradaydılar. Beğendiği alıntılar, şarkı sözleri, Fransızca ve İngilizce şiirlerden mısralar, renkli çizgiler, basit ve parlak eskizler, duvara sıçratılmış boyalar... Ellie'nin zihni canlı ve renkli bir yerdi ve dünyayı zihnindekilerle süslüyordu.

Olay mahallini incelemenin en iyi yolu, geniş çaplı başlayıp yavaş yavaş içine girmekti, Stevie de öyle yaptı. Önce odanın kenarında dolaşıp yazı ve çizimlere baktı, geride bir şey kalmış mı diye çekmeceleri ve dolapları kontrol etti. Çalışma masasının üstünde hâlâ kalın bir tabaka halinde makyaj malzemelerinin tozu ve mum lekeleri vardı.

Stevie dolabın kapağını açtı. Buruşturulmuş bir alışveriş poşetinden başka bir şey yoktu. Odanın ona anlatacak bir şeyi olmadığına ikna olunca dikkatli bir şekilde kutulara baktı. David'in dediği gibi en üsttekinde kıyafetler vardı: Ellie'nin ikinci el satın aldığı Parizyen tarzda salaş kıyafetler. Buruş buruş *vintage* tişörtler, boyayla kaplı dökümlü hippi pantolonlar ve tarifi zor bir sürü şey vardı. Diğer kutuda yataktan sökülmüş eski çarşaflar ve onun

altındaki kutuda da havlular ve banyo malzemeleri vardı. Stevie, kutuları yerlerine geri koymadan önce Ellie'nin markalı duş jellerine, şampuanlarına ve Fransız vücut yağlarına göz attı.

"Bir şey var mı?" dedi David pencere kenarından. "Küçük gri hücreler nasıl?"

Stevie, eliyle David'e durmasını işaret etti.

Bu oda Ellie'nin Ellingham'daki her şeyini barındırıyordu. Sihirli teneke kutu bu odadan çıkmıştı. Stevie'nin daha fazla gayret etmesi gerekiyordu. Burası ona Element Walker hakkında ne anlatıyordu?

Stevie yere, karnının üstüne yatıp çenesini ellerine dayadı. Parkelerde hâlâ eski simler parlıyordu, küçük ahşap parçalarının arasından tüyler çıkmıştı. Yerde Ellie'nin tütsü kokusunu alabiliyordu, okul kurallarına karşı çıkarak yaktığı bitmek bilmeyen tütsüler...

"Ateş yok, Ellie," dedi Stevie yüksek sesle.

"Ne?" dedi David aynı yerinden.

"İlk gün sen gelmeden önce Ellie hakkında duyduğum ilk şey. Sen geç kalmıştın ve biz oryantasyon hakkında konuşuyorduk..."

Stevie kendi bakış açısıyla odayı taradı. Önünde toz yumaklarıyla dolu bir manzara vardı.

"Pix ona 'Ateş yok, Ellie' demişti. Ellie bir yangın falan çıkarmış olmalı."

"Ah, evet. Geçen sene. Bir mumu devirdi."

"Burada mı?"

"Evet. Burada."

"Fakat kibrit bile yakamıyor," dedi Stevie daha çok kendi kendine. Kendini çekerek dizlerinin üstüne oturdu. Kibrit yakamayan ama sigara içen Ellie'yi nerede ararsın? Albert Ellingham da sürekli kayıp kızını arıyordu. Bütün bunlar onun kayıp kızıyla alakalıydı. Ve şimdi dağda kaybolan bir kız çocuğu daha vardı.

Stevie, kapının yanında duran bir kutuya yaslanmış Ellie'nin saksafonu Roota'yı gördü. Ellie saksafon çalamıyordu ama bu onu asla durdurmamıştı. Hayes'in *The End of It All*'u yazması için ona verdiği parayla Roota'yı satın almıştı ve o para Hayes'in eski kız arkadaşı Gretchen'dan geliyordu. Stevie'nin onunla tanıştığı gün Ellie, koridorun sonundaki küvette elbisesini ve kendini pembeye boyarken Roota'yı çalıyordu. Stevie küvetin altındaki metal parçalarını o zaman fark etmişti, Ellie, Hayes'in bilgisayarını buraya sakladığında kapağını çizen metaller.

Olayın büyük kısmı Roota'yla ilgiliydi.

Gidip saksafonu yerinden aldı. İşte o an duvarda yukarı doğru yükselen alev lekesini gördü. Ovalanmış, boyayla kapatılmaya çalışılmıştı. Ve bir şey daha. Odanın o ufacık kısmında ters olan bir şey daha vardı.

"Kibritlerin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" dedi Stevie duvara bakmak için çömelirken.

"Öyle düşündüğüm için söyledim zaten."

"Hayır," dedi Stevie. "Ellie'nin ormanda tek başına ilerlemeyi neden beceremeyeceğini düşündüğünü açıklamak için söyledin. Sence de *tuhaf* değil mi? Ellie bir ressam. Ellerini kullanmakta usta."

Bir şey düşmüş gibi görünüyordu, uzayıp giden koyu renk bir iz vardı. Fakat garip olan şey duvarda bir... Dengesizlik olmasıydı. Stevie, duvara ulaşıp elini duvarla yer

arasındaki süpürgelikte gezdirdi. Bir boşluk vardı. Ufacık, minicik, birkaç milimetrelik bir boşluk.

"Çantamı ver," dedi David'e.

David, çantayı ona doğru itti. Stevie çantayı kendine çekip bir kalem bulana dek içini karıştırdı. Kalemin kapağını çıkarıp boşluğa sokmak için kullandı. David yanına gelip çömeldi.

"Telefonunun fenerini aç," dedi Stevie.

"Ne buldun?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Stevie sabırsızlıkla. "Fener."

David feneri açtı. Stevie süpürgeliği yerinden oynatmıştı. Kolayca çıktı. Belli ki daha önce yerinden sökülmüştü. Arkasında, duvarın dibinde yumruk büyüklüğünde bir delik vardı.

David şakalarına ara vermişti. Sessizce Stevie'ye feneri uzattı. Stevie feneri almadan önce çantasının ön gözüne uzanarak bir çift mavi nitril eldiven çıkarıp eline geçirdi.

"Cidden mi?" dedi David. "Yanında olay yeri eldiveni mi taşıyorsun?"

"Her eczanede satılıyor," dedi Stevie, David'in elindeki telefonu alırken. "Sen de kendine alabilirsin."

Stevie elinden geldiğince yere yatıp boşluğu görmek için kafasını yana çevirdi. İçerisi sığ, karanlık ve ağlarla kaplı görünüyordu. Stevie, telefonu ışığından en iyi şekilde yararlanabileceği şekilde yerleştirerek tedbirli bir şekilde elini içeri daldırdı. İçeride kablolar ya da keskin kenarlar olabilirdi. Boşluğun ucuna ulaşana kadar parmaklarını tek tek içeri soktu. Yaklaşık olarak elinin uzunluğu kadardı. Neredeyse teneke kutunun sığacağı kadarlık bir alanı kaplıyordu ama tam olarak yeterli değildi.

Stevie boynunu kaldırarak gerdi, sonra da parmaklarıyla yukarı dokundu.

Orada bir boşluk vardı. Oyuk yukarı kadar çıkıyordu. Teneke için çok fazla yer vardı.

"Bir delik var yani?" dedi David. "Bu oldukça iyi. Yani demek istediğim, asla hayal kırıklığına..."

"Sus bir saniye."

Stevie orada ne olabileceğine dair tam bir fikir edinmek için içeride elini gezdirdi.

"Janelle'de şu küçük laparoskopik kameralardan olabilir," dedi. "Ya da..."

Parmağı bir şeye çarptı. Kumaş gibi bir şeye.

"Bir şey buldum," dedi Stevie. Parmaklarını solucan gibi kıvırarak boşluğa sokup kanca gibi tutabileceği bir şey aradı. Boncuklu kumaş mıydı yoksa tüylü bir şey mi? Yoksa bir fotoğraf mı ya da bir çanta mı?

Her ne ise yerinden çıktı ve deliğin içinde yere düştü. Stevie elini etrafına dolayıp onu dışarı çekiyordu ki beyni ona bu nesneyle ilgili yanlış bir şey olduğu sinyalini verdi. Fakat bazen bir şeye başladığınızda duramıyordunuz. Nesneyi delikten çekip çıkardı.

Stevie elindekinin kocaman bir fare mi yoksa küçük bir sıçan mı olduğunu bilmiyordu. Ölmüştü ve üzerinden epey zaman geçmişti. Hâlâ yer yer tüyleri vardı ama diğer kısımları yalnızca kemikten ibaretti. Genel olarak sertti, muhtemelen duvarın içinde kalmaktan mumyalaşmıştı.

"Ah," dedi Stevie elini savurarak. Yeterli bir korku ifadesi değildi ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Kendinizi mumyalanmış bir fare tutarken bulduğunuzda kelimeler kifayetsiz kalabiliyordu.

"Bu Ellie değil," dedi David şöyle bir bakıp sırıtırken.

Stevie ayağa kalkıp eldivenlerini çıkararak elindeki şeyden kurtuldu. Eldivenleri kapüşonlusunun cebine sokuşturdu.

"Onları *saklıyor musun*?" dedi David.

"Odadaki çöpe atamam," diye cevap verdi Stevie.

"Çöpünü kontrol ettiklerini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Buraya gelmemi *sen* istedin."

"Tamam." David ellerini yukarı kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Stevie odaya yeniden göz gezdirdi.

"Ellie o gece ne giyiyordu?" diye sordu.

"Ayağında bale ayakkabıları vardı," dedi David. "Onlara baktığımı hatırlıyorum."

"Ve mini bir elbise. Bale ayakkabıları ve mini elbise."

David iyi bir noktaya değinmişti. O kılıkta dağdan aşağı inmek zor olurdu.

Oda Stevie'ye Ellie'yi anlatıyordu. Onun pervasız bir ressam olduğunu, giyim konusunda pek zevkli olmadığını, Fransızca konuştuğunu, dağınık olduğunu... Şarabı ve gece kulüplerini severdi. Bir sürü renkli kalemi ve çizim kitapları vardı. Ortamı her şeyiydi. Ellie demek renk, ışıltı ve kaos demekti.

David beklentiyle, bir çeşit duyuru yapmasını bekler gibi Stevie'ye baktı ama Stevie'nin söyleyecek bir şeyi yoktu. Odanın onlarla paylaşacak sırrı yoktu. Stevie'ye verdiği tek şey ölü bir kemirgendi ve şimdi ondan kurtulmak zorundaydı.

"Biraz düşüneyim," dedi. "Ben..."

David'in telefonu titredi. Ekranına baktı.

"Görünen o ki bir randevum var. Büyük Köşk'e gitmem gerekiyor. Birileri kütüphaneye bir grup sincap koyduğumu düşünüyor." David telefonunu cebine soktu. "Baktığın için teşekkürler. Belki de aptalcaydı. Ben..." Omuz silkti. "Gitsem iyi olur," dedi.

David gittiğinde Stevie, kendini içten içe titrerken buldu ve bu sadece kalın bir kartonla fareyi alıp ormana götürmek zorunda olduğundan değildi.

8

Bir şeyi tespit etmenin pek çok yöntemi, çetrefilli ve ilerlemesi zor pek çok yolu vardı. Parmak izleri. Kayıp bir iplik parçası. Gece havlayan bir köpek.

Ama bir de Google vardı.

Fareyi attıktan sonra Stevie oturup ortaya çıkardığı isimleri düşündü.

Francis Josephine Crane, sosyal medyanın var olduğu, her anınızın ve her hareketinizin takip edilebildiği zamanlardan çok önce yaşamıştı ama günümüzde tanınmış bir kadının yaşantısının izlerini sürmek mümkündü. Stevie'nin çözdüğü ilk şey Francis'in ünlü bir aileye mensup bir genç kadın olduğuydu.

Francis Crane, Crane Unları adındaki şirketin kurucusu ve sahibi olan Louis Crane'in kızıydı. 1910-1945 yılları arasında Amerika'nın en popüler markalarından olan Crane Unları hakkında internette bir sürü bilgi vardı. Pek çok insan Crane unlarının teneke kutularını biriktiriyordu. Firma hakkındaki en önemli bilgi 1927'de fabrikalarından birinde, sekiz kişinin ölümü ve otuz kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan bir patlama gibi görünüyordu. Cra-

ne, yetersiz güvenlik önlemleri nedeniyle kesinlikle suçlu bulunmuş ve yaklaşık yirmi yıl sonra Crane Unları daha büyük bir şirket tarafından satın alınıp başka bir şirkete ve sonra yine başka bir şirkete dönüştürülerek yeniden ortaya çıkmıştı.

Francis, kendini mevcut bilgilerin derinliklerine gizleyerek bu hikâyelerin içinde âdeta kaybolmuştu. Stevie, 19 Eylül 1936 tarihinde New York'ta verilen bir baloya katılanların listesinde bir an için onun adını gördü. Daha sonra da 1937 senesinde Vassar'da yeni bir sınıfın listesinde gördü adını. Ama hiçbir mezun listesinde Francis'in adı yer almıyordu.

Sonunda Stevie kendini 1992 senesinde yayımlanmış, baştan savma bir biçimde birkaç kötü taraması internete yüklenmiş *Better Than Homemade! The Story of Baking in America* kitabından seçmeler okurken buldu. Francis hakkında bulabildiği en uzun bilgi şuydu:

Louis'in kızı Francis kelimenin tam anlamıyla bir baş belasıydı. Ailesi çaresizlik içinde onu, arkadaşları Albert Ellingham'ın Vermont tepelerinde kurduğu özel okula birinci sınıfı okuması için gönderdi. Ne yazık ki Francis'in oradaki ilk senesi meşhur Ellingham Vakası ile aynı döneme denk geldi ve Francis eve geri dönmek zorunda kaldı. Görünen o ki Crane ailesi felakete yol açmıştı.

"*Kelimenin tam anlamıyla* baş belası da ne demek?" dedi Stevie yüksek sesle. "Gerçekten bela mı yaratıyordu? Felakete sebep olacak ne yapmış olabilirdi?"

Yazarın "Vermont dağları" değil de "Vermont tepeleri" demesi gerçeği gibi göze batan başka şeyler de vardı. Francis ve ailesinin felakete yol açtığı iddiası biraz şüpheli görünüyordu. Ama yine de bu ilgi çekici bir paragraftı. Aynı zamanda Francis'den bahseden tek kaynaktı.

Stevie yazarın isminin Ann Abbott olduğunu bulup diğer çalışmalarının listesini okudu (*Jell-O! The Wobble that America Loves, Salad Days: How Salad Became Popular).* Birkaç dakika daha araştırmanın ardından Stevie bir e-posta adresi buldu. Yazara bir e-posta yazıp Farncis'in başından geçenler hakkında bilgisi olup olmadığını sordu. Tam gönder tuşuna basmıştı ki kapısı çalındı ve Janelle kafasını içeri uzattı.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu.

Stevie bilgisayar ekranının köşesine göz atınca üç saatten fazladır internette Francis Crane'i aradığını fark etti. Saat neredeyse altı buçuk olmuştu.

"Çalışıyorum," dedi Stevie bilgisayarını kapatırken. "Çok iş birikmiş."

Janelle odaya girdi. Limonların hafif kokusu da ona eşlik etti.

"Limonlarını takmışsın," dedi Stevie. "Şans için mi?"

"Geldiğin için mutluyum o kadar" dedi Janelle, Stevie'nin yatağının ucuna otururken. "Mutluyken şans için takıyorum. Sadece limonları seviyorum. Bak. Sana bir şey yaptım."

Stevie'ye, bir deste iskambil kâğıdı büyüklüğünde, iki tekerlekli küçük plastik bir şey uzattı.

"Kendi kendini dengeleyen bir robot," dedi. "Telefonunu buna bağlayabilirsin. Yedek parçalarla oynarken atalet ölçüm birimleri üzerinde çalışıyordum ve senin için bir şey yapmak istedim, bu nedenle..."

Stevie arkadaşlık robotunu kabul ederken Janelle sevinçle omuz silkti.

"Projen nasıl gidiyor?" diye sordu Stevie.

"Sormana sevindim. Gözlükleri görmek ister misin?"

Janelle yataktan fırlayıp kalktı ve bir dakika sonra elinde açık haldeki bilgisayarıyla geri döndü. Stevie'ye etrafta dönen ve sallanan makinelerin birkaç videosunu gösterdi. Stevie'nin cinayetlerden konuşurken yaptığı gibi o da konuya yoğunlaşmıştı ama videodaki şeyler borular, motorlar, dönen ve hareket eden şeylerdi. Tüm bunlar Janelle'in en sevdiği Kore dizisi, *Love Lessons with Tofu*'nun ayrıntılı bir analiziyle karıştırılarak hazırlanmıştı. Janelle'in zihni, onun imkânsız makinelerinden biri gibi meşgul ama mükemmel organize edilmiş bir yerdi. Dizilerdeki entrikalar, Janelle'i bir fizik bahçesine usulca bırakmadan önce romantik masallara uçuran, dumanlı göz makyajı yapmanın kolay yollarını öğreten videolarla harmanlanmış matematiksel formüllerle bir arada gidiyordu. Ve ayrıca mesajlarının her birine bir dakika içinde cevap veriyordu.

Ama cinayetler hakkında bilgisi yoktu ve muhtemelen Stevie'nin birinin un yapan başka biriyle olan yakınlığıyla ilgili keşfetmiş olduğu (ya da henüz gerçekten keşfetmemiş olduğu) şeye ilgi göstermezdi.

Janelle'in telefonu çaldı ve o da eğilip ekrana baktı.

"Herkes yurda gidiyor," dedi. "Vi de yolda."

"Vi'yle ikiniz çok mutlu görünüyorsunuz."

Janelle ufacık bir cıvıltı sesi çıkardı. Tam olarak öyleydi, gerçek bir cıvıltıydı. Bir sevinç göstergesi.

"Biraz Korece öğrenmeye çalışıyorum," dedi Janelle. "Ama dil öğrenmek bana göre değil. Vi çok akıcı Korece ve Japonca konuşuyor ve benim de en çok Koreceyi sevebileceğimi düşünüyor. Sen de gitmek ister misin? Hadi Nate'i de alıp gidelim."

Ellingham'dan önce yurtlar Stevie'nin hayatının bir parçası değildi. Hatta yurt hayatı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kocaman, şekli bir daireye benzeyen çadırımsı yapının hem dışını hem içini ilk gördüğünde Stevie'nin aklına sirk gelmişti. Dışarıdan kocaman bir top gibiydi. İçerisi ise rengârenk halılar, armut koltuklar, Japon şilteleri ve minderlerden oluşan bir kütleydi. Aynı zamanda insanların birlikte takılmak, oyunlar oynamak, kitap okumak ve çalışmak için toplandığı alandı. İlginç bir yapıydı; penceresi yoktu ve içerisi tavanı destekleyen güneş ışınlarından ve duvarları tutan pencere kafeslerinden oluşan bir iskeletti âdeta. Ortada içeriyi sıcacık yapan bir odun sobası, tavandan sarkan ışıklar ve rengârenk süslemeler vardı.

Janelle ve Vi sırt sırta vermiş yerde oturuyorlardı. Nate de onlarla oturuyordu ama dikkati tabletindeki bir oyundaydı. Okul sincap olayıyla çalkalanıyordu. Olayı David'in çıkarmış olduğunu herkes biliyor gibiydi ve David, Büyük Köşk gezisinden henüz dönmemişti. Pittsburgh'de birisi kütüphaneye elli tane sincap soksa kahraman ilan edilirdi. Fakat Ellingham kütüphanede zaman geçirmeyi seven öğrencilerle doluydu ve çoğu kişi David'in bu sefer fazla ileri gittiğini düşünüyordu. Çıplak halde çatıya çıkıp çığlıklar atabilirdi ama kitaplarla dolu bir yeri altüst etmesi kabul edilemezdi.

Konu grupta konuşulmaya devam ederken, "Şimdi okuldan atılmazsa bir daha asla atılmaz," diye mırıldandı Nate.

"Eğer kanıtlayabilirlerse," dedi Vi. "Gerçi kamera görüntüleri var. Her şeyin görüntüsü var çünkü artık gözetim altındayız."

Janelle gözlerini sadece birazcık devirdi.

"Ciddiyim," dedi Vi. "İnsanlar buradaki kameralardan bahsediyor. Dışarıdan birinin koyduğunu söylüyorlar. Onları isteyen okul değilmiş."

"Kim satın aldı öyleyse?" dedi Janelle.

"Bilmiyorum. Ama şahsi olduklarını biliyorum. Paranoyak bir protestocu olduğumu düşünebilirsiniz ama doğruyu söylüyorum."

Stevie dudağını ısırdı. Edward King'in okulla bağlantısını bilen yok gibiydi. Demek ki helikopteri yakından gören olmamıştı. Stevie tam olarak bir sırrın üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordu. Bir yumurtanın üstünde oturur gibi. Kıpırdarsa çatlayacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Janelle. "Sorunu anladım ama kameralardan *nefret* etmiyorum. Etrafta... Bir şeyler var. Ayılar ve Amerikan geyikleri..."

"Geyik yok," dedi Stevie. "O bir yalan."

"Ben sadece bütün olanları düşününce kameraların çok da kötü bir fikir olmadığını söylüyorum."

"Anlatmak istediğim şey," dedi Vi konuyu kapatmaya çalışarak, "David'i sincapları kütüphaneye sokarken görmüş olmaları gerekiyor."

Oturdukları yere yeni biri geldi. Uzun boyluydu. Hatta açık ara farkla Ellingham'ın en uzun boylu öğrencisiydi ve Stevie'nin de şimdiye dek gördüğü en uzun boylu insandı. Stevie, yararlı bir gözlem becerisi olduğu için insanların boylarını ölçmeyi alışkanlık haline getirmişti. Tanıklar şüphelilerin boylarını genellikle yanlış tahmin ediyorlardı. Birinin boyunu doğru tahmin edebilmenin en iyi yolu onu hareket etmeyen bir şeyin yüksekliğiyle karşılaştırmaktır. Bu durumda bu öğrencinin boyu, yurdun duvarındaki pencere kafeslerinin ahşap boğumlarına kadardı.

Stevie daha önceki gözlemlerine dayanarak bu öğrencinin büyük olasılıkla 1.95 boyunda olduğuna karar verdi. Bir futbolcu gibi ya da Stevie'nin bir futbolcunun olması gerektiğini düşündüğü gibi yapılıydı. (Eski okulunda böyle tipler vardı ama Stevie onlara pek dikkat etmemişti. Onları dikkatini çekeceği kadar umursamıyordu. Stevie futboldan nefret ederdi, anlamsız sloganları ve Amerikalılar için arabalarıyla tepeleri aşmayı ya da bir mağaza veya futbol maçına gitmeyi tek kişilik bir savaşmış gibi yansıtan saldırgan erkek mesajları içeren, içinde futbol olan araba reklamlarından özellikle nefret ederdi. Belki de bu konuyu biraz fazla büyütüyor olabilirdi.)

Bu çocuk muhtemelen futbol oynamıyordu. Fazla solgundu, Nate bile onun kadar soluk benizli değildi. Bu çocuğun teni kâğıt beyazıydı, boya olduğu belli olan saçlarının kömür siyahı rengiyle taban tabana zıttı. Mor yılan gözü lens takmıştı, *Slipknot* tişörtü giyiyordu ve iki bileğinde de çivili siyah deri bileklik vardı.

"Selam," dedi Stevie'ye yumuşak bir sesle. "Ben Mudge. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum ama Pix anatomi konusunda sena ek ders vermemi istedi. Pringles ister misin?"

Sesi öyle huzur vericiydi ki kulağa ses kayıtlarında ya da Stevie'nin anksiyete ataklarında kullandığı meditasyon uygulamalarında konuşan kişilerin sesi gibi geliyordu.

"Hayır, almayayım," dedi Stevie.

Nate tabletinden başını kaldırıp dikkatle baktı ve Mudge'a yol arkadaşıymış muamelesi yaptı.

"Evet, ben isterim," dedi Nate.

Mudge, Pringles kutusunu uzattı ve gruba dâhil oldu. Nate'le ikisinin hemen bir oyun hakkında konuşmaya

başlamasıyla Stevie şaşkına döndü. Stevie küçük grubuyla takılırken Germaine Batt'ın gözlerini üzerinde hissetti. Odanın öbür ucundan onu izliyordu.

"Hemen dönerim," dedi Stevie diğerlerine.

Germaine Batt, 1.50 boylarında ufak tefek bir kızdı. Uzun ve düz saçlarını bugün topuz yapmıştı. Stevie gibi o da yapmak istediği işe uygun olarak giyiniyordu. Siyah spor bir ceketin içine beyaz tişört giymişti. Her an haber sunması için çağrılabilirmiş gibi hazırlıklıydı. Tek başına bir pufun üstünde oturuyordu –köşede değildi çünkü bu yurdun köşesi yoktu– ama ekranların ve küçük bir sehpanın olduğu kuytu bir yere saklanmıştı. Dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş yalnız oturuyordu. Stevie yanına yaklaştığında Germaine bilgisayarda bir şeyler yazıyordu ama o da bir süredir bakıştıklarının farkındaydı.

"Tekrar hoş geldin," dedi Germaine. Sesinin tınısı yüksekti, sözcükleri sertti ve bir çırpıda çıkmıştı. Bilgisayarında yazdığı gibi konuşuyordu.

"Teşekkürler."

Stevie kelimeye çok fazla vurgu yapmamaya çalıştı. Yazdığı makalenin Stevie'nin ailesinin onu okuldan almasına neden olması Germaine'in *hatası* değildi. Bunun olmasını istememişti. Yine de Germaine Batt ve dağdan koparılıp yeryüzüne atılması arasındaki bağlantıyı göz ardı etmek zordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Germaine.

"Hayır."

"Öyleymiş gibi görünüyor. Bu arada bana hâlâ bir iyilik borçlusun. O geceden."

Stevie bunu unutmuştu. Hayes'in bilgisayarını alanın kim olduğunu çözmeye çalıştığı sessiz partide Germaine'den tele-

fonundaki bazı fotoğrafları göstermesini istemişti. Stevie karşılığında bir iyilik sözü vermişti ancak bunun kendisinden talep edileceğini gerçekten düşünmemişti.

"Olayı benim resmim sayesinde çözdün," diye hatırlattı Germaine.

"Biliyorum. Ne istiyorsun peki?"

"Henüz hiçbir şey," dedi Germaine. "Zamanı geldiğinde isterim."

Stevie dişlerini sıktığını fark etti. Bilinçli bir şekilde dişlerini gevşetti ama çenesi yine eski gergin haline geri döndü.

"E," dedi Germaine bilgisayarının kapağını hafifçe eğerek, "sence ne oldu?"

"Neye?"

"Ellie'ye," dedi Germaine sabırsızca, sanki hemen anlaşılması gereken bir şeymiş gibi.

"Bence bir geçitten kaçtı," dedi Stevie.

"Evet..." Germaine gözlerini devirdi. "Peki nereye *gitti*?"

Stevie kendisine aptalmış gibi davranılmasından hazzetmiyordu fakat bu sohbeti daha yeni David'le yapmış olduğundan neden Germaine'in de aynı soruyu sorduğunu anlamak için küçük düşmeyi göze almaya karar verdi.

"Burlington?" dedi Stevie masumca.

"Oraya nasıl gidecek ki?" dedi Germaine. "Yürüyerek gitmesi imkânsız. Kimseyi aramamış, cep telefonu kayıtları var."

"Başka bir telefon kullanmış olabilir."

"Kimin telefonunu?" diye sordu Germaine tek kaşını havaya kaldırarak.

"Bir arkadaşının belki?"

Tam da lafının üstüne yurdun kapısı savrularak açıldı ve içeri David girdi. David'in kendine has bir yürüyüşü vardı – gittiği her yerde oraya ait olduğunu gösteren bir yürüyüş. Bir kumarhaneye orayı yıkmaya gelmiş gibi hışımla giren bir mafya üyesi ya da odanın ortasında her an parende atabilecek bir göstericiymiş gibi aşırılığa kaçan, kaba tavırlara sahipti. Belki de bu özelliğini babasından almıştı.

Belki David sadece içeri giriyordu ama Stevie kafasında masallar yaratıyordu.

David üstünü değiştirmiş, kot pantolon ve koyu renk buklelerini tamamlayan, kollarındaki ve göğsündeki kasları ortaya çıkaran, vücudunu saran siyah bir kazak giymişti. Stevie'ye ve Germaine'e gülümseyip Janelle ve Vi'nin yanına gitti. Mudge ve Nate raflardaki kutu oyunlarını incelemeye gitmişlerdi.

"Arkadaşının telefonu mu?" dedi Germaine tekrar.

"Evet," dedi Stevie ayağa kalkarak. "Ama sanmam."

"Belki öğrenmeye değer?" diye seslendi Germain, Stevie yeniden yurt arkadaşlarına katılırken.

David, şiltenin arkasına yaslanmış, Janelle ve Vi'yle konuşuyordu. Janelle, zoraki bir sabırla yüzünü hafifçe David'e doğru çevirmişti. Vi kollarını kavuşturmuştu. İkisi de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Ev hapsindeyim," dedi David. "Burlington'a gidemeyeceğim."

"Yok artık!" Janelle şaşkınlığını gizleyememişti.

"Biliyorum," dedi David. "Bunu yapmaya hakları yok."

"Haklısın," dedi Janelle. "Hepsi *bu kadar* mı?"

"Yetmez mi?" dedi David. "Hiçbir şey yapmadım ki."

"Elbette yaptın," dedi Vi. "Herkes senin yaptığını biliyor."

"Sincaplara fısıldayan adam mıyım ben?"

"Hiç komik değil," dedi Vi. "İnsanları uykularından uyandırıyorsun, sevdiğimiz ve kullandığımız şeylere zarar veriyorsun. Hepimizin sorunları var, dostum. Aş artık bunları."

"Öğrenmenin bir oyun olduğunu sanıyordum," dedi David. "Neden benden başka eğlenen yok?"

Vi kafasını iki yana sallayıp Janelle'in elini tuttu. İkisi birlikte ayağa kalktılar.

"Yurtta görüşürüz," dedi Janelle, sadece Stevie'ye bakarak.

"Bazen insanların benden hoşlanmadıklarını düşünüyorum," dedi David gitmelerini izlerken.

"Nedenini biliyorsun," dedi Stevie.

"Sorumluluğa dönüş," dedi kaşlarını çapkın bir tavırla havaya kaldırarak. "Buna kim bayılır biliyor musun?"

"Pek çok insan," dedi Stevie. "Yalnızca..."

Yüksek sesle *baban* demek çok tehlikeli geldi. Stevie, Germaine'in onların üzerindeki, delip geçen bakışlarını hissedebiliyordu.

"Ben de gitsem iyi olur," dedi Stevie. "Gelmek ister misin?"

"Tabii," dedi David. "Neden olmasın?"

Yanından geçerlerken Germaine başını öne eğdi ama Stevie yan yan onlara bakmaya devam ettiğinin farkındaydı.

"Sadece kırk sincap falandı," dedi David dışarı çıktıklarında.

"Kırk sincabı nereden buldun?"

"Hiçbir sihirbaz sırrını açık etmez," dedi David. "Başka bir şey bulamadın, değil mi?"

Konuyu öyle hızlı değiştirdi ki Stevie bir an ipin ucunu kaçırdı.

"Bana bak," dedi Stevie. "Ellie konusunda ne demek istiyorsun? Dışarı çıkmayı başarabileceğini sanmadığını söyledin. Burada olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

"Demek istediğim..." David sesini alçalttı. "O gece ya da sonraki birkaç gün içinde buradan nasıl kaçmış olabileceğini anlamıyorum. Nasıl çıktığını bilmiyorum."

"Fakat diyelim ki çıktı çünkü belli ki öyle olmuş," dedi Stevie. "Sence nereye gitmiştir?"

"Her yere gitmiş olabilir," dedi David. Ellie bir komünde büyümüş, Fransa'da yaşamış. Ne bileyim... Berlin ya da başka bir yerde bir kafenin bodrumunda falandır."

"Ülke dışına çıkması biraz zor."

"Tamam. Öyleyse Austin'de el yapımı *taco*lar satan bir römorkta ya da Oregon'da bir ağaç evde..."

"Aklındakini anladım," dedi Stevie. "Ellie hiçbir yere ait değil, yani eğer hiçbir yerde değilse yurttadır."

David bir süre dikkatle Stevie'ye baktı.

"Doğru," dedi David. "Hiçbir yerde değilse yurttadır. Evet."

"Yahut da Burlington'da birinin evinde olabilir," dedi Stevie.

"Bence gitmek isteyecektir. Burlington'a ulaşırsa birinin arabasına binip kaçabilir. Orada takılacağını sanmam."

"Peki ama neden *kaçtı*?" dedi Stevie. "Hiçbir şey yapmamış olsan neden kaçarsın ki?"

"Korkudan," dedi David.

"Neden korksun ki?"

"Cinayetle suçlanmaktan."

"Öyle bir şey yaptığını asla söylemedim," diye karşılık verdi Stevie. "*The End of It All*'u yazdığını ve Hayes'in bilgisayarını aldığını söyledim, ki bunları yaptı zaten."

"Biliyorum," dedi David. "Biliyorum. Sakin ol."

"Bana sakin ol *deme*," diye cevap verdi Stevie. "Bunu başlatan benim. Ne söylediğimi biliyorum. Sadece... O yapmadıysa..."

"Bak," dedi David. "Belki... Belki kuru buzu Hayes aldı. Belki de Beth Brave Hayes'le konuştukları konusunda yanılıyordur?"

"Arama kaydı var."

"Biliyorum ama... Bir şekilde yanlışsa?"

"Ya Ellie yaptıysa?" dedi Stevie. "Nedeni vardı. Becerisi de vardı. Hayes'in hazırladığı videoyu bozmak için şaka amaçlı yapmış olabilir. Bilimle pek alakalı birine benzemiyor. Neden bunu yaparak Hayes'e zarar vereceğini düşünsün ki?"

"Çünkü Ellie öyle biri değildi," dedi David. "Yüzlerce kiloluk kuru buzu bir başkasının sanatını mahvetmek için kullanmaz."

İlk kez David'in sesi kararlı geliyordu.

"Ben sadece..."

"Bak, yaptığın şeyi anlıyorum ve mantıklı. Ben sadece söylüyorum. Ellie bunu yapmaz. Ellie'nin asla yapmayacağı tek şey bir başkasının sanatına zarar vermek. Bu onun kutsal vazifesi gibiydi. Seninle aramızdakilerin biraz tuhaf bittiğini biliyorum ve bana güvenmiyor de olabilirsin fakat güvenmek zorundasın."

Bu ani bir çıkıştı.

"Babanın ölmemiş olduğunu ve Edward King olduğunu mu kastediyorsun?" diye sordu Steve.

"Öyle de denebilir. Sana söylemek istemiştim. Hatta hemen söyleyecektim. Ama söylememin iki nedeni vardı. Birincisi Edward King babam olduğu için benden nefret edecek olmandı. İkincisi de Edward King babam olduğu için herkesin benden nefret edecek olmasıydı."

"Onun çocukları olduğunu bile bilmiyordum," dedi Stevie. "İnsanlarla çiftleşebildiğini de."

"Evet," dedi David. "Doğa yolunu buluyor."

Stevie'ye biraz daha mı yaklaşmıştı? Öyle gibi görünüyordu. Stevie'nin ağzı kurumuştu. David'in olayı çok yakışıklı olmasıydı –uzun, ince, arızalı ve tuhaf bir tipti, ona gülümsüyordu. O anda Stevie David'in tavırlarında ve gülüşünde yine Edward King'i gördü.

Aferin, Stevie. Çok güzel. Öp onu. Bu Edward'ı çok mutlu edecek.

Stevie düşünceleri tarafından geri püskürtülerek birkaç adım geriledi. Beyni bu bilgi karmaşasıyla baş edemiyordu. Bir şey vardı, David'le aralarında güçlü bir akım vardı. Ve şimdi bir de kelimenin tam manasıyla tepelerinde Edward King dolaşıyordu. Onları izleyen kameraları bile vardı. Düşüncesi bile Stevie'nin midesini bulandırdı.

"Nate'e gidiyorum demeliydim," dedi Stevie. "Geri dönüp haber vereceğim."

David çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Elbette," dedi ufacık bir tebessümle. "Nate. Evet. Yurtta görüşürüz."

David dönüp elleri ceplerinde Minerva'ya doğru yürümeye başladı.

Stevie yolda dikilip yaşamını şekillendiren yeni bilginin tamamını hazmetmeye çalıştı. İnsanların nasıl ilginç hayatlar yaşama noktasına geldiklerini hep merak etmişti. Belki de böyle oluyordu. Koşulları belirliyordunuz ve sonra olaylar gerçekleşiyordu. Bu yolda yaşanacak her şeye hazırlıklı olsanız bile gafil avlanabiliyordunuz. Stevie bu vaka üzerinde çalışmayı öyle çok istemişti ki işte şimdi buradaydı ve şeytanla pazarlık yapıyordu.

Kim bilir, diye düşündü Stevie. *Bir cinayeti planlamak da belki böyle bir şeydir. Kendinizle üst üste kötü pazarlıklar yapıyor,* sözünüzden *dönemiyor, en sonunda da kendinizi asla geri alamayacağınız bir anlaşma yaparken buluyorsunuz.*

14 Nisan 1936, 06.00

Başlangıçta Francis Crane'in Albert Ellingham'da hayranlık duyduğu daha fazla şey vardı. Ortada belirli bir sebep olmadan tüneller inşa eden bir adamı sevmeye meyilliydi. Albert Ellingham, Francis'in kimya aşkını kamçılıyordu. Kütüphane görevlisine Francis'in okumak istediği cinayet dergilerini sipariş etmesi için talimat vermişti. Erkekler ve kızlar birlikte spor yapıyor, derslere birlikte giriyor ve yemeklerini birlikte yiyorlardı. Çalışanlara öğrencileri içki içerken yakaladıklarında görmezden gelmelerini söylemişti. Oyunlar oynamayı seviyordu ve pek çok kez Albert Ellingham ve Francis, Monopoly oyununda berabere kalmışlardı.

Bay Ellingham, Francis'i arazide yürüyüşe çıkarıp dağı dinamitle patlattıkları yeri gösterdiğinde Francis'in adama olan hayranlığı tavan yapmıştı. Francis'i patlayıcıların depolandığı yere bile götürmüş ve bir bombayı elinde tutmasına izin vermişti. Francis heyecanını belli etmemeye çalışmıştı ama yine de anlaşılmış olmalıydı.

"İlgini çekti sanırım," dedi gülerek. "Devam et. Bana dinamitten bahset."

"Basitçe stabilize ve diyatomlu toprak ve sodyum karbnat tarafından emilmiş nitrogliserin," dedi Francis. "Şayet TNT kullanmıyorsanız, çünkü bu..."

"Güzel!" dedi Albert Ellingham gülerek. "Bu kadar hızlı bir cevap beklemiyordum!"

Bombayı geri almak için uzanmıştı ki Francis, refleksolarak parmaklarıyla bombayı sardı.

"Buna asla ihtiyacının olmayacak olması iyi bir şey," dedi Albert Ellingham. "Tehlikeli olabilirsin!"

"Olabilirim," dedi Francis.

Albert Ellingham kahkaha attı.

"Size öğrettiklerimiz konusunda dikkatli olmam gerekiyor," dedi bir kahkaha daha atarak. "Eğer seni evlenilmeyecek kadar tehlikeli biri yaparsam baban beni öldürür."

O an Francis için her şeyin bittiği andı. Dinamite dokunmasına izin veren ve onunla birlikte kahkahalara boğulan Albert Ellingham için her şey bir şakadan ibaretti. Fakat bu yaşananlar Francis'in aklından asla çıkmayacaktı.

Madem Bay Ellingham oyunları bu kadar seviyordu, Francis de kendi oyununu oynamaya karar verdi. Bu da güzel bir oyun olacaktı. Bu fikir Edward'ın da hoşuna gitti ve böylece Francis'le birlikte müthiş planlarını yaptılar.

Mektup plan için hiçbir önem teşkil etmiyordu. Eddie'nin deyişiyle "birazcık sanat"tı. Bu fikri, okumayı çok sevdiği suç dergilerinden almıştı. O dergilerdeki kaçırılma hikâyelerinde suçlular, kaçırdıkların kişinin ailesine bir yerlerden kesilmiş harflerle oluşturdukları mesajlar gönderiyordu.

Francis bunların uydurma hikâyeler olduklarını sanmıştı fakat bir gün çimlerde oturmuş *Real Detective* okurken, sürekli etrafta takılan, herkesin polis olarak bildiği adamı gördü. İsmi George Marsh'tı. Albert Ellingham'ın arabasında bir bombanın patlamasını engelleyince gazetelere haber olmuştu. (Frankie sürekli bombalarla alakalı hikâyeler okurdu.) Şimdi ise Albert Ellingham'ın özel koruması gibiydi. Frankie, kibar New Yorklu aksanının en saf halini kullanmaya özen göstererek ona adıyla seslendiğinde George Marsh, Büyük Köşk'e doğru yürüyordu.

"Siz polis değil misiniz?" diye sordu Frankie.

Bay Marsh şaşırmış görünerek ona doğru döndü.

"Öyleyim," dedi. "Ya da öyleydim. FBI için çalışıyorum."

"Ah, çok heyecan verici olmalı! Her türlü şeyi görmüş olmalısınız. Bana söyler misiniz, gerçek suçlular böyle notlar gönderirler mi?"

Frankie elindeki dergiyi kaldırıp bahsettiği notun olduğu sayfayı açtı. Bay Marsh gülümsedi.

"Bu tür şeyler okumana şaşırdım. *Ellingham Akademi* tarzı değil pek."

"Ah," dedi Frankie. "Bayılırım. Bu bir kaçırılma olayıyla ilgili. Daha önce hiç bir kaçırılma vakasında çalıştınız mı?"

"Bir kez," dedi Bay Marsh. "Çok sık meydana gelen olaylar değil."

"Nasıl bir şeydi?"

"Bir bankacının karısı," dedi Marsh. "Briç kulübünden çıkarken kaçırılmış."

"Fidye mektubu var mıydı?"

"Bir telefon geldi," dedi Bay Marsh. "Mektup değil. Elli bin dolar istediler."

"Ne oldu peki?" dedi Frankie gözlerini kocaman açıp elinden geldiğince masum görünmeye çalışarak.

"Bankacı fidyeyi ödedi. Kadın eve asla dönmedi. Daha sonra anlaşıldı ki kadın tenis hocasıyla kaçmış ve elli bin dolar onlara gitmiş. İzlerini sürerek ikisini Miami'de yakaladık."

George Marsh sigarasını yerde söndürdü.

"Harfler kesip birleştirmek oldukça sıkıcıdır," dedi Bay Marsh. "Böyle bir mektup insanın her zaman alacağı bir şey değil. Oradan buradan kesilmiş harflerle yazılmış bir mektuptan bahsediyoruz. Böyle bir şeyi asla unutmazsın. Fakat ders çalışıyor olman gerekirken burada dikilip seninle suçlar hakkında konuşursam yönetimle başım belaya girer. Sanki o derginin altında önemli bir kitap varmış gibi görünüyor."

Haklıydı. Francis'in elindeki derginin altında bir ders kitabı vardı. İkisini birlikte okuyordu.

"Organik kimya," diye yanıt verdi.

"Yerinde olmak istemezdim, çocuk. Organik kimyayı anlayacak kadar zeki biri değilim."

Bay Marsh sırıtıp şapkasını eğerek selam verdi ve yoluna devam etti. Frankie kaleminin ucunu ısırdı.

Böyle bir şeyi asla unutmazsın.

Fikir aklına o an geldi. Bay Ellingham'a bir mektup gönderseler nasıl olurdu? Başta bir şakaydı. Albert Ellingham'a böyle bir notu gerçekten göndermeyeceklerdi. Ama Frankie bu fikri zihninde evirip çevirdikçe biçimlendi ve bir şekle büründü. Bu işi yapılabilirdi; sadece dikkatlice

ve bir düzen içinde yapılmalıydı. Yaşlı Ellingham'ı biraz sinirlendirmekten zarar gelmezdi. Hem belki bu onu biraz kendine getirirdi.

O gece Edward'a fikrinden bahsettiğinde, bu onun da hemen hoşuna gitti.

Edward fikrini Dadaizm olarak adlandırdı. Ve kendince biraz daha detaylandırdı. Bir şiir haline getirdi.

"Şiirsel adalet," dedi Frankie'yi öpmeden önce.

Edward ona kendilerine model olarak aldıkları, Dorothy Parker'a ait bir şiir gösterdi. Şeytanca şeyleri anlatmanın çok sayıda güzel yolu vardı. Edward sona bir gülme efekti ekledi: *Ha ha!* İmzalanması gerekiyordu ve bu son süslemeydi.

"Şeytanın ta kendisi olmamız gerekiyor," dedi Frankie.

"Harika!" Edward bunu da ekledi. *Şeytanın Ta Kendisi.*

Mektubun gerçek halini oluşturmak için birlikte yeni yapılmış olan boş havuzun zeminine yayılarak sigara içip harfler seçtiler. Kâğıt Frankie'nin New York'tan getirdiği basit bir not defterindendi. Ellerine eldiven giyip cımbız kullanarak ve bazı harfleri sağa sola eğip aralarında düzensiz boşluklar bırakarak özenle yapıştırdılar.

Mektup tamamlanınca Frankie planı uygulamaya koyuldu. İşçilerden birine para verip bunların şahsi mektuplar olduğunu ama okulun mektupları göndermeden önce okuduğunu söyleyerek postalarından bazılarını Burlington'da bir posta kutusuna atmasını istedi. Bir dolar karşılığında postalarına doğru tarihte doğru posta damgası vuruldu ve onları olay yerinden tamamen uzaklaştırmış oldu.

Güzel bir suç sanatı örneği.

Ama şimdi bu mektup bambaşka bir şeye, Iris ve Alice Ellingham'ı alıp götüren bir şeye dönüşmüştü. Peki ya Dottie Epstein? Koltukta uykusuz bir gece geçirirken Francis'in merak ettiği şeyler bunlardı. Bir şaka olarak mı görülecekti? Peşini bırakmayacaklar mıydı?

Elinde av tüfeği olan adam bütün gece kapıda oturdu. Uyumadı. Bayan Nelson da uyumayıp geceyi etrafta sessizce gezinerek ve çantaların içinde odasından eşyalarını getirip evrak işlerini yaparak geçirdi. Francis'e sadece arada sırada bakıyordu, Francis sonunda pes ederek başını öne eğmişti.

Gün ağarırken diğer kızları uyandırıp giyinmelerini söylediler.

"Neler oluyor?" dedi Gertie topuklu terlikleriyle ayaklarını sürüyerek.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Bayan Nelson dimdik durarak. "Bir bomba ihbarı yapıldı. Bir şey olmayacak ama güvenlik amacıyla hepiniz kampüsten uzaklaştırılacaksınız."

Rutindeki bu değişiklik nedeniyle ağlamalar, bağırışlar ve kargaşa oldu. Herkes banyoya, kıyafetlerine ve montlarına koşturdu. Yanlarına ne alacaklardı? Kahvaltı olacak mıydı? Bu itiş kakışta Francis kendi odasına sıvışıp sessizce içeri girdi. İhtiyaç duyacağı şeyler olacaktı, odasına gizlenmiş, arkasında bırakamayacağı şeyler. Çalışma masasının yanına gelip itmeye başladı. Bir cetvel boyu hareket ettirdikten sonra elinde tırnak törpüsüyle yere oturup süpürgeliği kaldırmaya çalışmak üzereydi ki Bayan Nelson kapıda belirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi.

"Küpemi düşürdüm," diye cevap verdi Francis soğukkanlılıkla.

"Ortak salona dön."

"Üstümü değiştirmem gerekiyor."

Bayan Nelson, Francis'in dolabına gidip bir elbise kaptı ve ona uzatırken dekoratif paravanı işaret etti.

"Değiştir, öyleyse."

Francis elbiseyi alıp paravanın arkasına girdi.

"Sadece şunu bil," dedi Bayan Nelson. "Burada olanlar çok ciddi. Fazla konuşmak birilerini incitebilir. Anlıyor musun beni?"

Francis elbisesini başından geçirmişti ki durdu.

"Ne bildiğini düşündüğün umurumda değil," diye devam etti Bayan Nelson. "Tehlikede olan hayatlar var. Oyunlarını sevdiğini biliyorum Francis, fakat bu gerçek. İnsanlar ölebilir. Ve yurt arkadaşlarından biri de tehlikede olabilir."

Francis nefes almaya çalıştı, elbisesini kafasından geçirdi ve paravanın arkasından çıktı. Bayan Nelson artık Minerva'nın kibar ve sakin müdürü değildi. Kapısında duvar gibi dikilen bir kadındı. Ve Francis geceden bu yana ilk kez korkuyordu. Başını eğip süpürgelikteki noktaya baktı. O tahtanın arkasındaki şey Francis'in arzu ettiğinden daha fazla belaya yol açabilirdi. Sırları o duvarın ardında saklıydı.

"Sadece bir dakika rica edebilir miyim?" diye sordu Francis en uysal haliyle.

"Hayır," dedi Bayan Nelson. "Eşyalarını toplayacağım. Sen gidiyorsun."

Francis Josephine Crane, burayı son görüşü olduğuna dair hiçbir fikri olmadan odadan çıktı.

9

Amerikan geyiği tabelası yine oradaydı.

Fakat geyik ortada yoktu.

Ellingham otobüsü Burlington'a klasik pazar günü servisini yapıyordu. Otobüste bugün yalnızca Stevie'nin pek tanımadığı birkaç kişi vardı. Hepsi ya kulaklığını takmış ya kitap okuyor ya da bir şeyler oynuyordu. Stevie tabletinden Dr. Irene Fenton'a ait *Şeytanın Ta Kendisi: Ellingham Cinayetleri*'nin bir kopyasını okuyordu. Konuyla alakalı Stevie'nin aldığı ilk kitaplardan biriydi. Dottie Epstein'in keşfiyle ilgili bölümü açtı:

16 Mayıs 1936, erken gelen yazın izlerini taşıyan sıcacık bir gündü. Saat sabah beş otuzdu ve Joseph Vance, Archer'ın Süt Çiftliği'nden süt dağıtımına başlamıştı. Kamyonunun arkasında otuz beş adet süt, kaymak ve tereyağı teslimatı, bir de yol boyunca içmek için yanına aldığı vakumlu bir kahve termosu vardı. Jericho ve Vermont'un dışındaki evlere on teslimat yapmıştı bile ve yol kenarına çekip bir bardak kahveyle birlikte kahvaltısını yapmak için iyi bir zamandı. Babbett'in Çiftliği'nin karşısındaki bakımsız çimlik alana

park edip karnını doyurdu ve işi bitince dinlenmek için yoldan beş-altı metre kadar içeride bir ağacın altına oturdu.

Joseph daha sonra onu kamyonundan bu kadar uzağa gitmeye iten şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyleyecekti; burası ıssız bir yerdi, kilometreler boyunca hiç kimse yoktu. Ağacın altında oturup bugünkü teslimatları düşünürken yerde çuvala benzeyen bir şey gördü. Biraz daha yaklaştı. İşte o an çuvaldan çıkan iki bacak olduğunu fark etti – ya da en azından bacak parçaları. Açık hava ve çevredeki vahşi hayvanların etkisiyle renkleri de değişmişti. Cesedin geri kalanı hâlâ bir miktar toprağın ve dal parçalarının altındaydı. Joseph onları kenara çektiğinde kızın kıvırcık saçlarını, yüzünden geriye kalanları ve hatta gözlüğünü gördü.

Birkaç metre koştu, midesi inanılmaz bulanıyordu. Sonra kamyonuna binip doğruca polis merkezine gitti. Zavallı Dolores Epstein, Ellingham Akademi'nin parlak genç öğrencisi nihayet bulunmuştu. Ceset kaldırılıp incelendiğinde kafatasının sağ tarafında çok büyük bir çatlak bulunacaktı.

O noktada Ellingham kaçırılma olayı, Ellingham cinayeti oldu. Kayıp patronun eşi ve kızı ön planda olunca insanlar ilk kurbanın New Yorklu, kendi kendine beş dil öğrenmiş, eski eserleri kendi diline çevirme gibi olağanüstü bir yeteneği olan, üniversite seviyesinde kimya ve fizik bilen, okuduğu her şeye ait neredeyse fotografik denebilecek hafızaya sahip zavallı bir öğrenci olduğu tamamen unutmuştu.

Daha sonra Dolores'in o korkunç gündeki hareketlerinin izi sürülecekti. Adam kaçıranlar fidyeyi almak için geldiklerinde Dolores'in kurutulmuş göldeki kubbeli yapıda olduğu düşünülüyordu. Dolores bir yerlere gizlenip kitap okumayı seviyordu ve ücra yerlere kaçmak gibi herkesçe bilinen tutkuları vardı. O gün kubbeli yapıya giderken

yanına Sherlock Holmes'ün eserlerinden birini almıştı. Kitap yerde bulunmuştu.

Büyük ihtimal Dolores Epstein suçluların yüzünü görmüştü ve bu yüzden ölmesi gerekmişti.

Otobüs Burlington'a girdi. Burlington keyifli bir yerdi. Üniversitelilere uygun, biraz hippi, iyi kahvesi, kar ayakkabıları, yoga ve Bernie Sanders'ın sprey boyayla acemi işi resmedilmiş portrelerinin olduğu küçük bir Amerikan kasabasıydı. Evsizliği gözler önüne seren bazı manzaralar ve adliye binasındaki bazı iç karartıcı görüntüler kasabanın karanlık yanlarından birkaçıydı.

Şoför, ana alışveriş caddesi olan Church Caddesi'nde herkesi otobüsten indirdi. Stevie evleri, dükkânları ve genel manzarayı inceleyerek sahile doğru yürüdü. Ellie bu evlerden ya da çatı katı odalardan herhangi birine gizlenmiş olabilirdi. Saklandığı yerin penceresinden şu anda Stevie'ye bakıyor olabilirdi.

Fakat böyle bir yerde gizlenmek o kadar kolay mıydı? Ellie eninde sonunda dışarı çıkmak zorunda kalacaktı ve Burlington fazla büyük değildi. Buraya geldiyse mutlaka birinin arabasını alıp yola devam etmiş olmalıydı. Belki de batıya yönelmişti; kuzeye ya da Kaliforniya'ya doğru gitmiş de olabilirdi. Belki de Kanada? Amerikan polisinden kaçmak için hızlı ve kolay bir yol olurdu. Ya da kolay gizlenebileceği New York veya Boston'a gitmişti.

Ancak sonsuza dek saklanmak zordu. Kaçmak zordu. Er ya da geç paraya, kimliğe ve bir telefona ihtiyacınız olacaktı. Ayrıca kameralardan saklanmak da zahmetliydi. Her köşe başı onlarla doluydu. Trafik ışıkları, ATM'ler, caddeler...

Bu nedenle hâlâ burada bir yerlerde olabilirdi. Hatta belki de şu bir oda bir salon olan hippi evlerinden birindeydi.

Stevie düşüncelerinden silkinip kurtuldu ve sahildeki Skinny Pancake dükkânına doğru yürümeye devam etti. O sabah Champlain Gölü'nü hareketlendiren soğuk bir rüzgâr vardı. Rüzgâr, Stevie'nin yüzünü yalıyor, gözlerini yaşartıyordu. Gözündeki yaşların arasından görebildiği kadarıyla manzara büyüleyiciydi. Göz alabildiğine uzanan harika bir su, diğer yakayı çevreleyen harikulade sonbahar ağaçları vardı. Burası son gününde Albert Ellingham'ın yat kulübünden yelken açtığı yerdi. Yatı akıntıda alabora olmuş, insanlar Ellingham'ın, cinayetin faili olarak tutuklanan Anton Vorachek'in ölümünün intikamını almak isteyen anarşi yanlılarının kurbanı olduğunu düşünmüştü. Bu kişiler Ellingham için daha önce de gelmişlerdi fakat bu defa amaçlarına ulaşmayı başarmışlardı. Burası aynı zamanda Albert Ellingham ve George Marsh'ın işaretli paraları aşağıdaki bir tekneye tepeden sarkıttığı, sahil şeridinin biraz yukarısında Rock Point denen bir yerdeydi.

Skinny Pancake, hippi ortamı, çok çeşitli kahve ve krep menüsüyle gösterişten uzak büyük bir kafeydi. Stevie parasal olarak hâlâ iyi durumdaydı ve kocaman bir zerdeçallı *cappuccino* sipariş etti. Bir profesörle ilk buluşmanız için biraz fazla lüks kaçabilirdi.

"Selam, Fenton," dedi tezgâhın arkasındaki adamlardan biri. "Her zamankinden mi?"

Restorana kaç yaşlarında olduğu belirsiz bir kadın girdi. Siyah ve grileri eşit oranda dağılmış bukle bukle saçları vardı, omuzlarına dökülüyordu. Kalın kırmızı çerçeveli bir gözlük takıyordu. Geniş mor bir kazak ve kahverengi fitilli kumaştan bir yağmurluk, ahşap zeminde tak tak

ses çıkaran tahta topuklu ayakkabılar giymişti. Omzunda lime lime bir deri çanta asılıydı.

Stevie yazar fotoğrafından birazcık tanıyordu, her ne kadar orada şimdikinden yirmi yaş kadar daha genç olsa da. Ancak karşısındaki kişide tanımlayamadığı daha *gelişi-güzel* olan bir şey daha vardı.

İkisi de birbirine baktı. Profesör onu tanımıştı.

"Stevie sen misin?" diye sordu.

Stevie başını sallayarak onayladı.

"Kahvelerimizi aynı hesaba yazın," dedi tezgâhın arkasındaki kişiye. "Benim misafirim." Sonra da Stevie'ye dönerek, "Dışarıda otursak olur mu?" dedi.

Stevie, ekim ayında olduklarını belirtmek istedi. Vermont'ta. Gölün üstünde. Dr. Fenton cebinden bir sigara paketi çıkarıp salladı.

"İçeride içemem," dedi kapıdaki işareti göstererek.

Stevie atkısını boynuna bir tur daha dolayıp Dr. Fenton'ın peşinden gitti. Dr. Fenton kapı önündeki masalardan birine oturdu, anlaşılan onları dövüyormuşçasına esen rüzgârdan etkilenmiyordu. Camel paketinden bir tane sigara çıkarıp yakabilmek için ellerini ağzına siper etti. Stevie'nin hiç sigara içen tanıdığı yoktu. Dr. Fenton bunu fark etmişe benziyordu.

"Eskiden her yerde sigara içilebiliyordu," dedi. "Muhtemelen sen bu duruma aşina değilsin. Bizi resmen toplumdan dışladılar."

Sigarayı uzun uzun içine çekti, sonra dumanı dışarıya üfledi.

"Pekâlâ. Ellingham'a olan ilginin Ellingham Vakası ile ilgili olduğunu anlıyorum. Ve şu Mayes denen çocuğa ne olduğunu çözmek konusunda da bir şeyler buldun."

"Hayes," diye düzeltti Stevie, ısıyı muhafaza edebilmek için kollarını kırmızı paltosunun içine sokarken.

"Hayes." Dr. Fenton sigarasından, büyük kısmını yeniden Stevie'nin suratına üflediği uzun bir nefes çekti. "Özür dilerim. Kitabımı okudun, değil mi?"

"Elbette," dedi Stevie.

"Elbette!" Dr. Fenton güldü ve aynı anda öksürdü. "Bunu sevdim. Ayrıca bana Fenton de. Doktor demek yok. Sadece Fenton. Böylesi hoşuma gidiyor. Şimdi Ellingham Vakası'nı konuşalım. Bana başka neler okuduğunu söyle."

"Ne?" dedi Stevie. "Hepsini mi?"

"Bütün kitapları, makaleleri, bana ne bildiğin konusunda ipucu ver."

"Ben... Her şeyi biliyorum?" dedi Stevie.

"Konuşmak için buradayız," dedi Dr. Fenton. "Konuş. Bana bu vakayı anlat."

Birinden Ellingham Vakası hakkında konuşmasını istemek, yalnızca geçmişten ya da yalnızca bilimden "konuşmasını" istemek gibiydi.

"Ne zamandan başlayayım?" dedi Stevie. "O geceden mi yoksa o geceye zemin hazırlayan günlerden mi ya da..."

"O geceden," dedi Dr. Fenton sigarayı dudaklarının arasında tutarak.

Tezgâhın arkasındaki çocuk iki kahveyle gelerek elindekileri masanın üstüne bıraktı ve Stevie 13 Nisan 1936'ya,

Albert Ellingham'ın arabasının evin önüne yanaştığı güne döndü. O geceye dair bilinen tüm gerçekleri sundu: Evdeki herkesin nerede olduğu, çalan telefonlar, George Marsh'ın kısa yolculuğu, işaretli kâğıt paraların kayalıklardan sarkıtılması. Dr. Fenton ara sıra sorular soruyordu. Stevie de gerekli bilgiyi aktarıyordu.

"Fena değil," dedi Dr. Fenton yaklaşık yarım saat ve üç sigaradan sonra. "İyi bir altyapı. Bana Iris ve Alice Ellingham'ı kimin kaçırdığını düşündüğünü söyle. Şeytanın Ta Kendisi kim?"

"Bilmem ki," dedi Stevie.

"Anton Vorachek değil mi?"

"Tabii ki değil."

Dr. Fenton uzun süre Stevie'ye baktıktan sonra sigarasını çıkardı. Stevie yanan kâğıdın sesini duyabiliyordu.

"Bu vaka parayla alakalı," dedi Dr. Fenton. "Hep öyleydi. Anton Vorachek parayı umursamıyordu. Vakayı çözmek istiyorsan paranın peşinden git. Iris ve Alice'i kaçıran her kimse, Ellingham'ın ofisindeki kasada ne kadar para olduğunu biliyordu. Anton Vorachek bunu nereden bilebilir?"

"Çünkü banka düzenli ödemeler yapıyordu," dedi Stevie. "Çalışma ekibi parasını nakit aldı. O paranın orada olduğunu bilen çok fazla insan vardı. En azından insanlar böyle söylüyor."

"Doğru. Herkes öyle diyor ama o ödemelerin çok dikkatlice yapılmış olduğunu ve nakit para miktarının değişken olduğunu bilen yoktu. Paranın hesaba ne zaman girip ne zaman çıktığını bilmek gerekiyordu."

Stevie bir şey demedi çünkü ona katılıyordu. Vakayı inceleyen çok sayıda insan da öyle.

"Öyleyse," diye devam etti Dr. Fenton, "evde kimlerin olduğuna bakmak zorundasın ki çok fazla insan vardı. Yirmi tam zamanlı personel, artı haftanın her günü eve gelen yüzden fazla insan. İşçiler, okul personeli ve öğrenciler. Artı, misafirler. Leonard Holmes Nair ve Flora Robinson üst kattaydı ve açıkça görülüyor ki George Marsh yardım etmek için olay yerine geldiğinde Flora Robinson bulunamadı. Aralarından seçim yapılabilecek bir sürü insan. Ama Anton Vorachek değil. O bir anarşistti, bir cinayet suçlusu bulmak zorunda olduğunuzda aklınıza gelecek popüler ve kusursuz bir kurbandı. Yani eğer buna inanacaksan muhtemelen Oswald'ın Kennedy'yi tamamen tek başına öldürdüğüne de inanıyorsundur."

Stevie duydukları karşısında gözlerini kırpıştırdı. Komplo teorileri için biraz erken gibiydi.

"Fakat bu 'Ellingham Hadisesi 101'. Ve bence sen bunun biraz ötesindesin."

Dr. Fenton, sigarasını kaba bir şekilde masanın üstünde söndürdü. Gri küller her yere uçuştu.

"Tamam," dedi. "İşe alındın. Duyduğuma göre büyük evdeki çatı katına erişimin var."

Stevie başını sallayarak onayladı.

"Güzel." Fenton çantasına uzanıp sayfalarının uçları kıvrılmış bir not defteri çıkardı. "Çapraz kontrolünü sağlamak istediğim bazı şeyler var. Doğrulamam gereken küçük detaylar. Bazıları mimariyle ilgili. Bazı nesnelerin yerlerini, neye benzediklerini doğrulamam gerekiyor. Büyük olasılıkla tavan arasında bulacağın başka şeyler de olacaktır. Sanırım orada eve ait kayıtlar var. Misafir listeleri, ders programları ve bunun gibi şeylerin kontrolü gerekiyor. Hepsi aile defterlerinin içinde olmalı."

Not defterini Stevie'ye doğru kaydırdı.

"Bunların hepsini," dedi. "Benim için kontrol et. Her detayı yaz. Bu senin işin. Git ve başar."

Notlara hızlıca göz gezdirmeye çalışan Stevie'ye defteri itti. Fenton'ın belli tarihlere ait evdeki menüyle, porselen desenleri ve duvarların renkleriyle ilgili soruları vardı. Gündelik şeyler.

"Kitabım her şeyi değiştirecek," dedi Fenton. "Elimde her şeyi derinden etkileyecek bilgiler var."

Stevie başını kaldırıp ilgiyle baktı.

"Ne gibi?"

"Bu benim bileceğim bir şey ama işini yaparsan belki sen de öğrenirsin."

Bu büyük bir iddiaydı. Öte yandan tam şu anda Stevie'nin çantasında tüm vakayı yeni bir çerçeveye oturtacak bir şey vardı. Yanında getirmişti çünkü kendisi kampüste değilken onu arkasında bırakmaktan kaçınmıştı ve bir de onu profesöre göstermeyi hayal etmişti, böylece Ellingham Vakası'nı tamamen açığa çıkarmak için hemen takım olacaklardı. Dr. Fenton veya Fenton, Stevie'yi açılmaya teşvik etmemişti. Nedense... Stevie'nin beklediğinden daha üzgündü. Belki sigara yüzündendi. Ya da daha fazlasıydı. Gözlerindeki ve oturuş şeklindeki bir şey. Fenton'da yanlış olan bir şeyler vardı.

Stevie'nin yaşlarında bir erkek onlara doğru yürüyordu. Kumraldı, burnunda ve elmacık kemiklerinde yer yer altın sarısı çilleri vardı. Üzerine oturan siyah bir kapüşonlu ve onun üstüne de mavi yün bir ceket giymiş, bir de kayakçı şapkası takmıştı. Sol kolunun altındaki değnek yürümesine yardım ediyordu ve diğer omzuna üzeri yamalarla kaplı keten bir sırt çantası atmıştı.

"Park yeri bulabildim," dedi. "Selam."

Bunu Stevie'ye söylemişti.

"Yeğenim," dedi Fenton. "Hunter. Bu Stevie. Stevie kitabım için yardımcı olacak yeni asistanım. Siz tanışın. Benim tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim."

Fenton ayağa kalktı ve sallanıyormuş gibi masayı tuttu, sonra da gürültülü bir şekilde içeri yürüdü.

Hunter değneğini kafenin duvarına yaslayıp az önce teyzesinin oturduğu yere yerleşti. Birbirlerine çok az benziyorlardı, aynı iri mavi gözlere sahiplerdi. Hunter'ın gözleri onu sonsuza dek "çatık" gösteren kalın sarı kaşlarla çevrelenmişti.

"Ellingham'dan mısın?" dedi Hunter.

"Evet. Nasıl anladın?"

"Adın Stevie. Bu kitap üzerinde çalışıyorsun. Kampüsteki ölümle ilgili haberlere çıkmıştın."

"Ah," dedi Stevie bunun ne kadar bariz olduğunu fark edince utanarak. "Doğru."

"Vakayla uzun zamandır mı ilgileniyorsun?"

"Birkaç senedir," dedi Stevie.

Hunter dudağını ısırıp başını salladı.

"Buraya okul için geldiğimde teyzemle kalıyorum," dedi.

Hunter teyzesinin kahve fincanına bakıyordu. Sanki boşta duruyormuş gibi fincanı aldı; gereğinden fazla rahat bir hali vardı. Sonra yüzünden hızlı bir ifade geçti ve Hunter fincanı yere bıraktı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Stevie.

"Ekoloji," diye yanıtladı Hunter. "Çevre çalışmaları. Dünyayı küresel ısınmadan kurtarmaya çalışacağız."

"İşe yarayacak mı?" dedi Stevie.

"Denemek zorundayız."

Stevie başını salladı. Mesajı almıştı. Denemek zorundasın. Denemek, peşinden gelecek olan şeyin ilk adımıydı.

"Yaptıklarını okudum," dedi Hunter. "Mükemmel. Gerçekten bir suçu çözüme kavuşturmuşsun."

"Ben çözmedim," dedi Stevie. "Ben... Sadece bazı şeyleri aydınlattım."

"Şu kız hâlâ kayıp, değil mi?"

"Ellie. Evet."

"Ellingham'dan kaçan biri nereye gider bilmiyorum," dedi Hunter. "Burası insanlıktan uzak bir yer. Ben Floridalıyım. Böyle bir yerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum..."

Hunter konuşmaktan utanmış gibi sessizleşti. Sonra da başıyla not defterini işaret etti.

"Teyzem senden neler istedi?"

"Bazı konularda bilgi teyidi," dedi Stevie. "Sanırım."

"Zor görünüyor."

Stevie, Fenton'ın tahta topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı gürültülü sesi duyabiliyordu ve işte geri dönmüştü.

"Pekâlâ," dedi. "İşe başla. Hafta ortasında görüşürüz."

"Hafta ortasında otobüs yok," dedi Stevie.

"Öyleyse tekrar ne zaman görüşürüz?"

"Cumartesi?" dedi Stevie.

"Cumartesi görüşürüz. Evime gel. Ofisim de orası. Kampüste yaşıyorum. Al."

Aceleyle bir adres karalayıp ona uzattı.

"Gelişmeleri size mail olarak atayım mı ya da..?"

"Elektronik hiçbir şey yok, asla," dedi. "*Asla*."

"Tamam," dedi Stevie. "Elektronik bir şey yok. Tamam."

"Hadi gidelim. Araba nerede?"

"Bu taraftan," dedi Hunter. Değneğini almak için uzandı. "Görüşürüz?"

Hunter'ın sesinde bir umut mu sezinlemişti? Stevie birinin onunla flört etmek istediğini hayal edecek türde biri değildi. Kırmızı vinil paltosu, siyah bir örgü berenin altına sıkıştırdığı kısa sarı saçları, düz siyah kot pantolonuyla iyi göründüğünü hissediyordu. Dudağına parlatıcı sürmüştü, bu bir şeydi ve Janelle'in ödünç verdiği, işe yarayacağını söylediği kaş kalemini sürmüştü. Janelle makyajdan anlıyordu ve sürekli bir renk paleti veya göz kalemiyle Stevie'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Aslında Stevie bir bedeni olduğunu unutmuştu ve başka biri onu fark ettiğinde kendisi de eğilip bakıyor, şaşırıyordu. Şuna bakar mısın? Ne kadar zamandır burada?

Stevie için yalnızca David olmuştu, o kadar.

Muhtemelen onu da hayal etmişti. Hunter değneğini alıp teyzesi eşyalarını toplarken onu izledi. İkisi birlikte Stevie'ye veda edip uzaklaştıktan sonra Stevie iki şey fark etti. Birincisi, Fenton yardıma ihtiyaç duyacak kadar yaşlı değildi, yine de Hunter ona eşlik etmek için gelip onu gelmiş gibi görünüyordu.

İkincisi, Hunter dönüp omzunun üzerinden Stevie'ye bakmış ve gülümsemişti.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

10

Kim katil olur?

O öğleden sonra otobüs Ellingham'a dönüş yolundayken Stevie bu kelimeyi düşündü. Okudukları, keşifleri ve çalışmaları ona çok şey öğretmişti.

Korku filmi versiyonu ise şöyleydi: Fırtına esnasında tepedeki hastaneden firar etmiş eli bıçaklı bir gölge. Duvarlarda yaşayan katil odur.

Cinayet romanlarında katil, zehir ve türevleri hakkında bilgi sahibi olan rahatsız edici bir gülümsemeye sahip yabancıdır. Vasiyetin dışında bırakılan ya da yakın zamanda vasiyete eklenen akrabadır. Yeni bir arkeolojik keşfi ilk duyuran kişi olmak isteyen müzedeki kıskanç meslektaştır. Etrafta dolaşan dedektifi takip eden aşırı yardımsever vatandaştır.

Suç programı sunan televizyon kanallarında katil, teknesi olan, geçmişi belirsizlikle dolu, bronz tenli, kırklarının ya da ellilerinin ortalarında, kısa süre önce bir insanın içine sığabileceği boyutta soğutucu alan komşudur. Ormandaki kulübede yaşayan adamdır. Sokağın köşesindeki görünmeyen surettir.

Tüm suç programlarında genellikle polislerin sorguya çektiği kişiler üçüncü şahıslardır. Bunlar katil olduğunu düşündüğünüz kişilerdir.

Gerçek hayatta ise katil *herkes* olabilir. Katil olma nedenleri, yöntemleri ve koşullar sayılamayacak kadar fazladır. Bunu anlamak bir katili bulmanın ilk adımıdır. Zihninizdeki "bu kişi olmalı" diyen sesi susturmak zorundasınız. Katiller bir tür değildir. Onlar herkestir.

Stevie başını pencerenin serinliğine yaslayıp yanından geçtikleri geyik levhasını seyretti.

"Geyik falan yok," diye fısıldadı.

Element Walker. Stevie onu şimdi neredeyse fiziksel olarak görebiliyordu. Ressam. Çok çalışkan. Arkadaş canlısı. Kaval kemiklerinde dağcılıktan kaynaklanan bereler ve ucuz dümdüz ayakkabılarının parmaklarında delikler olan kız. Bebek çoraplarını saçına bağlayan, eski amigo etekli kız. Çalamadığı halde en iyi dostu bir saksafon olan kız. Fransa'dan getirdiği ılık bir şişe şampanyayı yeni tanıştığı iki kişiyle paylaşan kız.

Ellie, sen birini mi öldürdün?

Bunu kasten mi yaptın?

Stevie sanki kafasının içinde Ellie'ye mesaj yazıyormuş gibi düşüncelerini dağ havasına boşalttı. Anlat bana. Sana yardım edebilirim. Üzgünüm.

Neden üzgündü ki? Doğru sonuca varmıştı. Aslında güvenliği o çağırmamıştı, onu yapan Nate'di. Stevie'nin tek yaptığı soru sormaktı.

Gün griye döndü ve yol kenarındaki kayalıklar iki tarafı da ürkütücü göstermeye başladı. Burası çetin ama güzel bir yerdi. Bir sürü kuytu yeri vardı fakat soğuk ve yüksekti. Ellie renklere ve insanlara düşkün bir yaratıktı. Stevie

onu okulun ilk günündeki haliyle, keçe gibi saçları küçük çoraplarla bağlanmış, üstü başı darmadağınık, serseri bir amigo gibi hayal etti. Sonra da o gün ilerleyen saatlerde Stevie ve Janelle'le şampanya içerek komik şeyler anlatırken küvette kıyafetlerini pembeye boyayışını anımsadı. Ellie toplumdan gizlenmeyi değil, *sahneye çıkmayı* seviyordu.

Hayır. Gerçekler gerçeklerdi. Stevie onları sıraya dizerek ölçüp biçti. Ellie, TV programını yazmış ve bilgisayarı çalmıştı. Stevie'nin söylediği tek şey buydu ve doğruydu. Doğruydu. *Doğru* olan bir şey için kimse onu suçlayamazdı.

Hayes'in ölümünden birkaç gün önce, onlar sanat atölyesinde yoga dersindeyken *birisi* Janelle'in öğrenci kimliğini almıştı. Yapan herhangi biri olabilirdi çünkü çantası koridorda açıkta duruyordu. Fakat bu birisi Janelle'in tamir atölyesine erişimi olduğunu bilen biriydi. *Birisi* Janelle'in kimliğini kullanarak tamir atölyesine girmiş ve konteynerden büyük miktarda kuru buz çıkarmıştı. Buzlar yüzlerce kilo ağırlığındaydı. El arabası, golf arabası veya büyük bir şey kullanılarak taşınmış olmalıydılar. Oradan muhtemelen ormanın içindeki tünele açılan kapağa götürülmüşlerdi. O blokların her biri basamaklardan aşağıya, tünele kadar birer birer taşınmış olmalılardı. Sonra tünelin girişi kapatılmıştı. Ne yapmak için? Büyük olasılıkla sis oluşturmak için. Ama bu miktardaki kuru buzu bir yerde o kadar uzun süre bıraktığınızda olan şey sis değildi.

Hayes ya da Ellie'nin bilimsel hesaplamalar konusunda başarısız oldukları açıktı. Bildiği kadarıyla ikisi de fen derslerinde iyi değildi. Efekt oluşturmak için bir şeyler yapmaya çalışan Ellie'nin işi batırdığını görebiliyordu ama...

Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii Hayes büyük bir sis sahnesi yapabileceğini düşündüyse ya da Ellie onun çekimini bozmayı planladıysa...

Fakat aşağıda çekecek kimse yokken neden özel bir efekt yaratmak isteyesiniz ki? Ve ayrıca çekimi bozmanın işe yarayacak daha kolay yolları vardı.

Ellie değilse kimdi peki?

Stevie başını pencerenin soğuğuna yasladı ve sözcük hareket eden otobüsle aynı tempoda beyninde yankılandı: *Cinayet, cinayet, cinayet, cinayet...*

Hayes neden ölmek zorundaydı? Tamam, biraz sinir bozucu biriydi. Hile yapıyor, insanları kullanıyordu. Ama nihayetinde ölmeyi hak etmiyordu.

Dottie de görmemesi gereken bir şeyi gördüğü ana dek ölümü hak etmiyordu.

Hayes de bir şey görmüş olabilir miydi? Orada görülecek ne vardı ki?

Stevie'nin işi Ellingham Vakası üzerinde çalışmaktı ve dünyanın en büyük fırsatı tam kucağına düşmüştü. Vaka hakkında yazılmış bir kitabın yazarıyla çalışmak. Bu Stevie'nin hayaliydi.

Fakat aklında sadece Ellie vardı.

Otobüsün yanlarını çizecek kadar sık ve alçak ağaçlarla, dişlilerin gıcırdamasına sebep olan dik bir yokuşun olduğu tehlikeli yoldan okul bölgesine gidiyorlardı. Ufak tahta bir köprüsü olan nehir vardı. David haklıydı, burayı geçmek zordu. Stevie ormandan geçmenin mümkün olduğunu düşündü. Ama kolay değildi. Ayrıca karanlıkta korkunç olurdu. Yokuşta düşmeden, köklere ve düşmüş dallara takılmadan, çukurlara girmeden, kayalara çarpmadan ağaçların arasından geçmenin hiçbir yolu yoktu.

Nehrin üzerindeki tek yol köprüydü. Albert Ellingham öyle istemişti. Burası bir kale gibiydi. Yani köprü ve arka yol izleniyorsa... Ellie çıkış yolunu nasıl bulabilmişti? Kilitli odadan çıkmak bununla karşılaştırıldığında neredeyse bir hiçti.

Çiftli sfenks heykellerinin arasından geçerek artık zirveye ulaşmak üzerelerdi. Otobüs, Büyük Köşk'ün sütunlu girişinin altında durdu ve Stevie suratına çarpan dağ meltemine adım attı. Sadece bir kez etrafı incelese ne olurdu ki? Ufacık bir inceleme. Düşüncelerini yiyen şeyin ne olduğu hakkında tatmin olmak adına minik bir teftişe çıksaydı...

Stevie, Büyük Köşk'ün çevresini dolaştı. Binanın arkası bir duvarla çevriliydi ve bu duvar çukurda kalan bahçeyi de içine alıyordu. Stevie, Ellie'nin hangi bodrum penceresinden kaçmış olduğundan emin değildi ama yalnızca birkaç olasılık vardı. Bodruma açılan pencerelerin derin pencere boşlukları vardı ve bunlar da parmaklıklarla kapatılmıştı. Stevie çömelip parmaklıklardan birini çekti. Çok sağlamdı.

Ellie'nin nereye gittiğini unutun; bodrumdan nasıl çıkabildi acaba? Stevie ikinci soruya cevap verene dek birincinin cevabını bulamayacaktı. Ve cevabı bilen birisi vardı. Onu her zamanki yerinde, Büyük Köşk'ün giriş kapısının yanındaki büyük ahşap masasında buldu.

"Sadece merhaba demek istedim," dedi Stevie geniş hole girerken.

Larry panoya yazdığı şeyden kafasını kaldırdı.

"Merhaba," dedi. "Ve hayır."

"Bir şey sormadım ki."

"Sorman gerekmiyor. Konu her neyse, hayır."

Stevie kapının yanında duran katlanan sandalyeyi çekerek Larry'nin karşısına oturdu.

"Bugün Burlington'a gittim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"*Şeytanın Ta Kendisi*'ni yazan Dr. Fenton'la buluşmaya. O kitabı okudun mu?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Larry panodaki her neyse onu okumaya devam ederken.

Büyük Salon'da Ellingham'daki hiçbir şeye benzemeyen bir koku vardı. Ellingham tamamen açık hava ve odun kokardı. Büyük Salon cila, deri ve en son 1938'de içilmiş, küçük parçacıkları ahşabı, kristali ve mermeri istila ederek eskiden kalma yeni bir koku ortaya çıkarmış olan sigara kokuyordu. Varlık kokuyordu. Para değil - *varlık*. Fenton'ın sigaralarının, Stevie'nin saçına ve şapkasına sinen pis kokusu gibi değildi. Vinil paltosu koku sinmeyen bir yapıdaydı. Çok yaşa vinil.

Larry başını kaldırma zahmetinde bulunmayınca Stevie, "Tamam," dedi. "Bir şey soracaktım."

Larry onu uyarır gibi kalemini tık tık açıp kapattı.

"Bana Ellie'nin çıktığı yeri gösterip gösteremeyeceğini öğrenmek istedim."

"Buna cevap verdiğimi sanıyorum," dedi Larry.

"Gelip sana sormam daha iyi değil mi?"

"Evet, ama cevabım hâlâ hayır."

"Ah, hadi ama," dedi Stevie sesini alçaltıp hafifçe masanın üzerine eğilerek. "Görmeyi hak etmiyor muyum?"

Larry'nin yüzü hak etmediğini gösteriyordu.

"Hadi," diyerek bu kez bir parça üzüntü işaretiyle birlikte yeniden denedi. "Kendimi... Sorumlu hissediyorum. Demek istediğim, onu buraya ben getirdim ve bir ayı onu yediyse..."

Tık yoktu. Larry üzerinde durdukları kaya gibiydi. Stevie perişan görünmeye çalıştı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Sonunda alt dudağını biraz büktü. Larry gözlerini devirerek boş salona bir bakış attı.

"Sana sade kahve hazırlarım!"

"Git buradan, Stevie," dedi Larry.

"İstediğim tek şey nerede olduğunu *görmek.* Hepsi bu. Beni... Çıldırtıyor. Onu buraya ben getirdim. Ya da söylediğim şey yüzünden geldi. Sadece görmek istiyorum."

Larry kalemini birkaç kez daha tıklattı.

"Gösterirsem duracak mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Stevie.

Larry sandalyesini birkaç santim yana yatırarak çenesini öne eğdi ve dönüp yan taraftaki güvenlik ofisinin yarı açık kapısına baktı.

"Jill," dedi, "birkaç dakika yerime bak. Bodruma inmem gerekiyor."

"Tamamdır," diye bir ses duyuldu içerden.

Larry masanın çekmecesine uzanıp bir grup anahtar aldı.

"Gel hadi," dedi ayağa kalkarken. Sevie peşinden ayak uydurdu.

"Amcam hep baş belası olduğumu söyler," dedi Stevie.

"Amcan doğru söylemiş," diye karşılık verdi Larry.

"Beni Ellingham öğrencisi yapan şey istikrarlı olmam."

"Ne demezsin."

Büyük Köşk'ün bodrumuna mutfaktaki bir kapıdan erişiliyordu. Mutfağa giden yolda birkaç basamakla yeraltında bir yere ulaşan büyük merdivenin altında ahşap bir kapı vardı. Siyah beyaz yer karoları ve beyaz duvarlarıyla mutfak mağara gibi bir odaydı. Eski eşyalar uzun zaman önce daha modern olanlarıyla değiştirilmişti. Geniş ahşap tezgâhlar, hamur işlerinin yapılacağı çok dikkat çekici mermer kaplı bir masa gibi detaylar 1930'lu yılların havasını hissettiriyordu. Tamamı beyaz boyalı, hafiften eğri ve yılların etkisiyle çatlamış masif konsol ve vitrinler göze çarpıyordu. Pencereler ancak duvarın yarısına kadar iniyor ve içeriyi biraz karanlık yapıyordu. Tavandan kocaman karpuz lambalar sarkıyordu. İçeride mikrodalgada pişirilen öğlen yemeklerinin ve kirli kahve kupalarının kokusu olsa da içerideki atmosferi farklı kılan bir şeyler vardı. Stevie evin aşçısını ve yamağını orada çalışırlarken hayal etti.

"Bu taraftan," dedi Larry, Stevie'yi odanın uzak tarafına açılan işaretli olmayan beyaz bir kapıya götürürken. "Basamaklara dikkat et. Pek sağlam değiller."

Büyük Köşk'ün bu bölümü daha gerçekçiydi. Girişten itibaren bodrumda güçlü bir rutubet kokusu vardı. Stevie'nin boğazının arka tarafında hissedebildiği keskin, ekşi bir kokuydu bu. Basamaklar sağlam değildi ve Stevie bastıkça çığlığa benzer sesler çıkarıyorlardı.

"Zaten beni buraya getirecektin," dedi Stevie aşağıya inerlerken. "Öyle, değil mi?"

"Getirmesem de sen bir şekilde buraya girmenin bir yolunu bulurdun."

Stevie'nin yüzü gururla ışıldadı.

"Aşağısı tavşan ini gibi, o yüzden yanımdan ayrılma," dedi Larry.

Larry sağa döndü ve karşılarına hemen bir duvar çıktı. Duvarın sağ tarafında, sadece birkaç metre karelik bir alana açılan küçük bir oda vardı. Bu açıklık da birkaç metre karelik başka bir odaya ve o odanın her iki tarafı da daha küçük başka odalara açılıyordu. Odaların her biri karanlıktı ve küçük birer ampulle aydınlatılmaları gerekiyordu.

Stevie, Hayes'in ölümünden önceki kaçınılmaz haftada onunla yeni kazılmış olan tüneldeydi. Daha önce de kapalı alanlara girmişti. Ama bu bodrum çok daha büyüktü, eski kahverengi tuğladan duvarlarla gelişigüzel küçük alanlara bölünmüştü. Bir labirentti.

"Bu nedir?" diye sordu Stevie dönerek bir sürü minik derme çatma bölümden geçerlerken.

"Albert Ellingham garip bir adamdı," dedi Larry. "İnsanlar bunu hep unutuyor. Tuhaftı. O ve arkadaşları burada oyunlar oynarlardı. Bu kapılardan bazıları..."

Aslında bir kapıya ulaşmışlardı. Larry onu açarak tuğladan yapılmış bir duvarı açığa çıkardı.

"Şaka amaçlı bu şekilde yapılmış. Ve bu yüzden insanlar planı asla öğrenemezdi, çünkü Ellingham düzenli olarak iç duvarları yıktırıp yerlerini değiştirirdi."

"Bu müthiş!" dedi Stevie. "Neden kitapların hiçbirinde yok?"

"Çünkü hiç kimsenin buraya inmesine müsaade yoktu," dedi Larry. "Ve bu saçma duvarlar hiçbir bina planında yer almıyor. Tamamen görüntü amaçlı. Ben olsam bunları yıkıp burayı daha kullanışlı hale getirirdim."

Orta alanların bazıları daha fazla nesneyle doluydu -daha büyük, daha ağır şeyler. Kocaman kutular, eski ev eşyaları, sandalye yığınları ve eski mobilya parçaları. Bazılarının arasından sıkışarak geçmek zorunda kaldılar. Yerde ağır metal kapaklar da vardı. Stevie telefonunun ışığını onların üstüne tuttu.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

"Eski depolama alanları. Burada erzak muhafaza ederlerdi: Elmalar, patatesler, konserve yiyecekler... Oradakiler de buzhanenin bir kısmıydı. Kışın buzları keserek içlerini samanla doldururlardı. Dondurucular yokken buzhaneler vardı. Şimdi ise..."

Bodrumun en geniş bölümlerinden birine ulaşmışlardı. Boyu neredeyse altı metre ve eni de onun yarısı kadar bir alandı. Pencereye kadar uzanıyordu. Larry cebinden telefonunu çıkarıp fener özelliğini açtı.

"Şu anda," dedi, "Ellingham'ın ofisinin tam altındayız. Bu duvar..." Eliyle sağdaki duvarı tıklattı, "sabit ve yüke dayanıklı. Ve tam burada..."

Fenerini bir süre duvara tuttu, sonra aradığı şeyin yerini bulana kadar dokunup eliyle hissetmeye çalıştı. Tuğlalardan birine sertçe bastırınca bir alet çıktı. Onunla duvarın bir kısmını itince duvar açılarak bir menteşe üzerindeki dar bir kapı aralığını ortaya çıkardı. Stevie anında boşluğa doğru hamle yaptı ama Larry koluyla onu engelledi. "İçeri bakabilirsin, görülecek fazla bir şey yok."

Stevie zifiri karanlık boşluğa başını uzattı. Burada toz ve küf kokusu gerçekten korkunçtu, Stevie hemen hapşırdı. Telefonunu çıkarıp ışığını karanlığa tuttu. Sonunda bir merdiven olan, ancak yarım metre genişliğinde bir geçidi hafifçe seçebiliyordu.

"Ellie böyle mi çıktı yani?" diye sordu Stevie. "Ofisteki gizli bir kapıdan geçerek mi?"

"Bu şekilde çıktı. Merdivenlerden indi ve bu kapıdan dışarı çıktı. Tam burada..."

Pencereyi gösterdi. Duvar kenarına yığılmış birkaç kutu vardı.

"Pencerenin hemen altında kutular vardı. Pencere kısmen açık kalmıştı."

Stevie bir süre dikilip eski, kir ve örümcek ağlarıyla kaplı ufak pencereye baktı. Dışı parmaklıklarla kapatılmıştı.

"Nasıl?" dedi Stevie. "Nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum ki," dedi Larry. "Bodruma bir sürü insan indi ama bildiğim kadarıyla daha önce hiç kimse bu geçidi bulmamıştı."

"Demek pencereden çıktı," dedi Stevie yukarı bakarken. "O parmaklıklardan nasıl geçti peki?"

"Parmaklıklar tam bu noktada kapatılmış," dedi Larry bir sürgüyü işaret ederek. "Sürgüyü çekiyorsun ve itiyorsun. Durumu böylelikle anladık."

"Yani geçitten geçiyor, alt kata iniyor, bir şeyleri üst üste yığıp pencereyi ve parmaklığı açıyor, dışarı atlıyor. Ne yani, bunların hepsini beş dakikada mı yaptı?"

"Onun gibi bir şey."

"Bu demektir ki senden beş dakika öndeydi. Bunların tamamı birkaç dakikasını almış olmalı, demek ki sen peşinden gitmeden önce binadan kaçmak için bir ya da iki dakikası vardı."

"Aşağı yukarı," dedi Larry. "İlk önce bodruma gittik, insanların arasından güçlükle ilerledik. Yani evet, yaklaşık beş dakikalık bir avantaja sahipti."

"Sence nereye gitti?" dedi Stevie. "Yanında hiçbir şey yoktu. Yani montu vardı. Ama hiç parası yoktu. Telefonu yanındaydı herhalde?"

"Hiç arama yapmamış ve telefonuna ait hiçbir iz yok. Ya kapattı ya da bir çukura falan atıp kurtuldu."

"Sence ne yaptı?" diye sordu Stevie.

"En iyi tahmin, yola kadar inmeyi başarmış olması. Biz hemen aşağıya indik ama o ormanın içinden kestirmeden gitmiş olmalı. Polisler otoyoldaki mola yerlerine bakıp otobüsleri kontrol ettiler. Nasıl olduysa kaçtı. Bence Burlington'da tanıdıkları var. Onlardan biri gelip Element'ı almış olabilir. Benim tahminim bu."

"Ayı falan yememiştir yani?" diye sordu Stevie.

"Bir ayıyla karşılaşmış olması olanaksız değil fakat ayıdan kaynaklı ölümlere ender rastlanıyor ve ayrıca bazı kalıntılar bulmamız gerekirdi."

Stevie'yi rahatsız edecek kadar soğukkanlı söylemişti bunu.

"Bence ortaya çıkacak," dedi Larry. "Element'ın ailesi geçmişte komün hayatı yaşamış. Element, o yerlerden birine gitmiş saklanıyor olabilir. Buralarda bunun gibi bir sürü yer var. Ama en sonunda ortaya çıkacaktır. Hiç kimse sonsuza dek saklanmak istemez. Bu durum insan doğasına aykırı."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Stevie.

Larry bunu başından beri zaten yaptığını ve yapmaya devam edebileceğini ima eden bir işaret yaptı.

"Suçlu insanlar nasıl davranır?" diye sordu Stevie.

"Genellikle yalan söylerler," dedi Larry. "Bazıları kendini hemen ele verir fakat bazıları da yüzünüze karşı yalan söylemeye devam eder, buz kadar soğukturlar ve asla durmazlar."

"Yaptıkları bir şey var mı peki? Ya da *söyledikleri*?"

"Hem evet hem hayır," dedi Larry. "İş onlarda değil. İş sende. Yeteri kadar tecrübe kazandığında nasıl tespit edeceğini öğrenirsin. Fakat tespitine güvenemezsin. Kanıt aramaya devam etmelisin. Yeryüzündeki en iyi içgüdülere bile sahip olsan, mühim olan gerçeklerdir."

"İçgüdülerine güvenemezsin," dedi Stevie.

"Suç tespit etmek için olmasa da içgüdülerin sana başka şekillerde yardımcı olabilir. Seni incinmekten alıkoyabilir."

Larry'nin bunu söyleyişinde biraz iğneleyici bir şey var gibiydi.

"Ellie sana *suçlu* gibi geliyor muydu?" diye sordu Stevie.

"O... Korkmuş görünüyordu," dedi Larry. "Ama öyle olması normaldi."

Bir süre aralarında Ellie'nin korkularının kalıntılarıyla dolu bir sessizlik oldu.

"Bak," dedi Larry. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat ben bir kaza, istenildiği gibi gitmeyen bir eşek şakası ya da onun gibi bir şey olduğuna inanıyorum. Bununla beraber, üzerinde birlikte çalıştıklarını ve kuru buzu birlikte aldıklarını düşünüyorum. Bence Element ve Hayes, yapmamaları gereken işlere girişmiş iki çocuktu. Element her ne yaptıysa ne olduysa, bunu kasten yaptığını düşünmüyorum. Tabii *eğer* yaptıysa. Bana tehlikeli biriymiş izle-

nimi vermiyor. Korkmana gerek yok, Stevie. Ayrıca artık okul koruma altında. Etraf ışıklarla ve kameralarla dolu. Yıllardır talep ettiğim her şey var. Sana yaklaşamaz. Buna izin vermem."

Stevie, Larry'ye baktı ve içinde ani bir ağlama isteği duydu. İçinde bir şeyler eridi. Şükrandan mıydı bu? Yoksa bastırdığı korkularından mı? Ellerini birleştirip odanın karanlık tarafına, içinde bulunduğu küf kokulu bodrum labirentinin tersi yönüne döndü. Burada kaybolacak çok yer vardı. Hayat da öyleydi. Bir sürü karanlık köşesi vardı.

Stevie bir kez daha küçük pencereye döndü. İçinden kıvrılıp geçilebilecek genişlikteydi. Tüm kaçış böyle bir cesaret gerektiriyordu. Ellie temiz iş çıkarmıştı.

Larry, Stevie'ye geldikleri taraftan, ışıklı yoldan aşağıya doğru dönmesi gerektiğini işaret etti. Kabloyu çekmesiyle oda kararardı. Yalnızca o pencereden, yarı kapalı gözlerin arasından giren loş bir ışık süzülüyordu.

❖

Stevie, Büyük Köşk'ten çıktığında, Neptün Çeşmesi'nde olmaması gereken bir şeyin varlığını fark etti. Çeşmenin içinde David oturuyordu, Neptün'ün kudretli balık dostlarının açık ağızlarından dökülen sular saçlarını düzleştirerek kafasına boşalıyordu.

"Dikkat çekme çabası bu olsa gerek," dedi Stevie yanına yaklaşıp.

"Yakında kış gelince kapatacaklar," diye karşılık verdi David çeşme suyundan bir yudum almak için ağzını açarken.

"O su temiz mi?" dedi Stevie. "İçmeli misin sence?"

David omuz silkti. Sonra ayağa kalkıp kıyafetlerinden damlayan sularla çeşmeden çıktı. Ellerini şortunun ceplerine sokup az önce yaptığı şeyde anormal hiçbir şey yokmuş gibi Stevie'nin yanında yürümeye başladı.

"Terapi," dedi Stevie. "İşe yarıyor."

"Onu denedim. Sonu hep ağlamayla bitiyor. Sanırım bazı dönüm noktalarını yaşamalarına yardımcı oldum. Sen bir süredir içerideydin. Ne yapıyordun?"

"Beni mi takip ediyordun?"

"Takip etmiyordum," dedi David. "Sadece ilgileniyorum. Ne yapıyordun?"

"Sadece bakıyordum," dedi Stevie.

"Neye?"

"Bodruma."

"Ne gördün?"

"Bir labirent," diye cevapladı Stevie. "Bodrum acayip bir yer. Ama Ellie'nin dışarıya nasıl çıktığı artık netleşti. Geçitten geçerek bodrumun penceresinden çıkmış.

"Onu biliyoruz," dedi David. "Benim sorum sonra ne olduğu?"

"Cevabı bilmiyorum," dedi Stevie. "Bulmaya çalışıyorum. Bana bakmamı söyledin. Ben de bakıyorum."

David ıslak kapüşonlusunun içinde biraz titredi. Tam bir sonbahar havası sayılmazdı ama kesinlikle sırılsıklam kıyafetlerle etrafta dolaşılacak türde bir gün de değildi. Stevie, David'in onu takip ettiği ve çeşme olayını onu etkilemek için yaptığı gerçeğini düşünmeden edemedi. Amacı Stevie'yi etkilemekti. Yaptığı şey tuhaftı ama David ıslakken çok hoş görünüyordu.

"Peki ama daha hızlı bak," dedi David.

Birkaç nazik sohbet hiç de zor olmaz, demişti Edward King.

David'in sesi bile biraz babasınınkini andırıyordu. Sözcükler farklıydı ama tınısı aynıydı. King zehri her şeye bulaşmıştı.

"Bu benim işim değil," diye atıldı Stevie.

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevap verdi David. "Sadece zaman ilerlediği için söylüyorum."

"Benim hatam değil."

"Öyle söylemedim..."

"Ama öyleymiş gibi davranıyorsun," dedi Stevie ve çekip gitti.

Stevie için kendi kendini kızdırmak şaşılacak derecede kolay bir işti. Kendini engellemek zorundaydı. David'i eskisi gibi görmemesi, ona karşı bir şeyler hissetmemesi gerekiyordu. İçindeki arzuyu söküp atmalıydı. Bir tartışma yaratmak, dikkatini ondan uzaklaştırmak için en iyi yöntemdi. Ama bu da sadece bir yere kadar işe yarıyordu.

Bir de merak ediyordu: David olanlar için onu suçluyor muydu? Ya da herkes onun suçlu olduğunu mu düşünüyordu?

II

"Anatomi," dedi Pix kelimeyi beyaz tahtaya yazarken, "Yunancadan gelir. Ön ek *ana* ayrı anlamına gelir. Kelimenin kökü olan *tom* 'kesmek' demektir. 'Diseksiyon' sözcüğünün kökeni de Latincedir. *Dis* de ayrı anlamına gelir ve *seksiyo* kesmek filinin köküdür. İki kelime hem dil açısından hem de pratikte aynıdır. Bedenin nasıl çalıştığını anlamak için içine girerek bakmak gerekir.

Pazartesi sabahı Stevie, Pix'in verdiği anatomi ve fizyoloji dersleriyle başlayan birinci sınıfa geri dönmüştü. Anatomi, Stevie'nin Ellingham'da öğrenmek için dört gözle beklediği şeylerden biriydi - bilmesi gereken türden bir şey. Programın diseksiyon kısmına ulaşmıştı, bu da artık laboratuvarda çalışacakları anlamına geliyordu. Yeni bir partneri de vardı: Mudge, şu renkli lens takan çocuk.

"Bu bağlamda," dedi Pix, "buraya gelip bir koyun kalbiyle birlikte tüm çalışmalarınızda kullanacağınız diseksiyon kitinizi alın."

Stevie gönülsüzce gidip önceden hazırlanmış, içlerinde neşter, makas ve test çubukları olan tepsilerden birini aldı.

Soğutucuya uzanıp içinde koyu kırmızı, hatta neredeyse siyah koyun kalbi olan vakumlu paketlerden birini çıkardı.

"Kesmek mi yoksa diyagramını çizmek mi istersin?" diye sordu Mudge.

Stevie kalbe baktı. Vakumlanmış pişmiş pancar gibi görünüyordu. Eldiven giymeyi sevse de bu konuda hevesli değildi.

"Çizmek," dedi Stevie.

"Harika."

İkisi de laboratuvar eldivenlerini giydi ve Mudge kalbi alıp paketi keserek açtı.

"Anatomiyi seviyor musun?" diye sordu Stevie.

"Bayılıyorum," dedi Mudge alçak sesle.

"Doktor olmak mı istiyorsun?"

"Disney World'de çalışmak istiyorum," dedi Mudge.

Stevie kafasını kaldırıp partnerine baktı, simsiyah boyanmış saçları, mor yılan gözü lensleri, çivili yüzükleri ve bileklikleriyle 1.90 cm olan bedenini komple süzdü.

"Ne var?" dedi Mudge.

"Disney World mü?" diye sordu Stevie.

"Disney World'e bayılıyorum. Bak."

Eğilip eldivenli elleriyle Slipknot tişörtünün yakasını çekiştirdi. Küçük bir şey takılıydı. Bir Mickey Mouse rozeti.

"Bu bir yıllık hizmet karşılığında alınan emeklilik rozetlerinden," dedi. "Biriktiriyorum. Yaklaşık yüz tane var."

Tekrar doğruldu.

"Bu yüzden hiç dövmem yok," dedi. "Oyuncu kadrosu dövme yaptıramaz."

"Oyuncu mu olmak istiyorsun?" dedi Stevie. "Mickey'yi oynamak gibi mi?"

"Tüm personele oyuncu kadrosu deniyor," dedi Mudge. "Amacım parkı inşa eden mühendislerden biri olmak ama ilk önce ziyaretçi bölümünde çalışarak başlamak istiyorum. İlk kesik nereye atılıyor?"

Stevie üstünde laboratuvar kokusuyla binadan çıktığında David'i güneş gözlüğü takmış, şık bir kılıkla kendisini beklerken buldu.

"Merhaba, Scooby," dedi. "Gelişme var mı?"

Stevie onunla önceki akşam konuşup bodruma baktığını söylemişti. Bodrum pek fazla yol almasını sağlamamıştı.

"Sana söyledim," dedi. "Geçitten geçip bir şeylerin üzerine çıkarak pencereye ulaştığı ve oradan dışarıya atladığı kesin."

"Biz öyle biliyoruz," dedi David. "Fakat Ellie'nin Büyük Köşk'ün duvarlarından birinde bir kaçış paneli olduğunu bana söylememiş olmasına şaşırdım. Öyle şeyleri paylaşırdık."

"Başka yerler biliyor musun?" diye sordu Stevie.

"Her türlü şeyi biliyorum," dedi gülümseyerek. "Uslu çocuk olursan belki seninle paylaşırım. Ama mesele şu, nasıl olup da o pencereden çıktıktan sonra buhar olup uçuyor? Belki de söylediğim tüm sebeplerden dolayıdır?"

"Yani ne düşünüyorsun?" dedi Stevie. "Onun yerinde olsaydın ne yapardın?"

"O gece saklanmıştır belki," dedi David. "En başından beri böyle hissediyorum. Bence ne yapacağını çözene kadar gizlendi. Bunun için müsait bir sürü yer vardı. Ama ondan sonra her yeri kilitlediler, benim aklımı çelen şey de bu. Mont yok, telefon yok. Ne bileyim. Başka yerden bir telefon kullanmış olmalı. Sadece anlamıyorum, anlayamıyorum. Her neyse... Sanırım matematik dersine gitmem lazım."

"Matematik dersine mi giriyorsun?" dedi Stevie.

"Ara sıra ortaya çıkıyorum diyelim," diye yanıtladı David. "Shorty'yi bir süre susturuyor. Dr. Short beni seviyor. Herkes beni seviyor. Ben sempatik biriyim."

David güneş gözlüklerini kaldırıp Stevie'ye göz kırptı ve derse gitmek için arkasını döndü.

Bu ne demekti şimdi? Anlaşılan yeniden arkadaş olmuşlardı. Ya da David öyle hissediyordu.

Kafasındaki düşünceleri silkeleyip bir kenara attıktan sonra Büyük Köşk'e yöneldi. Yapması gereken işler vardı.

❖

Ellingham'ın çatı katı gerçekten sihirli bir yerdi. Burası, en tepedeki bu mağara, belki de kampüsteki en özel yerdi, Büyük Köşk'ün kapladığı alan kadar geniş bir alana yayılıyordu. Panjurların arasından sızan ışıkla yarı aydınlıktı. Ellingham'dan geçen hayatların enkazı burada, bu metal rafların üstündeydi. Stevie bir kez daha aralarında yürüyerek sessizliğin onu sarmalamasına izin verdi. İçerisi hafiften toz kokuyordu ama güzel, tarihi önemi olan, kadifelere hapsolmuş, aynaların üstünde yeni yağmış kar gibi görünen bir tozdu bu.

Stevie kendini ortama yeniden alıştırmak için etrafı dolaşırken içeridekilerin çoğunun gerçekten ıvır zıvır olduğunu hatırladı. Güzel şeylerdi ama ıvır zıvırdı işte. Kutular dolusu kapı kolu vardı mesela. Yığınlarca tabak. Koli koli eski üniforma. Albert Ellingham'ın ofisine ait eski malzemelerin olduğu koridor gibi bazı bölümleri yeniden değerlendirmek, herhangi bir müzeye ya da arşive gönderilecek kadar önemli olmayan şeyleri tekrar incelemek için can atıyordu. Bazı telefonlar ve kablolar, kullanılmamış kâğıtlar ve banka slipleri vardı. Üzerinde Albert Ellingham'ın öldüğü gün yazdığı bilmecenin olduğu Western Union bankasına ait slipi bulduğu kutulardan birine daldı:

Aslında orada olmayan birini nerede ararsın?

Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.

❖

Kutuyu tekrar karıştırdı, bir yandan da Fenton'ın istediklerinden bazıları burada olabilir mi diye göz ucuyla defterine bakıyordu. Kutuda kâğıt ağırlıkları, zımbalar, eski antetli kâğıtlar, Smith Corona daktilo şeridiyle işaretlenmiş bazı ufak kutular, F. B. Bridges marka en iyi kalite dolmakalem uçları, Webster-Chicago Kayıt Bandı, Borough's marka hesap makinesi için kâğıt rulolar vardı. Başka bir deyişle bir zamanlar işe yarayan, her yerde bulabileceğiniz, şimdi ise hiçbir anlamı olmayan onlarca şey... Artık hepsinin modası geçmişti.

Stevie yere oturup Fenton'ın ona verdiği not defterini baştan sona okudu. Stevie'nin kontrol etmesini istediği 307 şey vardı. Bazıları daha kolay ve hızlı olacaktı: Hangi odalarda birbirine bağlanan kapılar olduğu ya da renk, malzeme ve desen doğrulama gibi şeyler. Bazıları eve ait kayıtların çok sayıda cildini baştan sona okumayı gerek-

tiriyordu. Stevie'yi şaşkına çeviren şey, bu ayrıntıların ne kadar sıradan ve hatta aptalca olduğuydu. Ya da en azından öyle görünüyorlardı. Ancak suçluyu ortaya çıkarmak, belki kitap yazmak, gerekli araştırmalar ve detaylar mühimdi.

Stevie dizüstü bilgisayarında bir belge açtı ve birlikte araştırabileceği konuları gruplayarak kabataslak bir taarruz planı üzerinde çalıştı. Biraz çabayla, türlerine göre grupladığı yedi liste çıkardı. Bu çalışma onu rahatlatarak kafasının içindeki karmaşadan kurtulmasını sağladı. Parçala, düzenle, listele. Çok geçmeden, Fenton'ın özensiz notları temiz bir hâl almıştı. Hemen oracıkta ilk listeye başlamaya karar vererek eve ait kayıtların birkaç cildini indirdi.

Kayıtlar Ellingham malikânesinin günlük işlerinin tamamını içeriyordu: pazar alışverişi ve sipariş edilen malzemeler, servis edilen yemekler, tamamlanan görevler. Pazartesi ve perşembe günleri et, haftanın dört günü balık geliyordu ve sütçü her gün muazzam teslimatlar yapıyordu. Kışın portakal ve limon özel olarak Florida'dan sipariş ediliyordu. Market alışverişleri, sebzeler ve ev eşyaları bazen günde üç kez geliyordu. Temizlik sürekli devam eden bir süreçti. Sabit ev çalışanlarının yanı sıra yerel halktan bir kamyon dolusu insan pencereleri ve terasları temizlemek, kilometrelerce uzanan gül çalılarının bakımını yapmak, mermer yığınlarının tozunu almak, şömineleri temizlemek, odun kesip istiflemek, buzhaneleri doldurmak, onarılması gereken her şeyi tamir etmek için geliyordu. Bir de dış işler personeli vardı: Ekim yapan, yabani otları temizleyen, sulama yapan ve dağın kıyısında yaşamı sürdürmeye çalışan bir ordu bahçıvan. Bunlar ve artı, okulu devam eden yüzlerce kişi daha. Ellingham Akademi'nin yerel halk için ne kadar önemli olduğu su götürmez bir

gerçekti. *Herkes* bir dönem mutlaka orada çalışmıştı. Herkes onlara bir şeyler satmıştı. İşletmeler bu acayip adama ve dağ başındaki bu okula bağlıydı. Bu kadar çaba, bu kadar az insan için çok fazlaydı ve Albert Ellingham aynı zamanda o çok fazlanın kaynağıydı. Ona yapılan bir saldırı herkese yapılmış olacaktı.

Birinin Anton Vorachek'in ölmesini istemesi kesinlikle mantıklıydı. İnsanlar aileyi tanıyor, onlara güveniyordu. Ve pek çok insan arazinin en azından bir kısmını görmüştü. Tünelleri bilmezlerdi ama buzhanede çalışan adam bodrumu, teslimatçılar mutfağı, temizlikçiler evin iç kısmını görürdü. İnsanlar konuşurdu.

Stevie bilgisayarını kapatıp gözlerini kapadı. Bir tüy. Bir parça boncuklu kumaş. Bir ruj. Bir çift özenti gangster. Bunların hepsi ne *anlama geliyordu*? Francis ve Edward biriyle mi konuşmuştu? Dışarıdan biriyle mi çalışıyorlardı?

Cevaplar henüz mevcut değildi.

Stevie toparlanıp tekrar etrafa göz gezdirdi. Ziyaret edilmesi gereken eski arkadaşlar vardı. Buralarda bir yerde Albert Ellingham'ın tünele gömdüğü bir kutu gazete vardı. Kazılarda yeni ortaya çıkmıştı. O gazetelerde işine yarayacak bilgiler olabilirdi. Kutuyu bulamadı. Odanın sonuna, çatı katının en büyük hazinesine gitti. Yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde, bir çarşafla örtülü kocaman bir yığındı. Stevie çarşafı büyük bir dikkatle çekti.

Altında başka bir Büyük Köşk vardı, aslının aynısıydı. Kaybolmasının ardından Alice Ellingham için yapılmıştı. Burada durup onun dönüşünü beklerken toz tutmuştu. El yordamıyla kapının mandalını bulup savurarak açtı ve odaların 1930'lardaki hallerini inceledi. Mutfakta aşçılar vardı, minik kap kacaklarla çalışıyorlardı. Iris'in yatak odasını gördü, yatağı minik saten çarşaflarla yapılmıştı,

şifonyeri küçük fırçalar ve parfüm şişeleriyle doluydu. Albert Ellingham'ın ofisi, sandalyelerinin, masalarının, halılarının ve hatta Stevie'nin az önce baktığı bazı şeylerin kopyalarıyla orada duruyordu.

Hatta içeride Albert Ellingham'ın oyuncak bir kopyası bile vardı. Stevie onu eline aldı. Hareket edebilen porselen bebek istediği şekle giriyordu. Yüzüne cömert bir gülümseme yerleştirilmişti. Oyuncak evle alakalı son derece rahatsız edici bir şey vardı. Hiç sergilenmemiş olması belki de bu yüzdendi.

Hava kararıyordu. Çatı katına gölgeler düşmüştü. Muhtemelen akşam yemeği vakti gelmişti. Bebeği yerine koydu. Çıkarken batıya bakan pencereden atölyeye ve fakültenin küçük otoparkına baktı. Aşağıda sadece iki tane çok pahalı araba vardı. Doktor Quinn gözlüklerini değiştirirken onlardan birine, kırmızı spor olana doğru yürüyordu. Avrupa'daki bir dağ yolundan ya da Nice sahilinden yınlayarak geçecekmiş gibi görünen bir şeyi sürmesi ona oldukça uygundu. Ama gerçek manzara otopark değildi. Stevie buradan uzak mesafeleri, dağları görebiliyordu. Bu yeri inşa etmek nelere mal olmuştu kim bilir? Üzerinde kimsenin yaşayamadığı, el değmemiş bir dağın zirvesine çıkarak küçük bir imparatorluk inşa etmek? Albert Ellingham tanrı ve tanrıçalara kafayı takmıştı. Kendi Olympos'unu yapmaya, bir parça toprak ve gökyüzüne sahip olmaya mı çalışıyordu?

Stevie cebinde çalan telefonunu çekip çıkardı. Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti.

Umarım işler yolundadır. -EK

Edward King'ın amacı burada olduğunu ona hatırlatmaktı. Gözü üzerindeydi ve her şeyden haberdardı. Mesaj, omzuna dokunan bir el kadar somuttu. Stevie ona nu-

marasını vermemişti ama en önemlisi de buydu: Edward King'in ondan bu bilgiyi istemeye ihtiyacı yoktu. O istediğini almasını bilirdi.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordu Stevie telefona.

Ama Edward King'e karşı yapacak hiçbir hamlesi yoktu. Elinden gelen tek şey bu liste üzerinde çalışmak, ipuçlarını incelemeye devam etmekti. Edward King onun sahibi değildi; sadece bir parçasını ödünç almıştı o kadar.

Sürekli olarak kendine bunu söylemeye devam edecekti.

12

Cadılar Bayramı, sonbahar ve ardından ilerleyen zaman sessizce Ellingham Kampüsü'ne sızıyordu. Manzara her akşam yeniden boyanıyordu, yapraklar yeşilden çok altın sarısıydı artık. Kıvrıla kıvrıla binaları saran sarmaşıkların bazıları frapan bir kızıla bürünmüştü. Pencerelerde, kapı önlerinde ve köşelerde balkabakları çıkmıştı ortaya. Gece uzun parmaklarını güne uzatmış, zamanı geriye çekiyordu. Stevie, Ellingham yollarına, Ellingham da ona dönmüştü. Odası öncekinden daha rahattı. Odanın kokusu daha tanıdıktı, içeride Stevie'nin yorganının ve ortak salondaki şömineden sinen odun kokusuna benzeyen Ellingham deterjanının kokusu vardı. (Ellingham'ın öğrencilere sunduğu bir hizmet vardı: Çamaşırları bir çantada kirli olarak gidiyor, temiz ve katlanmış bir şekilde geri dönüyordu.)

Stevie derslerini takip etmeye çalışıyordu; hatta belki bir hafta boyunca bunu yapabileceğine bile inanmıştı. Bu güveni, büyük ölçüde bir gecelik motivasyonla sabahın üçüne kadar İspanyolca çalışmasından kaynaklandı. Geçici de olsa kendini entelektüel, zeki, belki de zamanın tanınmamış dâhilerinden biri gibi hissetti. Anatomide

tüm sistemleri kaçırdığını, İngilizce'de dört eser geride olduğunu ve Harding'in başkanlığı hakkında hazırlaması gereken tarih ödevinin *gerçekten* yazılamayacak kadar zor olduğunu fark edince bu coşkusu söndü. Ödev küçük bir şakadan ibaretti.

Fakat Stevie, Fenton'ın isteklerinde ilerleme kaydetmişti. Çatıda uzun saatler geçiriyor, sıkıcı listeye tekrar tekrar göz gezdiriyordu. Ellingham Vakası'nın detaylarından sıkılacağını tahmin bile etmezdi ama Fenton bunu başarmıştı.

Stevie, Cadılar Bayramı sabahında yine otobüsteydi, Ellingham'da geçirdiği süre boyunca kusursuz olarak tamamladığı ilk işle dönüyordu. *Bir şeyi* doğru yapmak güzeldi.

Burlington'a gitmeden önce Stevie, Janelle'i o geceki Cadılar Bayramı partisi için zamanında döneceğine ikna etmek zorunda kaldı. Stevie'nin Cadılar Bayramı hakkındaki duyguları hep çelişkili olmuştu. Aslına bakılırsa Cadılar Bayramı'na dair pek çok olumlu şey vardı. O güne özel cinayet programlarının ekstra bölümlerinin izleyiciyle buluşması, diğer TV programlarının da günün anlam ve önemine uygun olarak, cinayet içeren gizemli bölümler yayınlamaları bunlardan bazılarıydı. Stevie için karanlıkta gizli gizli dolaşmak genellikle daha makbuldü. Ama asla kostüm giyemiyordu. İlk problem şuydu: 'sevimli' olmak. Tüm hayatı boyunca ona verilen mesaj buydu. Cadılar Bayramı çocukken Stevie'nin kendi iradesi dışında bir Disney prensesi kıyafeti giymek zorunda kaldığı gündü. "Çok sevimli görünüyorsun," derdi annesi, ince polyester Belle elbisesini altına giydiği kalın giysi katmanına çengelli iğneyle tuttururken. "Prenses olmak istemiyor musun?"

Stevie prenses olmak istemiyordu. Prenseslerin ne olduğundan ya da ne yaptıklarından emin değildi. Prenses

Leia gibi farklı bir prenses olmak isterdi ama isteği reddedilirdi. Nedeni de asla belirtilmezdi. Stevie mağazadaki her kostümü ailesine gösterirdi: Hayalet, korsan, muz. Faydası yoktu. Her seferinde Disney prensesi olmak zorunda bırakılır; sürekli aynı kostümleri giyip çıkarırdı.

Janelle Franklin'in Cadılar Bayramı'nı çok ciddiye alıyor olması anlaşılır bir durumdu. Hayatındaki her şeye uyguladığı titizlik ve detaylara gösterdiği özenle partiyi organize edip planlıyordu. Stevie onun bir hafta boyunca bir *Wonder Woman* kostümünü dikerek, prova ederek, köpükler keserek, sprey boya ve silikon tabancası kullanarak parça parça bir araya getirişini izlemişti. Birçok kez Stevie'yi yardıma çağırmış, bu anlarda da Stevie'yi partide hangi kılığa gireceği hakkında sorguya çekmişti. Stevie'nin evde oturup kostüm giymeyen biri olacağı cevabını asla kabul etmezdi.

"Cadılar Bayramı, olmak istediğin şeyi olabilmen için bir fırsat," demişti Janelle, Stevie silikon tabancasıyla altın rengi köpükten *W* harfini Janelle'in giyeceği korseye yapıştırırken. "Tamamen seksi olması gerekmiyor. Bu ataerkil bir saçmalık. Wonder Woman olacağım çünkü Wonder Woman'ı seviyorum. Sen kimi seviyorsun?"

"DNA veri tabanlarında çalışan insanları?" demişti Stevie *W* harfinin sağlam olup olmadığını kontrol ederken.

"Tamam. Peki ya dedektifler? Mesela Sherlock Holmes?" diye sormuştu Janelle.

Stevie gözlerini devirmişti.

"Nesi varmış Sherlock Holmes'ün?"

"Bir şeyi yok," demişti Stevie. "Ama o bir *kostüm* değil. O..."

Stevie kimsenin durup dururken, gerçek dünyadaki suç tespit tekniklerini esas alan, dünyanın en büyük hayali dedektifi gibi giyinmeyeceğini ifade etmeye çalışmıştı. Ve hayır, bunun şapka ya da montla alakası yoktu. Janelle, Stevie'nin elinde hâlâ silikon tabancası olduğu için elini dikkatlice indirmesine yardımcı oldu.

"Başka bir isim söyle," demişti Janelle.

"Bilmem ki... Hercule Poirot."

"Güzel!" dedi Janelle. "Tamam. Onun kılığına gir öyleyse."

Stevie'nin kostüm bütçesi aslında on dolardı, hatta başarabilirse daha da az olacaktı. Okul, öğrencilerin tiyatrodaki kostümleri kullanmalarına izin veriyordu. Stevie orada bir takım elbise bulmuştu, Belçika'nın en temiz dedektifinin titizlik isteyen standartlarına tam olarak uymasa da hiç fena değildi. Saçını geriye doğru tarayıp şapka takacaktı. Vi'de Stevie'nin kullanmasına izin vereceği bir kutu siyah sprey vardı. Bıyığı internetten satın almıştı. Cumartesi sabahı toplantısına gitmek için otobüse binmeden önce Stevie, bunların hepsini yatağının üstüne dizdi. Bu gece detektif rolünü oynamak zorundaydı. Şimdi de bir dedektif olmaya çalışmak için Fenton'ın yanına gitmesi gerekiyordu.

Fenton, Burlington'ın göbeğinde, üniversite bölgesinde yaşıyordu. Oturduğu cadde bir zamanlar muhtemelen varlıklı ailelere ait olan Viktorya dönemi evleriyle doluydu. Champlain Gölü'ne bakan büyük panoramik verandaları vardı. Üniversite, kaliteli tuğla binaların bazılarını devralarak onları kendi bünyesine katmıştı. Büyük ve türlü renklerde olan derme çatma diğer binalar, verandalarına soğutucular, sallanan sandalyeler ve hamaklar koyan, pencerelerine afişler ve duvar dokumaları asan dairelere

bölünmüştü. Bu daireler çoğunlukla öğrenciler tarafından kiralanıyordu.

Fenton'ın evi, erkek öğrenci eviyle şarküteri dükkânı arası, adaçayı yeşili ufak bir yerdi. Önünde büyük bir verandası vardı. Veranda, gazete yığınları, süt kasaları ve çok fazla geri dönüşüm malzemesi ile doluydu. Stevie geri dönüşüm malzemelerinin ortak bir noktası olduğunu fark etti. İçlerinde çok sayıda şişe vardı: Bir sürü şarap şişesi, iki tane viski şişesi ve bir votka şişesi. Stevie'nin aklına Hunter'ın Fenton'ın kupasını alıp incelediği an geldi.

Bu hareket aniden çok daha anlamlı görünmeye başlamıştı.

İçeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu, bu yüzden Stevie açılana kadar yaklaşık yarım dakika boyunca, boyası dökülmüş yeşil kapıyı çalmak zorunda kaldı. Fenton ağzında henüz yakmadığı sigarasıyla kapıyı açtı. Bugün eski bol bir kot pantolon ve çuval gibi siyah bir kazak giymişti.

"Selam," dedi çıplak ayağıyla iri turuncu bir kediyi içeriye kovalarken. "Girsene."

Her nasılsa Fenton'ın evi, Stevie'nin düşündüğü her şeye sahipti ama onu yine de şaşırtmayı başarmıştı. İçeri girdiğinde onu ilk karşılayan şey sigara dumanı, kedi kumu ve çöp kokusu olmuştu. Muhtemelen, Fenton, bu kokuları kapatması için bir mum yakmış ama istemeden de olsa durumu daha da kötüleştirmişti. Çoğunlukla kitaplardan oluşan bir oturma odasına girdiler. Raflarda, duvar boyunca yığınlar halinde, odanın ortasındaki masanın etrafında, koltukların etrafında, kısacası her yerde kitaplar vardı.

Odada büyük bir televizyon ve DVD'lerle dolu bir dolap, bardaklar, fincanlar ve Stevie'nin ne olduğunu anlayamadığı, alüminyum folyoya sarılmış şeyler vardı. Hunter'a

ait olduğu belli olan bir mont, birkaç spor ayakkabı, çevreyle alakalı birkaç kitap Stevie'nin gözüne çarptı. Stevie odayı tararken içeride saklanan iki kedi daha gördü. Koku hepsinin üzerinde asılı kalmıştı. Stevie belli etmemeye çalışsa da eliyle burnunu kapatmaktan kendini alamadı.

"Bir sorun mu var?" dedi Fenton yüksek sesle müziği bastırmaya çalışarak.

"Hayır, sadece..."

Fenton müziği kapattı ve ani bir sessizlik oldu.

"Rolling Stones sever misin?" diye sordu Stevie'ye.

"Ben..."

"Dünyanın en iyi müzik grubudur. *Exile on Main Street.* Dünyanın en iyi albümüdür. Tartışmasız. Kötü kokan bir şey mi var? Hunter sürekli öyle söyleyip duruyor. Koku alma duyumu yıllar önce kaybettim. Seni rahatsız eden bir koku olursa pencereyi aç. Hadi ofisime geçelim."

Fenton yanmayan sigarayı kulağının arkasına koyarak Stevie'yi bambu panjurları olan çift kanatlı camlı kapıdan içeri buyur etti. Bu oda durumu yeni bir seviyeye taşıyordu. Odanın büyük kısmını, üstünde soluk yeşil bir lambanın durduğu muazzam ceviz bir masa kaplıyordu. Köşede çok kullanılmış deri bir sandalye vardı. Burada da kitaplar vardı ama küçük ve düzenli yığınlar halindeydiler. İçleri dosyalarla dolu kolilerin ve metal dolapların arasına serpiştirilmişlerdi. Stevie'nin dikkatini asıl çeken duvarlardı. Duvarın biri kaçırılma olayının gerçekleştiği gün evde olduğu bilinen insanların siyah-beyaz fotoğraflarıyla doluydu. Vorachek'in fotoğraflarından oluşan bir bölüm, eve ve araziye ait on fotoğraf, eski ve yeni haritalar da vardı. Stevie'ye en yakın olan harita, incecik, kolay yırtılabilir bir kâğıttan yapılmıştı fakat çok iyi durumdaydı, çatlamış

mavi mürekkeple çizilmiş Vermont otoyollarını gösteriyordu. Haritanın üstünde bir sürü raptiye vardı.

"1935'te basılmış orijinal yol haritası," dedi Fenton.

Bu bir gizli plan duvarıydı. Gerçek bir gizli plan duvarı. Eksik olan tek şey çeşitli noktaları birbirine bağlayan ip parçalarıydı.

"Pekâlâ," dedi Fenton, "neler bulduk?" Stevie not defterini ona doğru itti.

"Üç yüz yedi taneden iki yüz doksanı tamam," dedi. "Birkaç şey eksik. İstediğiniz porselen desenini bulamadım mesela."

Fenton düşenceli bir şekilde sayfaları çevirmeye başladı, bir yandan da saçındaki buklelerden birini parmağına doluyordu.

"Hepsini okuyacağım," dedi. "Gidip mutfaktan kendine kola falan al."

Fenton, eliyle Stevie'ye çıkmasını işaret etti. Stevie oturma odasından geçerken koltuklardan birinin üstündeki büyük turuncu kediyi okşamak için durdu. Koltuk, neredeyse rengi görünmeyecek kadar kedi tüyüyle kaplıydı. Yerde kedi kumu izleri, kül ve kâğıt parçaları vardı. Görünen her yüzeyde su lekesi vardı. Stevie'nin içinde mutfağı görmenin pek hoş bir deneyim olmayacağına dair bir his vardı ama yine de mutfağın beklediğinden daha iyi durumda olduğunu fark etti. Çok fazla kirli bardak vardı ama hepsi lavabonun içine toplanmışlardı. Yerdeki çöp kutusunun yanında boş şarap şişeleri ve bir pizza kutusu vardı. Buzdolabını açarsa hoş şeylerle karşılaşmayacağı kesindi. Stevie mutfaktaki en ufak bir koku, leke ya da kirin kabul edilemez olduğu tutucu bir aileden geliyordu ve sıkıca kapatılmamış ya da son kullanma tarihi geçmiş

bir maddenin buzdolabında koku yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Neyse ki aradığı kolalar yerdeydi. Stevie kolalardan birini alıp açtı ve yudumlamadan önce kutunun üstünü koluyla sildi. Masadaki kitap yığınına göz gezdirdi ve Yorkshire tecavüzcüsüyle ilgili bir tanesini açmıştı ki kapının açıldığını duydu.

"Selam!" diye seslendi biri.

Bakmak için öne doğru eğildiğinde kapıdan Hunter'ın girdiğini, bastonunu duvara yaslayıp şişme montunu çıkarmak için sırt çantasını yere bıraktığını gördü. Stevie, burada olmasına izin verilmiş olsa da onun evinde olduğu ve sıcak kolasını içtiği için kendini tuhaf hissederek yeniden arkasına yaslandı.

"Limon alamadım," diye seslendi Hunter. "Ama öğlen yemeği için et aldım..."

Mutfağa girdi ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Selam!" dedi. "Ah. Özür dilerim. Merhaba."

"Hunter?" diye bağırdı Fenton.

"Evet!"

"Stevie'ye kola ver!"

Hunter utanarak nazikçe gülümseyip Stevie'nin elinde tuttuğu kolayı işaret etti.

"Kusura bakma," dedi. "Burası çok dağınık. Siz... Çalışıyor muydunuz?"

"Teyzen yaptığım bazı işlere göz gezdiriyor."

"Ah. Harika." Hunter, kendi evine çat kapı geldiği için mahcup olmuş gibi etrafına bakındı. Hunter'ın güneşe benzeyen bir yanı vardı. Açık renk saçlıydı. Saç kesimi bi-

raz fazla kısaydı, muhtemelen ucuz ve hızlı olanlardandı ya da kendisi kesmişti. Yüzündeki birkaç parça çil onu olduğundan genç gösteriyordu.

"E," dedi otururken. "Ellingham nasıl bir yer?"

"Yoğun," dedi Stevie. "Gerçekten iyi. Çok."

"Peki oraya nasıl girdin?"

"Sadece vakaya kafayı nasıl taktığımı yazdım," dedi Stevie. "Beni alacaklarını düşünmüyordum ama anlaşılan yazdıklarım birilerinin ilgisini çekmiş."

"Bence sende o cevher var," dedi Hunter. "Aslında ben de başvurdum. Ama Hogwarts'tan mektup almadım."

Stevie, oraya gitmek ve bu büyüyü yaşamak istemiş olabilecek insanlar için *içeriden* biri olduğunu fark etti. İmrenilecek biriydi. Tuhaftı ve çok da iyi bir his değildi, Hunter'ın kendisini iyi hissetmesi için bir şeyler söylemek istedi fakat kendisi o konumdayken başkası ona bir şey söyleseydi, bunu kendini beğenmişlik olarak algılardı.

"Sorun değil," dedi Hunter. "Üzerinde fazla durmadım. Teyzemden dolayı haberim oldu ve bir denedim."

Hunter gülümseyerek etrafa bakındı, sanki söylediği her şeyden utanıyor gibiydi.

"Ben hâlâ bir hata olduğumu düşünüyorum," dedi Stevie.

"Herkes öyle söylüyor olmalı."

"Kimse söylemiyor," dedi Stevie. "Ben hariç. Bu doğru olabilir. Arkadaşım Janelle bir dâhi. Nate bir yazar. Orada herkes *bir şey*."

"Sen de bir şeysin," dedi Hunter.

"Cinayetleri seviyorum," dedi Stevie.

"Kim sevmez ki?" dedi Hunter yine gülümseyerek.

"Birçok insan."

"Aptal insanlar," dedi Hunter.

Bu Stevie'yi gülümsetti.

"İyi iş." Fenton kapıda dikiliyordu. "Bu işi beklediğimden çok daha hızlı yaptın. Benim tembel yüksek lisans öğrencilerimin bir dönemini alırdı. Gel hadi."

Hunter biraz suratını buruşturdu, Stevie ayağa kalkıp ofise doğru Fenton'ın peşinden gitti. İçeri girer girmez Fenton kapıyı kapatıp oturdu ve Stevie'ye şöyle bir baktı.

"Ciddisin," dedi Fenton. "Hoşuma gitti. Oyun oynayacağımızı sanıyordum ama tamamdır. Belki birlikte gerçek işler yapabiliriz."

Eğer bu gerçek değilse bir haftadır vaktini ne için harcadığını merak etti, Stevie.

"Birinci kural," dedi Fenton evrak kutularının olduğu duvarı işaret ederek. "Bildiklerini internete koyma. İnternete koyarsan beş para etmezler. Artık senin olmaktan çıkarlar."

Fenton kulağının arkasındaki sigarayı alıp masasından aldığı çakmakla yaktı. "Vorachek'in mahkeme tutanağını okuduğunu düşünüyorum?"

"Elbette," dedi Stevie. Vakaya ilgi duyan herkesin ilk yaptığı şeydi. Fenton, kenarlarından yüzlerce post-it notu sallanıyormuş gibi görünen ciltli bir nüsha çıkardı. Parmağını yalayıp mavi notlu bir sayfayı açtı.

"Al," dedi Stevie'ye. "Altını çizdiğim yerleri oku."

Minerva'nın yurt müdiresi Marion Nelson'ın ifadesiydi bu. Fenton'ın altını çizdiği yerler şöyleydi:

DAVACI VEKİLİ: *Bayan Nelson, bize Dolores Epstein'in kayıp olduğunu ne zaman anladığınızı söyler misiniz?*

MARION NELSON: *Akşam dokuz civarıydı.*

DAVACI VEKİLİ: *Akşam dokuz, genç bir kızın dışarıda olması için geç bir saat değil mi?*

MN: *Yok hayır, Ellingham'da değil. Okulun ilkelerinden biri çocukların öğrenme ve keşfetme özgürlüklerinin olması. Okul, göründüğü kadarıyla çok güvenliydi. Böylece okuyup, oynayıp, deney yapıp ders çalışabiliyorlardı. Dottie kitap okumaya doyamazdı ve sık sık kitabıyla birlikte bir yerlere saklanırdı. Ancak genelde akşam yemeğinde ortaya çıkardı.*

DAVACI VEKİLİ: *Ama o akşam çıkmadı?*

MN: *Evet.*

DAVACI VEKİLİ: *Kayıp olduğunu ilk kez ne zaman fark ettiniz?*

MN: *Şafak vakti Bay Ellingham'ın adamları kapıya gelip çocukların eşyalarını toplayarak gitmek için hazırlanmamızı istediğinde.*

"Şimdi," dedi Fenton tutanağı geri alıp Stevie'nin 22 Temmuz 1938'de Margo Fields'dan alınan ifadeyi okuması için sonraki sayfaları açarken. Margo Fields fidye için yapılan telefon aramalarını aktaran yerel telefon operatörüydü. Fenton bu kez daha çok satırın altını çizmişti:

DAVACI VEKİLİ: *Bayan Fields, 13 Nisan 1936'da Burlington'da bir telefon santralinde çalışıyordunuz. Bu doğru mu?*

MARGO FIELDS: *Evet, öyleydim. Evet. İşteydim. Evet.*

DAVACI VEKİLİ: *Ne kadar zamandır telefon operatörlüğü yapıyorsunuz, Bayan Fields?*

MF: *Bu haziranda altı yıl olacak. Liseyi bitirir bitirmez başladım. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve açık kadro vardı. Ben de başvurdum, işi aldım, o günden beri de bu işi yapıyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *Bize Ellingham Akademi'ye ulaşan telefon hatlarıyla ilgili neler söyleyebilirsiniz?*

MF: *Ah, o kadar çok var ki. Eve giden yedi hat var ve binaların çoğunun kendi telefonları var. Tüm araziye giden toplamda on altı hat var.*

DAVACI VEKİLİ: *Eve giden yedi hat mı?*

MF: *Evet. Bay Ellingham'ı tanıyana kadar bir evin yedi telefonu olabileceğini bilmiyordum! Düşünebiliyor musunuz, bir evde yedi telefon!*

DAVACI VEKİLİ: *Bize hatların nerelere gittiğini söyleyebilir misiniz?*

MF: *Pekâlâ, bir tanesi evin uşağı Bay Montgomery'ye gidiyor. Mutfağa giden bir hat var. Bir diğeri Bay Ellingham'ın sekreteri Bay MacKenzie'ye gidiyor. Bir tane Bayan Ellingham'ın odasına gidiyor, bir misafir telefonu var, bir temizlikçi telefonu ve bir de tabii ki Bay Ellingham'ın telefonu. Eve gelen ya da evden yapılan aramaların çoğu Bay Montgomery'ye, Bay MacKenzie'ye veya Bayan Ellingham'a gidiyor. Tabii evde parti yoksa! Çünkü o zaman gün boyunca bütün telefonlara aramalar gidip geliyor. Ve Bay Ellingham'ın telefonuna gelen aramalar dört bir yandan oluyor!*

DAVACI VEKİLİ: *13 Nisan öğleden sonraya gidelim, Bayan Fields. İşe kaçta gidiyorsunuz?*

MF: *O gün vardiyam öğleden sonra beşte başladı. O vardiyadan önce Henry's' Kafe'de öğle yemeği yedim. Saat beş gibi*

DAVACI VEKİLİ: *Ne kadar zamandır telefon operatörlüğü yapıyorsunuz, Bayan Fields?*

MF: *Bu haziranda altı yıl olacak. Liseyi bitirir bitirmez başladım. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve açık kadro vardı. Ben de başvurdum, işi aldım, o günden beri de bu işi yapıyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *Bize Ellingham Akademi'ye ulaşan telefon hatlarıyla ilgili neler söyleyebilirsiniz?*

MF: *Ah, o kadar çok var ki. Eve giden yedi hat var ve binaların çoğunun kendi telefonları var. Tüm araziye giden toplamda on altı hat var.*

DAVACI VEKİLİ: *Eve giden yedi hat mı?*

MF: *Evet. Bay Ellingham'ı tanıyana kadar bir evin yedi telefonu olabileceğini bilmiyordum! Düşünebiliyor musunuz, bir evde yedi telefon!*

DAVACI VEKİLİ: *Bize hatların nerelere gittiğini söyleyebilir misiniz?*

MF: *Pekâlâ, bir tanesi evin uşağı Bay Montgomery'ye gidiyor. Mutfağa giden bir hat var. Bir diğeri Bay Ellingham'ın sekreteri Bay MacKenzie'ye gidiyor. Bir tane Bayan Ellingham'ın odasına gidiyor, bir misafir telefonu var, bir temizlikçi telefonu ve bir de tabii ki Bay Ellingham'ın telefonu. Eve gelen ya da evden yapılan aramaların çoğu Bay Montgomery'ye, Bay MacKenzie'ye veya Bayan Ellingham'a gidiyor. Tabii evde parti yoksa! Çünkü o zaman gün boyunca bütün telefonlara aramalar gidip geliyor. Ve Bay Ellingham'ın telefonuna gelen aramalar dört bir yandan oluyor!*

DAVACI VEKİLİ: *13 Nisan öğleden sonraya gidelim, Bayan Fields. İşe kaçta gidiyorsunuz?*

MF: *O gün vardiyam öğleden sonra beşte başladı. O vardiyadan önce Henry's' Kafe'de öğle yemeği yedim. Saat beş gibi*

Helen'dan vardiyayı teslim aldım. Helen Woolman'dan.

DAVACI VEKİLİ: *56A numaralı kanıta geçiyorum, Sayın Yargıç. Bayan Fields, arama kayıtlarını tuttuğunuz defter bu mu?*

MF: *Evet, o.*

DAVACI VEKİLİ: *Bize o akşam yediyi çeyrek geçe bağladığınız telefondan bahseder misiniz?*

MF: *Elbette. O arama College ve Church Caddelerinden geldi. Bay Montgomery'nin telefonunu aradılar. Ellinghamların evine telefon kulübelerinden pek arama gelmez ama bu marketin hemen yakınında görünüyordu. Ben de bir sipariş falandır diye düşündüm. Ama yine de merak etmekten kendimi alamadım.*

DAVACI VEKİLİ: *Telefondaki sesi tarif edebilir misiniz?*

MF: *Kaba. Çok kaba. Tuhaf bir konuşma şekli vardı. Sesi boru ya da ona benzer bir şeyin içinden geliyor gibiydi. Telefondan kaynaklanan bir sorun yüzünden de ses öyle garip çıkmış olabilir.*

DAVACI VEKİLİ: *Sesle alakalı başka bir şey var mıydı? Tuhaf derken neyi kastettiniz mesela?*

MF: *Aksanı vardı.*

DAVACI VEKİLİ: *Ne tür bir aksan?*

MF: *Amerikan değil. Avrupalı sanırım. Caddenin sonunda oturan komşum Bayan Czarnecki Polonya, Varşovalı. Konuşması onunkini andırıyordu ama tam da değil. Hatta Bay Montgomery'nin cevabını duyacak kadar uzun kaldım. Keşke kapatmış olsaydım ama bunu yapamıyoruz. Ah keşke kapatabilseydim. Ne kadar isterdim bilemezsiniz. Ne yapardım bilmiyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *O arama ne kadar sürdü?*

MF: *Beş ya da altı dakika.*

DAVACI VEKİLİ: *Ondan sonra ne oldu?*

MF: *Sonraki arama dışarıya yapıldı. Saat yedi kırk beşte. Bay MacKenzie arayıp kendisini, George Marsh'a bağlamamızı istedi. Sıradan bir aramaydı. Daha sonra Bay MacKenzie beni tekrar arayarak o akşam eve gelecek olan tüm aramaların geldiği yerleri özellikle not almamı istedi. Biraz acayip konuşuyordu fakat Bay Ellingham'ın bazı ticari nedenlerden dolayı bilmesi gerektiğine benzer şeyler söyledi. Ve önceki aramanın nereden geldiğini sordu, ben de söyledim. Genellikle saat yedide yarım saatlik akşam yemeği molası veririm ancak o gün oturduğum yerde sandviç yedim çünkü Bay MacKenzie ihtimam göstermemi istemişti. Zaten Ellingham hatlarına her zaman özen gösteriyoruz. Bay Ellingham o çocuklar için çok şey yaptı. Peynirli ve domates soslu sandviç yediğimi ve tam ilk ısırışta bir arama geldiğini hatırlıyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *Bize diğer aramalar hakkında neler söyleyebilirsiniz?*

MF: *Buraya kaydettiğime göre akşam 8:03'te Bayan Ellingham'ın şahsi telefonuna New York şehrinden bir arama geldi. Cevaplayan olmadı. O zaman nedenini bilmiyordum ama şimdi tabii ki biliyorum. Manhattan santralinden aranmıştı, sık gördüğüm bir hattı. Sanırım bir arkadaşıydı.*

DAVACI VEKİLİ: *O aramanın Bayan Rose Peabody'den geldiği belirlendi ve kendisi Bayan Ellingham'ın bir arkadaşı.*

MF: *Evet, o aramayla ilgili yeni olan bir şey yoktu. Ancak başka bir telefon kulübesinden gelen sonraki arama sıradışıydı. İki numaralı otoyoldaki benzin istasyonunda yer alan bir telefon kulübesinden 8:47'de arandı. Bu seferki arama Bay MacKenzie'nin hattınaydı. Arayan, o tuhaf sesli kişiydi, bundan eminim. Çok kabaydı. Hatta telefonu Bay MacKen-*

zie'nin açtığını duyacak kadar uzun kaldım. 9:50'de Bayan Ellingham'ın hattına bir arama daha geldi. Aynı numaraydı. Bayan Peabody New York'dan arıyordu ve yine cevap veren olmadı. Gece yarısı mesaim bitti ve haber vermek için Bay MacKenzie'yi arayarak benden istediği bilgiyi ona aktardım.

DAVACI VEKİLİ: *Aramalar bunlardan mı ibaretti?*

MF: *Evet.*

DAVACI VEKİLİ: *Peki gelen, giden ya da binalar arası yapılan aramalar olmadı mı?*

MF: *Bazı günler Ellingham hatları çok meşgul olur ama akşamları genellikle daha sessizdir. Galiba Bay Ellingham o gün şehirdeydi, telefonları o yüzden fazla çalmıyordu. Yani durum o kadar da garip değildi.*

DAVACI VEKİLİ: *Duyduğunuz o garip sese dönelim. Yine duysanız teşhis edebilir misiniz?*

MF: *Bence yapabilirim. Olabilir. Esrarengiz bir sesti. Onda bana yanlış gelen bir şey vardı.*

DAVACI VEKİLİ: *Yanlış bir şey mi?*

MF: *Tam olarak açıklayamıyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *Ancak duysanız tanıyacağınızı düşünüyorsunuz?*

MF: *Tanıyabilirim diye düşünüyorum.*

DAVACI VEKİLİ: *Sayın Yargıç, sanık Bay Anton Vorachek'in sesli olarak okumasını istediğim bir şey var.*

SANIK VEKİLİ: *İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç.*

YARGIÇ LADSKY: *Davacı vekilinin talebi kabul edilmiştir.*

DAVACI VEKİLİ: *Bay Vorachek, bu kâğıda bir şey yazdım. Sizden isteğim bunu normal konuşma sesinizle okumanız.*

ANTON VORACHEK: *Ben aktör değilim. Oyununuzda yer almayacağım.*

YARGIÇ LADSKY: *Usule aykırı hareket ediyorsunuz, Bay...*

ANTON VORACHEK: *Bu mahkemede güç kullanılıyor! Hepiniz kapitalist düzenin kuklalarısınız!*

YARGIÇ LADSKY: *Bay Vorachek! Sizi mahkeme salonundan çıkarmak zorunda kalacağım.*

DAVACI VEKİLİ: *Sayın Yargıç, bu benim için yeterli olabilir. Bayan Fields, az önce Bay Vorachek'in sesini duydunuz. Telefonda duyduğunuz ses o muydu?*

MF: *Ah, sesler gariptir. Hatlarda bir sürü ses duyarsınız ve onlara ait küçük şeyler zihninizde kalır, sonra onları ayırt edebileceğinizi düşünürsünüz ancak hepsi yeniden birbirine karışır. Benim hissettiğim tek şey bu şahsın tanınmak istememesiydi. Çok korkunç bir geceydi. O zaman bilmiyordum elbette ama sonra anladım. Fakat evet. Olabilir sanırım.*

DAVACI VEKİLİ: *Başka sorum yok, Sayın Yargıç.*

Stevie, "Ne var ki bunda?" dememesi gerektiğini biliyordu. Bu konunun nereye bağlanacağına dair bir ipucu bulabilmek umuduyla Fenton'a baktı.

"Bayan Fields, dokuz çeyrekten gece yarısına kadar başka arama gelmediğini söylüyor," dedi Fenton. "Ve Bayan Nelson da kaçırılma olayını sabah öğrendiğini söylüyor. Bu yüzden ufak bir araştırma yaptım."

Masanın köşesinde bir yığın sarı renkli not defteri vardı. Fenton aradığı şeyi içlerinden buluncaya dek hepsini karıştırdı.

"Yeni bilgiler edindiğimi söylemiştim," dedi Fenton. "Bir sürü insanla konuştum. Çok ilginç, çok önemli bilgiler elde ettim. Bulduğum kişilerden biri Gertie van Coevorden'dı. Gertie van Coevorden..."

"Minerva'da kalan bir öğrenciydi," dedi Stevie.

"Doğru. Çok zengin ve onu dinleyecek herkesle o gece hakkında konuşmaktan hoşlanan bir öğrenci. Onunla röportaj yapıp kaydettim ve sonra da yazıya döktüm. İşte söyledikleri: *Berbat bir geceydi, çok sis vardı. Hepimiz ortak salonda toplanmıştık. Minerva'da hepimiz çok iyi arkadaştık ve birbirimize değer verirdik. Dottie yurda dönmemişti ve hepimiz onun için endişeleniyorduk. Dottie en sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi. Ters giden bir şeyler vardı ve sürekli yurt müdiremiz Bayan Nelson'a birilerinin Dottie'yi araması gerektiğini söyleyip durdum. Kendim aramayı düşünüyordum ki üst kattaki telefon çaldı. Bayan Nelson telefonu açmaya gitti. Gece olmuştu ve saat ona geliyordu, o saatte dinlemeyi sevdiğimiz bir radyo programı başladığı için net olarak hatırlıyorum. Fakat Bayan Nelson hepimizi odalarımıza göndererek çok tuhaf davranmaya başladı.*"

Fenton defterinden başını kaldırıp baktı.

"Saat onda arama geldiğinden bahsedilmemişti," dedi Fenton. "Hâl böyle olunca Margo Fields'ın tam olarak ne dediğine yeniden bakıyorum. Davacı vekili, '*Peki gelen, giden ya da binalar arası yapılan aramalar olmadı mı?*' diye soruyor. Ve Margo Fields, 'Evet, oluyor,' demiyor. Bambaşka bir şey söylüyor. '*Bazı günler Ellingham hatları çok meşgul olur ama akşamları genellikle daha sessizdir. Galiba Bay Ellingham o gün şehirdeydi, telefonları o yüzden fazla çalmıyordu. Yani durum o kadar da garip değildi,*' gibi bir cevap veriyor. Ki bu tam bir cevap sayılmaz. Şimdi elimizde ne var?"

"Bir çelişki," dedi Stevie. "Gertie van Coevorden bir arama geldiğini söylüyor ama kayıtlar gelmediğini söylüyor."

"Ve kürsüde kaçamak cevaplar veren bir telefon operatörümüz var. Konunun etrafında dolaştığı için yalan söylememiş oluyor. Peki, doğru hikâye hangisine ait? Telefonun çaldığını söyleyen Gertie van Coevorden'a mı, kaçamak cevaplar veren telefon operatörüne mi?"

Stevie arkasına yaslanıp öğrendiklerini zihninde evirip çevirdi.

"Gertie'nin bir telefon konuşmasından bahsettiğini daha önce neden fark eden olmamış?" diye sordu.

Fenton gülümseyerek parmağıyla burnunun yan tarafına dokundu.

"Kesinlikle doğru soru. *Çünkü daha önce Gertie'ye soran olmamış.* Minerva Yurdu'ndan hiç kimseye telefon konuşmalarını sormamak için çok uğraşmış görünüyorlar. Ayrıca Gertie van Coevorden bana ülkenin en büyük düşünürlerindenmiş gibi gelmedi. O telefon konuşmasının kayıtlarda eksik olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Ama ben fark ettim."

"Peki, bu ne demek oluyor? Biri Minerva'yı aradı? Bu mantıklı, Dottie'yi arıyor olmalılardı."

"Bu da doğru," dedi Fenton. "Öyleyse bu arama kaydı neden yok? Cevabı Ellingham Akademi'nin bina planında."

Ev ve araziye ait siyah-beyaz fotoğrafların olduğu duvara yaklaştı.

"Orada tüneller olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen en meşhur olanına girdin. Ama başka tüneller de var. Birçoğu kısmen toprak altında kalmış ya da güvenlik amacıyla

mühürlenmiş ama gizli tünellerin olayı onların *gizli* olmasıydı. Şahsi kullanım için. Gertie'ye göre Minerva'da bir tünel vardı."

"Minerva'da mı?" dedi Stevie. "Ben Minerva'da kalıyorum."

"Orada bir tünelden bahseden oldu mu hiç?"

"Ben öyle bir şey duymadım."

"Gertie buna ikna olmuştu. Tüneli başka bir öğrencinin bulduğunu, o öğrencinin bazen ortadan kaybolduğunu ve sonra da birden ortaya çıktığını söyledi."

"Tünel nereye varıyor?"

"Tahminim doğruysa kampüsün diğer tarafında tenha bir noktaya gidiyor."

Ayağa kalkıp haritada kafeterya ve spor salonunun yanındaki alanı gösterdi.

"Öyleyse, bu tüneli bulursak," dedi Stevie, "bizi nereye götürecek?"

"Küçük bir teorim var," dedi Fenton. "Tünelin varlığını kanıtlayabilirsem teorim daha olası."

"Teoriniz nedir?" dedi Stevie.

"O kısım bana kalsın. Ama eğer haklıysam ve bu kitap düşündüğüm gibi giderse, sen de bir parçası olacaksın. Senin görevin tünel işini halletmek. Çevreyi iyice araştır."

Stevie tünel araştırma işlerinin pek hoş karşılanmadığını söylememeye karar verdi. En iyisi oluruna bırakmaktı. Ona az önce resmi bir görev verilmişti.

Odadan çıktıklarında Hunter oturma odasında oturmuş kucağındaki iri turuncu kediyi okşuyordu.

"Bitti mi?" dedi. "Seni bırakmamı ister misin ya da..."

"Onu rahat bırak," diye atıldı Fenton. "Okulun otobüsü var."

Fenton hapşırdı, sonra eski kopyalara benzeyen yığından kitabının bir kopyasını çekti.

"Al," dedi. "Senin için."

Stevie'de zaten bir tane vardı ama bunun kenarları sararmış olsa da kabul etti. Fenton mutfağa gitti, sohbetleri bitmişti.

"Yani ihtiyacın varsa diye söylemiştim," dedi Hunter. "Özür dilerim. Teyzem biraz kabadır."

"Hayır, sorun değil," dedi Stevie. "Zaten kimsenin kampüse girmesine izin vermiyorlar."

"Ah, doğru." Hunter'ın yanakları hafiften kızardı. "Evet. Ne kadar aptalım. Özür dilerim."

"Özre gerek yok," dedi Stevie.

"Bak," dedi Hunter. "Sana telefon numaramı versem tuhaf olur mu? Yani sadece teyzemle çalışıyorsun diye ve..."

Hunter, Fenton'ın yüksek sesle şarkı mırıldandığı mutfağa baktı.

"...Belki sen de istersin. Ya da. İstemezsin."

"Tabii isterim," dedi Stevie telefonunu ona uzatırken.

Stevie, Hunter'ın ona numarasını neden verdiğinden emin değildi, Stevie'ye daha önce attığı gülücükle mi yoksa tüm bu planda bir şeylerin doğru olmadığını iddia eden Fenton'ın kararsız mizacıyla mı alakası olduğunu bilmiyordu. Her halükârda bir telefon numarasıydı, iletişim kurulabilecek bir kişi daha.

Yaşadığı en kötü his değildi.

13

O akşam sekizde, gün sona erip de Ellingham'ın üzerine gölgeler çökerken Stevie Bell, odasında dikilmiş, üzerinde hâlâ tavan arasındaki kostüm odasının güçlü naftalin ve küf kokusunu taşıyan kıyafetin içine girmeye çalışıyordu. Aynanın karşısında durup herkesin çok iyi tanıdığı, kılı kırk yaran Belçikalı dedektifin yapacağı gibi kusursuz görünene dek bıyığını düzeltti. Göbeğini biraz büyütmek ve kıyafetin bolluğunu birazcık azaltabilmek için karnına bir yastık koydu. Bir baston ve bir çift beyaz eldiven de bulmuştu. Genel sonuç memnuniyet vericiydi.

Bu tünel işi aptalcaydı. Minerva'nın altında bir tünel olsa şimdiye dek birileri bulmuş olurdu. David. Ellie. Herhangi biri. Efsanede önemli bir yer tutardı.

Yine de tüneli bulmak için az da olsa çaba sarf etmesi gerekiyordu. En azından Dedektif Hercule öyle yapardı.

Tünelin kaynağı birinci katta olmak zorundaydı. Bu da muhtemel giriş noktalarının mutfak, ortak salon, koridor, iki banyo ya da üç yatak odasından biri olması demekti. Stevie, Ellie'nin odasının zeminini çoktan kontrol etmişti. Orada bir tünele dair hiçbir iz yoktu. Girişler dikkatlice

gizlenmiş olabilirdi ama yine de hiç ipucu yoktu. Çömelip yerde süründü, parkelere hafifçe vurdu, kendi odasını da kontrol etti. Nafile.

Janelle'in odasını daha sonra kontrol edecekti. Janelle kendini Wonder Woman dönüşümüne kaptırmıştı ve şimdi onu rahatsız etmemeliydi. Ancak kaynağın yatak odaları olması pek olası görünmüyordu. Tünel her neredeyse, girişi zeminden olmak zorundaydı.

Mutfağa gidip bastonuyla dolapların arkasını karıştırdı. Buzdolabı, fırın ya da bulaşık makinesinin girişi kapatıyor olması muhtemeldi fakat öte yandan bu noktalar muhakkak kontrol edilmiş olmalıydı çünkü bunların su ve doğalgaz girişlerine bağlanması gerekiyordu. Ayrıca buzdolabı ağırdı, altında bir boşluk olsa büyük ihtimalle fark edilirdi.

Stevie ortak salonda dolaşarak yassı döşeme taşlarına baktı. Burası daha umut vericiydi çünkü taşlardan herhangi biri tünelin kapağı olabilirdi. Ama kapakların sıkı olduğu kesindi. Benzer şekilde banyoların zeminlerinin herhangi bir yerinde de bir geçit olduğuna dair işaret yoktu.

Üstünkörü bir kontrol olmuştu ama Stevie sonra daha ayrıntılı bakacaktı. Fenton gerçekten yanılmış gibi görünüyordu. Kampüste bir yerlerde daha önceden keşfedilmemiş bir tünel olsa bile muhtemelen burada değildi.

Stevie koridorda sürünerek döşemeleri incelerken arkasından Nate çıkageldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Stevie ayağa kalkarak karnındaki yastığı düzeltti.

"Hiç," dedi. "Bir şey düşürdüm sandım. Üstündeki kostümün mü?"

Nate'in üzerinde gündelik kıyafetleri olan gri fitilli kadife pantolon ve bol bir tişört vardı.

"Ben kostüm giymem," dedi Nate.

Janelle'in kapısı savrularak açıldı ve kapı aralığında *Wonder Janelle* göründü.

"Bundan sıyrılabileceğini mi sanıyorsun?" dedi Janelle, Nate'e. "Bunun olacağını tahmin etmiştim."

Janelle kapısının arkasına uzanıp kaba kumaştan yapılmış uzun gri bir pelerin, benzer renkte bir büyücü şapkası ve gri bir sakal çıkartarak Nate'e uzattı.

Nate bakakaldı, hareket edemiyordu.

"Odanda böyle bir kıyafet mi vardı yani?" diye sordu.

"eBay'den aldım," dedi Janelle. "Ve ufak tefek rötuşlar yaptım. Alsana."

Nate kostümü alıp koluna attı.

"Bir de bu var."

Janelle yeniden arkaya uzanıp kabaca değnek şekli verilmiş bir ağaç dalı çıkardı.

"Nasıl ya..." dedi Nate.

"Dinle beni," dedi Janelle. "Bu yıl bir sürü kötü şey oldu. Ürkütücü, üzücü ve korkunç şeyler. Ama biz buradayız ve bu bayramı kutlayacağız. Bu yurtta kalan herkes bizim kadar şanslı değil. Şimdi şu büyücü değneğini al, ben de tacımı düzelteyim ve gidelim."

Janelle odasının kapısını kapattı.

"Her şeyi planlamış," dedi Nate. "Başından beri."

"Onun adı, Janelle. İleri görüşlüdür. Kostümü giyecek misin?"

Nate pelerini parmaklarının arasında hissettikten sonra değneği havaya kaldırıp inceledi.

"Oldukça iyi bir Gandalf kıyafeti," dedi. "Sanırım bu değneği o yaptı... Dışarı çıkıp bir dal bulup halletmiş olmalı."

"Çünkü o Janelle," dedi Stevie.

Ortak salona geçtiler ve Nate pelerini giymeye koyuldu. Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Janelle, kusursuz takılmış tacı, sırtında yuvarlak kalkanı ve elinde kılıcıyla odasından çıktı. Başını memnuniyetle sallayarak Nate'e baktı.

"Harika," dedi. "Minerva Takımı. David nerede?"

Ayak tıkırtıları ve basamakların berbat gıcırtısı duyuldu ve ardından karanlık koridordan David göründü.

"Ah," dedi Janelle. "Bu..."

"Şey mi oldun..." Sözcükler Stevie'nin dudaklarından bir türlü çıkmıyordu. "Sherlock mu?"

Aslında David, Stevie'nin olmayı reddettiği, tam olarak BBC'de çıkan Sherlock kılığına girmişti. Dar kesim mavi bir gömlek, incecik, özel dikim bir pantolon ve içi kırmızı, uzun, gri-siyah bir palto giyiyordu. Saçını biraz dağıtmış ve kıvırcık olmasına özen göstermişti. Bir kostüm olmamasına rağmen pek çok açıdan mükemmel bir kostümdü. Ve besbelli kasıtlı olarak giyilmişti. Amaç, Stevie'nin dikkatini çekmekti.

Stevie'nin dizlerinin bağı çözülmeye karar vermiş gibiydi ve vücudu hormon bataklığına dönmüştü. Duygusal destek için yastıktan göbeğini sıkıca kavradı.

"Sen nesin?" dedi David, Stevie'ye. "Aşçı falan mı?"

"Hercule Poirot," dedi Janelle, sanki çuval gibi takımından ve sahte bıyığından çok net belli oluyormuş gibi.

"Ve Wonder Woman! Gandalf! Sherlock! Hepsi bir arada! Tam olarak olması gerektiği gibi... Gidelim mi?"

Dördü birden geceye karıştı. Kusursuz bir Steve Trevor kılığındaki Vi, yolda onları karşıladı.

"E," dedi David, beşi karanlık ağaçların altından Büyük Köşk'e geçerken, "bu sana tuhaf geliyor mu?"

"Hangi kısmı?" dedi Stevie.

"Bu karakterlerin hayran kurgusu yok mu? Bilirsin işte, bu ikisinin. Neydi? Ona ne diyorlar? Porlock? Sheriot?"

Wonder Woman Janelle ve Vi kol kolaydılar, arkalarında da Stevie vardı. Nate tek başınaydı, pelerini çimleri süpürüyordu.

"Paltoyu nereden aldın?" dedi Stevie ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Neyi, bu eski şeyi mi?" dedi ceplerine soktuğu ellerini oynatıp hava atarak. "Az önce babamın kredi kartıyla iki bin dolarlık palto aldım."

"İki bin dolarlık palto mu varmış?" diye karşılık verdi Stevie.

"Babam da almamı isterdi. *Pespaye* görünemem, değil mi? Büyük Köşk'te olmaz."

David babasının hırsları hakkında ilk kez bir şey söylüyordu. Stevie endişeyle etrafına bakındı.

"Duymadılar," dedi David. "Duysalardı da anlamazlardı."

Bir süre sessizce yürüdüler. Stevie ne olup bittiğini anladığında dünya nazikçe dönmeye başladı, David bu *seksi*

kıyafeti onun için giymişti. Aksi mümkün değildi. David Stevie'ye ulaşabilmek için çok çabalıyordu.

"Minerva'nın altında tünel olduğunu biliyor olma şansın var mı?" diye sordu Stevie biraz sakinleşmeye çalışarak.

"Minerva'nın altında tünel yok."

"Fenton'a göre öyle değil."

"Fenton da neyin nesi?"

"Fenton, Burlington'da yanında çalıştığım profesör. Şu vaka hakkında kitap yazan."

"Minerva'nın altında tünel yok," diye tekrar etti David. "Olsaydı fark etmez miydim sence?"

"Gizli tünel," dedi Stevie.

"Aynı şeyi tekrar ediyorum."

"Fenton oldukça emin gözüküyor," dedi Stevie.

"İyi, ben de oldukça eminim. Paltomu beğenip beğenmediğini söylemedin."

"Paltonu beğendim." Stevie sözcüklerin ağzından yavan ve doğal çıkmasını amaçlamıştı fakat hain boğazından minik bir ciyaklamanın çıkmasına engel olamadı. Vücut, zihnin düşmanıydı.

Tüm Ellingham, Cadılar Bayramı için dışarı çıkmıştı. Büyük Köşk tam manasıyla böyle etkinlikler için yapılmıştı. Tepe ışıklarının tamamı kapatılmıştı ve aydınlatma yanıp sönen yüzlerce elektrikli mumla sağlanıyordu. Her yerdeydiler, merdivene dizilmişlerdi. Dağılan ışık, kristalin içinden göz kırpıyordu. Büyük şöminede gürül gürül yanan ateşin başına kamp ateşi tatlısı olan s'mores[7] stan-

[7]Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da popüler olan geleneksel bir gece kamp ateş tatlısıdır, ateşte pişirilmiş lokum ve iki adet graham krakeri veya çerez arasına yerleştirilmiş bir çikolata tabakasından oluşur. (e.n.)

dı kurulmuştu. Başında da yüzünde bir şimşek işaretiyle David Bowie kostümü giymiş Kaz vardı. Charles Chaplin kılığındaki *Bana Charles de* yanlarına yaklaştı.

"Biraz eğlenceye hazır mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi David.

Charles duymamış gibi yapıp kostümüne ait bastonla balo salonunun kapısını işaret etti.

Bu gece sessiz parti[8] yoktu. Aynalı duvarları ve karnaval maskesi süslemeleriyle balo salonunda, yanıp sönen ışıklar ve bolca gürültü vardı. Tavandan turuncu ve beyaz minik ışıklar saçılıyordu, duvar ve zeminde daha küçük yüzlerce elektrikli mum titreşiyordu. İçecek ve atıştırmalıkların olduğu bir masa kurulmuştu. Taktığı kırmızı kanatlarla Stevie'ye göre kaçınılmaz tercihi yapmış olan Maris ve birkaç mimli müdavim salonun orta yerinde dans ediyordu. Han Solo gibi giyinmiş olan Dash de oradaydı. Vi elini cesurca Janelle'e uzattı ve o da kendisine uzanan eli tuttu. Wonder Woman ve Steve Trevor dansa katıldılar.

"Selam."

Mickey Mouse kılığındaki Mudge yanlarında dikiliyordu. Simsiyah saçlarının arasından çıkan koca kulaklarıyla 1.95 boyunda bir Mickey Mouse'dı.

"Gandalf kostümü yakışmış," dedi Nate'e. Stevie ve David'e biraz kafası karışmış gibi baktı ama başıyla nazikçe selam verdi.

"Tam bir ayaklı saat reklamıyım," dedi David. "Stevie de hippi dede olmuş. Hep birlikte cinayet çözüyoruz."

Mudge buna karşılık başını eğdi ve vaktini başka bir yerde geçirmenin daha iyi olabileceğine karar verdi. Nate

[8]Katılanların kulaklıklarını takıp, istedikleri müziği dinlediği ve dans ettiği parti. (e.n.)

de büyücü şapkasının kocaman siperinin altından salonu kolaçan ederek hemen *s'mores* standına gitmeye karar verdi. Stevie ve David kenarda dikilip kaldılar.

"Dans etmek ister misin, dede?" diye sordu David, Stevie'ye.

"Her-cule."

"Dans etmek ister misin, Hercule?"

Hercule kendini gergin hissediyordu. David'in gömleğinin ince kumaşı yumuşacıktı ve üzerine oturuyordu. Stevie, ellerini onun göğsüne koymanın, yavaş yavaş sırtına doğru kaydırmanın, bedenini onunkine bastırmanın nasıl olacağını hissedebiliyordu.

"S'mores standına uğramak iyi bir fikir olabilir," dedi Stevie.

David ona önden buyurmasını işaret etti.

Ellingham öğrenci kitlesinin dansa daha az meyilli olanlarının oyunlar oynadığı ana salona döndüler. Burada başka bir atıştırmalık masası daha vardı ve David oraya doğru yürüyerek birkaç tane yapış yapış çubuk kraker ve *marshmallow* topu kaptı.

"Bir tünel olsa," dedi bir ısırık alıp, "bilirdim."

Konuşmayı böyle bir ortamda yapıyor olmaları iyi bir fikirdi.

"Tüneller hakkında her şeyi bilmiyorsun," dedi Stevie.

"İçinde yaşadığım binanın altındaysa bilirim."

David, büyük merdivenlerin gölgesinin altında karanlık bir noktaya oturdu. İskelet kılığına girmiş biri yanlarından geçti.

"Gerçek bir Cadılar Bayramı partisi yapmak isteselerdi bizi bodruma götürürlerdi," dedi Stevie. "Aşağısı çok çılgın. Labirent gibi."

"Şimdi merak ettirdin," dedi David doğrularak. "Bu bodruma nasıl gidiliyor?"

"Olmaz," dedi Stevie. "Larry'ye söz verdim."

"Altı üstü bir söz..."

"*Larry*'ye söz verdim," dedi Stevie mutfağa açılan kapıya doğru şöyle bir göz gezdirirken.

"Bankta oturmak da ne kadar eğlenceli."

"O zaman git dans et ya da başka şeyler yap," dedi Stevie.

"Sen dans etmek istemiyorsun ama."

"Benim iznime ihtiyacın yok ki," dedi Stevie.

"Evet, ama seninle kalsam daha iyi olur," dedi David.

David bacaklarını biraz uzatıp ayakkabısının ucuyla diğer ayak bileğine hafifçe vurmaya başladı. Bakışlarını Stevie'ye çevirdi. Bu *neydi* şimdi? Flört etmek mi? Flört etmek karşı tarafa beklenmedik bir mesaj göndermekti. Bu başka bir şeydi, Ellie'nin ona ilk gün içmesi için sıcak şampanya verdiği zamanki gibi hissetmesini sağlayan bir şeydi. Kan dolaşımında kabarcıklar ve gerçekdışı bir hava akımı yaratmıştı. Hayır. Bu ondan da fazlasıydı. Bu, bir yıldız geçidinden geçerek, paralel evrendeki Stevie'nin yaşamına girmek gibiydi. Stevie birbirine karışan duygulara alışmıştı, kaygının kötü bir heyecana neden olması gibi. Şimdi bununla başa çıkabilirdi çünkü o hissi biliyordu. Sebepsiz ama rahatsız edici olmayan mide bulantısı gibi

bir şeydi. Bu yüzden kaygılanmaya ve rahatsız edici heyecanı hissetmeye geri döndü fakat bu kez onlara yeni bir kimyasal daha eşlik ediyordu.

Ve bu durumda, her şey ona Edward King'i hatırlatıyordu ve yapılacak iyi bir hamle yoktu. Hiçbir cevaba ulaşamıyordu. Elinden gelen tek şey kaçmak, kaçmak, kaçmaktı...

David'den gözlerini kaçırmayı deneyerek üzerlerinden geçen basamaklara ve altlarındaki mutfağa açılan kapıya odaklandı. Mutfağın kapısı merdiven boşluğundaydı. *Eski evlerde merdiven boşluğunda çok şey yaşanırmış*, diye düşündü Stevie. *Hizmetçiler oralarda çalışırmış. Mesela Harry Potter merdiven boşluğunda yaşamıştı. Albert Ellingham bile merdiven boşluğunda olan bir olay hakkında yazmıştı.* "Aslında orada olmayan birini nerede ararsın? Merdivende değil..."

"Daima merdiven boşluğunda," dedi Stevie yüksek sesle.

"Anlamadım?"

Stevie çoktan ayağa kalkmıştı bile, David de peşine düştü. Kapıdan geçerlerken *Bana Charlie Chaplin de*, onlara şaşırarak baktı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?" dedi.

"Bir şey unuttum," diye cevap verdi Stevie. "İlaçlarımı. Şimdi içmem gerekiyor. Hemen döneriz."

Charlie Chaplin melon şapkasını çıkararak onları uğurladı. Stevie ve David ya da Hercule ve Sherlock, yoldan ve ağaçların altından koşar adım gidiyorlardı, o kadar hızlıydılar ki Stevie soğuk terler döküyordu.

"Neler oluyor?" dedi David.

"Merdiven boşluğunda," dedi Stevie. "Merdiven boşluğuna baktın mı hiç? Minerva'da?"

"Ne demek bu şimdi?"

"Merdivenler kapalı gibi görünüyor ama altında bir boşluk olmalı. Göremediğimiz ve bakma ihtimalimiz olmayan tek yer orası."

"Merdiven boşluğu," diye tekrarladı David. "Sana bunu düşündüren şey ne?"

"Düşündüm işte," dedi Stevie. Aceleyle yürümeye devam ettikleri sırada Stevie, kameralardan birinin yanından geçtiklerini fark etti. Koyu renkli cam ve mavi nokta şeklindeki küçük ışık onların hareketlerini kaydediyordu. Edward King onları izliyor olabilirdi, hatta belki şu an Stevie ve David'in birlikte olduklarını görüyordu. Eğer öyleyse mutlaka onaylayacaktı. Stevie onun isteğini yerine getiriyordu ve artık durum Stevie'nin kontrolünde bile değildi.

Stevie elini ceketinin cebinden çıkardı ve kameraya doğru hareket çekti.

❖

Stevie ve David Minerva'ya döndüler ve Stevie'ye daima Ellingham'daki ilk gününü hatırlatacak, Hayes'in ona eşyalarını taşıttığı o gıcırtılı merdivene yöneldiler. O gün ışık, renkli camlardan içeriye süzülüyordu. Stevie, Hayes'in arkasından elindeki kutuyu sürüklerken onun açık renk tüylerle kaplı kaslı baldırlarına bakmıştı. Hayes, Hollywood'dan ve kendi programından bahsediyordu. Bu yalnızca iki ay önceydi. Şimdi ise ölümü bir anıdan ibaretti.

Bu gece koridor karanlıktı. Işık vardı ama koridorun sonunu aydınlatmaya yetmiyordu. *Belki de kasıtlı olarak*

böyle yapılmıştır, diye düşündü Stevie. Dikkatleri merdivenlerden uzaklaştırarak detayların görülmesini zorlaştırıyordu. Merdivenler dar bir sarmal halinde ilerliyordu ve altında duvarla birleşen kavisli bir tahta parçası vardı. Stevie ellerini yukarı aşağı gezdirerek tahtada bir açıklık olup olmadığını hissetmeye çalıştı. David tahtaya vurdu.

"Sese bakılırsa içi boş," dedi. "Sanırım daha önce merdivenlere çıkıp basamakların üstüne vurmak hiç aklıma gelmemişti."

Stevie de elleriyle basamakların üstünü, etrafını kolaçan etmeye devam etti. Arka tarafta kesinlikle boş bir alan vardı. Belki de Stevie yanılıyordu, orada olduğunu düşündüğü şey yalnızca toz ve havadan ibaretti. Fakat kalbinin küt küt atmasına engel olamıyor, başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Stevie'nin telefonunda el feneri vardı ama daha fazla ışık gerekiyordu. Okulun elektrik kesintisi olursa diye öğrencilere tedbir amaçlı verdiği el fenerlerini kullanmanın vakti gelmişti. Stevie odasına gidip kendininkini aldı. Bunlar az ışık veren basit silindirik fenerlerden değildi. Âdeta düşmanı kör edip, onun kafasını karıştıran, tepenizden geçen uçakları yanlış yönlendirme gücüne sahip aletlerdi. Stevie kendi fenerini koridora götürüp yaktı. Koridorun sonu bir anda detayları ortaya çıkaran beyaz bir ışık seliyle aydınlandı.

"Tut şunu," dedi Stevie feneri David'in eline tutuşturarak.

Ameliyathane gibi aydınlanan merdiven boşluğu, sırlarını açığa çıkarmaya başladı. Yüzey pürüzsüz görünse de Stevie bir kapı girişine ait izi fark edebildi. Neredeyse görünmez olacak kadar ustalıkla yerleştirilmişti. 1930'larda böylesi bir zekânın varlığı tahmin bile edilemezdi.

"İşte bu," dedi Stevie.

"Vay be," diye ekledi David.

Kapıyı açmanın görünür bir yolu yoktu ve açıklık ancak bir kâğıt parçasının kenarı kadardı, hatta belki biraz daha dardı. Bir yerde bir mandal, kapıyı yerinden oynatacak bir şey olmalıydı. Stevie yeri ve duvarları yokladı. Hiçbir şey yoktu.

"Filmlerde duvardaki şamdanı yere indirirsin," dedi David el fenerini yere koyarken. İki bin dolarlık paltosunu çıkarıp katladı ve ışığı duvara doğru yönlendirmek için paltoyu kenarına destek yaptı.

"Bu bir film değil. Şamdanımız da yok," dedi Stevie.

David, Stevie'nin duvarı kontrol etmesine yardım etmek için yanına geldi. Her birinin altında parmaklarını dolaştırarak basamakları inceledi.

"Neden duvarı okşuyorsunuz?"

Nate'in yurda dönüp büyücü peleriniyle sinsice yanlarına sokulduğunu duymamışlardı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" dedi Stevie.

"Elbette," dedi Nate merakla.

"Öyleyse yerinde olsam fikrimi değiştirirdim," dedi Stevie. "Bu hoşuna gitmeyecek."

"Hiçbir şey hoşuma gitmiyor. Ne yapıyorsunuz siz?"

"Tünel arıyoruz," dedi Stevie.

Nate, Stevie'ye, *Lütfen bu bir şaka olsun,* der gibi baktı.

"Geçen seferki gibi olmayacak," dedi Stevie. "Bu sadece araştırma için."

"Geçen sefer de öyleydi. Siz ikiniz..."

"Durun," dedi David. "Geri çekilin, geri çekilin."

David, eliyle Stevie'ye uzaklaşmasını işaret ettikten sonra bir adım geri çekilip kendini sert bir şekilde ahşabın üstüne attı. Hiçbir şey olmadı. Bir adım geri çekilerek kolunu ovuşturdu.

"İyi denemeydi," dedi Nate. "Devam et."

"Bir şey hissettim gibi geldi," dedi David. "Bir saniye..."

Kendini tekrar ahşabın üstüne attı, yere çarptığı an birazcık inledi.

"Evet," dedi Stevie. "Belki..."

Bir kez daha. Ve bu defa bir şey fırladı. Ufacık bir şey.

Panel azıcık da olsa yerinden oynamıştı ve artık birkaç milimetre genişliğinde bir açıklık vardı.

"Harika," dedi Nate. "Oradan geçersiniz."

"Tornavida," dedi Stevie.

Nate'de yoktu ama Janelle'de mutlaka olmalıydı ve Janelle odasının kapısını hep açık bırakırdı. Stevie'nin odaya girmesi elbette yanlıştı ama bu acil bir durumdu. Janelle'in odası sahibini yansıtıyordu, mükemmel organize edilmiş, her karesine özen gösterilmiş ve en faydalı şekilde kullanılmıştı. İçeride difüzörden yayılan parfüm ve hanımeli kokusu vardı. Çalışma alanı pencerenin yanıydı. Janelle, masasının kullanım amacını değiştirerek üstüne bütün aletlerini koymuştu. Bir süre makaslara ve daha kafa karıştırıcı cihazlara baktıktan sonra Stevie, küçük bir çekiç buldu. Bu işe yarardı.

Merdivenlere geri dönerek çekici önce küçük tırnaklı ucundan araya sıkıştırdı. Geçit bir iki santim daha genişleyince, Stevie çekicin diğer tarafını oluşan boşluğa soktu

ve çekici kaldıraç gibi kullandı. Kapının açılmaya niyeti yoktu. Yıllardır kullanılmamış olması ya da Stevie'nin göremediği bir şey kapıyı dirençli hale getiriyordu. Kapı isyan edercesine gıcırdadı.

"Merdivenleri kıracaksın," dedi Nate.

"Benim denememi ister misin?" dedi David.

"Hayır." Stevie çekici fazla sıkmış olmanın etkisiyle ellerini silkeledi. Tüm ağırlığını çekicin sapına vererek bir kez daha denedi.

Bunun üstüne basamakların arka kısmı savrularak açıldı ve ufacık karanlık bir boşluk ortaya çıktı.

"Ne güzel bir Cadılar Bayramı," dedi David.

Stevie kapıyı biraz daha iterek ışığı içeri tutup etrafına uzanmayı başardı. Önce neye dokunduğunu anlayamadı ama sonra dokunduğu şeyin, yapışkan bir hâl alarak yeni ve ilginç bir maddeye dönüşmüş olan yaklaşık sekiz senelik toz ve kir olduğunu anladı. Tünele açılan kapağı bulmak hiç zor olmadı. Tam orada, yerde, cıvatalarla kapatılmış halde duruyordu. Stevie yerine sıkışmış olduğunu düşünerek cıvatayı kontrol etti ama sıkışmamıştı ve hareket edip yerinden oynadı. Stevie kolu tutup çekerek altmış santim kadar bir boşluk ortaya çıkardı.

"Bu adam dar alanları ne kadar da seviyormuş," dedi David, Stevie'nin omzunun üzerinden içeriye eğilirken. "Bu da ne böyle?"

"Bir çukur," dedi Stevie görüşünü engellemeye çalışarak.

"İçeride bir merdiven var. Bir tünel mi bu?"

"Al işte," dedi Nate.

Stevie geriye çekilip, çömeldi ve gördüğü şeyi anlamaya çalıştı.

"Bunu nasıl beceriyorsun?" dedi David.

"Çünkü bakıyorum," diye yanıt verdi Stevie. "Dışarı çıkıp farkındalıkla hareket ettiğinde pek çok şey gerçekleşir."

"Tamam, Stevie." Nate yanına çömelmişti. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ama gerçekten Pix her an gelebilir ve buradaki durumu da biliyorsun. Daha *yeni* döndün. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"*Şuna bakın*," dedi Stevie.

"Evet, biliyorum ama böyle şeylerin ne kadar güvenilmez olabileceğini unutma. Bu, sadece bir boşluk. Küçük bir boşluk. Aşağıda her şey olabilir. Tuzaklar ya da başka şeyler. Su da olabilir."

David el feneriyle içeriye doğru eğildi.

"Ben su falan görmüyorum," dedi. "Tuzak da yok."

"Ben ciddiyim," dedi Nate.

Stevie, Nate'in haklı olduğunu biliyordu. Üstelik Larry'ye de söz vermişti. Tünellerle uğraşmak yoktu.

Yine de...

"Nate haklı," dedi.

Çömeldiği yerden ayağa fırlayıp telefonunu aramaya başladı.

"Oraya öylece giremeyiz. Şöyle yapacağız," dedi Stevie. "Janelle'i çağıracağız. Kesin kameralı ufak bir drone ya da ona benzer bir şeyi vardır, onu alıp aşağıya uçururuz ve..."

"Dalış zamanı!" dedi David, çivileme atlayacak şekilde etrafında döndü. Kendini aşağıya doğru salmaya başladı.

"David!" dedi Stevie. "Ciddiyim. Biz..."

"*Yapacağız*," dedi David. "On dakika içinde geri dönmezsem intikamımı alın. Yoksa siz de mi geliyorsunuz? Gelmek istediğinizi siz de biliyorsunuz."

Sonra da aşağıya inmeye devam etti. Nate başını iki yana sallayarak pelerininin içinde kaybolmaya başladı.

"Burası serin," diye bağırdı David. "Girmeniz lazım. Burada..."

David'in çığlık atmasıyla Nate ve Stevie havaya sıçradı. Stevie neredeyse kendini çukura bırakacaktı ki David ortaya çıkıp gülümsedi.

"Şaka yaptım. Her şey yolunda," dedi Stevie'ye bakarak. "Siz de amma korkaksınız."

"Ya çökerse?" dedi Nate.

"Birdenbire mi? Biz içindeyken? Durup dururken?"

"Janelle'i bekleyebiliriz..."

"Hadi ama," dedi David. "Böyle fırsat her zaman ele geçmez. Hadi! Karşı koyamayacağınızı siz de biliyorsunuz."

Olay gülüşü müydü? Paltosu ve takım elbisesi mi? Gözündeki parıltı mı? Yoksa sadece tünel merakı mıydı? David haklıydı. Stevie karşı koyamadı.

"Tek başına gidemez," dedi Nate'e.

"Gidebilir. Kapağı kapatabiliriz."

"Sen yalnızca bize göz kulak olur musun?" dedi Stevie. "Söz veriyorum, söz, söz dikkatli olacağız ama tek başına gitmesine müsaade edemem."

Nate sakalını göğsüne doğru çekti.

"İnsanlar. Neden. Aptalca. Şeyler. Yapar."

"Aptal olduklarından," dedi Stevie. En üst basamağı ayağıyla test etti. Nate, Stevie'nin kolunu dikkatini çekmeye yetecek kadar sıktı.

"Hayes tünele indiği için ölmedi," dedi. "Gazdan öldü. Aşağıda ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Bu Stevie'ye bir anlık bir duraklama süresi tanıdı. Nate haklıydı.

"Fakat o gaz daha önce tünelde değildi," dedi Stevie. "Kuru buzu oraya birisi koydu. Daha önce tünel güvenliydi. Ben de girmiştim. Bak, sadece birazcık ilerleyeceğiz."

"İşimi o kadar zorlaştırıyorsun ki," dedi Nate.

"Biliyorum," dedi Stevie. "Ama ejderler."

"Sakın."

"Peki," dedi Stevie. "Özür dilerim. Ama yine de bekleyecek misin?"

Nate yorgun elini alnına sürdü.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Teknik olarak, evet."

"Ama ben beklemesem de gideceksin. *David* aşağıda."

Stevie bunun ne anlama geldiğini merak etti ama bunun için fazla zaman yoktu. Keşfedilecek bir tünel vardı.

14

Stevie, daha önce Ellingham Akademi'deki şu meşhur tünele girmişti. O tünel bununla karşılaştırıldığında bir otoyol kadar genişti. Burası ise o tünelin yanında yeryüzündeki bir çatlak kadardı. O kadar dar ve o kadar alçaktı ki... Ve çok ama çok karanlıktı. Stevie el fenerini dosdoğru aşağıya çevirerek, duvarların etrafında havuza benzeyen bir ışık seli oluşturdu. Muntazam tuğlalardan yapılmış batık bahçeye açılan tünelin aksine burası, muhtemelen dağın yıkımından kalan parçalardan oluşan kaba saba taşlardan yapılmıştı. *Derin kesikler meydana getirmez ama bu duvarlara* çıplak tenle *dokunulursa deride soyulmalar meydana gelir*, diye düşündü Stevie, önündeki duvar boyunca belli belirsiz hissettiği kadarıyla. Dirseklerini her iki yöne de birkaç santimden fazla uzatamıyordu, bu yüzden temkinle tepesindeki karanlığa uzandı. Başının üzerindeki tavan, bir karıştan biraz yüksekteydi. Ve her adımda duvarlar biraz daha birbirine yaklaşıyordu.

Bu tek kelimeyle berbattı ve büyük bir hataydı.

Stevie, yapısal bütünlüğün ve hava kalitesinin hayatta kalmanın önemli parçalarını oluşturduğunu ve tünel keşfine devam ederse, Larry'nin onun kıçını tekmeleyeceğini

çok ama çok iyi biliyordu. Ancak daha gürültücü, daha serseri, kesinlikle daha aptal olan bir tarafı ilerlemeye devam etmesini söylüyordu.

Ve Nate ne derse desin bu sadece ilk önce David indiği için değildi.

Stevie bir yerlerini kesmemek için ellerini Poirot ceketinin içine soktu ve yol boyunca adımlarını yarım yarım atarak hissiz bir şekilde, David'in sırtına ulaşana kadar ilerledi.

"Sensin, değil mi?" dedi David. "Canavarlardan korkuyorum da. Ayrıca burası berbat kokuyor."

Bu doğruydu. Havada kanalizasyon kokusu vardı.

"Drone daha iyi olabilirdi," dedi Stevie. "Yani bir gaz hattı kaçağı ya da onun gibi bir şeyse."

"Az önce gaz kaçağı mı dediniz?" dedi Nate yukardan.

"Gazdan çok bok gibi kokuyor," diye cevap verdi David. "Dar, karanlık, pis kokulu. Bu tünelde her şey var! Beş üzerinden beş yıldız."

"Bence onu ölüme terk etmenin hiçbir sakıncası yok," dedi Nate, David için. Sonra da tünele son girişlerinde gerçekten birinin öldüğünü hatırlamış olacaktı ki sustu.

İçerisi giderek daralıyor gibiydi ve Stevie, burası su altı olmasa da mağaralara inerken ipleri kayalara takılıp bir daha oradan çıkamayan insanlar gibi *gerçekten* sıkışacakları bir noktaya ulaşıp ulaşmayacaklarını merak etti. Bu ölümden de beterdi.

"İşte şimdi *tam* Cadılar Bayramı," dedi David. Stevie sadece birazcık David'in gömleğinin arkasını görebiliyordu. Yürüme temposunu dengelemek için bir elini David'in sırtının üstünde tutuyordu. Artık Minerva'nın

altında bir tünel olduğunu kanıtladıklarına göre, Stevie bu işte ne kadar ileri gitmeleri gerektiği konusunda kararsızdı. Ama David hakkında bildiği bir şey varsa o da bu tünelin öbür ucunu bulacağıydı. Ve eğer tünelin diğer ucu Büyük Köşk'teyse, uzun bir mesafe kat edecekler demekti.

Böylece karanlığa doğru adım adım ilerlediler.

"Düşünüyordum da," dedi David alçak sesle, "belki de geçmişe bir sünger çekmeliyiz."

Stevie bir an tereddüt etti ve David'in gömleğini tutarak ilerlemeye çalıştığı için onunla bağlantısını kaybetti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Belki de sana her şeyi anlatmalıyım ki merak edeceğin bir şey kalmasın. Hakkımda bir şeyler öğrenmek ister misin? Ya da babam hakkında? Tüm anlaşmayı bilmek ister misin?"

Şimdi mi? Bunu şimdi mi yapacaktı? Yerin altında bir ölüm çukurunda mı?

Ama bir bakıma mantıklıydı. Karanlıktı. Birbirlerini göremiyorlardı. Onları duyabilecek kimse yoktu, Nate bile bu noktada çok uzakta kalmıştı. Bundan daha mahrem bir ortam bulamazlardı, birbirlerini de görmeyeceklerdi.

"Peki?" dedi Stevie.

"İnsanlara babamın Edward King olduğunu söylemiyorum çünkü o Edward King. Fakat aynı zamanda bu acınası bir durum olduğu için de söylemiyorum. Onlarınki de diğer tüm aptal boşanma hikâyeleri gibi. Ama yine de anlatayım."

Stevie tüneldeki ani havasızlığın kendi hayal ürünü olup olmadığından emin değildi. Muhtemelen öyleydi.

"Annem Becky, Marin'de gösterişli bir tatil köyünde karşılama görevlisiymiş," diye başladı David. "Şarap tadımı, spa ve golf gezisi etkinlikleri düzenlemek gibi şeyler yapıyormuş. Edward King fon sağlamak için yapılan bir etkinliğe katılmak için oraya gelmiş ve Becky ile göz göze geldikleri an her şey başlamış. Bu, Edward King önemli bir adam olmadan önceymiş. Henüz senatör değilmiş, yalnızca yükselişteki yerel bir politikacıymış. Annem çok güzelmiş. Babam da zengin. Mesele sadece Becky'nin para peşinde olması değil, o parayı almamasının onu daha zeki yapmayacak olması. Parası olan insanların, belki daha iyi değil ama daha eksiksiz olduğunu düşünüyor. İnsanın hak edecek hiçbir şey yapmadan da zengin olabileceği gerçeğini çözdüğünü hiç sanmıyorum. Ki bu tuhaf çünkü yaşamını sürdürmek için zengin insanlarla muhatap oluyordu ve bunun doğru olmadığını öğrenmiş olması gerekirdi. Becky aptal biri değil ama bazı sorunları var. Zaten kendini harika hissediyorsan Edward King'le anlaşamazsın. Bu *güvenilir bir duygusal seçim* olmaz."

David duraklayınca Stevie ne olduğunu merak etti. David'in yüzünü, hatta sırtını bile göremiyordu. Ancak sesindeki acı tondan olayları anlatmakta zorlandığını söyleyebilirdi. Karanlığa doğru konuşuyordu çünkü daha kolaydı. İçini döküyor olmasına rağmen kimse onu görmüyordu. Aralarında fiziksel hiçbir şey olmasa da bu şimdiye dek yaşadıkları en samimi andı.

"Evet," dedi Stevie rahatsız edici sessizliği bozmak için.

"Evet," diyerek ona hak verdi David. "Gerçekten öyle. Bir nikâh memurunun odasında gizli bir törenle apar topar evlenmişler ve yedi ay sonra da ben dünyaya gelmişim. Eddie, beni ve Becky'yi Harrisburg'deki evine yerleştirip kariyerine devam etmek için başkente dönmüş. Ve romantizm burada sona ermiş. Eddie'nin o ana kadar

yaşadığı ilişkilerden birinin kazara ortaya çıkmış ürünüyüm yani. *Bay Sorumluluk Sahibi* faturaları ödüyordu. Pek gelip gittiğini hatırlamıyorum. Bazen Noel'de gelirdi. Bazen de bizi yanında birer dekor gibi kullanmak için dışarı çıkarırdı. Ama sonra bunun arkası kesildi. Becky üzgündü ve yapacak hiçbir şeyi yoktu; böyle olunca içmeye başladı. O zamanlar dokuz yaşlarındaydım. Bir gün evde oyun oynarken akan suyun sesini duydum. *Xbox* oynuyordum ama kulağım hep dışarıda olurdu. Bir alkolikle yaşadığında hep etrafa kulak vermek zorundasın. Su çok uzun süredir akıyordu. Üst kata çıktım, koridordaki halı komple ıslaktı ve banyo kapısının altından su geliyordu. Becky bir şişe *Chablis*'le banyoya girip sızmış. Her yeri kıpkırmızıydı, su tamamen sıcak tarafa doğru açılmıştı. Onu sudan çıkardım ve yanıklarını rahatlatmak için onu soğuk suya sokmak zorunda kaldım. Uyanmadı. Ben de Eddie'yi aradım. Asistanı açtı ve bana acil servisi aramamı söyledi. Aradım ve ambulans çağırdım. Annem sonunda kendine geldi, sadece sarhoştu ve ufak yanıkları vardı. Eddie o gece ilerleyen saatlerde telefon açtı ve onu arayıp asistanına annemin durumunu anlattığım için beni azarladı. Kendim halletmeliymişim. O gece, Edward King'i sonsuza dek siktir etmeye karar verdiğim gece oldu. Sende tanıştığımız andan itibaren hoşuma giden şeylerden biri de buydu, sen de Edward King'in sonsuza dek siktir olup gitmesi gerektiğini düşünüyordun. Herkeste bulunamayacak bir özellik bu."

Stevie, David'in yavaşladığını fark etti. Elini onun sırtında tutup varlığını hissettirmek için birazcık bastırdı.

"On yaşıma geldiğimde Becky, sihirli bir şekilde hamile kaldı. Eddie'den değildi. Yani övünmek gibi olmasın ama dokuza kadar saymayı biliyorum. Ve kız kardeşim Allison doğmadan dokuz ay öncesinde Eddie ortalarda de-

ğildi. Babası muhtemelen Becky'nin spor salonuna giden şu eyalet meclisindeki adamdı. Birkaç defa eve gelmişti. İsmini asla hatırlayamadım, o yüzden ona sadece Chad diyordum. Yüzüne karşı. Allison doğduktan hemen sonra Chad eyalet meclisinden ve sonra da eyaletten ayrıldı. İnsan kolay kolay Edward King'in karısıyla yatmaz. Daha sonra Eddie ve Becky sessizce boşandılar."

"İnsanlar Edward King'in önceden evli olduğunu nasıl bilmiyordu?" dedi Stevie.

"Edward King'in sihri de oydu," dedi David. "Kampanyasıyla ilgili büyük şeyler olmaya başlamadan önce bizi başından attı. Unvanını kullanmak için eski stajyer Tina'yla evlendi. Tina iyi bir kampanya eşiydi. Harika bembeyaz dişleri ve kocaman bir ağzı vardı. Eksiksiz açıklama konusunda şu ana kadar nasıl gidiyorum?"

"Bu çok fazla."

"Neyse ki sonuna geldik," dedi durarak. "Gerçekten. Son. Tünelin sonu."

"Bakayım," dedi Stevie.

"Nasıl olacak o iş? Hareket edemiyorum ki."

"Eğil."

David eğildi ve Stevie fenerini duvara tuttu. Yuvarlak bir kapağa çıkan, sadece sekiz basamaklı, kısa metal bir merdiven vardı.

"Işığı oraya tut," dedi David ayağa kalkarak. Kendi fenerini yere bıraktı, merdiveni bir kez sarstıktan sonra tırmanıp elini uzatarak kapağı kontrol etmek için sertçe itti.

"Yok," dedi. "Açılmıyor. Hiçbir yere çıkmayan uzun, karanlık bir yolculuk. Ama güzel tünelmiş."

David merdivenden indi. Stevie, onun gözüne gelmesin diye fenerini biraz aşağıya indirdi. Birbirlerini tam olarak göremeseler de karanlıkta bir süre yüz yüzeydiler. Stevie el fenerini yere çevirdi.

"Neden bana bunları anlatmaya karar verdin?" dedi.

"Dediğim gibi. Geçmişe sünger çekmek için."

"Ama neden?"

"Çünkü... Babam hayatımdaki her şeyi mahvetti. Şimdi de herkesin hayatını mahvetmek üzere bir kariyer yapıyor. Ama bunu alamaz. Seni alamaz. Çok klişe bir laf gibi gelebilir ama gerçekten doğru. Sahip olduğum tek şey sensin."

Ama baban beni aldı bile, diye düşündü Stevie. Bunu söyleyebilir miydi? Bunu ona hemen şimdi söyleyebilir miydi?

David karanlıkta elini ona doğru uzatıp önce omzuna oradan da boynuna dokunarak çenesini okşadı.

Şimdi söyle. Hemen şimdi söyle ona. O sana her şeyi anlattı.

David parmaklarını nazikçe onun çenesinde dolaştırdı. Stevie'nin nefesi kesildi ve destek almak için kalçasını duvara yasladı, hiç zor olmadı çünkü duvardan yalnızca birkaç santim uzaktı. David, göğsü Stevie'ninkine değene dek ağır ağır yaklaşmaya devam etti ve Stevie kıpırdamadı bile.

Fener Stevie'nin sol elinde ağırlık yapıyordu. Onu yere bırakmak için eğildi. Sonra yeniden doğrulup iki eliyle David'in yüzüne uzanarak kıvırcık saçlarına dokundu. Dudakları David'inkilerle buluştuğunda içinde bir şeyin, tuttuğunu fark etmediği bir şeyin serbest kaldığını hissetti. David'i öpüşünde çılgınca bir şey vardı, sanki onunla

olmak nefes alabilmesinin tek yoluydu. Sola ya da sağa hareket edemediklerinden orada birbirlerine kenetlenip kaldılar. Stevie onu boynundan öpünce David önce hafifçe inleyip ardından küçük, mutlu bir kahkaha attı.

"Bu düşündüğümden daha iyiydi," dedi. "Sanmıştım ki..."

"Kapa çeneni," dedi Stevie onu yeniden öperken.

David uzanıp onu tuttu ve yerden birkaç santim havaya kaldırdı. Yeterli alan olsaydı Stevie bacaklarını onun beline dolayacaktı. Fakat tünelin duvarları Stevie'nin arzularını yerine getirebilmesi için biraz dardı.

"Bir şey var," diye mırıldandı David dudaklarına doğru.

"Neymiş o?" diye karşılık verdi Stevie de mırıldanarak.

"Işık. Nate işaret veriyor olmalı."

Stevie'yi nazikçe yere bıraktı. Stevie, David'in yüzündeki ifadeyi görmek isterdi ama birbirlerini göremiyorlardı. David onun yüzünü uzun bir süre, hiçbir şey demeden, öpmeden, kıpırdamadan, görmeden ellerinin arasında tuttu.

"Nate," dedi yeniden uzun bir aradan sonra.

"Nate," diye karşılık verdi Stevie.

"Önden gitme sırası sende."

Stevie titreyen elleri ve sağa sola yalpalayan bacaklarıyla el yordamıyla feneri bulmaya çalıştı. Sonra beceriksizce döndü. İçeri girerlerken başı çeken David olduğu için memnundu çünkü sadece onun sırtını görmüştü. Önlerinde uzanan uzun, dar yolu görmüş olsaydı asla yola devam etmezdi ve az önce olanlar da asla yaşanmamış olurdu.

Geri yürüdüler, David hemen arkasında saçlarının uçlarıyla oynuyor, onu kızdırmak için kaburgalarına dürtüyor ve ensesini gıdıklıyordu. Burada yakalansalar bile, dünya bir anda mükemmel ve eğlenceli bir yer olmuştu. Her şey yoluna girecekti. Stevie'nin hayatı bu tünele, bu ana doğru ilerliyordu. Sıcaktı ve sersemlemişti. Yeni bir Stevie olmuştu.

Elindeki ışık o sırada yerdeki bir şeyi aydınlattı. İlk bakışta zifiri karanlıkta daha siyah görünüyordu fakat bu başka, griye çalan bir siyahtı. Stevie eğilip nesneye uzandı ve David fırsatı kaçırmayıp beline uzanarak ona sarıldı.

"Nedir o?" dedi. "*Hazine mi?*"

Stevie elindeki şeyi fenerin ışığına tuttu. Plastikti. Parlak ve siyah bir poşet parçası.

"Yalnızca bir poşet parçası," dedi Stevie.

Otuzlu yıllarda muhtemelen plastik çantalar yoktu. Muhtemelen? Stevie parçayı parmaklarının arasında ovuşturdu. Zihninde bir ışık yandı. Beyni sürekli aynı şeyi yapıyordu, ışık yanıyordu ama beyni yanan ışık hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

"İyi misin?" diye sordu David.

"Evet," dedi Stevie dalgın dalgın. Plastik parçası parmaklarının arasından kaydı. "Önemli bir şey değil."

Zihnindeki ışık çoğaldı. Beyninde bir Geiger sayacı vardı. Sonra gördü. Yaklaşık seksen santim genişliğinde bir açıklık daha vardı. İçeri ilk girdiğinde tünel yolunun açısından dolayı açıklığı görmesi mümkün olmamıştı.

"Bir tünel daha var," dedi Stevie. El fenerini boşluğa doğru tuttu.

"Bunu söylediğim için kendimden utanıyorum," dedi David, "ama Pix yurda dönmeden ya da Nate bizi buraya kapatmadan önce yukarı dönmeliyiz."

Stevie, yeni bulduğu tünele doğru sadece birkaç adım attı. Yerde başka bir plastik parçası daha vardı. Eğilip onu yerden aldı. Aynı parlak siyah poşetti. Plastik bir çöp torbasıydı.

Klik, klik, klik. Artık beynindeki tüm ışıklar yanmış, ona peş peşe resimler gösteriyordu. Ellingham'a döndüğünde çöp torbalarında duran kıyafetler. Çöpe atılmış kıyafetler. Sessiz partide çöp torbalarından yapılmış bir etek giyen Ellie...

Biraz ileride yerde bir çöp yığını vardı. En azından uzaktan öyle görünüyordu. Bir sürü plastik çöp poşetinin oluşturduğu hemen göze çarpmayan bir parlaklık vardı, sonra da şekilsiz, mor bir şey...

Stevie'nin bulduğu şeyin ne olduğunu anlaması için daha ileri gitmesine gerek yoktu.

NYC OFİSİ'NDEN AJAN HENRY EVANS VE VERMONT FIELD OFİSİ'NDEN AJAN GEORGE MARSH TARAFINDAN NEW YORK CITY'DE MARION NELSON'LA YAPILAN GÖRÜŞME 20 NİSAN 1936

HE: *Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Nelson.*

MN: *Hiç sorun değil. Hem de hiç.*

HE: *Olanlardan haberiniz var değil mi? Size açıklamam gereken bir şey yok sanırım.*

MN: *Evet. Biliyorum. Haberim var.*

HE: *Ellingham Akademi'de Minerva Yurdu'nun müdiresisiniz, değil mi?*

MN: *Doğru.*

HE: *Göreve nasıl geldiniz?*

MN: *Bay Ellingham'ı buradan, yani New York'tan tanıyordum. Gazetesinde sekreter olarak çalışıyordum.*

HE: *Doğrudan onun için mi çalışıyordunuz?*

MN: *Hayır, yazı işleri müdürü Max Campbell için çalışıyordum. Bay Ellingham'ı ofise yaptığı ziyaretlerde tanıdım. Her geçen gün gazeteyle daha çok ilgileniyordu.*

HE: *Arkadaş oldunuz.*

MN: *Evet.*

HE: *Yakın arkadaş mı?*

MN: *Şey... Evet. İyi arkadaş.*

AJAN MARSH: *Sizinle ilk kez gazetede çalıştığınız dönemde tanıştık.*

MN: *Evet, Bay Ellingham'ı o patlamadan kurtardığınızda.*

HE: *Ve Bay Ellingham sizden yeni okuluna gelip yurt müdiresi olmanızı istedi.*

MN: *Evet. Okulda tanıdığı ve güvendiği insanlar olsun istiyordu.*

GM: *Gazeteden gelip okulda çalışan tek kişi sizsiniz, Bayan Nelson. Sadece siz.*

MN: *Evet.*

GM: *Sizce neden Bay Ellingham'ın gazeteden getirdiği tek kişiydiniz?*

MN: *Sanırım... Uygun vasıflara sahip tek kişi bendim. Gazetedeki muhabirlerden değildim. Sadece sekreterdim.*

HE: *Okulda başka göreviniz var mıydı? Ders veriyor muydunuz?*

MN: *Biyoloji dersi veriyordum.*

HE: *Demek biyoloji dersleri veriyordunuz ve Minerva Yurdu'nda kalıyordunuz.*

MN: *Evet.*

HE: *Bayan Nelson, Ellingham Akademi'deki tüm öğretim üyelerinin dosyalarını inceledik. Diğer üyelerin hiçbirinin Bay Ellingham'ın iş hayatıyla doğrudan bağlantısı yok. Sadece gazeteden bahsetmiyorum. Tüm işlerini kastediyorum.*

MN: *Evet. Ne olmuş ki?*

HE: *Bunun bir soru olmadığını anlıyorum. Benimki yalnızca bir gözlem. Bay Ellingham için çalışan yüzlerce insanın arasından sadece siz akademi için seçildiniz.*

MN: *Siz de öyle, Bay Marsh.*

GM: *Ben Bay Ellingham için çalışmıyorum, Bayan Nelson. Ben ABD Federal Soruşturma Bürosu için çalışıyorum. Bölgesel olarak Bay Ellingham'a atandım. Fakat sizi, kendisi için çalışan onca insan arasından Bay Ellingham seçti.*

MN: *Dediğim gibi Albert... Yani Bay Ellingham okulda tanıdığı insanların çalışmasını istiyordu.*

HE: *İkiniz yakın olmalısınız. Ona Albert mı diyorsunuz?*

MN: *Ne ima etmeye çalıştığınızı bilmiyorum.*

HE: *Hiçbir şey. Ben gözlem yapıyorum. Ancak şimdi sormam gerekiyor, Bayan Nelson ve ayrıca size konunun ciddiyetini de tekrar hatırlatıyorum. Albert Ellingham'la ilişkiniz arkadaşlığın ötesinde miydi?*

[*Şahıs cevap vermedi.*]

HE: *Bayan Nelson, bunu sizi utandırmak için sormuyorum. Soruyorum çünkü o gece akademide meydan gelen her şeyi anlamamız gerekiyor. Bilgiye ihtiyacımız var.*

MN: *Bilgiye ihtiyacınız olduğunu biliyorum.*

HE: *Öyleyse lütfen soruma yanıt verir misiniz?*

[*Şahıs cevap vermedi.*]

HE: *Bayan Nelson, Ellingham Akademi'den ayrıldığınızda birkaç öğrenciyle birlikte New York'a dönen bir trene bindiniz. Daha sonra Beşinci Cadde'deki 1040 numaralı daireye gittiniz.*

MN: *Bunu size kim söyledi?*

HE: *Nereden duyduğumuz önemli değil. Önemli olan gerçekleri ortaya çıkarmamız. Bu bilgi doğru mu?*

MN: *Evet.*

HE: *O daire kime ait?*

MN: *Ellingham mülkü. Şu anda kendime ait bir dairem yok. Okulda yaşıyorum. Bay Ellingham kendisine ait mülklerden birinde kalmama izin verdi.*

HE: *Bay Ellingham kendisine ait mülklerden birinde kalabileceğinizi size ne zaman söyledi? Bunu size ne zaman aktardı?*

MN: *Oradan gitmemiz gerektiğini söylediğinde.*

HE: *Bayan Nelson, bir federal ajana yalan söylemenin ciddi bir mesele olduğunu anlıyor musunuz? Iris ve Alice Ellingham'ı bulacaksak gerçekleri öğrenmeye ihtiyacımız olduğunu tekrar belirtmeliyim. Bilgi olmadan yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu bilgileri elde etme noktasındaki en ufak bir gecikme araştırmamızda da gecikmemiz anlamına gelir ve eğer yanlış bilgi elde edersek yanlış yollara gireriz. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musunuz?*

[*Şahıs gözle görülür derecede endişeli.*]

MN: *Ah Tanrım! Nasıl oldu bunlar? Bir dakika durabilir miyiz, lütfen? Yalnızca bir dakika?*

HE: *Bayan Nelson, şimdi dürüst olmanıza ihtiyacım var. Dürüst olmakta korkulacak bir şey yok. Sizi veya Bay Ellingham'ı utandırmak için burada değiliz. Sadece bilmeye ihtiyacımız var. Bu size ya da Bay Ellingham'a karşı kullanılabilecek bir bilgi. Bunu bizim de bilmemiz gerekiyor. Bay Ellingham'la ilişkiniz yalnızca arkadaşlıktan mı ibaret?*

MN: *Biliyorsunuz işte, biliyorsunuz! Neden sorup duruyorsunuz? Bildiğiniz şeyleri neden sorup duruyorsunuz?*

[*Şahıs kendini toparlamak için zaman istedi.*]

HE: *Ne zamandır devam ediyor?*

MN: *Yedi yıldır.*

HE: *Başka bilen var mı? Bayan Ellingham biliyor mu?*

MN: *Bilmiyor. O... Pek aklı başında biri değil.*

HE: *Bu ne demek oluyor?*

MN: *Bayan Ellingham... Onun hakkında kötü konuşmak istemiyorum. Özellikle de şimdi. Her şeyin nasıl göründüğünün farkındayım. Fakat anlamak zorundasınız, o Albert gibi değil. Ağırbaşlı biri değil. Biz Albert'la birbirimizi anlıyoruz. Benimle konuşabiliyor.*

HE: *Kaçırılma olayının gerçekleştiği gece Bay Ellingham, gece saat iki civarı yaklaşık kırk beş dakika boyunca bulunamadı. Ofisindeydi ama sonra yoktu. Kayıp olduğu süreyle ilgili bildiğiniz bir şey var mı?*

[*Şahıs cevap vermedi.*]

GM: *Acele etmeyin, Bayan Nelson. Amacımız birilerini utandırmak değil. Sadece ne olduğunu bilmek istiyoruz.*

MN: *Beraberdik. Buluştuk.*

GM: *Nerede?*

MN: *Spor salonunu inşa ettikleri yerde bir buluşma yerimiz var.*

GM: *Bay Ellingham'ın ofisinden ya evden çıkarken kimseye gözükmeden sizin yanınıza nasıl geldiğine dair bir fikriniz var mı?*

MN: *Bizim, şey, bir yolumuz var.*

[Şahsa Şeytanın Ta Kendisi mektubunun bir kopyası uzatıldı.]

HE: *Bu mektubu hiç gördünüz mü?*

MN: *Hayır.*

HE: *Albert Ellingham size bundan hiç bahsetti mi?*

MN: *Hayır.*

HE: *Gazetede çalışırken böyle mektuplar alır mıydınız?*

MN: *Tehdit mektupları alıyorduk elbette. Orada Albert'ın arabasına bomba koyan da oldu. Her çeşit mektup alıyorduk.*

HE: *Mektuba dikkatlice bakın. Gazetede bunun gibi bir şey aldınız mı hiç?*

MN: *Tam olarak bunun gibi bir şey almadık. Böyle kesilmiş harflerden oluşan bir mektup hiç gönderilmedi.*

HE: *Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Iris veya Alice Ellingham'la alakalı?*

MN: *Küçük Alice. Albert onun için yaşıyor. Nasıl bir şey bilemezsiniz. O küçük kız için yaşıyor. Alice'in şey olduğunu...*

HE: *Ne olduğunu?*

[Şahıs cevap vermedi.]

HE: *Ne olduğunu, Bayan Nelson?*

MN: *Dünyadaki tek insan olduğunu sanırdınız. Hepsi bu. Dünyadaki tek insan.*

15

"David," dedi Stevie yavaşça. Güçlükle atan kalbi ve duyduğu koku her an kusmasına sebep olacak gibiydi. Fakat kendini toparlamak zorundaydı. "Dönüyoruz."

"Neler oluyor?"

"Burası kapalı," dedi Stevie. "Dönelim hadi."

Sesindeki sükûneti ne kadar korumaya çalışsa da çok kötü bir şey olduğu gerçeğini ele vermekten kendini alamıyordu. David tünelde ne olduğunu görmek için onun önüne geçti.

"Bu da ne..."

Stevie, David'in söylediklerinden durumu çözdüğünü anladı.

"Yukarı," dedi nazikçe. "Gidiyoruz, gidiyoruz. Ona yardım edebilmemizin tek yolu bu."

"Stevie..." David'in sesinde bir boşluk vardı. Sersemlemiş gibiydi.

"Arkanı dön," dedi Stevie onu adım adım geriye çekerek. "Arkanı dönmen gerekiyor."

Şimdi Larry'nin ona söylediklerinin aynısını David'e aktarıyordu. *Arkanı dön. Sakın bakma çünkü bakarsan sonsuza dek seninle kalır.*

"Onu bırakamayız," dedi David.

"Yardım isteyeceğiz. Dön. Hadi."

Stevie onu tünelin ana girişine döndürmek zorunda kaldı. İçinde yükselen adrenalin, kontrolü ele geçirmişti. David'i elinden tutup çıkışa nasıl götüreceğini bir şekilde biliyordu.

Merdivene ulaştıklarında boynunda sallanan büyücü şapkasıyla Nate, aşağıya doğru sarkmış onları bekliyordu.

"Yukarı," dedi Stevie'ye. "Hadi, çabuk."

Nate geri çekildi, Stevie ve David hızla dışarı çıktı. David çıkar çıkmaz koridorda sendeleyerek yarı öğürür halde iki büklüm oldu.

"Neler oluyor?" dedi Nate. "Ne var aşağıda?"

Stevie biraz ne diyeceğini bilemediğinden, biraz da mide bulantısını bastırmak için başını iki yana salladı.

"*Neler oluyor*?" dedi Nate tekrar.

"Ellie," diye cevap verdi Stevie. "Ellie aşağıda."

"Ellie aşağıda mı? Saklanıyor mu? Yardım çağırmam lazım!"

Stevie başını iki yana sallayınca Nate durumu anladı ve düşmemek için duvara yaslandı.

Stevie cebinden telefonunu çıkardı. David duvar boyunca yalpalayarak telefona uzanıp yere itti.

"Yapma. Araması gereken benim," dedi David kendi telefonunu çıkarırken. "İkiniz de odalarınıza gidin. Ku-

laklıklarınızı takın. Bu süre zarfında odalarınızdaydınız, tamam mı? Gürültülü bir şeyler açın. Gidin hadi."

"Ne?" dedi Stevie.

"Senin aşağıya inmemiş olman gerekiyor, Stevie. Anlıyor musun? Nate, sen anlıyor musun? Stevie orada değildi. Ben aşağıya tek başıma indim. Sadece ben."

"Ne yani, yalan mı söyleyeceğiz şimdi biz?" dedi Nate. "Polislere?"

"Stevie'nin oraya indiğini öğrenirlerse neler olacağını biliyorsun. Ben hallederim ama o halledemez. Yapacağımız tek şey ihbarda bulunmak. Hepsi bu."

David'de hiç alışılmadık bir telaş vardı, yanaklarını ateş basmıştı ve sesi kulak tırmalıyordu. Nate'in suratı, üzerindeki büyücü pelerini kadar griydi.

"Sadece odalarınıza gidip kapılarınızı kapatın," dedi David yeniden, sesi yalvarır gibiydi. "Yapmanız gereken tek şey bu."

Nate alçak sesle küfrederek duvardan uzaklaştı.

"Gidecek misin?" diye sordu Stevie'ye.

Stevie nerede olduğundan emin değildi. Dakikalar önce daracık tünelde David'in kollarındaydı, yeryüzü tarafından sarmalanmıştı, evrende sanki bir tek o vardı. Ve sonra Ellie.

Nate, Stevie'yi kollarından tutarak sarstı.

"Sen gitmiyorsan ben de gitmiyorum," dedi. "Ne yapacaksın onu söyle. Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum."

David, Stevie'ye baktı. Saçlarında az önce Stevie'nin dokunduğu yer hâlâ darmadağınıktı. Boynunun en pürüzsüz noktasını öpmüştü...

Tünelin kokusu Stevie'nin hafızasını zehirlemişti.

David güvende olacaktı. Nate elbette nedenini bilmiyordu.

"Evet," dedi Stevie. "Odana git."

Kendisi için yaptığı bu şey Stevie'ye tamamen yanlış gelse de Nate için doğruydu. Bu Nate için çok fazlaydı. O zaten Hayes'e olanlarla yeterince mücadele ediyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Nate yanlarından geçerken ve kıvrılarak ilerleyen basamaklardan çıkarken pelerininin eteğine takıldı.

Stevie nefes almaya çalıştı. Otomatiğe bağlamış bir halde sendeleyerek odasına gitti.

❖

Yaklaşık beş dakika sonra ortak salondan yükselen sesler duydu. Kulaklık takmıştı ama müzik falan açmamıştı. Kendi kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. Başka biri daha geldi. Ortak salonda ve koridorda sesler çoğalıyordu.

Stevie yüksek sesle müzik açtı. Gözlerini kapatıp başını ahşap yatak başına yasladı. Kapısı çalındığında başta gerçekten duymadı. Sesi çok fazla açmıştı. Sonunda Pix kapıyı araladı.

"Stevie?" diye seslendi.

Stevie gözlerini araladı. Çabası muazzamdı çünkü tavandan gelen ışık aşırı derecede parlaktı.

"Stevie," dedi Pix yeniden. "Rica etsem... Birkaç dakika burada kalır mısın? İçeride ufak bir sorun var ama endişelenmene gerek yok. Güvenliğin koridorda bir şeye bakması gerekiyor o kadar."

"Tamam," dedi Stevie. Sesi uykuluydu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uyu sen."

Stevie gözlerini yeniden kapatıp göz kapaklarının arkasında filmin yeniden oynamasına izin verdi. David'in öpüşünü ve dokunuşunu bir kez daha hissetti. Tadını çıkarmaya yetecek kadar uzun sürmemişti. Anısı kaybolacaktı, yerini başka hisler alacak ve onu yok edecekti.

Aynı şey farklı şekillerde herkesin başına gelmişti.

Pix geri dönüp çantasına birkaç parça eşya koymasını söyledi. "Acele etme," dedi ancak yüzü yaşadığı şoku gizleyemiyordu. "Yurtta bir problem var ve bu gece başka bir yerde kalacağız."

Stevie yataktan çıkıp mekanik hareketlerle çantasını doldurdu. İlaçlarını, kıyafetlerini, bilgisayarını ve telefonunu çantasına tıktı. Tam çantasını kapatmak üzereydi ki aklına bir şey daha geldi. Teneke kutu. Çantaya sığmazdı. Fazla yer kaplayan bir tişörtü çıkarıp kutuyu onun yerine koydu. Tedbirli olmak sonradan üzülmekten iyiydi.

Güvenlik memurlarından biri Stevie'nin görüşünü kapatarak koridorun öbür ucunu görmesine engel oldu. Nate ortak salondaki masada oturuyordu ve hâlâ Wonder Woman kostümüyle duran Janelle odasından eşyalarını alıp çantasına yerleştiriyordu. Pix asık bir suratla masanın başında dikiliyordu.

"David nerede?" diye sordu Stevie, Pix'e.

"Büyük Köşk'te. David, Ellie'yi buldu, Stevie. Bir tünelde. O pek iyi durumda değildi. Ölmüş." Pix, Stevie'nin duyduklarını sindirmesini bekledi.

"Biz nereye gideceğiz?" diye sordu Nate.

"Geceyi büyük yurtta geçirmek için hazırlık yapıyoruz. Oraya yataklar getirecekler ve tavandan aşağıya paravanlar asacağız. Güzel ve keyifli olacak. Sohbet edebiliriz."

"İyi," dedi Nate tırnağıyla masanın yüzeyini çizerken.

"Janelle hazır olur olmaz gidebiliriz. Ben eşyalarımı alıp geliyorum."

Pix üst kata çıktığında, "Sürekli öğrencilerinin ölmesinden bıkmış olmalı," dedi Nate. "Ne kadar çok evrak işi çıkmış olabileceğini bir düşünün."

Stevie cevap vermeyince Nate hafifçe elini dürttü.

"İyi misin?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Nasıl oluyor bu? Daha yeni yaşamadık mı bunları? Ellie'nin sirkte çalışanlarla falan kaçtığını sanmıştım. Altımızda olduğunu değil."

"Tam olarak altımızda değildi," dedi Stevie. "Biraz daha uzaktaydı."

"İyi bari."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Stevie.

"Ne demek istediğini biliyorum. Buranın berbat bir yer olabileceğini biliyorum. İki kişi *öldü*."

"Bu okulun *hatası* değil."

"Evet ama olamaz mı? Belki burası..."

"Sen buranın lanetli falan olduğunu mu söylüyorsun?"

Nate başını iki yana salladı.

"Diyorum ki, iki kişi öldü ve bu sayı son gittiğim okulda ölenlerin sayısından çok daha fazla. Böyle şeyler olur, biliyorum. Korkunç şeyler de yaşanabilir. Ama burada

kuru buz dolu tüneller ve yeraltında boğularak ölen insanlar var. Ve bu *acayip* korkunç bir şey…"

Stevie omuzlarını içeri doğru çekerek David'in annesi ve kız kardeşi hakkında ona anlattıkları, kendisinin verdiği sözler, çözmek istediği vakanın ağırlığı ve yeraltındaki tünelde yaşadıkları hakkında derin düşüncelere daldı.

Polar pijama altı, kocaman pofuduk bir kazak ve gümüş rengi seyahat çantasıyla Janelle göründü. Nate ve Stevie'ye doğru yürüyüp kollarını ikisinin omuzlarına attı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı.

"Pix, sizin için uygunsa Vi'nin büyük yurda uğrayabileceğini söyledi. Onu gerçekten görmek istiyorum."

"Olur," dedi Stevie. "Tabii ki."

Nate dalgın dalgın başını salladı.

"Ellie'yi David buldu. Onu Büyük Köşk'e götürdüler."

Mavi kapı gıcırtıyla açıldı ve kırmızı-siyah polar montuyla Larry içeri girdi, belinde asılı duran telsizi ötüp duruyordu. Masadaki gruba şöyle bir baktı.

"Şimdi sizi büyük yurda alacağız. Olanları henüz okulun tamamına anlatmadık. Bazıları hâlâ partide. Sizden ricam, sakıncası yoksa bunu yaymamanız. Vi Harper-Tomo'nun yanınıza uğramak için izni olduğunu biliyorum. Ancak lütfen bu konuyla ilgili kimseye mesaj atmayın."

"Atmayız," dedi Janelle.

Larry dikkatini Stevie'ye yöneltti. Yüzünü okumaya çalışıyordu. Stevie, bir kitabı kapatır gibi yüksek sesle ve net bir biçimde kendini kapatmaya çabaladı.

Fakat ne yazık ki insanlar birer kitap değildi.

Gruptakiler yanlarında onlara eşlik eden iki memurla geceye doğru yola çıktı. Gece soğuk ve incecik bir çizgi gibi görünen hilal dışında cam gibi pürüzsüzdü. Vi, Juno Yurdu'nun müdürü eşliğinde yarı yolda onlarla buluştu.

"Neler oluyor?" dedi Vi. "Sen iyi misin?"

Janelle'e yakından baktıktan sonra başparmağıyla gözlerinin altındaki yaşları sildi.

"Orada konuşuruz," dedi Janelle. "İyiyim ben. Sadece gitmemiz gerekiyor."

Nate kulaklığını takıp başını öne eğdi. Kendini diğerlerinden soyutladı. Stevie bunu hangisinin becerdiğinden emin değildi ama o ve Larry diğerlerinden farklı tempoda ve tamamen başka bir yol tutana kadar kademe kademe farklı yönde ilerlemişlerdi: Ya Larry onunla konuşmak istemişti ya da Stevie kendini Larry'yle konuşmak zorunda hissediyordu. Durum her ne olursa olsun, bu Stevie'nin içinde tutamayacağı bir şeydi. Heykellerin yanından geçerlerken Stevie durdu. Larry diğerlerine devam etmelerini işaret edip heykellerden birine yaslanarak Stevie'yi inceledi.

"Konuşmaya ihtiyacın var mı?" dedi.

"Ben de aşağıdaydım," diye yanıt verdi Stevie.

"Biliyorum."

Larry, elindeki sahte bıyığı gösterdi. David'le öpüşürlerken düşmüş olmalıydı. Stevie bıyık taktığını bile unutmuştu.

"Şu an yapman gereken şey bana doğruyu anlatmak."

Stevie cebini karıştırıp çöp torbası parçasını çıkardı. Larry'ye uzattı.

"Bunu aşağıda buldum."

"Orada ne işin vardı, Stevie?" dedi Larry. "Konuşmuştuk. Tünel yok demiştim."

"Fenton, Dr. Fenton bir tünel olduğunu düşünüyordu. Ben de baktım ve buldum. Bir çeşit ödevdi yani. Ellie'nin orada olduğunu bilmiyordum. Orada olduğu hakkında *en ufak bir fikrim* yoktu. Sıradan bir tünel olduğunu düşündüm. İçeri girmek istemedim. Ama önce *o* girdi."

"David."

Stevie başıyla onayladı.

"Peşinden gitmek zorunda kaldım. O yapamayabilir diye düşündüm... Bilmiyorum işte."

"Bundan başka bir şey buldun mu?"

Larry çöp torbası parçasını havaya kaldırdı. Stevie başını iki yana salladı.

"Sadece bir koku vardı."

"Bir kere başına geldiğinde bir daha asla unutmuyorsun. Üstesinden gelmeye çalışıyorsun ama zor."

"O gece Büyük Köşk'ten ayrıldıktan sonra orada sıkışıp kalmış mı?" diye sordu Stevie.

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Larry. "Geçidin diğer ucuna kadar izini sürerek girdiği noktayı bulduk. Orada öyle bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Büyük Köşk'ün bodrum katında, taşların arasında kaynamış bir kapak. Ellie oradan girmiş fakat bir şey yolunu engellemiş."

Stevie'nin aklına hemen Edgar Allan Poe'nun, kurbanını tuzağa düşürerek bir mahzene çeken ve sonra da duvara zincirleyip tuğlayla örerek kapatan katilin hikâyesini anlatan "Amontillado Fıçısı" geldi. Tek kelimeyle dehşet vericiydi. Stevie serin ve temiz havayı açgözlülükle içine çekti.

Koku hâlâ duruyordu, zerreleri burnunun içine, tenine ve zihnine yapışmıştı.

"Ne yapacağım ben?" dedi Stevie. "Polise orada olduğumu söylemek zorunda mısın?"

Larry elini bacağının üstüne koyup parmağıyla ritim tuttu. Sonra derin bir nefes alıp usulca geri bıraktı.

"Peki ya Nate?" diye sordu.

"Nate inmedi," dedi Stevie.

"O sizin kadar aptal değilmiş."

"Bize girmememizi söyledi. Bir şey olursa diye de yukarıda bekledi."

"Kesinlikle sizin kadar aptal değilmiş," dedi Larry. "Pekâlâ. Bu bir kaza kurbanını bulup ihbar etme olayı. Teknik olarak onu bulan David'di. Sen görmediğin birini ihbar edemezsin." Bu doğru değildi ama Stevie düzeltmedi. "Bir değişiklik olursa konuşursun. Hemen. Bir daha her ne sebeple olursa olsun hiçbir tünele girmeyeceksin. Kurallara harfiyen uyacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Stevie alçak sesle.

"Bana teşekkür etme. Bunun teşekkürle alakası yok. Senin de aptalca bir şey yapmış olman anlamına gelse de aptalca bir şey yapan birinin peşinden gitmeyi denemişsin. David Eastman'ı oraya balıklama atlayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ne olursa olsun ona bir şey olmayacak. Sanırım nedenini biliyorsun."

Onca olanın içinde Stevie'nin buz kesmesine neden olan tek şey bu oldu.

"Babasıyla tanıştın," dedi Larry. Soru sormuyordu.

Stevie başını sallayıp onayladı.

"Ve babası buraya dönmende rol oynadı?"

"Sana söyledi mi?" dedi Stevie.

"Kimsenin söylemesine gerek kalmadı," dedi Larry. "Çözmesi zor olmadı. Ani fikir değişikliği, ailenin onun için çalışıyor olması, gecenin o saatinde uçması mümkün olmayan ve olsa bile senin muhtemelen binemeyecek olduğun bir uçakla dönmen..."

Stevie yüksek sesle nefesini bıraktı.

"Sana ne verdi?" diye sordu Larry.

"Buraya kadar getirdi."

"Başka?"

"Hiç," dedi Stevie.

"Peki senden ne istedi?"

"Sadece burada olmamı. David için. Ben yalnızca geri dönmek istedim."

Bunu kendine mi yoksa Larry'ye mi söylediğinden emin değildi. Larry ufak bir ses çıkardı.

"Sorun sende değil," dedi. "Edward King bir orospu çocuğu ve oğlu da sağlam ayakkabı değil..."

Stevie, Larry'nin konuşmaya başlayıp da susmayı bir türlü beceremeyen bir sanık gibi daha çok şey söyleyebilecekken bir anda vanayı kapattığı hissine kapıldı.

"Yani Edward King, David'e göz kulak olman karşılığında okula geri dönmen için sana bir şans verdi."

"David bilmiyor," dedi Stevie.

"Peki, bunu ona söylemem. Bu mesele..."

Larry başını iki yana sallayıp yine sustu.

"Onu görebilir miyim peki?" dedi Stevie. "Sonuçta arkadaşının cesedini buldu."

Larry derin bir iç çekti.

"Kütüphanede," dedi. "Büyük Köşk çok kalabalık olduğu için onu oraya götürdüler. Bu gece yaşananlardan dolayı seni yanına götüreceğim fakat David Eastman'ı korumak senin üstüne vazife değil. O çocuğa acıyorum, sahiden. Ama bu senin işin değil. Anlıyor musun?"

"Biliyorum."

"Hayır," dedi Larry. "Bildiğini sanmıyorum. Karanlığa gidenin arkasından gitme. Bunun gibi olaylara o kadar çok şahit oldum ki."

Stevie bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildi ama genel fikir gayet açıktı.

16

O gece Stevie ve Larry kütüphaneye doğru yol alırken, yere dökülen yapraklardan etrafa yoğun bir koku yayılıyordu. Nasıl oluyordu da Ellingham, böyle zamanlarda toprağın ve havanın en yoğun koktuğu, ışığın ve gölgelerin bol olduğu en verimli halini yaşıyordu?

Büyük Köşk'te parti sona ermek üzereydi. Öğrenciler, içlerinden birini daha kaybettiklerinden habersizken, Büyük Köşk pencerelerine yansıyan turuncu ışıklar neden olduğundan daha da heybetli görünüyordu?

Ellingham'ın sorunu neydi? *Nate haklı olabilir*, diye düşündü Stevie sert ve kararlı adımlarla ilerlerken. Ne de olsa adı Baltalı Dağ[9]'dı. Belki de bu bir işaretti. *Oraya gitme. Toprağın bir kısmını havaya uçurup da imparatorluğumu kurayım deme sakın.*

Hele gelişin ölüm ve cinayet aramak için hiç olmasın, Stevie, çünkü bulursun.

Stevie, altındaki Ellingham polarına rağmen sentetik kumaştan üretilmiş paltosunun içinde yeterince sıcak de-

[9]Metinde İngilizce aslı 'Mount Hatchet' olarak geçmektedir. (ç.n.)

ğildi. Kot pantolonu çok inceydi. Atkısı da olmadığından soğuktan ensesi ürperiyordu.

Çöp torbalarına bürünmüş Ellie yeraltındaydı.

Stevie, cesedin kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Cesedin. Ellie'nin. Cesedin.

Kostümleri hâlâ üzerlerinde olan birkaç kişi Büyük Köşk'ten çıktı.

Ellie ölmüştü.

Cadılar Bayramı'nda bir tünelde sıkışıp kalmış halde bulunmuştu.

İşte bu, dağdan aşağıya akan derelerden biri kadar saf, damıtılmış Ellingham'dı.

Tünel, Ellie'ye çok karanlık gelmiş olmalıydı. Aşırı karanlık. Nerede olduğunu bilememiştir. O duvarlar boyunca ileri geri gidip gelmiş, bir çıkış yolu aramıştır. Kim bilir ne kadar sürmüştür? Saatlerce mi? Günlerce mi? Ağlamıştır. Soluğu hızlanmıştır. Stevie kendi yaşayacağı paniği, dünyanın sonunun geldiği hissinin yaratacağı hiçliğin derinliğini düşündü. Ellie paniklemiş olmalıydı. Defalarca ileri geri gidip gelmiş, çığlıklar atmış, duvarlara vurmuş, kazımış, tırmalamış olmalıydı. Susuzluk, açlık ve sersemlik onu ele geçirmiş olmalıydı...

Yok. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmak zorundaydı. Şimdi yapması gereken bir iş vardı: Ellie'yi bulmuş olan David'i bulmak.

Ellingham Kütüphanesi'nden uğultular yükseliyordu. Çok sayıda güvenlik görevlisi polisle konuşuyordu. Oval yola park etmiş polis arabası yoktu, insanları ürkütmemek için servis yolunu kullanıp arka tarafa park etmiş olmalılardı. İçerideki hareketliliğe rağmen kütüphanede boş bir

katedral havası vardı. Kapıdan giren rüzgârı hapsederek gidecek hiçbir yeri olmayan yumuşak bir girdabın içinde döndüren garip bir mimari yapıya sahipti.

Yukarı çıktıkça sarmal basamakların ve balkon korumalarının gösterişli ferforjelerinden giren rüzgâr ıslık çalıyor, sık dizilmemiş kitapların sayfaları canlıymışçasına titriyordu. Aşağıdan gelen konuşma sesleri döne döne tavana kadar yükselip kitaplara çarpıyordu. Stevie dosdoğru yukarı bakınca mavi tavana boyanmış takımyıldızlarını ilk kez fark etti. Yıldızlar içeride, çok yakındaydılar.

Larry sessizce güvenlik görevlilerinden biriyle konuştu.

"Üst kattaki okuma salonlarından birindeymiş," dedi Stevie'ye. "Rehber öğretmenle görüşüyormuş. Gidip bir bakayım."

Stevie, Larry'nin ikinci kata yönelip rafların arasında gözden kayboluşunu izledi. Birkaç dakika sonra ortaya çıkıp Stevie'ye yukarı gelmesini işaret etti. Merdivenin demir tırabzanı soğuktu ve Stevie'nin çıkarken attığı her adım içerde yankılanıyordu. Görünüşe göre kütüphane bu huzurlu halinin kesintiye uğramasından hoşlanmamıştı.

"Gidip onunla konuşabilirsin," dedi Larry alçak sesle. "Rehberlik uzmanı bunun ikinize de iyi geleceğini söyledi. Ama dediklerimi unutma."

Stevie'yi coğrafya ve jeoloji raflarının arasındaki geniş koridorun sonuna, üzerinde yaldızlı harflerin olduğu koyu renk ahşap kütüphane kapılarından birine ulaşan yeşil ciltli kitapların olduğu sıraya yönlendirdi. Rehber öğretmeni kapıda bekliyordu. Stevie onu Hayes'in öldüğü ve Ellingham'ın herkes için terapistler görevlendirdiği dönemden tanıyordu.

Okuma odası, ikinci katın geri kalanından yarıya kadar buzlu camla kaplı duvarlarla ayrılmış küçük bir alandı. Orijinal mobilyalar, Ellingham'daki diğer altı yüz rahat okuma köşesinden herhangi biri yeterli gelmezse diye iki kişilik gri bir kanepe, dört pofuduk minder ve en az onun kadar pofuduk bir halıyla değiştirilmişti.

David tüm bu seçenekleri elemişti ve bir kez daha üzerindeki iki bin dolarlık paltoyla yerde duvara yaslanmış oturuyordu. Dizlerini hafifçe bükmüş, ayakkabılarına bakıyordu. Rehber öğretmeni iki kişilik kanepenin koluna oturmuş, David'in yanında duruyordu. Ayağa kalkıp Larry ve Stevie'yle konuşmak için kapıya geldi.

"İçeri gelmek ister misin?" dedi Stevie'ye şu terapistlerin sahip olduğu profesyonel serinkanlılıkla.

Stevie çekinerek odaya girdiğinde David başını kaldırıp baktı. Solgundu, yüzü düşmüştü.

"Selam," dedi Stevie.

"Selam."

David'in sesi hafif çatlak çıkıyordu fakat onun dışında az önce olanlar hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Rehber öğretmeni odadan çıkıp sessizce kapıyı kapattı. Stevie kendisiyle ne yapacağını tam olarak bilmediğini fark etti. Kolları upuzun ve faydasız bir biçimde iki yanına düşmüştü. Oturmak isteyip istemediğinden emin değildi ama ayakta durmak giderek tuhaf kaçıyordu. Öğretmenin yaptığı gibi ikili kanepenin koluna tünemeyi düşündü ama o da hem tuhaftı hem de hasta başındaymış hissi verecekti.

Garip geçen birkaç dakikadan sonra Stevie sırtını yasladığı duvardan aşağıya kayarak David'in yanına oturdu. David'in bedeninden sıcacık bir hava yayılıyordu. İçerisi

de nemliydi. O gece aralarında olanlar göz önünde tutulduğunda rahatsız olmaları için hiçbir sebep yoktu. Hâl böyleyken Stevie teninin gerildiğini hissetti.

"Bu gece büyük yurtta kalabilmemiz için bize yer ayarlıyorlar," dedi.

"Kamp gibi," dedi David. "Yas kampı."

Dizini tutan elini defalarca açıp kapadıktan sonra birdenbire uzanıp Stevie'nin elini tuttu.

"Tamam," dedi eğlenmekten uzak, öksürüğe benzer bir gülüşle. "Aşağıya inmememi söyledin. Seni dinlemeliydim. Bir daha bir yere girme dediğinde..."

Stevie yalnızca elinde hissettiği şeye, David'in avucunun onun tenindeki sıcaklığına ve ona ilettiği mesaja odaklanabildi. Bu bir ihtiyaçtı. Onun gücüne duyulan ihtiyaç. Duyduğu heyecan kolundan yukarıya dalga dalga yayılarak bedeninin geri kalanını sardı.

"Biliyordu," dedi David. "Hakkımdakileri. Senden önce tek bilen oydu."

"Babanı mı?" diye sordu Stevie.

"Biraz sarhoştuk. Anlattım ona. Bunun için beni yargılayacağını düşünmedim. Sanat atölyesinin çatı katında oturduğumuzu hatırlıyorum. Bir kolaj yapıyordu ve tadı öksürük şurubunu andıran bir şişe iğrenç Alman içkisi içiyordu. Ona anlattığımda kahkahayla güldü. Önemli olmadığını söyledi. Başkalarına anlatabilirdi ama bunu asla yapmadığını biliyorum."

David'in sesi kalınlaşıyordu. Stevie gözlerini yere, orijinal karoların çiziklerine ve onlarca yıldır koridorlarda koşturan öğrencilerden kalan çökün tülere dikti. Karanlık basıyormuş ve hava dönüyormuş gibi hissettiren bir fırtına patlamak üzereydi sanki. Stevie üzerlerine sincapların

akın ediyor olmasını diledi. Tam David'e o kadar sincabı nereden bulduğunu sormak üzereydi ki David hıçkırıklara boğuldu.

Stevie'nin ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Terlemeye başladı. Yaşamın hızından başının döndüğünü hissetti. Edward King'e verdiği sözün altında eziliyordu. David'le arkadaşlık et. Ona göz kulak ol. Okulda kalmasını sağla. İstediğin ve çok ihtiyaç duyduğun şeyi elde etmek için ona karşı hissettiğin her duyguyu hafife al. Stevie artık David'le yaptıklarını istediği için mi yoksa o adice ve uğursuz anlaşmanın bir parçası olduğu için mi yaptığını çözemiyordu. Edward King onu bir yalancıya, kendisi gibi birine dönüştürmüştü ve bu gece yaşanan her şeyde onun lekeli elleri vardı. Stevie şimdi David'in ellerini tutarsa, Edward King'in suç ortağı olacaktı.

Fakat David'i bu halde bırakamazdı, elini tutup sıktı. Elini tutuşuyla içindeki her şeyi, ona söyleyemediklerini anlatmaya çalışıyordu. David de onun elini sıkarak karşılık verdi ve omzunda hıçkırarak ağladı. Bu sırada Stevie duvara yaslanıp hiç kıpırdamadan bekledi. Bu duygu seli paniğe kapılmasına neden oluyordu. David birkaç saniye sonra geriye doğru yaslanıp gözlerini silerek derin bir nefes aldı.

"Lanet olsun," dedi. "Burada oturmaktan bıktım. Hadi yas kampına gidelim."

Olanlar David'i hiç utandırmamış gibiydi. Yani utanması gerekmiyordu elbette ama Stevie olsa utanırdı. David kendini ifade ediş biçiminde özgürdü. Ayağa kalkıp Stevie'nin kalkmasına yardım etmek için elini tuttu ve bir daha da bırakmadı. Artık düpedüz birlikteydiler.

Odadan çıktıklarında, koridorun ucundaki merdivenin başında rehber öğretmeni ve olay yerine çağrılan *Bana*

Charles De fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Charles, Charlie Chaplin bıyığını ve şapkasını çıkarıp normal siyah paltosunu giymiş olsa da tuhaf pantolon ve ayakkabıları hâlâ altında görünüyordu. Cadılar Bayramı acayip bir geceydi.

"Siz ikiniz nasılsınız bakalım?" dedi Charles onları görünce. Stevie, ikisinin kenetlenmiş ellerine baktığını fark etti.

"Nasıl olmamızı bekliyorsanız öyle," dedi David.

Charles ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Artık büyük yurda gidebilir miyiz?" dedi David. "Başka bir konuda bana ihtiyaçları var mı?"

"Sanırım şimdilik bitti," dedi Charles. "Daha sonra birkaç soru daha sormaları gerekebilir ama şimdilik arkadaşlarınla vakit geçirip dinlenebilirsin. Size eşlik etmesi için birini çağırayım."

"O kısmı es geçsek?" dedi David. "Kendimiz gidemez miyiz? Nerede olacağımızı biliyorsunuz nasılsa."

"Bence olur," dedi Charles. "İkiniz birlikte gidebilirsiniz."

David yola koyuldu, Stevie de beraberinde yorgun argın ona eşlik etti.

"Merak etme, Stevie," dedi Charles alçak sesle arkalarından. "Her şey yoluna girecek. Ailenle konuşacağız."

David hemen dikkat kesilerek arkasına döndü, sonra ikisi birlikte demir merdivenlerden inip soğuk geceye karıştılar.

Tepelerindeki yıldızlar ışıl ışıldı. Bulutsuz gecelerde Ellingham'ın üzerindeki yıldız tarlaları Stevie'nin daha önce hiç görmediği, hiç bilmediği kadar çoktu. Çimlerin ve

Büyük Köşk'ün üzerini hafifçe aydınlatan alçak ve tereyağı renginde bir yarım ay vardı.

Üzerinde güvenlik kamerası olan sokak lambalarından birine yaklaşıyorlardı. David durup dikkatlice kameraya baktı.

"Okul çok anlayışlı görünüyor," dedi David bir süre sonra.

"Ne konuda?"

"Ailen," diye cevap verdi David. "Korkudan deliye dönmesinler diye ellerinden geleni yapıyorlar. Öğrencileri ölmeye devam ederken herkesi sakinleştirebilmek zor olmalı."

"Öyle olsa gerek," dedi Stevie.

"Geri dönmene izin vermeleri konusunda onları ikna etmek için ailene gerçekten iyi dil dökmüş olmalısın," dedi David. "Ne dedin onlara?"

Stevie'nin kulaklarında gök gürlüyordu.

"Ben... Ben onları motive eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Bu bir cevap değildi ve David'de Nate'de olduğu gibi işe yaramamıştı.

"Döndüğünde çatıdaydım," dedi David. "Yurda geldiğini gördüm. Henüz uyumamıştım. Yani o an kafam biraz dumanlıydı ama cuma gecesi çok geç bir saatte geldiğini biliyorum."

Bu bir soru değildi ve Stevie dehşete kapıldı.

"Araba yolculuğunuz çok uzun sürmüş olmalı," dedi David.

"Uçakla geldim," dedi Stevie.

"Ah, ne hoş. İlk seferinde arabayla gelmemiş miydin?"

Stevie ağzını açıp cevap vermek zorundaydı çünkü geçen her saniye onu ele veriyordu. Peki ama nasıl yapacaktı? Şu an gerçeği söylemesi bir hediye değil bir itiraf olacaktı.

Kameranın mavi gözü soğukkanlılıkla onları izliyordu.

"Uçak güzeldir," dedi David. "Seni cips yemeye zorlamadı mı?"

Saniyeler geçti. Yoksa dakika mıydı? Zaman arazinin üzerine yayılıp akmaya başladı. Yıldızlar Stevie'nin cevabını duymak için toplandı.

"Dinle..."

Başlamak için nasıl da berbat bir kelimeydi, *dinle*. Fazla savunmacıydı.

"Dinliyorum," dedi David.

Stevie zamanı geriye sarıp tünele, öpüşmelerine, gülüşmelerine ve karanlığa geri dönmek istiyordu. O zaman söyleyebilirdi. David onu anlardı. Ama geri dönmek imkânsızdı. Koşulları yeniden yaratmak mümkün değildi.

David yoldaki banklardan birine oturup bacaklarını önüne uzattı. Kollarını da göğsünde bağlayıp bekledi.

"Bunu daha önce nasıl anlamadım?" dedi David. "O kadar belliydi ki." Yapmacık bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı.

"Evime geldi," dedi Stevie. "Cuma günü okuldan eve döndüğümde oradaydı. Ailemle konuşuyordu. Bu güvenlik tedbirlerinden bahsediyordu onlara. Sonunda okula dönmem gerektiği konusunda onları ikna etti."

"Ne kadar da nazikmiş," dedi David. "Ve sonra da 'Hadi benim uçağımla gidelim!' dedi öyle mi?"

"Onunla konuşmak istemedim. Onun yanında olmak da istemedim."

"Ama yolculuğu kabul ettin," dedi.

"*Tabii ki* kabul ettim," diye atıldı Stevie. "Geri dönmem gerekiyordu. Sadece nazik olmak adına bir şeyler yapmadığını biliyordum. Ona benden ne istediğini sordum ve o da... Hiçbir şey istemediğini sadece benim burada *olmam* gerektiğini çünkü..."

Stevie ayağını basacak sağlam bir yer bulamıyordu. Hamlesini yapmıştı ve şimdi eli boştu, yalnızca dümdüz, kaygan bir yüzey vardı. David iyi sorgu yargıçları ne yaparsa onu yaptı: Birisi itirafta bulunurken konuşmasına müsaade etti. İtici güç Stevie'nin karşısındaydı. Stevie konuşmak zorundaydı.

"Sadece seninle konuşmamı istedi. Senin çıldırmaya başladığını söyledi. Hepsi bu ve ben... Bir şey söyleme-yecek misin?"

"Ne gibi?" dedi David. Sesi soğuktu. Az önce ağladığı için hâlâ biraz da kalındı ama diğer tüm duygular yok olmuştu.

"Senin benden ne istediğini bilmiyorum," dedi Stevie çatlamaya başlayan sesiyle.

"Senden ne *istediğimi* mi? Şu işe bak, babamla takılıyorsun. Hem de sen. Seni bile ele geçirdi."

Gözlerinden birkaç damla yaş daha süzüldü ama gülüyordu da, sesi boğuk ve perişandı, dünyaya dair son kuşkusu da onaylanmıştı.

Ve Stevie suçuyla yüzleşen her insanın yapacağı şeyi yaptı. Kaçtı. Saçma bir tepkiydi ama o an mantıklı görünen tek şey oydu. Yoldan aşağıya doğru inmeye başladı, ayakları taşlara çarpıyordu. Sonra David'in görebildiği

yöne kaçmak saçma gelince yeşilliğin daha yoğun olduğu tarafa yöneldi. Kaçmak en insanca tepkilerden biriydi. Savaş ya da kaç. Terapistinin dediği gibi, tepki devresini başlattığınızda tamamlamak zorundaydınız. Uçmanız gerektiğini hissediyorsanız bedeniniz size dur diyene ya da bir dış güç tarafından durdurulana kadar uçarsınız.

Düzenli bir koşucu olmayan Stevie, diğer taraftaki ağaçlığa geldiğinde durup kurumuş boğazıyla nefes almaya çalıştı. David'in peşinden gelip gelmediğini duyabilecek kadar yavaşladı. Tabii ki gelmiyordu. David artık onun peşinde olmayacaktı.

Minerva'yla büyük yurdun arasında sonsuza dek toplanmış olan dedikoducu heykel kafalarının olduğu meydana kadar koşmaya devam etti. Sütunlardan birine tutunup soluklandı. Kendini toparlamak zorundaydı. Düşünmeliydi. Arkadaşları büyük yurtta onu bekliyordu. Olması gereken yer orasıydı ama onların yüzüne bakamazdı ve David'le karşılaşma riskini de göze alamazdı.

Bu kadar geniş olduğu için ondan nefret ederek karanlık gökyüzünün altında heykel kafalarının etrafında dönüp durdu.

Belki de annesiyle babasını çağırıp eve dönmeliydi.

Olmaz. Bunu düşünmesine neden olan şey korkuydu. Sakin olmalıydı. İhtiyacı olan şey...

Stevie çantasını çıkarıp ön cebini açarak parmakları küçük, başparmağının yarısı büyüklüğünde metal bir kutuya değene kadar içini karıştırdı. Kutuyu çevirip açtı ve içindekileri avucuna döktü.

Küçük beyaz bir hap. "Her ihtimale karşı" yanında taşıdığı Ativan. Gerçekten içmeyi asla düşünmediği ilaç. Büyük bir hap değildi, o yüzden dilinin üstüne koyup başını

arkaya atarak birkaç kez yutkunması yeterli oldu. Etkisini göstermesi biraz sürerdi ama en azından midesine ilerlediğini biliyordu ve orada parçalanıp kanına karışacaktı.

Uyumaya ihtiyaç duydu. Başını bir yere, herhangi bir yere koyup sadece uyumak. Kendi yurdunda ya da büyük yurtta uyuyamıyorsa başka bir...

Sanat atölyesine yönelip geniş ve hızlı adımlarla ilerledi. Atölyeye ulaştıktan sonra kendini içeri atıp kapıyı arkasından kapattı.

Çabucak yoga stüdyosuna, tavanı yüksek, bir duvarı aynalı, bambu zemini olan çıplak odaya yürüdü. O kapıyı da arkasından sıkıca kapatıp neden yaptığına anlam veremese de yoga bantlarından birini alarak kapı koluna doladı ve ucunu da bale barlarından birine bağladı. Sıkı bir güvenlik değildi belki ama yine de işe yarardı. Sonra da ışığı yakıp odanın tamamen boş olduğundan emin olduktan sonra tekrar kapattı.

Tuhaf bir şey yapmaya başladığınızda ve onu benimsediğinizde devam etmeniz çok daha kolaylaşır. Stevie yoga malzemelerinin saklandığı köşede kendine ufak bir sığınak yapmaya başladı. Yoga matlarından kalın bir yatak yapıp hem dolgu malzemesi olarak hem de sıcak tutsun diye üstünü bir sürü şilteyle kapladı. Başka bir şilteyi de yastık olarak kullanmaya karar verdi. Sonra geriye kalan tüm malzemeleri bu yuvanın yanına yığıp etrafına alçak bir koruma duvarı yaptı; böylece odaya bakan biri bir yığın şilte ve mattan başka bir şey görmeyecekti. Kendisi için yaptığı yatağa çıkıp üzerine birkaç şilte çekti. İçerisi sessiz ve karanlıktı ve Stevie çok yalnızdı. Rüzgâr binanın etrafında ıslık çalıyor, ağaçlar sanat atölyesinin çatısına sürtüyordu. Yoga şilteleri biraz kötü kokmalarına ve kaşındırmalarına rağmen yeteri kadar sıcak ve yumuşaktılar. Telefonunu çıkarıp Janelle ve Nate'e mesaj yazdı.

Ben iyiyim. Uyuyorum.

Nate hemen cevap yazdı: ***Nerede?***

Birkaç dakika sonra onu Janelle'in mesajı takip etti: ***İyi misin sen? Neredesin?***

İkisine birden aynı cevabı yazdı: ***İyiyim uyuyacağım, kahvaltıda görüşürüz***

Belki burada sonsuza dek kalırdı.

Ellie...

Ellie kayıptı, şimdi bulunmuştu. Rüzgârla savrulmuştu ama şimdi rüzgâr onu geri getirmişti.

Ve David...

Stevie aralarındaki her neyse onu yok etmişti. Öldürmüştü. Hem kendi hislerinin hem onunkilerin katiliydi fakat şimdi hepsi açığa çıkmıştı. Gözlerini kapattı. Çok yorgundu.

Larry nerede olduğunu bilirdi, utanç verici kaçışını görmüş olmalıydı. Ellie gibi kaybolmazdı. Sanki Larry onun uykuya dalışını izliyor gibiydi ve Stevie'yi avutan tek şey bu oldu.

17

Stevie ertesi sabah uyandı, bu iyi bir başlangıçtı. İşler kötü gittiğinde, yapabildiğiniz her şey için kendinize bir puan vermeliydiniz.

Yattığı yerde doğruldu. (Bir puan daha.) Kaskatıydı ve her yeri ağrıyordu, ağzı kupkuruydu, saçı kesin bir tarafına yapışmış olmalıydı. Yüzünün sağ tarafında yoga şiltesinin waffle desenini ve içine işlemiş olan hafif lavanta ve paçuli kokusunu hissetti. Kendini hippilerden yapılmış bir kaya tarafından ezilmiş gibi hissediyordu.

Uzanıp eşyalarının arasında telefonunu bulmaya çalıştı. Üzerinde uyuduğu yoga matlarının arasına sıkışmıştı. Telefonuna bakınca saatin sabah 9:50 olduğunu gördü.

"Kahretsin," dedi.

Ativan içtiğinde hem ağır hem de uzun bir uyku çekiyordu. Belki şu anda insanlar yoga stüdyosuna girmeye çalışıyordu ve onun haberi yoktu. Çakralarını açmak için kapıda bekleyen öfkeli yogiler olup olmadığını görmek için şilte ve matlardan ördüğü alçak duvarın üzerinden baktı. Görünürde kimse yoktu. Stevie yuvasından çıktı. Normalde ders sona erdiğinde matınızı rulo yapıp şilteni-

zi katladıktan sonra "Namaste" gibi bir şeyler söylüyordunuz ama derste değildi, o yüzden Stevie kullandığı her şeyi doğru yerlerindeymiş gibi görünecek şekilde tıkıştırıp kapıyı kapatmak için kullandığı bandı çıkardı. Gökyüzünde gri bulutlar vardı ve yağmur pencerelere çarpıyordu.

"Tamamdır," diye mırıldandı.

Kısa saçlarını eliyle düzeltip elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı. Uykuya dair gözlerindeki ve ağzındaki tüm izleri yok etti. Paltosuyla uyuduğundan uçları havaya kalkıp kıvrılmıştı. Pek hoş bir görüntü ya da hoş bir his değildi ama dedektiflerin yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Geceyi bir arabada ya da terk edilmiş bir binada nöbette geçirmiş olabilirdi. Dedektifler hep kaba saba ve uykusuz tipler olurdu. Stüdyonun kapısını açarken, Stevie'nin aklından türlü türlü düşünceler geçiyordu. *Elbette hiçbir dedektif kendi tercihiyle bir yoga stüdyosunda uyumaz,* diye içinden geçirdi ama yavaş yavaş dedektifliğe ayak uydurmaya çalışıyordu işte.

Yüzüne çarpan yağmur ve rüzgârla güne başladı. Yağmur çok şiddetli olmasa da aralıksız yağıyordu ve hava soğuktu. Gökyüzü renksizdi, ağaçlar bile canlılığını yitirmişti. İşte hayatından eksilen sıradan bir gün daha. Yağmur sayesinde saçları ve paltosu düzleşti. Sanat atölyesinden koşar adım uzaklaştı. Büyük Köşk'e ve yeşil alana yaklaştıkça tek tük polis arabalarını ve cezaevi arabalarını gördü.

"Hey," diye seslendi birisi.

Stevie arkasına döndüğünde kendisine yaklaşan Maris'i gördü. Kocaman kabarık bir mont, siyah tayt ve kırmızı botlar giymişti. Tepesi siyah, kenarları mavi gökyüzü ve bulut desenli büyük bir şemsiye taşıyordu. Kırmızı ruju kilometrelerce öteden görünen en canlı şeydi.

Stevie durup yağmur hızını artırırken onu bekledi. Maris ona yetiştiğinde yardımcı olmak için onu şemsiyesinin altına aldı ama Stevie biraz kenarda kaldı, ki bu açıkta kalmasından daha kötüydü.

"Nasılsın?" dedi Maris.

Stevie omuz silkti.

"Kahretsin, bu çok korkunç," dedi Maris kabarık montunun derinliklerinden bir elektronik sigara çıkararak. "İnanamıyorum... Yani sanırım inanabiliyorum."

Bu cümle yaşananları oldukça iyi özetliyordu. İnanabilmeyi başarana kadar inanamıyordunuz. Ama olan olmuştu işte.

Stevie, aslında Maris'le yürümek istemiyordu. Hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Fakat dürüst olmak gerekirse Hayes'in ölümünden tam olarak etkilenen tek kişi hakikaten Maris'ti. İlişkileri başlayalı çok olmamıştı (pek vardı da denemezdi aslında) ama Hayes'e önem veriyordu. Maris, Ellie'ye karşı da arkadaşça davranıyordu; ikisi de sanat insanıydı. Maris biraz ilgiyi hak ediyordu.

"Döndüğünden beri pek konuşamadık," dedi Maris. "Ve şimdi... Bilmiyorum. Belki burayı tamamen kapatırlar. Ama bunun bir kez daha olmasına müsaade etmezler, öyle değil mi? Neler olduğunu biliyor musun? Ellie'nin oraya nasıl indiğini?"

Stevie başını iki yana salladı.

"Sanırım o ve Hayes tünel işleriyle fazla uğraştılar," diye devam etti Maris.

"Birlikte çok fazla sırları var gibiydi. Gerçekten Ellie'nin yaptığını düşünüyor musun... Yani düşündün mü? Hayes'i onun öldürdüğünü? Dürüstçe söyle. Senin yanıldığını düşünüyordum. Ama şimdi..."

İşte olması gereken buydu. Stevie'nin fikri başta uydurma gibi gelmiş olmalıydı ancak Ellie kaçıp ölümüne yol açacak kadar uzun süre bir tünelde kalınca işler değişmişti. Stevie dönüp, karanlıkta bile göze çarpan bir karaltı gibi görünen Büyük Köşk'e doğru bakınca fikri değişmeye başlamıştı. David'in Ellie'ye olan inancından da kaynaklanıyor olabilirdi bu. Ya da suçluluk duygusuydu.

Manzarada çarpık olan bir şey vardı. Stevie ne olduğunu çözemiyordu ama bir şeyler yanlış görünüyordu.

Maris hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Ben sadece senaryoyu biliyorum," dedi Stevie. "*The End of It All*'u Ellie'nin yazdığını. Hayes'in bilgisayarını aldığını."

Maris sigarasından bir fırt çekip üfledi.

"Hayes'i öldürüp kendisi de aşağıda öldüyse, *iyi olmuş*," dedi.

Biraz sert kaçmıştı, hatta fazla sert. Ama içinde dürüstlük vardı.

Stevie'nin telefonu çalmaya başladı. Çantasından çıkardı, bilinmeyen numaraydı ve bu ilk kötü işaretti.

"Sonra görüşürüz," dedi Maris'e. Aramayı cevaplamak için sütunlu girişe doğru birkaç adım koştu.

"Böyle bir zamanda aradığım için özür dilerim," dedi tanıdık bir ses. "Dün gece bazı sıkıntılar olduğunu biliyorum."

Senatör King, etrafında gevezelik eden bir sürü insanın olduğu bir koridordan konuşuyor gibiydi.

"Element Walker bulundu," diye devam etti. "Doğru anladıysam David tarafından, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Stevie. Edward King'in sesini duyunca titrememiş olmasına kendisi de şaşırmıştı.

"Peki," dedi King. "Zannederim bu onun nereye gittiği sorusunu cevaplıyor. Çok üzücü, elbette. Korkunç. Zavallı kız."

Edward King, Ellie'nin bulunmasına sadece az önce başka birinin yere dondurmasının yarısını düşürdüğünü gören biri kadar üzülmüştü. Stevie bekledi. Anlaşılan David babasını aramıştı. Karşılaşacağı şey her neyse Stevie onunla başa çıkabilirdi, çıkacaktı da. Tüm öfkesini, şaşkınlığını, her şeyi kusacaktı. Vakti gelmişti. Kendini iyi hissedecekti. Buradaki her şey son bulacaktı ama...

"Sence ne hissetti?" dedi Edward King. "Cesedi bulunca. Nasıl görünüyordu? Bana nasıl olduğunu söylemeyecek, bu yüzden başka birine sormak zorundayım."

Stevie'nin beklediği soru bu değildi.

"Üzgün," dedi Stevie.

"Güzel, en azından normal. Bu iyi bir şey. Daha iyiye gidiyor gibi. Her ne yapıyorsan bence onun üzerinde çok iyi bir etkin var. Bugün mutlaka aileni arayacağım ve onları her şeyin yoluna gireceğine ikna edeceğim. Gerçekten bunu düşünürsen endişelenecek daha az şeyin olur. Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı.

Edward King, Stevie'nin her şeyi yumurtladığından haberdar değil gibiydi. En azından henüz değildi. Stevie biraz gergin hissederek geri dönmeyi düşündü ama sonra dönecek bir yer olmadığını hatırladı. Kendi yurdu hâlâ bir suç mahalliydi, belki de olay mahalli demek daha doğruydu. Yasak bölge. Janelle ve Nate'e onlarla buluşacağına söz vermişti ve onlara hemen şimdi ihtiyacı vardı.

Yemekhaneye doğru devam etti. Kapıdan girdiği an dün gece olanlardan herkesin haberdar olduğunu anladı. Cadılar Bayramı partisinden sonraki akşam için biraz tuhaf sayılsa da bir başlangıç yapabilmek adına herkes oradaydı. Fısır fısır ve heyecanlı bir sohbet dönüyordu. Maris şöminenin başında bir grup insanla hemen kapı girişindeki sandalyelerdeydi. Fakat oturmuyordu, sandalyelerden birinin üstünde dikiliyordu. Daha doğrusu tavuk gibi tünemişti. Tam Ellie'nin yapacağı türde garip bir hareketti.

Ellie gitmişti. Yeni Ellie eskisinin yerini devralıyordu.

Janelle ayağa kalkıp masaların birinden Stevie'ye el salladı. Stevie ona doğru yöneldi. Nate ve Vi de oradaydı. Stevie yanlarına sokuldu.

"Dün gece nereye gittin?" dedi Janelle.

"Kamp yaptım," diye yanıtladı Stevie.

"Nerede?"

"Yoga stüdyosunda. Çok sakindi. Çatıya vuran yağmur çok hoştu."

"Bizimle kalmalıydın. İyi misin? Orada mı uyudun?"

Birisi masaya tepsisini bıraktı. Sahibi David'di, yanlarına oturdu. Stevie'ye bakmıyordu. Bir parça domuz pastırması alıp ısırmaya çalıştı.

Stevie'nin alnındaki damarlar alarm verircesine zonklamaya başladı.

"İyiyim," dedi.

"*Sen* iyi misin?" diye sordu Janelle, David'e. "Sen de yoktun."

"Çok iyi," dedi David. "Çok iyiyim."

Yine pastırmasını ısırmaya çalıştı. Doğrudan Stevie'ye baktı ama sanki Stevie'nin görüntüsü David'in gözlerinden geri yansıyormuş da onu görmüyormuş gibiydi. Stevie küçülüp kaybolduğunu hissetti. Bu durumun garipliği aşikârdı. Nate kazağının içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Vi, Janelle'e endişeli bir bakış attı. Ama Janelle konuyla doğrudan yüzleşmeye devam etti.

"Büyük yurt çok güzel," dedi. "Birkaç yatak getirip şu duvar halılarını paravan gibi kullanarak bize küçük odalar yaptılar."

"Ne hoş," dedi David. "Hep Rönesans mimarisiyle yapılmış bir yerde kalmak istemişimdir."

"Gidip yiyecek bir şeyler alacağım," dedi Stevie sandalyesini itip masadan kalkarken.

Yemek yemeyeli epey olmuştu ama Stevie iştahı olmadığını fark etti. Minik kepçeli ılık akçaağaç şurubu fıçısının yoğun bal rengi görüntüsüne bakarak tezgâh boyunca yürüdü. Arkasından gelen Gretchen, Stevie'de bulaşıcı bir şey varmış gibi tepsisine değmemeye özen göstererek kendi tepsisini nazikçe kaydırdı.

"Kötü bir yıl geçiriyorsunuz," dedi Gretchen alçak sesle. "Ellie'yi severdim."

"Ben de," dedi Stevie. Yüksek sesle söyleyince gerçekten öyle olduğunu fark etti. Ellie kaçık ve renkli bir tipti. *En* başından beri ona dostça davranmıştı. Yırtık pırtık kıyafetleriyle ortak salondaki hamakta sallanırken komik görünürdü.

"Sence gerçekten o mu yaptı?" dedi Gretchen.

"Bilmem," dedi Stevie tepsisini kaydırırken.

"Özür dilerim," dedi Gretchen.

Stevie sorun olduğu halde yokmuş gibi başını iki yana salladı ve sırada hızlıca ilerledi. Kimse ona neden yemek yemediğini sormasın diye kahvaltı göstergesi olarak bir parça kavun alıp masaya doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Tepedeki saçaklara yerleştirilmiş oyulmuş kabakların onu yargılayan suratlarına bakan Stevie kendi kendine yanlış hiçbir şey yapmadığını söyledi. David'le oturup acısını paylaşmış, sonra da ona gerçeği söylemişti. Hepsi bu.

David'in ona içini açmasının ardından farkında olmadan kaba bir şekilde mi yapmıştı bunu acaba?

Dur, dedi Stevie kendine. *Sadece... Dur. Sorun yok. Sadece otur. Sorun yok.*

Masayla arasındaki boşluk gerçekte olduğundan daha büyük ve korkunç gözüktü, bir büyüyor bir küçülüyordu. Yanlarından geçtiği insanlar dönüp ona bakıyordu, bazılarının yüzlerinde ve saçlarında hâlâ önceki gece giydikleri kostümlerin izleri duruyordu. Biraz sim, boyalı gözler, renkli saçlar.

Yemekhane kapıları açılıp aralarında Bana Charles De, Jenny Quinn ve Larry'nin de olduğu öğretim üyelerinden oluşan küçük bir grup içeri girdiğinde Stevie masaya giden yolu yarılamıştı. Okul hemşiresi, rehber öğretmenler, Pix ve birkaç öğretmen daha vardı. Onlara yer açtılar. Stevie'ye sadece Janelle'in yanına oturup kavununu ağzına tıkıştırmasına yetecek kadar yer kaldı.

Bugün koyu gri bir pantolon ve siyah bir tişört giymiş olan Charles sandalyelerden birinin üstüne çıktı. Jenny Quinn de yanındaki sandalyeye çıkıp sessizce yemekhaneyi inceledi. O da gri ve siyahlar içindeydi, siyah krep pantolon, siyah kısa topuklu ayakkabılar ve dizlerine kadar inen gri, kalın, yünlü bir hırka giymişti. Stevie'nin izlediği İskandinav Cinayetleri programlarından çıkmış gibi görü-

nen vahşi ve esrarengiz bir havası vardı. Saçlarını kusursuz bir topuzla *donut* gibi başının üstünde toplamıştı. Yüzü sertti ve bakışları etrafı tarar gibi ileri geri hareket ediyordu. Bir şey arıyordu ama ne olduğu hakkında Stevie'nin hiçbir fikri yoktu.

"Gençler, gençler!" dedi Charles kollarını havaya kaldırarak. "Kısa bir sessizlik rica edebilir miyim?"

Yemekhane bir iki dakika içinde sessizleşti. Stevie dinlemek için o tarafa döndü. Arkasından David'in ona baktığını hissedebiliyordu.

"Şimdiye kadar çoğunuzun öğrenmiş olduğunu düşündüğüm gibi, korkunç bir kayıp yaşadık. Dün gece Element Walker bulundu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ancak hayatta değildi."

İçerideki ölüm sessizliğine bakılırsa herkesin durumdan haberi vardı ama bunu birinin dillendirmesi olaya bambaşka bir gerçeklik kazandırmıştı.

"Size bildiklerimizi ve bundan sonra neler olacağını anlatmak istiyorum," diye devam etti Charles. "Görünüşe göre Ellie kaza sonucu bir tünelde mahsur kalmış. Bu tünelin varlığından haberdar değildik ve tünel derhal incelenip kapatılacak. Olaydan etkilenen tek binamız var, o da Minerva Yurdu. Bu nedenle Minerva sakinleriyle konaklama konusunda görüşeceğiz..."

Charles olduğu yerde kıpırdanarak ellerini ceplerine soktu. Jenny artık dikkatini Minerva masasına yöneltmişti.

"...Son birkaç haftada üzücü bazı şeyler yaşadık. Şunu bilmeniz gerekiyor ki bizim için en önemli şey sizlerin güvenliği, sağlığı ve psikolojinizin iyi olması. Hepimiz sizin için burada olacağız. Sizin için..."

"Rehber öğretmenler," diye mırıldandı Nate fısıltıyla. "Rehber öğretmeniniz olacak ve rehber öğretmeniniz olacak ve rehber..."

Janelle uzanıp Nate'in elini tutarak onu durdurdu.

"...T kaynaklarımızı kullanacağız. Bazılarınız ailelerini ziyaret etmek isteyebilir. İhtiyaç duyarsanız bu ziyaretleri ayarlamaya çalışacağız. Ayrıca bizimle, *herhangi* birimizle, ne zaman isterseniz konuşabilirsiniz."

Charles prosedürlerden ve duygulardan bahsetmeye devam etti. Stevie kare şeklinde bir kavunu daha ağzına tıkıp usulca çiğnedi. Zihni burada olmaması gerektiğine karar vermiş olmalıydı ki anatomi dersine doğru küçük bir gezintiye çıktı.

Charles sandalyeden indi. Görev tamamlanmıştı, yemekhanede yeniden uğultular yükselirken herkes az önce duydukları hakkında konuşuyordu.

"Nasıl yani, şimdi okul kapanacak mı?" diye sordu sonunda Nate.

"Umarız öyle olmaz." Cevap masalarına yaklaşan Jenny Quinn'den gelmişti. Stevie, Dr. Quinn'i defalarca görmüş ya da başkalarıyla konuşurken duymuş olsa da hiç onunla yüz yüze yapılan bir konuşmanın parçası olmamıştı. Dr. Quinn, Ellingham'ın en zorlu öğretim görevlilerindendi. Stevie'nin el ve ayak parmaklarının sayısından çok daha fazla komite ve kuruluşta görev almıştı. Düşünce kuruluşları tarafından aranan bir isimdi. Harvard onu hâlâ özlüyor ve aramasını bekliyordu. Dr. Quinn okulda Charles'dan sonra gelen kişiydi ve Charles'ın erkek olduğunu hatırlayana kadar bu pek mümkünmüş gibi görünmüyordu. Ellingham'da bile ataerkillik çirkin yüzünü gösteriyordu. Ayrıca Dr. Quinn, Stevie'nin modaya uygun giyindiğini gördüğü tek kişiydi. Giydikleri sadece havalı şeyler

değildi, *podyumlarda* görebileceğiniz tarzda kıyafetler giyiyordu.

"Nathaniel," dedi. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

Nate gözle görülür şekilde yutkundu.

"İyiyim?"

Jenny'nin gözleri hâlâ iz sürer gibi bir yüzden diğerine atlıyordu. Göz ucuyla Nate'e baktı, Janelle ve Vi'yi atlayıp Stevie'yle göz göze gelince bir saniye kadar oyalandıktan sonra David'de durdu. Nate'e dönmeden önce David'e sert ve uzun bir bakış attı.

"Eğer olanlar kitabınla ilgilenmene engel oluyorsa bana gel," dedi.

Masadakileri bir kez daha süzdü. Jenny Quinn buraya her ne için geldiyse bunun Nate'in hissettikleri ya da dragon dünyasında işlerin nasıl gittiğini öğrenmek olmadığı kesindi. Paylaşmamaya karar verdiği başka bir gündemi vardı ve bu gündem şu anda tabağının üzerine eğilmiş yemeğiyle oynayan David'le ilgiliydi.

"Bir sorum var," dedi Janelle. "İşe ihtiyacım var. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Sizce ne *yapabiliriz*?"

Jenny'nin çehresine onayladığını gösterir bir ifade yayıldı.

"Öğrencilerin vereceği güçlü ve olumlu bir mesajın faydası olacaktır," dedi Jenny. "İşin içine basın girerse, ki girecektir, öğrenciler verilecek olan mesajın bir parçası olmalı. Ellingham bir kuruluş, yıllardır buradayız ve daha uzun yıllar burada olmayı umuyoruz. Aslına bakarsanız büyüme ihtimalimiz bile var, hatta belki iki katına çıkacağız. Dolayısıyla öğrencileri organize etmek isteyebilirsiniz belki. Sesinizi duyurun. Medya ekibiyle çalışıp bir mesaj geliştirmek için birlikte hareket edebiliriz."

"O iş bende," dedi Janelle. "Ben yaparım."

"Kesinlikle," dedi Vi. "Çeşitli kampanyalarda mesaj geliştirme üzerine çalıştım."

"Güzel," dedi Jenny. Sonra da gitti. Janelle ve Vi konuyu tartışmak için hemen kafa kafaya verdiler. David tepsisini alıp kapıya doğru yürüdü, çıkarken de tepsiyi kirlilerin bırakıldığı alana koydu.

"E," dedi Nate, Stevie'ye dönüp alçak sesle konuşarak, "bana neler döndüğünü anlatacak mısın artık?"

18

"Nasıl yani?" dedi Nate yukarı aşağı yürüyerek. "David Eastman, Edward King'in oğlu, öyle mi?"

"Sakın kimseye söyleme," dedi Stevie.

Stevie, yağmurlu bir kuşluk vaktinin kasvetli havasında yoga matı yığınlarının üstünde oturuyordu. Nate şu bir türlü yerinde oturamayan ve sohbet uzadığında göz teması kurmaya devam edemeyen insanlardan biriydi, bu yüzden odada bir uçtan öbür uca volta atıyor, arada bale barlarına tutunup kendini yukarı kaldırıyor, parmağını aynanın duvarla buluştuğu yerlerde dolaştırıyordu. Yerinde durmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Edward King sayesinde buradasın. Ve işin David'i burada tutmak, öyle mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Stevie.

"Bu normal mi peki?"

"Neyin normal olduğunu nasıl bilebilirim?" dedi Stevie kapüşonlusunun kolundan sallanan ipi çekerken.

"Ama David'e senin burada olma nedeninin babası olduğunu söyledin," dedi Nate.

Stevie, Nate'e ağlayarak kaçtığı gibi kahrolası detaylar haricinde konuyu genel hatlarıyla anlatmıştı.

"Ama Edward King bu sabah beni aradığında bundan haberi yok gibiydi," dedi Stevie.

"Bu sabah seni mi aradı?"

Stevie henüz o kadarını anlatmamıştı. Uzun hikâyeydi.

"Tanrı aşkına!" dedi Nate kafasını hafifçe aynalı duvara vurarak. "Burası bir okul mu, yoksa bir tür deneyin içinde falan mıyız?"

Stevie başını iki yana salladı.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Nate.

"Bilmiyorum."

"Eğer David babasına söylerse her an okuldan gidebilirsin. Nasıl oluyor bu?"

"Sanırım Edward King bizimkilerle konuşuyor," dedi Stevie. "Bizimkiler de onu dinliyor. Nüfuzu ve uçakları var. Neredeyse her şeyi yapabilecek güce sahip."

"Tanrım. *Tanrım.* Stevie."

"Bilmek isteyen sendin," dedi Stevie.

"Janelle biliyor mu?"

"Hayır. Kimseye söyleyemedim."

"Söyleyecek misin peki?"

"Muhtemelen. David'den zaten nefret ediyor." Stevie şakaklarını ovdu. "Bak, bir şey yapmam gerekiyor. Elimde bir şey daha var."

Çantasının fermuarını açıp teneke kutuyu çıkardı ve yere koydu.

"O ne?" dedi Nate. "İçinden yılanlar mı çıkacak?"

"Bu Şeytanın Ta Kendisi mektubunu yazan kişinin Ellinghamları kaçıran kişi olmadığını gösteren bir delil," dedi Stevie. "Ellie'nin odasında buldum."

Nate başını geriye atarak kahkaha attı. Stevie onun böyle güldüğünü daha önce duymamıştı. Derin bir kahkahaydı, aynalara ve oradan da yere çarpıp sekmişti.

"İşte şimdi benimle kafa buluyorsun," dedi Nate. "David'in babası olan bir senatörle gizli bir anlaşman var, iki kişi öldü ve elinde Ellingham Vakası'na ait bir delil var."

"İşte bu yüzden anatomi notlarım iyi değil," diye açıkladı Stevie.

"Sen gerçek olamazsın."

"Burada başıma ne gelirse gelsin bu vaka çözülmek zorunda. Eğer beni uzaklaştırırlarsa senin yardımına ihtiyacım olacak. "

Nate suratını buruşturarak odada volta atmaya devam etti.

"Tamam," dedi sonunda. "Tamam. Evet. Tabii ya. Elbette. Yüzyılın cinayetini çözelim. Neden yapmayalım ki?"

Stevie'nin telefonu çalınca cebinden çıkarıp baktı.

"Ah Tanrım," dedi. "Sanırım o."

"Kim?"

"Edward King," dedi Stevie. Telefon çalmaya devam ediyordu. Stevie telefonu duvara fırlatmayı düşündü ama sonra sonsuza dek merak etmektense cevaplamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Arayan Edward King değildi. Larry'ydi.

"Burada seni görmek isteyen biri var."

"Biri mi var? *Burada mı?*"

Nate tek kaşını kaldırdı.

Ellingham Akademi'nin birinci kuralı, içeriye öğrenciler ve öğretim görevlileri dışında kimsenin kabul edilmemesiydi. Aileler bile yalnızca belirlenen zamanlarda geliyordu. Okula giden yol, yoğun trafiğe dayanabilecek gibi değildi ve okul yaratıcı bir öğrenme ruhunu teşvik etmeye çalışıyordu, bu da içeride yabancı hiç kimsenin olmaması anlamına geliyordu. Ziyaretçi nadiren olurdu ve onlar da son dönemde genellikle polislerdi.

Öyleyse ailesiydi. Onlar gelmiş olmalıydı. Her şey bitmişti. Yoga matlarının içinde kaybolmak istedi.

"Dr. Fenton," dedi Larry. "Büyük Köşk'te seni bekliyor."

❖

Stevie Büyük Köşk'e vardığında Dr. Fenton güvenlik masasına yaslanmış Bana Charles De ile sohbete dalmıştı. Ve yalnız da gelmemişti. Hunter kapıdaki sandalyelerden birine oturmuş, yer yarılsa da içine girsem der gibi bakıyordu. Eski bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymişti. Başkasının randevusuna zorla sürüklenmiş birini anımsatıyordu.

"...Gerçek bir bilim çalışması," diyordu Dr. Fenton. "Orijinalinin kat kat ötesinde."

"Mutlaka okumalıyım," dedi Charles. Kaptan Coşku ilk kez kendisinden daha zorlayıcı biri tarafından alt edilmiş görünüyordu. Huzursuzca kıpırdanarak saatine baktı.

"Stevie," dedi onun yaklaştığını görünce. "Dr. Fenton şey için..."

"Sadece şu kaynaklardan bazılarını kontrol etmek istemiştim," diye araya girdi Fenton not defterini göstererek. "Görünüşe göre kötü bir günde gelmişim."

"Evet..." dedi Charles. "Sanırım en iyisi ofise gelmeniz ve programa birlikte bakmamız. Birkaç dakikamızı alır."

"Yeğenim biraz etrafı dolaşabilir mi? Burayı hep görmek istemiştir."

Hunter içten içe yerine dibine girmeye devam ediyordu.

"Bence... Olur," dedi Charles ama sesine bakılırsa pek de öyleymiş gibi değildi. "Stevie, belki sen Hunter'ı şöyle kısa bir..."

Kelimenin üzerinde durmamıştı ama mesajı açıktı.

"...Kampüs turuna çıkarabilir misin? Dr. Fenton siz benimle gelebilirseniz..."

Dışarı çıktıklarında Hunter yüksek sesle içini çekti. Yağmur biraz dinmişti, hava hâlâ kapalı ve yerler hâlâ ıslak olsa da yürüyüş yapabilmeleri için yeterliydi.

"Özür dilerim," dedi Hunter hemen. "Beni zorla getirdi. Burada olmamamız gerektiğini biliyorum. O da biliyor. Gerçekten üzgünüm. Beni dolaştırmak zorunda değilsin. Arabada bekleyebilirim."

"Hayır," dedi Stevie. "Sorun değil. Bugün..."

"Kötü," dedi Hunter. "Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Kara haber tez duyulurmuş," dedi Hunter. "Doğru mu peki? O kızı buldular mı?"

Stevie başını sallayıp onayladı ama *kızı* kendisinin bulmuş olduğu bilgisini ilave etmedi. Kasvetli yeni günde,

bildiği şeyin ağırlığı omuzlarına çöktü. Bir ceset bulmuştu ve bunu kabullenmişti. Müthiş değildi. Mutlu değildi. Fakat kendine hâkimdi. Bir tür başa çıkma mekanizması devreye girmişti.

"Buraya kadar nasıl çıktınız?" diye sordu Stevie.

"Kapıdaki adama Dr. Scott'la randevusu olduğunu söyledi. Geleceğimizi o haber vermiş olmalı."

"Nereyi görmek istersin?" diye sordu Stevie.

Hunter, Neptün çeşmesinin yanından geçerken manzaraya, önünde uzanan yemyeşil alana baktı.

"Gerçekten muhteşem," dedi. "Bu şekilde gelmiş olmak üzücü ama yine de burayı görmek harika. Nereden başlamalı bilmiyorum."

"Sanırım bu civardan başlayabiliriz," dedi Stevie.

Çimlere doğru yürümeye başladı.

"Affedersin," dedi Hunter. "Yolu kullansak olur mu?"

Koltuk değneğini gösterdi.

"Ah, Tanrım. Özür dilerim. Tabii ki."

"Üzülmene gerek yok. Toprağa saplandığı için söyledim, özellikle ıslakken çok kötü oluyor."

Stevie olabilecek iki yönden birinde karar kıldı, sol tarafta sınıfların olduğu binalara gitmek en iyisiydi. Daha tenha görünüyorlardı. David onları görürse zaten tuhaf olan durum daha da kötüye gidebilirdi. Kütüphane başlamak için gayet iyi bir yerdi ve bu yüzden Stevie, Hunter'ı oraya götürdü.

Hunter gördüğü her şeyi beğeniyordu, gördükleri karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyordu. Stevie onun yüzündeki imrenmeyi görebiliyordu.

"Burası muhteşem ötesi," dedi binaların arasında yürürlerken. "Resimlerden daha iyi."

"Abartıyorsun."

"Daha iyi olduğunu biliyorsun."

Stevie omuz silkti.

"Öyleyse birisi hepsini alacak," dedi Hunter.

"Ne?"

"Alice'i bulabilirse hepsini alacak."

"O internette dolaşan bir söylenti," dedi Stevie.

"Teyzeme göre öyle değil."

"Saçmalık," dedi Stevie başını iki yana sallayarak. "Buna inanıyor olamaz."

"İnanıyor."

Hunter birkaç adım ilerleyip yakındaki heykellerin arasında duran banka oturdu.

"Diyor ki..." Hunter derin bir iç çekti. "Robert Mackenzie ona Ellingham'ın vasiyetine Alice'i ölü ya da diri her kim bulursa ona büyük bir servet verileceğinin eklendiğini söylemiş."

"Bu saçmalık," dedi Stevie başını yine karşı çıkar gibi sağa sola sallayarak. "Eski bir söylentiden ibaret, tıpkı her şeyin bir aldatmaca olduğu ya da Alice'in tavan arasında yaşadığı ve yüz yaşında olduğu dedikoduları gibi. Bu arada tavan arasını gördüm. Alice orada değil."

"Teyzem buna inanıyor."

"Hayır, inanmıyor," dedi Stevie. "Bu konuda ciddi olan hiç kimse bunun gerçek olduğunu düşünmez. Gerçek olsaydı herkesin haberi olurdu. Bütün mesele bu olurdu.

Herkese söylenirdi ki gidip Alice'i arasınlar. İnsanlara gidip aramalarını söylemeden ortaya bir ödül koyamazsın."

"Teyzeme göre," dedi Hunter, "Mackenzie itaatsizlik etmiş. Kaçırılma olayının olduğu gece her şeye razı olmakla asla doğru yapmadıklarını hissetmiş. Ellingham'ın isteklerine karşı gelip hemen polisi ararsa işlerin farklı olabileceğini düşünmüş. Ellingham bu vasiyetnameyi yazdığında Mackenzie'ye dünyanın dört bir yanına duyurmasını söylemiş. Mackenzie, Alice'in öldüğüne inanıyormuş ama eğer hayattaysa bile bunu kimseye duyurmamanın daha güvenli olacağını düşünmüş. Bu ödül olayı dünyaya yayılırsa her tür dolandırıcının tepelerine bineceğinden eminmiş. Ve daha sonra Ellingham vefat ettiğinde, Mackenzie onun mirasını koruması gerektiğini hissetmiş. Paranın çarçur olmasını değil, iyi bir amaç uğruna kullanılmasını istemiş. Bu yüzden de vasiyetnameyi kilitlemiş."

"Yani bir yerlerde üzerinde "Alice'i bul, ödülü kazan!" yazan gizemli bir kâğıt parçası olduğunu kimse bilmiyor."

"Buna inandığımı söylemiyorum. Teyzemin inandığı şeyin bu olduğunu ve bunu ona Mackenzie'nin söylediğine *yemin ettiğini* söylüyorum."

Stevie durup bir süre bunu düşündü.

"Birilerinin mutlaka haberi olurdu," dedi Stevie.

"Teyzem Ellingham'ı ve vakfı işleten yönetim kurulundaki insanların bildiğini söylüyor. Vakfı devralamıyorlar. Hâl böyle olunca hazine avcıları tarafından sürekli taciz edilmemek için sessiz kalmaya karar vermişler. Düşünebiliyor musun? Tonlarca para."

Stevie düşünebiliyordu. Çünkü durum böyle olunca kendini Alice olarak tanıtan bir sürü insan gelmişti ama uygunluk testini hiçbiri geçememişti. Alice hakkında kim-

senin bilmediği, gizli tutulan şeyler vardı. Yakın dönemde aynı şeyi deneyen bir kişi de DNA testlerini geçememişti.

"Yani teyzenin bunu para için yaptığını mı söylüyorsun?" dedi Stevie.

"Bence başta kitap yazmak istedi, evet. Ama şimdi sadece kayıp bir altın şehri arayan metal detektörlü bir züppeden farksız olduğunu düşünüyorum."

Bunu para için yapma fikri Stevie'nin kötü hissetmesine neden oldu.

"Sana bunu söylememin bir sebebi var," dedi Hunter. "Seni kullanma şekli hoşuma gitmiyor. Bugün buraya geliş şeklimiz hoşuma gitmiyor. Sana numaramı bu yüzden vermek istedim. Ortalıkta iğrenç şeyler dönüyor. Daha önce de okuldan birileriyle irtibat kurdu. Bu *yıl* görüştüğü ilk kişi de değilsin ayrıca."

"Kimmiş ilk kişi?"

"Bilmiyorum. Telefonda okuldan olduğunu düşündüğüm biriyle konuştuğunu duydum. Gizli gizli konuşuyordu. Arada senin adının geçtiğini duydum."

"Ne diyordu peki?" dedi Stevie.

"Pek bir şey anlayamadım. Senin adını ve Ellingham hakkında bir şey konuşulduğunu anlayabildim sadece, o kadar."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yılın başlarındaydı çünkü havanın sıcak olduğunu ve tüm camların açık olduğunu hatırlıyorum. Ama okul kesinlikle açıktı. Eylül ortası falandı sanırım."

"Teyzen Hayes ya da Ellie'yle konuşmuş olabilir mi?"

"Bilmem. Olabilir."

Eğer Fenton, Hayes veya Ellie'yle iletişim kurduysa...

Hayes olması daha muhtemeldi. Video çekme fikri ona aitti. Tünele girmeyi o istemişti. Hayes ve yarım yamalak fikirleri işte. Fenton kendisi için keşif yapacak insanlar istiyordu. Önce Hayes'e gitmiş, o ölünce de Stevie'ye mi gelmişti? *Hayes*'in yedeği miydi yani?

Bunu bir süreliğine aklından çıkarması gerekiyordu çünkü düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Belki de Fenton tünele girip çekim yaparsa büyük bir servet elde edeceği konusunda Hayes'i bir şekilde ikna etmişti.

Arkalarından bir ses duyuldu ve hemen ardından kulağında kulaklığıyla Germaine Batt göründü. Dışarıdan bakıldığında kendi halinde yürüyen biri gibi gözükse de Stevie'ye pek mantıklı gelmedi. Germaine'in konuştukları her kelimeyi duyduğuna dair kötü bir hisse kapıldı, eğer öyleyse Stevie ona olan iyilik borcunu az önce ödemişti.

19

"Disney World'de en sevdiğin oyun ne?" diye sordu Mudge bir ineğin gözbebeğinin etrafındaki lastiğe benzeyen kas ve yağ birikintisini çıkarırken.

"Oraya hiç gitmedim," dedi Stevie.

Stevie laboratuvar önlüğüyle ve nitril eldiven taktığı elinde tuttuğu kahvesiyle birkaç adım ötede duruyordu. Mudge diseksiyon tepsisinde uğraşıyordu. Stevie'nin burnu formaldehit kokusuyla dolmuştu.

Ellie'nin üzerinden beş gün geçmişti. Stevie böyle diyordu. Bu Ellie sonrası dönemdi. Polisin Minerva Yurdu'ndaki işi bitmişti. Ellie'nin eşyaları artık orada değildi ve herkesin ilgisini çeken tek şey merdiven altındaki tünel girişiydi. Panelin üzerine firketeyle açılması mümkün olmayan ciddi görünümlü bir kilitle bağlantı ayakları takılmıştı. Ayrıca üç tane de çapraz olay yeri şeridi çekilmişti.

İşler böylelikle normale döndü. Elbette olay hakkında bir sürü haber yapıldı. Ama sonuç olarak Hayes olayı kendiliğinden sona erdi. Kötü bir şey yaptığı için olaydan sorumlu tutulan kişi, bir başka yanlış karar daha almasıyla kendi ölümüne sebep olmuştu. Basın bir günlüğüne

okula geldi ama birkaç saat sonra başka bir haber ortaya çıkınca, hikâyeye son verdiler. Aileler aranıp sakinleştirildi. Ve Edward King sihrini yeniden kullanarak Stevie'nin ailesine Ellie'nin layığını bulduğu ve artık endişeye gerek olmadığı konusunda güvence verdi.

Ve David... O da buradaydı. Ne çığlıklar atarak meditasyon yaptı ne de çatıda uyudu. Derslerine girmeye devam etti ama Stevie'yle asla konuşmadı, bir kerecik bile. Sanki o yokmuş gibi davranıyordu.

Bazen ona yalnızca *gülümsüyordu.* İçinde var olan şeyi, asla söylemeyeceği büyük bir şakayı biliyormuş gibi gülümsüyordu.

Stevie kendini çoğu zaman odasına kapatıp sadece yemek yemek ve ders için dışarı çıkıyordu, hatta bazen yemeği bile umursamıyordu. Ders çalıştığını iddia ediyordu ve Janelle ona yemekhaneden kaplarda yemek getiriyordu.

"Muhtemelen benimkinin Perili Köşk olduğunu düşünüyorsundur," diye devam etti Mudge. "Ama değil. Perili Köşkü seviyorum ama en sevdiğim Kasaba Ayısı Jamboree."

"Dış dokuyu çıkardıktan sonra," dedi Pix sınıfın ön tarafından, "devam edip korneaya kesik atabilirsiniz."

"Onun olayı..." Mudge diseksiyon makasını bırakıp neştere uzandı, "değişmemesi. Asla. Açıldığı günden beri orada ve bazıları sıkıcı olduğunu düşünüyor ama..."

Gözü bir ucundan öbür ucuna ustalıkla kesti ve diseksiyon tepsisine sıvı sızdı.

"...Aslında tamamen *heavy metal* tarzında şarkılar söylüyorlar. Ayılardan biri şu eyerin üstündeki kanla alakalı şarkıyı söylüyor. Gitmelisin. Harika bir şey. *Rollercoaster*lara gelince..."

"Gördüğünüz şey göz sıvısı," dedi Pix. "Korneaya şekil vermeye yardımcı olur. Şimdi *skleray*ı incelemek isteyebilirsiniz..."

"Nerede kalmıştım?" dedi Mudge, "Space Mountain'ı[10] çok duydum ama Disney'in en iyisi değil. Yüzyıl ortası uzay çağı saçmalığı. En iyisi Dumbo[11]'dur."

"Sklera nedir, Stevie?" dedi yanlarına gelmiş olan Pix.

"Göz akı?" diye yanıtladı Stevie.

"Koruyucu dış kaplama. Biraz yaklaş hadi. Diseksiyon başta zordur ama alışırsın. Dedektif olduğunda görmek zorunda kalacağın şeyleri düşün."

Stevie'yi harekete geçirebilecek sözcükler belki de yalnızca bunlardı. Stevie tepsiye bir adım daha yaklaştı. Seçtiği meslekte diseksiyonlara alışması gerekebileceği doğruydu. Bu kocaman bir gözdü ve Mudge onu elma dilimler gibi ikiye bölerken onun elinden Stevie'ye bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Mudge.

"Ne konuda?"

"Ellie'nin ölümü. Kendine iyi bakmalısın." Mudge neşteri bırakıp sonda bulabilmek için diseksiyon kitine göz attı. "Konuşmak istediğin her zaman burada olduğumu bil."

Stevie, mavi plastik önlüğü ve lastik eldivenleriyle uzun boylu, siyah giyinmiş laboratuvar partnerine baktı. Mor yılan gözü lensleri yüzünden gözündeki ifadeyi okumak zordu.

"Teşekkürler," dedi Stevie.

---

[10]Space Mountain: Florida'da Bay Lake'deki Walt Disney World Resort'ta Tomorrowland'deki Magic Dark tema parkında kapalı, karanlık uzay temalı çelik çift paletli bir kapalı rollercoaster. (ç.n.)

[11]Tüm dünyadaki altı Disney parkı içinde yer alan Fantasyland'de atlıkarınca tarzındaki uçan fil eğlencesi. (ç.n.)

"Sadece bir öneri. İnsanların senin tartışmaya açık olduğunu bilmelerini sağlaman önemli."

"Kornea ve mercek arasından irisi alabilirsiniz," dedi Pix sınıfı dolaşırken.

Mudge gözün yarısını, *İster misin?* der gibi Stevie'ye uzattı. Stevie başını iki yana sallayınca Mudge elindekini bırakıp çalışmaya devam etti. Formaldehitin burnunu yakan kokusu Stevie'ye tüneldeki kokuyu hatırlattı.

Çıkar şunu aklından.

"Oraya nasıl indi?" dedi Stevie yüksek sesle.

"Ellie mi?" dedi Mudge. "Hep öyle biriydi. Gizli saklı yerler bulmayı severdi."

"O bodruma ben de indim," dedi Stevie. Niyeti Mudge'a bundan bahsetmek değildi fakat artık ağzından çıktığına göre devam edebilirdi. "O kapağı nasıl bulabildiğini anlamıyorum. Oraya daha önce de inmiş olmalı."

"Disney World'ün altında kilometrelerce uzunlukta tüneller olduğunu biliyorsundur," dedi Mudge. "Onlara kanal deniyor. Walt Disney, bir kovboyun Tomorrowland'den Frontierland'e kadar yürüdüğünü görünce üzülmüş, Kaliforniya'daki Disneyland'de olmuş bu. Bu nedenle Florida'da o tünelleri yaptırmış. Buradakine benziyor yani. Burası da bir tür eğitsel Disney World gibi."

Stevie buna karşılık ne diyeceğini bilemedi.

"Disney World bir bataklığın üstünde," diye devam etti Mudge. "Bu yüzden oradaki her şeyin yüksekte inşa edilmesi gerekiyor. Yani tüneller toprak seviyesinde. Disney World aslında yükseltilmiş, eğimli bir zeminde. İnsanlar fark etmiyor bile çünkü kademeli yükseliyor."

Mudge zafer kazanmışçasına yaklaşık yirmi beş kuruş büyüklüğünde berrak, pelte gibi bir şey çıkardı. Biraz denizanasına benziyordu.

"Mercek," dedi Mudge.

Tepsiye koydu.

"Mercek," dedi Stevie.

Cebinde çalan telefonunu gizlice çıkardı. Bir e-posta gelmişti. Gönderene bakıp da Ann Abbott ismini görünce bir an afalladı. Ama sonra hatırladı. Uncu kadın. Jell-O ve salata yazarı. Okuyabilmek için bir an eğilince deney istasyonunun kıyısında duran sondayı düşürdü.

Sevgili Stevie,

Notun için teşekkürler! Cevap yazmam çok uzun sürdüğü için özür dilerim. E-posta yazmakta hiç iyi değilim. *Better Than Homemade*'i beğenmene çok memnun oldum! Hâlâ ortalarda olduğundan haberim bile yoktu.

Soruna gelince Francis Crane hakkında sahip olduğum çok az bilgi var. Aile servetinin çoğu 1960'larda ölen abisine kaldı. Sanırım aile içinde bir tartışma yaşandı ve bu da Francis'in büyük ölçüde vasiyetten çıkarılmasına yol açtı.

Kitabı yazarken aileden başkalarıyla konuştum ve Francis'in savaştan hemen önce Fransa'ya gitmiş olabileceğini, Paris'te yaşadığını ve bir kızı olduğunu söylediklerini hatırlıyorum.

Daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım çünkü merak etmeme neden oldun.

Ellingham Akademi'de olman harika. Olağanüstü bir yere benziyor!

Sevgilerimle,

Ann Abbott

Hiç fena sayılmazdı. Francis'in izini tamamen kaybetmemişti.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordu Pix laboratuvarın öbür ucundan. Mudge, Stevie'ye bakarken hiçbir şey çaktırmadı. Stevie telefonunu çantasının altına sıkıştırıp elinde sondayla doğruldu.

"Size başka sonda vereyim," dedi Pix onu alıp. "Böyle şeyler yaparken bile her zaman temiz aletler kullanın. Temiz çalışın."

Mudge kesmeye devam ediyordu.

"Bu şey..." Mudge gözü dürterek Stevie'ye zarla kaplı bir madde gösterdi. "Retina. Sinir demetlerinin bağlandığı yer burası. Ve doğrudan sinir demetinin bağlandığı yere çarpan her şey kör noktadır. Burası tüm bilgilerin toplandığı ama hiçbir şey göremediğin yerdir aslında."

Bir an ellerini kalçasına koyup eldivenli eliyle kulağını kaşıdı.

"Bazıları," dedi Mudge, "Kasaba Ayısı Jamboree'nin kaldırılmasını istiyor. Binilen bir şey değil. Filmi de yok. Ama mesele bu değil. Kasaba Ayısı Jamboree kaldırılırsa, Disney World'ün kalbi ve ruhu da yok olur. Mesele para da değil. Mesele sadece ayılar."

❖

Sınıftan çıkarlarken Stevie, tıpkı David'i aptal güneş gözlükleriyle gördüğü o gün gibi onu orada otururken görmeyi umdu. Ama bankta bir kuştan başka hiçbir şey yoktu. Stevie'nin planı odasına dönüp hava serinleyene kadar ya da en azından daha iyi bir fikir bulana kadar paket servis kutuları ve kitaplarından oluşan kalabalığın ortasında oturmaktı.

Daha iyi bir fikir buldu. Ya da sadece *bir* fikir. Mudge az önce ne demişti? "Mesele para değil." Para. Fenton paraya inanıyordu. Ciddi olan hiç kimse paraya inanmazdı. Para aptalın altınıydı, Dünya'nın düz olduğunu söyleyenler veya aya ayak basmanın uydurma olduğuna ikna olmuş olanların inanacağı türde bir söylentiydi bu. Ortada elde edilecek bir Ellingham serveti yoktu.

Fakat Fenton ciddiydi. Belki biraz rahatsızdı. Problemleri vardı. Ama neyle uğraştığının farkındaydı. Öyle kolay kolay kanacak bir kadın değildi.

Ve Stevie kendini Büyük Köşk'e doğru yürürken buldu. Bir şey duymuştu... Neydi o? Parayla ilgili bir şey. Birisi kısa bir süre önce parayla alakalı bir şey söylemişti. Kimdi o? Stevie tüm konuşmaları geri sararak hafızasını zorladı. Para.

İşte! Bulmuştu. Jenny Quinn yemekhanede masalarına geldiğinde duymuştu. Okulun büyüyeceğini söylemişti. Büyümeler maliyetlidir. Para her yerden gelebilirdi elbette. Bir bağışçıdan mesela. Edward King belki. Ama bu *çok fazla* paraydı. Miras kalmış büyük bir para olabilir miydi?

Peki ya gerçekse? Ya Alice'in parasını almak için uğraşıyorlarsa? Ya Alice'i bulmak ömürlük bir servet ediyorsa? Hatta birkaç ömürlük?

Bu olasılık Stevie'nin beyninde dönerken, Larry'nin Büyük Köşk'ten çıkıp ona doğru yaklaştığını fark etti.

Sonra da sanki tesadüf değilmiş gibi doğrudan ona doğru yürüdüğünü anladı. Yüzü ciddiydi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Stevie'ye. "Biraz benimle yürüsene."

Üniformasının üstüne kırmızı-siyah kareli ceketini giymişti. Stevie'ye boş oyun alanlarına ve nehrin önünü kesen ağaçlığa giden arka yoldan yürümesini işaret etti. Ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamış, dökülen yapraklar düzensiz boşluklar oluşturmuştu. Larry bahçenin yarısına gelene kadar sessiz kaldı.

"Bugün buradaki son günüm," dedi.

Stevie aniden durdu.

"Ne?"

"Ofisimi topladım. Şimdi de eve gidiyorum. Kampüse dönmeyeceğim. Yerime başkası gelecek."

Stevie midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

"Neden?" dedi.

"Benim işim buradaki herkesi güvende tutmak. İki ölü. Buna insanları korumak denmez. İşte bu yüzden gitmek zorundayım."

"Bunu yapamazsın," dedi Stevie. "Yapamazlar. Senin kararın değil, öyle değil mi?"

"Doğru olan bu," dedi Larry. "Kimin kararı olduğu önemli değil."

"Ama bu senin hatan değil," dedi Stevie. "Hayes'in başına gelen, Ellie'nin başına gelen..."

"Hepsi benim gözetimim altındalarken oldu. Şimdi dinle... Beni merak etme."

"Protesto edebiliriz!" dedi Stevie. "Bunu..."

"Stevie," dedi Larry. "*Dinle*. Kulağını dört aç."

Stevie yutkunup sustu ve kırmızı paltosuna sıkıca sarındı.

"Dikkatli olmanı istiyorum," dedi Larry. "Hiçbir soruşturmaya tek başına gitme. Bitti. Bu kadar."

"Soruşturma mı?" dedi Stevie.

"Ellingham olayından bahsetmiyorum. Hayes ve Ellie soruşturmalarından bahsediyorum."

Gözlerinde değişmeyen, ihtar eden bir bakış vardı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Stevie. "Onlar..."

"Kazaydı," dedi Larry.

Rüzgâr etraflarını kuşatarak Stevie'nin paltosundan içeri girdi.

"Öyle olmadıklarını mı söylüyorsun?" dedi Stevie.

"Hayır. Sadece şunu söylüyorum..." Stevie, Larry'nin konuşmakta zorlandığını ilk kez görüyordu. Larry, Stevie'nin tam olarak göremediği bir tehlikeyi işaret ediyordu fakat tehlikenin varlığı havada, ağaçların gölgesinde ve değişen sıcaklıkta kendini zayıf da olsa hissettiriyordu. Stevie bunu birçok kez hissetmişti ve şimdi Larry de hissediyordu.

"Oryantasyon günü yaptığın konuşmada," dedi Stevie, "daha önce tünellerde sıkışanlar olduğunu, hatta bazen günlerce mahsur kaldıklarını söylemiştin."

"Böyle bir şey hiç olmadı," dedi Larry. "Bu, insanları bulabilecekleri herhangi bir gizli yapıdan uzak tutma taktiğinin bir parçasıydı. Çünkü daha fazlasının olup olmadığından emin değildik. Numaramı telefonuna kaydetmeni istiyorum. Hemen. Çıkar telefonunu."

Larry, Stevie telefonunu çıkarıp onun numarasını ekleyene kadar bekledi.

"Eve gitme şansın yok, değil mi?" dedi.

"Yani buradan ayrılmak mı? Niye ki? Ve hayır, yok. Ama neden? *Bir şey* söyle."

Larry bir an durakladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Canımı sıkan da bu. İçimde kötü bir his var diyelim ve bu yüzden numaram sende olsun istiyorum. İstediğin saatte arayabilirsin, her ne olursa olsun. Ne zaman olduğu da önemli değil."

Burnundan derin bir nefes aldı. Stevie, belki de son kez etrafına bakınan Larry'nin yüzündeki acının izlerini görebiliyordu.

"Sana bunu yapamazlar," dedi Stevie yeniden.

"Bunun benimle alakası yok. Ama ille de bir şey yapmak istiyorsan, bana kendine dikkat edeceğine ve dediklerimi yapacağına söz verebilirsin."

Stevie gözlerinin yandığını ve sulandığını hissetti. Bazen rüzgâr böyle yapıyordu. Ama bu, o anlardan biri değildi.

"Söz veriyor musun?" dedi Larry.

"Evet," dedi Stevie. "Söz."

Larry başını sallayıp tekrar Büyük Köşk yönüne döndü. Stevie'nin beyni işlemeye devam ediyordu. Para meselesi ve bu gelişme tek bir düşüncede birleşiyordu.

"Bekle," diye seslendi Larry'ye. "Bana bir iyilik yapar mısın?

30 Ekim 1938, 13:00

Cevabın bir bilmece olması gerçekten komikti.

Albert Ellingham ofisinde oturmuş, şöminenin üzerindeki yeşil mermer saatin tik taklarını dinliyordu. Bu saat bir zamanlar Lamballe prensesi Marie-Thérèse Louise'ye aitmiş ve ona da yakın dostu Kraliçe Marie-Antoinette tarafından hediye edildiği söylenirmiş. Yaldızlı koyu yeşil İsveç mermerinden yapılmış kaliteli bir saatti. Fransız İhtilali'nde hem hediye eden hem de hediye edilen kadının kelleleri uçurulmuş olsa da saat ayakta kalıp kusursuzca çalışmaya devam etmiş. Albert Ellingham saati Alice doğduğunda İsviçre'den satın almıştı. Antikacı ona saatin tarihini, evi yağmalanmadan önce prensesin eşyalarının bir kısmının evden nasıl taşındığını, Fransa'da aristokrasi can verirken sanatla dolu at arabalarının sınırdan İsviçre'ye nasıl geçtiğini anlatmış; kanlı hikâyeler, kazığa geçirilmiş kelleler ve kaliteli işçilik üstüne konuşup durmuştu.

Albert Ellingham saate bir servet ödemişti. Hem böylesine sağlam hem de zengin bir tarihin parçası olan, çam yeşili saate bakmak bile onu mutlu ediyordu.

Avluya ve bahçeye açılan Fransız kapıların kalın perdeleri vardı. Albert gölü kuruttuğundan beri perdeleri kapalı tutuyordu. Yerdeki mezarı andıran çukura bakmaya ta-

hammül edemiyordu. Fakat bugün hepsini sonuna kadar açmıştı ve manzara cesaretini ödüllendiriyordu. Vermont seması hiç olmadığı kadar maviydi, etraftaki ağaçlar altın sarısı ve kırmızılarla donanmıştı. Mevsimin güzel günleri yakında sona erecek ve dağ karla kaplanacaktı. Bunun gibi günler sayılıydı.

Bugün olmak zorundaydı.

Yapılacak çok şey vardı. Albert Ellingham'ın masasında bir sürü nesne vardı ve hepsiyle ilgilenmesi gerekiyordu: Bir yığın hukuki evrak, Western Union Bankası'na ait bir slip, Sherlock Holmes'ün derlenmiş hikâyelerinin bir kopyası ve bir tel makara.

Önce evraklarla başladı.

Resmî bir kâğıda yeni basılmış evraklardan birini eline aldı. Onu ilgilendiren kısmı bulana kadar kâğıdı taradı:

Tüm diğer vasiyetlere ek olarak on milyon dolarlık meblağ kızım Alice Madeline Ellingham için muhafaza edilecektir. Kızım eğer hayatta değilse, onun yeryüzündeki kalıntılarını bulan şahıs, şahıslar veya kuruluş, kaybolmasıyla hiçbir şekilde bağlantılı olmadıklarının tespit edilmesi koşuluyla bu meblağı alacaktır. Doksanıncı doğum gününde kızım hâlâ bulunmamış olursa, bu fonlar yönetim kurulunun uygun gördüğü herhangi bir şekilde Ellingham Akademisi için kullanılmak üzere serbest bırakılacaktır.

Bu kısım dün son halini almıştı ve Robert Mackenzie'nin pek hoşuna gitmemişti. Avukattan son halini getirip Albert'ın karşısına oturarak gözlerini ona dikti.

"Ne var, Mackenzie?" demek zorunda kalmıştı sonunda. "Kafandaki ne?"

"Hoşuma gitmedi. Ve nedenini biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"Gizlendikleri yerden çıkacaklar," diye devam etti Mackenzie. "Dünyada ne kadar beş para etmez dolandırıcı varsa çekirge gibi buraya üşüşecek."

"O çekirgelerden biri belki kızımın nerede olduğunu biliyordur," dedi Albert Ellingham.

"Hiç sanmam. Ve ayrıca hangisinin bildiğini nereden bileceğiz?"

"Kızım hakkında başka kimsenin bilmediği bir şey biliyorum," dedi Ellingham. "Mutlaka anlarım."

Mackenzie koltuğuna gömülüp içini çekti.

"Yaşlı bir ahmak olduğumu düşünüyorsun," dedi Albert Ellingham.

"Ne yaşlısınız ne de ahmak. Kederli bir baba ve çok zengin bir adamsınız. İnsanlar sizden faydalanmak isteyecektir."

"Bundan çok daha fazlasıyla başa çıktım, Robert."

"Biliyorum..."

"Beni korumaya çalışıyorsun çünkü hep benim çıkarımı düşünüyorsun. Fakat bu benim param ve uygun gördüğüm şekilde kullanacağım. Ve uygun olan da bu. Senin vazifen vasiyetnameyi yazdırmak; ben de gelecek haftadan itibaren gazetemde yayınlatacağım."

Albert Ellingham metne tekrar baktı. Mackenzie haklıydı elbette. Ellingham bu teklifi yapmakla kendini dünyanın her türlü dalaveresine açık hale getiriyordu. On milyon dolar gezegendeki en büyük dolandırıcıların onun kapısını aşındırmasına olanak sağlayacaktı.

Fakat aynı zamanda tüm dünya onun özel dedektifi olacaktı.

Bu bir riskti ve Albert Ellingham risk almaktan çekinmiyordu. O kendini yoktan var etmişti ve eğer bu Alice'i yeniden görmek anlamına gelecekse hiçliğe seve seve geri dönerdi.

Evrakları büyük dosyaya geri koyup dosyayı masasının çekmecesine yerleştirdi.

İkinci sırada Western Union'a ait sabah erkenden yazdığı bir çek vardı. Bilmece ise birkaç gün önce aklına gelmişti ancak şimdiye kadar kâğıda dökememişti çünkü bu gerçekle yüzleşmek anlamına geliyordu. Ne zamandır biliyordu? Muhtemelen kitabın kopyasını ilk okuduğundan beri. Bilmeceye bir an baktıktan sonra cebine soktu. Sonra *The Adventures of Sherlock Holmes* kitabını Mackenzie'ye doğru itti. Bu özel kopya okul kütüphanesine aitti ve Albert Ellingham kitabı kaçırılma olayının olduğu o uğursuz akşam kubbeli binaya gittiğinde bulmuştu. Başta pek önemsememişti ama o gece olanlardan sonra artık bu mümkün değildi.

❖

Misafirlerinden biri kitabı ödünç alıp okumuş olmalıydı, tüm misafirlerin okul kütüphanesini kullanmaları serbestti. Ancak daha sonra zaman geçip de kafasını topladığında kitapla ilgili araştırmalar yaptı. Misafirlerinden kitabı alan olmamıştı. Dolores Epstein neredeyse kitabı okuyan tek kişiydi.

Böylelikle Dolores'in onun küçük saklanma yerine kitap okumak için geldiğini ve o gün yanında en sevdiği kitabı getirmiş olduğunu anladı.

Albert Ellingham, New York City'nin en yoksul mahallelerinden birinde büyümüştü; belki de küçük Dolores

Epstein'e duyduğu şefkat bundandı. Sekiz yaşından itibaren gazete satarak kuruş kuruş para biriktirmişti. Soğuk gecelerde kapı önlerinde uyuyup kaldığı çok olmuştu. Bazen New York Halk Kütüphanesi'nde kendine sığınacak bir yer bulur, Sherlock Holmes okurdu. Tüm hikâyelerini okumuş, hatta bazı satırları ezberlemişti.

Kitabı açıp sık sık düşüncelerine giren o satırı aradı. "Boscombe Vadisi Gizemi" adlı hikâyede geçiyordu: *Bariz bir gerçekten daha aldatıcı bir şey yoktur.*

Hakikaten öyleydi.

Albert Ellingham bu kitabı ofisinde saklıyordu ve sayfadaki işareti tesadüfen fark etmişti. *Kızıl Dosya*'nın ilk sayfalarındaydı. Düşüncelerini harekete geçiren de bu olmuştu. Dolores Epstein, o muhteşem, zeki kız, son nefesine kadar düşünmüştü. Keskin zekâsını ve soğukkanlılığını bir an olsun bırakmamıştı.

Ellingham, son olarak makaraya uzandı. Tam olarak emin olabilmek için bir kez daha dinlemesi gerekecekti. Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna, dolapların olduğu tarafa yürüdü. İçinde Webster-Chicago marka kayıt cihazı olan dolabı açtı. Makinenin kulaklığı da vardı. Albert Ellingham teli bobine doladı ve sonra oturup kulaklığı takarak kaydı açtı.

Birkaç dakika sonra makineyi kapatıp kulaklığı çıkardı. Her şey ortadaydı, tüm taşlar kusursuz bir şekilde yerine oturuyordu. Margo Fields'in açığa çıkardığı şeyi de ekleyince...

Her şey tamamdı. Vakti gelmişti.

Masasında Robert Mackenzie'yi çağırmak için kullandığı zile bastı. Mackenzie bir dakika içinde elinde defte-

riyle çıkıp geldi. Albert onun açık perdelerin farkına vardığını gördü.

"Yat kulübüne gidiyorum," dedi. "Hava çok güzel. Marsh'tan benimle gelmesini istedim. Açık hava ikimize de iyi gelecek. Uzun süre kapalı kaldık."

Albert sekreterinin yüzündeki içten sevinci görerek duygulandı. Mackenzie onu önemsiyordu. Belki de onu önemseyen son kişiydi.

"Çok iyi fikir," dedi Mackenzie. "Gezi için bir piknik sepeti hazırlatmamı ister misiniz?"

Albert Ellingham başını iki yana sallayarak reddetti.

"Gerek yok, gerek yok. Bak. Bu sabah bir bilmece yazdım. Sence nasıl?"

Albert Ellingham bu hareketine kendisi de şaşırdı. Bilmece özeldi fakat o bütün bilmecelerini Mackenzie'yle paylaşırdı. Bu seferki bilmecesi belki hepsinden daha fazla dikkate alınmayı hak ediyordu. Mackenzie, Albert'ın eski alışkanlıklarına dönüyor olmasına açıkça memnun olarak kâğıdı elinden kaptı.

"Aslında orada olmayan birini nerede ararsın?" diye okudu Mackenzie. "Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda."

Albert, Mackenzie'yi dikkatle izledi. Cevabı biliyor muydu? Herkes için o kadar bariz miydi?

"Şimdiye dek yazdığım en iyi bilmece olabilir," dedi Albert. "Adı Sfenks Bilmecesi. Bunu çözen geçer. Çözemeyen de..."

Uzanıp kâğıdı Mackenzie'den geri alarak düzgünce masasının ortasına koydu. Mackenzie bilmeceyi zihninde evirip çeviriyordu fakat Albert dikkatinin orada olmadı-

ğını anlamıştı. İpucu için Albert'ın ifadesini inceliyordu. Mackenzie, otuzlu yaşlarındaki birine göre çok daha yaşlı gösteriyordu. Dünyaya açılıp biraz hayatın tadını çıkarmaya ihtiyacı vardı.

"Bugün senden yapmanı istediğim çok önemli bir şey var," dedi Albert uçmasın diye bilmecenin üzerine bir kâğıt ağırlığı koyarken. "Çık biraz hava al. Eğlen. Bu bir emirdir."

"Peki," dedi Mackenzie. "Önce halletmem gereken yaklaşık on sterlin değerinde bir yazışma var."

"Ben ciddiyim, Robert." Ve sahiden öyleydi. Birdenbire Robert Mackenzie'ye kendisine dikkat etmesini söylemek dünyadaki en önemli şey olmuştu. "Yakında kış gelecek ve keşke böyle günleri daha iyi değerlendirseydim diyeceksin."

Mackenzie beceriksizce yerinde kıpırdandı.

"Sen iyi bir adamsın, Robert," diye devam etti Albert. "Keşke benim hayatımda yakaladığım mutluluğu sen de yakalasan. Oyun oynamayı unutma. Oyunu unutma. Oyunu aklından hiç çıkarma."

Galiba biraz ileri gitmişti, bu yüzden yüzüne en büyük gülümsemesini yerleştirdi.

"Söz veriyorum dışarı çıkacağım," dedi Mackenzie ama yüzündeki ifade tam tersini söylüyor gibiydi.

"Bir şey daha var," dedi Albert. "Vasiyetname ve velayetle ilgili tüm evraklar masamda. Hepsinin baskıya hazır olduğundan emin ol. Yarın ilanı yayımlatacağım."

"Gerçekten onaylıyorsun yani?" dedi Mackenzie. "Ve seni durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, öyle mi?"

ğını anlamıştı. İpucu için Albert'ın ifadesini inceliyordu. Mackenzie, otuzlu yaşlarındaki birine göre çok daha yaşlı gösteriyordu. Dünyaya açılıp biraz hayatın tadını çıkarmaya ihtiyacı vardı.

"Bugün senden yapmanı istediğim çok önemli bir şey var," dedi Albert uçmasın diye bilmecenin üzerine bir kâğıt ağırlığı koyarken. "Çık biraz hava al. Eğlen. Bu bir emirdir."

"Peki," dedi Mackenzie. "Önce halletmem gereken yaklaşık on sterlin değerinde bir yazışma var."

"Ben ciddiyim, Robert." Ve sahiden öyleydi. Birdenbire Robert Mackenzie'ye kendisine dikkat etmesini söylemek dünyadaki en önemli şey olmuştu. "Yakında kış gelecek ve keşke böyle günleri daha iyi değerlendirseydim diyeceksin."

Mackenzie beceriksizce yerinde kıpırdandı.

"Sen iyi bir adamsın, Robert," diye devam etti Albert. "Keşke benim hayatımda yakaladığım mutluluğu sen de yakalasan. Oyun oynamayı unutma. Oyunu unutma. Oyunu aklından hiç çıkarma."

Galiba biraz ileri gitmişti, bu yüzden yüzüne en büyük gülümsemesini yerleştirdi.

"Söz veriyorum dışarı çıkacağım," dedi Mackenzie ama yüzündeki ifade tam tersini söylüyor gibiydi.

"Bir şey daha var," dedi Albert. "Vasiyetname ve velayetle ilgili tüm evraklar masamda. Hepsinin baskıya hazır olduğundan emin ol. Yarın ilanı yayımlatacağım."

"Gerçekten onaylıyorsun yani?" dedi Mackenzie. "Ve seni durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, öyle mi?"

"Yok. İri, kalın harflerle, manşette verilecek: *Ellingham, Kızı İçin On Milyon Dolar Teklif Ediyor.* Havadaki uçaktan bile manşetin okunabilmesini istiyorum."

"Bu büyük bir hata."

"Benim hatam. Senin on milyon doların olduğunda, sen de onunla ne istiyorsan yaparsın."

Biraz sert olmuştu ama bunu yapmak zorundaydı. Gitme vakti gelmişti. Günün güzelliği hakkında daha fazla yorum yapmaya gerek yoktu. Vaktin geldiğini hissedince bir an tereddüt eder gibi oldu. Belki de açıklamalıydı. Robert Mackenzie'ye güvenebilirdi.

Mackenzie kapıya vardığında Albert, "Kayıt cihazındaydı," diye ekledi.

"Ne?" dedi Mackenzie arkasına dönerken.

Olmaz. Robert bilemezdi.

"Hiç. Yok bir şey. Çıkabilirsin."

Mackenzie ofisine döndü.

Artık her şey tamamdı. Diğer hazırlıklar çoktan yapılmıştı. Malzemeler arabanın bagajındaydı. Önceki akşam ateşin başında yaptığı mekanizma basitti. Albert Ellingham unuttuğu bir şey var mı diye ofisine bir kez daha göz gezdirdi. Eğilip masanın en alttaki çekmecesini açtı. Bu çekmecede sadece birkaç şahsi eşya vardı: bir şişe aspirin, bir yedek gözlük, bir deste oyun kâğıdı. Daha geriye uzanarak bir tabanca çıkardı. Bir süre tabancayı elinde tutup avucundaki ağırlığını hissederek ona baktı.

Yeşil mermer saat çalışmaya devam ediyordu. Öldürülen prenses ona en son ne zaman bakmıştı acaba? Onun son bakışı olduğunu anlamış mıydı? Mermer saat, prensesin evinden alınıp götürülüşüne şahit olmuştu. Fakat

onun öldürüldüğünü ve kellesinin kazığa geçirilip Paris sokaklarında dolaştırıldığını görmekten kurtulmuştu. Zavallı prensesin kellesi, korkunç bir kukla misali, kraliçe olan arkadaşının hücresinin camında bile sergilenmişti. Kraliçeye yaklaşan sonunu sergileyen dehşet verici bir şov gibiydi âdeta.

Yalnızca bir saatti. Bilmiyor, ya da anlamıyordu. Ama zamanı biliyordu ve Albert Ellingham'a vaktin geldiğini söylüyordu. *Seç hadi.*

Hayır. Silahsız gitmek en iyisiydi. Plan mantıklıydı. Tabancayı çekmeceye koyup bir kez daha düşünmeden paltosunu almak için doğruldu.

Oyun vakti gelmişti.

20

Larry'yi görevinden henüz almış olan okul onun Stevie'yi Burlington'a götürmesine izin vermedi. Fakat daha önce verdikleri "*Kendinizi daha iyi hissetmeniz için elimizden ne gelirse yapacağız.*" sözüne uyarak Stevie'nin Dr. Fenton'la çalışmak için Burlington'a gitmesine itiraz etmediler. Yarım saat içinde mesaisi bitecek olan Jerry adındaki güvenlik görevlisi onu götürecekti. Başka biri gelip onu aldı ve Jerry eski Acura'sıyla onu Burlington'a götürürken yol boyunca Stevie'nin kulaklığının takılı olmasını umursamadı. Stevie'nin müzik dinlemeye ihtiyacı vardı. Kafasının içi düşüncelerle uğulduyordu ve Stevie kendini müziğin ritmine kaptırmak istiyordu.

Fenton'ın kapısında durdular, Stevie arabadan fırlayıp hızlıca teşekkür ederek betonu çatlamış yolda aceleyle yürüdü. Hunter'a mesaj atmamıştı çünkü yapmak üzere olduğu şey biraz sürpriz ve heyecan gerektiriyordu. Önce dinledi. Ev sessizdi. Alt katta hiç ışık yoktu. Fenton'ın programını kontrol etmişti ve kırk beş dakika içinde dersi olduğunu biliyordu. Görünmemek ve Fenton'ın gideceği taraftan uzak durmak için bir müddet bekledi. Yaklaşık kırk dakika beklemişti ki Fenton kapıdan fırlayıp dersinin

olacağı binaya doğru nefesi tıkanarak sinirli sinirli yürümeye başladı.

Stevie hemen Hunter'a mesaj attı:

Evde misin?

Bir dakika sonra cevap geldi. ***Evet, neden?***

Aşağıya in ve dışarı bak.

Stevie üstü kapalı verandadaki çöp kutularına yığılmış geri dönüşüm atıklarının arasında bekledi. Bir süre sonra iç kapı açıldı ve Hunter kafasını dışarı uzattı.

"Girebilir miyim?" dedi Stevie.

"Tabii ki," dedi Hunter kapıyı açarken.

Ev yine berbat kokuyordu. Fenton'ın koku alma duyusunu kaybettiği konusunda şaka yapmadığı belliydi. Kediler bile gemiyi terk etmiş görünüyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Stevie.

"Ne konuda?"

Stevie yalan söyleyebilirdi. Daha önce söylemişti. Ama bütün yalanları geri tepmişti. Fenton'ın evine gizlice girmek, bir arkadaşının odasına gizlice girmeye benzemezdi. Gerçek hayatta buna haneye tecavüz deniyordu. Bu biraz şeffaflık biraz da şans gerektirirdi. "Fenton'ın ofisine girmem lazım. Notlarına bakmam gerekiyor."

Hunter'ın suratı çöktü.

"Yapamam..."

"Bir şey çalmayacağım," dedi Stevie. "Sadece Mackenzie'yle konuşurken aldığı notlara bakmam lazım."

"Dedim ya olmaz..."

"Bak," dedi Stevie çok kötü kokmayan bir yer bulmak için odanın içinde dolaşırken. "Bunu sonsuza dek yapmak zorunda kalmayabilirim. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Masalardan birinde ufak bir boşluk bulup çantasını koydu. Fermuarını açıp içini karıştırdıktan sonra teneke kutuyu çıkardı.

"Bunda," dedi "Şeytanın Ta Kendisi mektubunun kampüsteki iki öğrenci tarafından yazıldığını gösteren bir delil var. Bir şakaymış, eşek şakası. Ya da öyle bir şey."

"Daha neler..." dedi Hunter.

Stevie kutuyu açıp fotoğrafları çıkardı.

"Bu ikisi," dedi fotoğraflardan birini göstererek, "iki zengin öğrenciydi. Çocuk şairdi. Kız, cinayetleri konu alan dergilerle ilgileniyordu. Bonnie ve Clyde gibi giyiniyorlardı. Bu yazdıkları şiirlerden biri."

Hunter'a şiiri gösterdi.

"Ve işte," dedi Hunter'a kesilmiş harflerle birbirine yapıştırılmış fotoğrafları göstererek. "Kanıt ya da öyle denebilecek bir şey. Elimde bu vakaya ait gerçek bir delil var. Eğer teyzende de varsa onu görmem gerekiyor. Çünkü benimle bir oyun oynadığını hissediyorum. Ayrıca okulumda da bir şeyler dönüyor. İki kişi öldü."

"Kazara," dedi Hunter.

"Evet ama *bir şeyler* döndüğü kesin. Eğer şu para teorisi Mackenzie'nin gerçekten söylediği bir şeyse notları görmem gerekiyor."

Hunter derin bir nefes alıp ofisin kapısına baktı.

"İşimde ustayımdır," dedi Stevie. "Buraya para için gelmedim. *Cevapları* bulmaya geldim. Lütfen."

Hunter'ın bakışları yerde dolaştıktan sonra Stevie'nin yüzüne kaydı.

"Yarım saatten önce döner," dedi. "Asla kırk beş dakika ders yapmaz. Çabuk ol."

Stevie, Fransız kapılardan içeri giren Hunter'ın peşinden gitti. Hunter içeri girer girmez bir dosya dolabına yürüdü. Ama açmak yerine koltuk değneğinin ucuyla yerdeki dergi yığınını itti.

"Tam bir paranoyak," dedi değneği dolaba yaslayıp yere yatarken. Dergileri itince altlarından bir pizza kutusu çıkmıştı. Hunter kutuyu açtı. Pizza kutusu kullanılmamıştı ve içinde bir sürü karton dosya vardı. Dosyaları karıştırıp içlerinden birini seçti. Bir süre topuklarının üstünde oturdu.

"Sanırım teyzem onunla konuştuğunda Mackenzie hastaydı," dedi Hunter. "Yaşlıydı. Ona çok fazla ilaç veriyorlardı. Savunmasız olduğu için sürekli sakladığı bir sürü şeyi teyzeme anlattı. Ama bence bunların ortaya çıkması gerekiyordu."

Biraz düşündükten sonra dosyayı Stevie'ye verdi.

Etiketinde ***MACKENZIE*** yazıyordu. İçinde üzerine el yazısıyla yazılmış birkaç koparılmış sarı not kâğıdı olan ince bir dosyaydı. Notların büyük kısmı toplantının ne zaman ve nerede olduğuyla ilgili gibiydi. Sonraki sayfada sadece iki madde vardı:

** Kaçırılma olayının olduğu gece Ellingham saat 2 civarında yaklaşık 45 dakikalığına evden ayrıldı. Giriş kapısını kullanmadı. Ofisten çıkış yapmış gözüküyordu. Mackenzie, Büyük Köşk'ten dışarıya açılan ve muhtemelen Ellingham'ın metresinin kaldığı Minerva*

Yurdu'ndan da geçerek kampüsün diğer tarafında bir yere açılan bir tünel olduğundan emin gibiydi.

"Gertie von Coevorden'a bak sen," dedi Stevie. "Tüneli nereden bildiği şimdi anlaşıldı."

Kâğıtta bir madde daha vardı ve önemli gözüküyordu.

Albert Ellingham'ın son sözü "Kayıt cihazındaydı" olmuş.

"Kayıt cihazı mı?" diye tekrarladı Stevie.

"Evet," dedi Hunter. "Teyzem bana okumuştu. Radyo kayıtlarından söz ettiğini düşünüyor. Albert Ellingham'ın öldüğü gece önemli bir radyo programı varmış..."

"*Dünyalar Savaşı,*" dedi Stevie.

Bu bilgi vaka hakkında yazılmış olan her kitapta vardı. Albert Ellingham'ın öldüğü gece Orsen Welles'in yaptığı *Dünyalar Savaşı* adında bir radyo programı varmış. New Jersey'ye yapılan bir uzaylı istilasını haber yayını tarzında anlatan bir tiyatro oyunuymuş. Fakat 1930'larda insanlar bu tarz meta öykülere alışkın olmadıklarından binlerce kişi gerçek bir uzaylı istilası olduğunu ve dünyanın sonunun geldiğini düşünerek çılgına dönmüş.

"Bundan bahsetmesi tuhaf," dedi Hunter.

"Kayıt cihazı da nedir?" dedi Stevie yeniden. "Bunlar mı büyük sırlar? Bir tünel ve radyoyla ilgili bir şey mi yani? Vasiyetle ilgili olanlar nerede?"

"Onu *hayatta* yazmaz. Dediğim gibi *gerçek* bir paranoyaktır. Benim fotoğraf çekme özelliğine sahip bir telefonumun olmasından bile hoşnut değil. Ama bence o... Şey

yüzünden, şişeleri fark etmişsindir sanırım. Ve kokuyu. Ve diğer her şeyi."

"Fark etmemek biraz zor."

"Bunları yerine koysam iyi olacak," dedi dosyaya uzanırken. "Sen de gitsen iyi olur ya da... Ya da belki, ikimiz... Yürüyelim mi? Kahve de içebiliriz ya da teyzem geri dönüp de seni görmeden önce bok gibi kokmayan bir yere gidebiliriz."

❖

Üniversite bölgesi olan Pearl Caddesi'nden mağazaların ve turistik yerlerin ağırlıkta olduğu Church Caddesi'ne doğru yürüdüler. Cadde araç trafiğine kapalı olduğundan yolun ortasından yürüyerek bir süre hiçbir şey konuşmadan aralarında sessizliğin hüküm sürmesine izin verdiler.

"Bir kere tedavi gördü," dedi Hunter sonunda. "On sene önceydi. Çünkü ailem araya girdi. Sadece onlar zorladığı için ve onları mutlu etmek için gittiğini söyledi. Sürekli bir problemi olmadığını söylüyor ve bence buna inanıyor."

"Çok üzüldüm."

"Üzülme," dedi Hunter. "Başa çıkması o kadar zor biri değil. Aslında onunla yaşamak güzel. Ev kokuyor çünkü içeride sigara içiyor ve koku alma duyusu sıfır. Ama benim odam daha iyi. İçeride kocaman bir hava temizleyici ve birkaç oda kokusu spreyi var. Pencereyi sürekli açıyorum. Biraz soğuk oluyor o kadar."

"Ne güzel," dedi Stevie.

"Bazen de arkadaşlarımda kalıyorum," dedi Hunter. "Kampüsten arkadaşlarımda. Yere kıvrılıp yatıyorum. Zaten sadece birkaç blok ötede yaşadığım için önemli değil."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Stevie. "Neden burada yaşıyorsun?"

"Okulda indirimli okuyorum ve kalacak bedava yerim var. Ayrıca ona göz kulak olup herkese rapor veriyorum. Ben etrafındayken daha istikrarlı olduğunu düşünüyorum. Daha düzenli yemek yiyor. Hem o kadar çok da içmiyor. Arada bir hırçınlaşıyor. Tehlikeli falan olmuyor, sadece bağırıyor o kadar. Tek anlaşmamız var, araba kullanmaması. Ya ben sürüyorum ya yürüyerek gidiyor ya da taksi çağırıyor."

Stevie, Hunter'ın bu konuda göründüğü kadar rahat olup olmadığını merak etti. Bedava oda, yemek ve öğrenim indirimi karşılığında duman altı bir evde alkolik bir teyzeyle yaşamak dünyadaki en iyi anlaşma gibi görünmüyordu ama bir noktada onu anlıyordu. Böyle durumlarda insan gerekeni yapıyordu.

Uzlaşıyordu.

"Değneği hiç sormadın," dedi Hunter.

"Sormam gerektiğini düşünmedim," dedi Stevie. "Alçın olmadığına göre sanırım kalıcı olarak kullanıyorsun."

Hunter başını sallayıp onayladı.

"*Juvenil romatoid artrit*. On beş yaşımdan beri var. Soğuk pek iyi gelmiyor. Florida gibi bir yerde yaşamalıyım ama işte buradayım, ılık ve güneşli Vermont'ta."

"İyi seçim," dedi Stevie.

"Eğitim için *büyük* bir indirim alıyorum. Arkadaşlarımsa sadece şiltelerde yatıyor."

Sağ tarafta bir kahve dükkânına yaklaşıyorlardı. Hunter oraya yöneldi fakat Stevie geride kaldı.

"Tünel," dedi.

Hunter arkasına döndü.

"Ne olmuş tünele?"

"Ellie'nin orada nasıl öldüğünü düşünüyordum. Eğer daha önce bilseydik... Ne bileyim işte. Belki ona zamanında ulaşabilirdik. Teyzen tünelin orada olduğunu biliyordu. Onun hatası olmadığını biliyorum. Ellie'nin kaçmasına ben neden oldum."

"Olanları anladıysam eğer," dedi Hunter, "ki anladım demiyorum ama Ellie'nin yaptığı şey hakkında söylediğin doğruydu. Öyle değil mi?

"Evet ama tüm hikâyenin bu olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Stevie başını iki yana salladı. Ne demek istediğini kendisi bile bilmiyordu. Elinde çok fazla bilgi vardı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Hunter. "Göl kenarında çok tatlı salıncaklar var. Büyük ahşap salıncaklar. Onlar her şeye iyi gelir. Gidip denemek ister misin? Kahveden iyidir!"

Ahşap salıncak kulağa hoş geliyordu. Hunter'la olmak konusundaysa o kadar emin değildi. Berbat değildi. Belki garip denebilirdi çünkü çok iyi niyetliydi. Peki ama bunun nesi yanlıştı? İyi ve uyumlu olmak yanlış mıydı?

"Tabii isterim," dedi Stevie. "Salıncak. O kadar da kötü bir fikir değil."

Church Caddesi'nden geriye dönerek göle yöneldiler. Stevie saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı.

"Vay canına," dedi Hunter. "Şu adam çocuğu fena benzetiyor."

Stevie kafasını kaldırıp baktı. Karşıda, caddenin öbür ucunda, adliyenin yanındaki otobüs durağının altında bir grup kaykaycı vardı.

İçlerinden biri hiç durmadan David'in suratını yumrukluyordu.

21

"Ah, selam," dedi David kendisine yaklaşan Stevie'yi görünce. Dişleri kan içindeydi. Beyaz yakalı gömleğinde de kan lekeleri vardı. Otobüsle Burlington'a birlikte geldikleri o ilk akşamki gibi giyinmişti. O zaman Stevie'nin ebeveynlerini, Hayes'in ölümünden sonra Ellingham'da kalması gerektiğine ikna etmek için sevgili olduklarına inandırmaya çalışıyorlardı. Bu defa herhangi bir açıklaması yoktu. Tutucu dokuzuncu sınıflara uygun giyinmiş, adliye binasının altında suratını yumruklatıyordu. Her yeri pislik içindeki iki bin dolarlık palto da üstündeydi. Sağ yanağındaki kesikten kan sızıyordu. Gözünün üstünde bir kesik daha vardı. Gömleği alt kısmına yakın bir yerinden yırtılmıştı ve bazı düğmelerinin açık olduğuna bakılırsa gövdesine de bir şeyler olmuştu.

"Nasıl gidiyor?" dedi David hiçbir şey yokmuş gibi. "Arkadaşın kim?"

Ağzının kenarından kanlı tükürük akıyordu.

"İyi misin?" dedi Stevie. Koluna girmeye çalıştı ama David omzunu silkerek onu itti.

"İyiyim," dedi. "Arkadaşlarla takılıyorduk."

Her şeyi başından beri izleyerek elindeki telefonla video kaydı alan başka bir kaykaycı çocuğa doğru sarsak adımlarla yürüdü. Elini uzattığı çocuk telefonu ona verdi ve saldırganlar kaykaylarıyla uzaklaştılar.

"Ne oldu sana?" dedi Stevie. "Hadi gidiyoruz. Yakında bir acil servis, hastane ya da..."

Bunu gözlerini dikmiş David'e bakmaya devam eden Hunter'a sormuştu.

"Evet," dedi Hunter. "Arabam birkaç sokak ötede. Hemen getiriyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi David ellerini yukarı kaldırarak.

"David, *kes şunu*."

"Polisi arıyorum," dedi Hunter.

"Hayır, olmaz," dedi David. "Polis çağırmak yok."

Kaldırıma oturup telefonunu karıştırdı. Stevie, olup biteni allak bullak olmuş halde izleyen Hunter'a döndü.

"Hunter," dedi. "Bize biraz izin verir misin?"

"Evet, tabii ki," dedi Hunter geri çekilerek. "Ben dönüyorum."

"Tamam."

Hunter bir iki kez arkasına bakarak geldikleri yoldan geri yürümeye başladı.

"Çok hızlısın," dedi David hâlâ telefonuna bakarken.

"Ne?"

"Yeni sevgilin. İkiniz adına çok sevindim. Büyük gün ne zaman?"

"Çeneni kapatır mısın?" dedi Stevie. David'in yanına oturdu. "Bırak da bakayım."

David bu defa uzaklaşmadı. Hatta Stevie yanağına daha iyi bakabilsin diye kafasını uzattı.

"Ne durumda?" dedi David.

"Derin gözüküyor. Hastaneye gitmen ve sonra da polis çağırmamız gerekiyor."

"Neden?" dedi David koluyla kanı silerken. "Vermont'ta dayak yemek kanuna aykırı değil, öyle değil mi?"

"Sana vurmaları kanuna aykırı," dedi Stevie.

"Bunu yapmaları için onlara para verirsen değil. Yani olabilir de. Avukat değilim sonuçta."

"Ne demek onlara *para verirsen*? Sen birine para verip…"

"Dur biraz," dedi David. Telefonuyla bir şey yapıp tatminle başını salladı. "İşte bu kadar," dedi telefonu cebine koyarken. "Yüklendi."

"Nereye?"

"YouTube'a. Hayes'in eski kanalına."

"Ne?"

"Gördün mü? Tamamen işe yaramaz değilmişim," dedi David. "Bir YouTube kanalını *hack*leyebiliyorum. Seni görmek güzeldi ama gitmen gereken bir yer var, değil mi?"

"Anlamıyorum," dedi Stevie başını iki yana sallayarak. "Bunu benim yaptığım şey yüzünden mi yapıyorsun?"

"Sen mi?" David güldü ve ağzından biraz kan damladı. "Sen ha? Dünya senin etrafında dönmüyor."

Ağzındaki kanı yola tükürmesiyle yoldan geçen bir kadın ve küçük çocuğu kenara kaçtı. David onlara kanlı ağzıyla gülümsedi.

"Seni bırakmıyorum," dedi Stevie. "Gitmemi istemen de umurumda değil. Doktora gitmen gerekiyor."

"Sen gitmezsen ben giderim."

"Ben de peşinden gelirim," dedi Stevie.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi David. "Babamla olan anlaşman bozulduğu için endişelisin ve helikopteriyle gelip seni götürmesinden korkuyorsun."

"Az önce dayak yemiş olman ve bunun *hoşuna gitmiş* gibi görünmesi konusunda endişeliyim," dedi Stevie.

"Çok etkilendim. Neden şu yeni arkadaşın her kimse onun yanına gitmiyorsun?"

"Neden bir pislik gibi davranıyorsun?" diye bağırdı Stevie.

"Bence cevabı çok iyi biliyorsun. Sana her şeyi anlattığımı düşünüyorum. Bu benim açımdan iyi bir hareketti. Sanırım sonunda başkalarına güvenmenin faydalarını öğrendim. *Büyüdüm*."

"Özür dilemem mi gerekiyor?" dedi Stevie. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bu sorunun cevabının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. David ilgiyle başını yana eğdi. Yüzünden Stevie'nin ne olduğunu kestiremediği garip bir ifade geçti.

"Belki de," dedi David. "Ama o noktayı çoktan geçtik." Yola bir kere daha tükürdü. "Beni merak etme," dedi. "Bence çok daha büyük problemlerin var. En azından ben her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyorum."

Ayağa kalkıp göl kenarına doğru yürümeye başladı, atkısıyla yüzünü kuruluyordu. Stevie ne yapacağını bilmeden olduğu yerde daireler çizdikten sonra David'in peşinden fırladı.

"Videoyu neden yükledin?" dedi. "Neden kendini dövdürmek için para verdin?"

"Kendi planlarım var," dedi David. "Sen hiçbirine dâhil değilsin."

"David." Stevie bir adım öteye sıçrayıp önünü kesti. David onun etrafından dolaşıp yeniden öne geçti. Bu noktada önünü keserse saçma sapan bir dansa dönüşecekti, bu yüzden Stevie yanından yürümeye devam edip kıvrak ve uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı.

"Hikâyeyi öğrenmek ister misin?" dedi Stevie. "Baban durup dururken evime geldi. Elinde güvenlik sistemleriyle alakalı bilgilerle dolu dosyalar vardı. Geri dönmeme izin vermeleri için ailemle konuştu. Sonra da beni doğrudan havaalanına götürdü. Uçakta ona ne istediğini sordum çünkü babanın böyle bir şeyi iyilik olsun diye yapacak bir adam olmadığını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," dedi David ellerini ceplerine sokarken. Yanlarından geçenler ona bakıyordu, bakmamalarına imkân yoktu.

"İşte o zaman, benim okulda olmam seni sakinleştireceği için geri dönmemi istediğini söyledi. Sana söylemedim çünkü..."

"Çünkü..."

"Nasıl söyleyecektim ki?"

"Ağzını kullanarak," dedi David.

"Peki sen ne yapacaktın?"

David durdu.

"Bana söyleseydin," dedi, "anlayışla karşılardım. Babamı tanıyorum. Ama sen bana söylemedin. Arkadaşımın öldüğünü, bir tünelde çürümek üzere olduğunu öğrendiğim güne kadar bekleyip tüm kurşunlarını üzerime boşalttın."

"Çünkü kendimi kötü hissettim," dedi Stevie. "Bu işler nasıl yapılır bilmiyorum. Ben... Ben insanlar konusunda pek iyi değilim."

"Evet," dedi David. "İyi değilsin."

"Sen de değilsin. Sen de bana ailenin *öldüğünü* söylemiştin."

"Öyleyse ödeştik," dedi basitçe. "Babam videoyu görene kadar sorun olmaz. Ah, tabii bir de Ellingham'a dönmeyeceğim gerçeğini öğrenene kadar. Bu biraz sorun olabilir. Ama sen halledersin."

"Bekle, ne dedin sen?"

"Ellingham'a dönmüyorum," dedi David.

"Ne yani, az önce kendini dövdürdün ve şimdi de okulu mu bırakıyorsun?"

"Aynen öyle! Aferin sana."

"İyi de neden?"

"Bir kez daha söylüyorum, bu beni ilgilendirir. Eddie'yle yeni bir anlaşma yapabilirsin. Neden ona beni bulup geri getireceğini söylemiyorsun? İşe yarayabilir. İnsanları bulmakta iyisin."

"David..."

Stevie koluna uzandı ama David elini sertçe itti.

"Burada ayrılıyoruz," dedi.

"Ben bir yere gitmiyorum," dedi Stevie.

"İyi öyleyse. Göle atlayacağım. Yüzmek ister misin? Hava biraz soğuk ve rüzgârlı ama yüzmek en iyi spordur."

David söz konusu olunca bunun bir şaka olup olmadığını söylemek imkânsızdı ve göl caddenin hemen bitimindeydi.

"Geri dön," dedi David. "Göl konusunda ciddiyim."

Stevie'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. Bu çok tuhaftı. Stevie kolay kolay ağlamazdı, hele ki toplum içinde. David umursamaz bir ilgiyle bir süre onu izledikten sonra dönüp göle doğru yürümeye devam etti.

Stevie peşinden gitmedi. O gölde çok kötü şeyler olmuştu ve Stevie başka bir trajedinin kurbanı olmayacaktı. David'in gitmesine izin vermek zorundaydı.

❖

Stevie kampüse döndüğünde David'in suratını yumruklattığı video on bin kez izlenmişti. Stevie sayfayı yeniledikçe sayı yükseliyordu. Anlaşılacağı üzere yorumların çoğu karmaşıktı. İnsanlar bu kanala *zombie*ler hakkındaki bir programı izlemek için geliyordu. Şimdiyse zombie çocuk ölmüştü ve onun yerinde yumruklanan bir yabancı vardı.

David'den mesaj gelir mi diye saplantılı bir şekilde telefonunu kontrol edip duruyordu, hatta kendisi bir mesaj göndermeyi düşündü ama iki tarafta da sessizlik hâkimdi. Hunter'la sürekli irtibat halinde olsalar da Stevie yazdığı cevaplarda fazla dikkatliydi. Nedenini açıklamak zordu.

Minerva'ya döndüğünde yurt sessizdi. Şöminede ateş yoktu ama her yer sıcaktı.

Şimdi üç kişi olmuşlardı. Hayes, ölü. Ellie, ölü. David...

Bu çılgınlıktan önce Stevie nasıl yaşıyordu? Nasıl başa çıkıyordu? Başa çıkma olayı yeniydi gerçi. Gerçeğin dolambaçlı yolları çözülmeye devam ettikçe Stevie yürüyordu.

Nate'e mesaj atıp aşağıya gelmesini söyledi, sonra da Janelle'e gitti. Kapısı birkaç parmak aralıktı. Yerdeki pofuduk minderlerden birinin üstünde oturuyordu, bilgisayarında SpaceX ile ilgili bir video oynuyordu ve etrafında Arduino parçaları vardı. Eğilmiş duvardaki aynaya bakarak fırçasıyla yanında duran minik göz farı paletlerinden renk seçiyor, nazikçe gözüne uyguluyordu.

"Nasıl olmuş?" dedi Janelle turuncu, kırmızı ve sarılarla tek gözüne yaptığı çarpıcı makyajı göstermek için ona dönerek. "Adı günbatımı. Benzemiş mi sence? Turuncusu biraz fazla kaçmış olabilir."

"Seninle konuşmam lazım," dedi Stevie.

Janelle ona doğru dönüp videoyu durdurdu. Stevie kapıyı kapatıp yere oturdu.

"Sana anlatmam gereken bir şey var," dedi.

"David hakkında mı?"

"Evet. Fark ettin mi?"

"Dedektif olmak istiyorsun ama şimdiye dek gördüğüm kurnazlıktan en uzak insan sensin," dedi Janelle. "Bunun üzerinde çalışmalısın. Neler oluyor?"

"Bu bir sır," dedi Stevie. "Önemli bir sır."

Janelle'in alnı endişeyle kırıştı. Günbatımı makyajı uyguladığı tek gözüyle Stevie'ye kaygı dolu bir bakış fırlattı. O sırada kapı çalındı ve Nate kafasını içeriye uzattı.

"Ne var?" dedi. "Toplantı falan mı?"

"Size ihtiyacım var," dedi Stevie. "Bunu duymanız gerekiyor."

Nate'in gözlerinin altında solmuş tişörtüyle uyumlu hafif morluklar vardı.

"Evet," dedi yere oturup dizlerini bükerek. "Belki fikir alışverişinde bulunma zamanımız gelmiştir."

"Siz ikinizin bana anlatmadığı bir şey mi var?" dedi Janelle bakışlarını ikisinin arasında dolaştırırken.

"Sen başla," dedi Nate. "Bunu ben başlatamam."

Stevie derin bir nefes alıp saçlarını karıştırdı. Bu mesele fazla uzamıştı. Her şey içinden çıkılmaz bir hâl almıştı.

"David, Edward King'in oğlu," dedi.

Janelle'in makyajlı tek gözünü bir kırpıştırıp bir açarak süreci anlaması biraz zaman aldı.

"David mi?" dedi. "Şu politikacının oğlu mu? Hani başkanlığa aday olan, annenle babanın yanında çalıştığı adam mı?"

"Evet," dedi Stevie. "Babasıyla arası iyi değil. Ellie'nin ortadan kayboluşundan sonraki sabah öğrendim. Kampüse geldi."

"Şaşırmış gibi değilsin," dedi Janelle, Nate'e.

"Önceki gece öğrendim."

"İnsanlara söyleyebileceğim bir şey değil," dedi Stevie. "Söylemek istedim ama kimsenin bilmemesi gerekiyor. Bir güvenlik sorunu oluşturabilir."

"Demek yeni güvenlik sisteminin parasını sahiden Edward King ödemiş, öyle mi?" diye sordu Janelle. "Dedikodu değilmiş yani. Vi'nin yanıldığını sanıyordum."

"Dahası var," dedi Stevie. "Beni buraya o geri getirdi. Okula onun sayesinde dönebildim. Ailemi ikna etti. Bunu yaptı çünkü ben dönersem David'in sakinleşeceğini düşünüyordu. Şimdi şunu izleyin."

Janelle'in bilgisayarını çekip David'in dayak yeme videosunu oynatmak için Hayes'in kanalını açtı. Videoyu daha önce sessiz izlemişti. Sesi açıkken David'in onları kışkırtmalarıyla video çok daha kötü bir hâl alıyordu. Yediği yumrukları, gülümseyip bir şeyler söyledikten sonra daha fazlası için yalvardığını görmek çok üzücüydü.

Altmış bin kez görüntülenmişti.

"Ne halt ediyor o Tanrı aşkına?" dedi Janelle. "*Kafayı yemiş* bu çocuk."

Nate yavaşça Stevie'ye döndü.

"Janelle'e katılıyorum," diye ekledi.

"Bunu yapması için birine para vermiş," dedi Stevie. "Ve sonra da bana geri dönmeyeceğini söyledi."

"Pekâlâ." Janelle'in ses tonu daha fazlasını duymasına gerek olmadığını söylüyordu. Ayağa kalkıp ikisine birden bakarak konuşmaya başladı. "Onu sevmediğimi biliyorsunuz ama olanları birilerine anlatmanız gerekiyor. Hemen."

"Tabii David blöf yapmıyorsa?" dedi Nate. "Sence yapıyor olabilir mi, Stevie? Belki sana takılıyordur."

"Bana hiç öyleymiş gibi gelmedi," dedi Stevie. "Onu dövsün diye birine *para verdi.* Hayes'in kanalını hackleyip videoyu oraya koydu. Bu kasıtlı yapılmış bir şey ve tuhaf. Bir şey yapıyor ama ne olduğunu çözemiyorum."

"Hayatlarımızı mahvediyor," dedi Nate.

"Bunun *önemi yok,*" dedi Janelle. "Onu dövmesi için birine para vermiş. Bu hiç iyi değil. Hayes öldü. Ellie

öldü. Bu yurtta başka hiç kimsenin canı yanmayacak. Birine söyleyin. Pix'e söyleyin. Hemen yapın şunu."

Janelle kesinlikle haklıydı. Birine söylemek yapılacak en doğru şeydi. David'in yaptığı şey tedirgin ediciydi. Fakat bakışlarında güvenilir bir şey vardı. Bunu bir amaç uğruna yapıyordu. Canı yanmıştı ama *çok* değil. O videoyu Hayes'in kanalına koyarak bir mesaj veriyordu. Ama keşke Stevie anlayabilseydi...

Janelle yine de haklıydı.

"David'in dayak olayını ve okula geri dönmeyeceğini söylediğini Pix'e anlatacağım," dedi Stevie. "Babasından bahsetmeyeceğim. Ama başımıza gelecek bir sonraki şey benim okuldan atılmam olacak."

"Bunu bilemezsin," dedi Janelle.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Stevie. "David iyi *değil*, yani anlaşma *iptal*."

"Hallederiz," dedi Janelle. "Kararı verecek olan Edward King değil. Biz sana yardım ederiz. Ama şimdi Pix'e anlat. Ve üçümüze gelince, bir daha sır saklamak yok."

"Sır saklamak yok," dedi Stevie.

"Hayatıma heyecan verici bir şey daha eklendi," diye homurdandı Nate. "Bu kesinlikle kitap yazmaktan daha kötü."

22

Stevie rüya görüyordu. Rüyası biraz karmaşıktı. Burlington caddelerinde David'le yürüdükleri yolda yürüyordu ve birisi bağırıyordu: "İnsanları gölden çıkarıyorlar!" Böylelikle rüyadaki Stevie rıhtıma, Dr. Fenton'la ilk tanıştığı yere koşup gölden düzinelerce bedenin çıkarıldığını görüyordu. Fakat ölü değillerdi. Suyun kıyısında balıklar gibi çırpınıyorlardı. Çırpınan bir sürü insan bedeni vardı. Arkasından biri geliyordu ama Stevie dönüp bakmıyordu. Ona fısıldayan bir ses, bir kız sesi duyuyordu fakat söylediklerini anlayamıyordu. İçinden bir ses onun Dottie Epstein olduğunu söylüyordu ve eğer Stevie dönerse Dottie kaybolacaktı. Bu yüzden gözlerini rıhtımda çırpınan balık insanlardan ayırmadan Dottie'nin söylediklerini çözmeye çalışıyordu.

Sonra telefon çaldı.

"Uyandırdım mı?" dedi Edward King.

Stevie kendini zorlayıp yatakta doğrularak sinirli sinirli gözlerini ovuşturdu. Kucağındaki bilgisayar hâlâ okurken uyuyakaldığı Websleuths forum sayfasında açık duruyor-

du. İşler sarpa sardığında rahatlamak için yapıyordu bunu. Uykulu gözlerini kısarak baktı. Saat yediyi yedi geçiyordu.

"Yok," diye yalan söyledi.

"Uyandırdım. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. İki saat içinde oylama olacak ve ondan önce de bir sürü toplantım var."

Bu aramanın gelişi kaçınılmazdı. Stevie, Pix'e haber vermesinin üzerinden çok geçmeden Edward King'in arayacağını tahmin etmişti. Pix, David'in dövüldüğü haberini alınca bir hışımla çıkıp gitmişti. İki öğrencisini kaybetmişti ve birinin daha gitmiş olduğunu öğrenmek zaten ağır olan yükünü ikiye katlamıştı. Haberi verdikten sonra Stevie bilgisayarını alıp yatağa girmiş ve orada uyuyakalmıştı.

Garip olan şey, çok iyi bir uyku çekmiş olmasıydı. Hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir zaman sonra ilk kez bu kadar iyi uyumuştu. Gece anksiyete atağı geçireceğini düşünüp endişelenmemişti.

"Orada mısın?" diye sordu Edward King.

"Evet," dedi Stevie sesindeki sabah mahmurluğunu gizlemeye çalışarak.

"Güzel. Dün akşam bir video yayınlandı. Sanırım görmüşsündür."

"Evet."

"Pek hoşuma gitmedi, Stevie. Bir anlaşma yaptık. Senin kendi payına düşeni yapmadığını düşünmeden edemiyorum."

"Benden tam olarak istediğiniz ne?"

"Bu sana kalmış. Senin sorunun çözümü olabileceğini düşündüm. Bu çözüm işe yaramazsa, başkasını bulurum. David'le konuşmanı öneririm."

Stevie bunu ne kadar istese de tartışmanın anlamı yoktu.

"Başka bir şey?" dedi Stevie.

"Yok. Yarın bu saatte kontrol edeceğim. Hoşça kal."

"Bu arada David iyi," dedi Stevie.

Edward King kapattı.

Stevie içinde tuhaf bir aydınlanma hissetti. Zaman ilerliyordu. Saatler, günler geçiyordu. Şimdi, serin bir Ellingham sabahında yaşadığı şu an, Stevie'nin sahip olduğu en değerli şeydi.

Kendini zorlayıp yataktan kalktı (çabası için puanı hak ediyordu), altındaki pofuduk pijamayı çabucak çıkarıp yerine neredeyse aynı renkte gri bir eşofman altı giydi. Duş almadı. Üstündeki eski tişört iş görürdü. (En sevdiklerinden biriydi, tavan arasında bir kutu eski ıvır zıvırı karıştırıp içlerinden bulmuştu.) Evet, hâlâ biraz akşamdan kalma kokuyordu ama idare ederdi.

Dedektifler bazen akşamdan kalma kokarlardı.

Stevie, sırt çantasını kapıp ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü her şeyi içine doldurdu: Telefon, şarj aleti, bilgisayar, tablet, el feneri. Yetmişli yıllara ait bir cinayet vakasını çözmeye çalışan favori cinayet araştırmacı yazarlarından biri, kendini o zamana ve mekâna kaptırabilmek için her şeyi yapıyordu. Stevie onun, cinayetlerin yaşandığı dönemde radyoda çalan şarkılardan oluşan bir liste yapıp kendini o atmosfere uydurmak için o şarkıları dinleyerek olayın geçtiği muhitte arabayla dolaştığını okumuştu. *Bunların hepsi önemli ayrıntılar*, diyordu yazar. Hissetmek ve olayı her yönüyle anlamak için o atmosferin içine girmek gerekiyordu. Sizi ele geçirip hayatınızı yönetmeye çalışabilirdi fakat bu *sizin vakanızdı* ve onu çözmek zorundaydınız.

Stevie, 1930'ların şarkılarını çalan bir radyo bulup kulaklığını taktı.

Hava kuru ve soğuktu. Bedenini içeriden sarıyor, ciğerini temizliyor, arterlere soğuk hava pompalıyordu (Toplardamarlara değil. Onların görevi oksijensiz kanı kalbe geri pompalamaktı. Arterler soğuk havayı taşıyarak ana atardamar yayını kaldırıp boyun arterini genişletiyor ve Stevie'nin istediği nefis oksijenin tamamını beynine gönderiyordu.) Stevie müziği açıp hafif hareketli bir müziği kulaklarına gönderdi. Her vuruşta ayağıyla yoldaki taşlarda ritim tutarak müziğe ayak uyduruyordu. *Kendini ver. Dikkatini topla. Geçmişe dön.*

Kampüste bir tur atacaktı. Yurtların arasında yürüyerek, yollarda ve yılan gibi kıvrılan patikalarda dolaşarak başladı. Kendini sırtı dimdik, zarafetle yürürken buldu. Uzakta birini görse bir ağacın arkasına saklanarak ya da en yakın köşeden dönerek yolunu değiştiriyordu. Söylentiye göre Albert Ellingham patikaları kampüste tur atan bir kedinin peşinden giderek tasarlamıştı çünkü "Kediler en iyisini bilir," diyordu. Bu söylenti muhtemelen doğru değildi ama söz konusu Albert Ellingham olunca emin olamıyordunuz. Stevie yeni ve müzikli yolunda yürürken bir anda bu sözün ne kadar doğru olabileceğinin farkına vardı. Kediler pek çok açıdan en iyiyi bilirdi. Onlar avcıydı, iz sürmekte ve kimseye görünmemekte ustaydılar. Kuytulara gizlenip bir an yukarıdayken birdenbire aşağıda olabiliyorlardı. İnsanlar çoğu zaman sadece önlerine bakıyorken, kediler çok daha geniş bir görüş açısına sahipti.

Buradan kimler geçmişti? Gangster kostümlü Edward ve Frankie. Şeytanın Ta Kendisi olmuşlardı. Ama neden? Sadece bir oyun tezgâhlamak için mi?

Edward ve Frankie: Kötülük yapmak isteyen iki zengin çocuk. Canları sıkılmıştı ve bir oyun oynamak istemiş-

lerdi. Tıpkı dün gece gidip yok yere suratını para karşılığı yumruklatan zengin çocuğunun yaptığı gibi. Ve Stevie bunun asıl sebebinin David'in babasının dikkatini çekme isteği olduğuna inanıyordu. Bugünkü araştırma David'le ilgili değildi ama aradaki bağlantı kayda değerdi. Bunu daha sonra kullanacaktı. Edward ve Frankie yalnızca kendilerinin anladığı bir oyunu sahneliyordu. Bu yüzden bir mektup göndermişlerdi. *Bir arabayla gelip Iris ve Alice'i alıp götürmemişlerdir herhalde*, diye düşündü Stevie. Mutlaka fark edilirlerdi. Hem Alice'i nerede tutacaklardı ki? O gece kubbeli yapıdaki iri adam da onlardan biri değildi. George Marsh'ı dövmemiş ya da bir tekneyle Champlain Gölü'ne fidye almaya gitmemişlerdi. O zamanlar internet yoktu, telefon da çok az kullanılıyordu. Elinde hiçbir şey yokken insan böyle bir organizasyonu koordine edemezdi.

Belki de bir tesadüftü. Birisi o mektubu kullanıp komploya dâhil etmiş olabilirdi.

Peki ya Dottie? Stevie, Sfenks heykellerini geçmiş, yeşilin en sık olduğu tarafa yürüyordu. Dottie efsaneyi anlamıştı. Sfenks bilmecesini biliyor olmalıydı. Sürekli okuyordu.

Stevie durup kampüste onu inceleyebileceği en uzak noktadan Büyük Köşk'e baktı. Radyoda yüksek tempolu bir caz parçası çalmaya başlamıştı. Bu tam kaçırılma olayından önceki hafta sonu evdeki partide çalınmış olabilecek türde bir şarkıydı. Bu arazinin kalbi olan ev, hayatla ve müzikle atarken...

Albert Ellingham'ın Mackenzie'ye söylediği son şey hakkında Fenton ne demişti? "Kayıt cihazında." Kayıt cihazı derken? Telsiz kaydından mı bahsediyordu? Radyoda bir şey mi duymuştu? Anlamsız bir şey miydi? Altı üstü bir tekne gezisine gidiyordu. Öleceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Her şeyden bahsediyor olabilirdi.

Ama...

Albert Ellingham vasiyetini güncelliyordu. Ya uzun zamandır söylentilere konu olan ek vasiyetname doğruysa? Ya gerçekten kızını ölü ya da diri getirebilecek biri için bir servet ayırdıysa? Ya başına bir şey geleceğini anladıysa? Bir bilmece yazdı. İşini tamamladı. Ve Mackenzie'ye *kayıt cihazında* olduğunu söyledi.

Stevie bir keresinde yemeğin ufak bir taşıma bandında önünüzden geçtiği şu sushi restoranlarından birine gitmişti. Bazen zihninde de küçük bir alanda havada süzülen gerçekler varmış gibi hissediyordu. Uzanıp birini yakalamak ve yiyip bitirmek istiyordu. Kayıt cihazı.

"Kayıt cihazı," dedi yüksek sesle.

Köşke doğru yürüdü. Stevie yaklaştıkça köşk büyüyor gibiydi. Neptün çeşmesi mevsim yüzünden kapatılmıştı ve Deniz Tanrısı Stevie'yi kuru mekânından izliyordu.

Girişte Larry'nin yerinde üzerinde Edward King'in kameraların yerleştirilmesi için anlaştığı şirketin üniforması olan daha genç biri vardı. Tam Stevie içeri girmeye çalışırken onu durdurmuştu ki Bana Charles De üst kattan seslendi.

"Stevie! Bir saniye yukarı gelir misin?"

Stevie, Ellingham aile portresinin yanından geçerek merdivenden çıkmaya devam etti. Charles, yanında Jenny Quinn'le merdiven başında dikiliyordu.

"David Eastman'ı gördün mü?"

"Dün gördüm," dedi Stevie. "Burlington'da."

"Ondan sonra?"

Stevie hayır der gibi başını iki yana salladı. Jenny, Charles'a "*Sana söylemiştim*" der gibi baktı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

"Seni aradı mı ya da..."

"Hayır," dedi Stevie. "Üzgünüm."

Ona David'in geri dönmeyeceğini söylemenin anlamı yoktu. Burası Stevie'nin sirki değildi ve David de onun kaçak palyaçosu değildi. Tüm bu işler kendi kendine çözülecekti. Aceleye gerek yoktu.

"Anlaşıldı," dedi Charles. "Teşekkürler. Tavan arasına mı çıkıyorsun?"

Stevie başını sallayıp onayladı.

"Seni arayacak olursa bize söyler misin?"

"Videoyu gördün," dedi Jenny. Soru sormuyordu.

"Ondan haber alırsam size söylerim," dedi Stevie yukarı çıkmaya devam edip tavan arasına çıkan arkadaki merdivenlere yönelirken.

Stevie çatıya çıktığında ilk önce genellikle boş boş oyalanır, etrafa bakınır, kutulara göz gezdirir, raflardan bir şeyler alıp bakardı. Ama bugün öyle yapmadı. Buraya bir şey için gelmişti ve onu bulması gerekiyordu. Albert Ellingham'ın ofisine ait eşyaların olduğu kutularda olmalıydı. Toz ve eski kâğıt kokusu Stevie'nin burnunu kaşındırdı. Ne kadar çok şey vardı: Raptiyeler, zamanla kehribar rengine dönmüş taşlaşmış bantlar, üzerinde kabartma harflerle isminin yazdığı sararmış, hiç kullanılmamış not defterleri, makaslar, kâğıt ağırlıkları, mektup açacakları, kurumuş mürekkepler...

Ve üzerinde *Webster-Chicago* yazan bir deste bordo-beyaz film makarası vardı. Yanında ufak bir kâğıt parçasına sararmış bantla yapıştırılmış *DE* harfleri vardı. Stevie biraz daha karıştırıp kutunun dibinden işe yaramaz bir şey çekti. Makaraların içine koyulduğu karton bir kutuydu bu. Paketin üstünde makara resmi olmasından anlamıştı. Üs-

tünde ***WEBSTER-CHICAGO BANT KAYDI*** yazıyordu.

"Bant kaydı," dedi Stevie yüksek sesle. "*Bant kaydı.*"

Eğer bu bir bant kaydıysa nasıl çalışıyor olabilirdi? Ortada bir kaset varsa onu *çalıştıran* bir cihaz da var demekti. Stevie dar koridorda dönüp durdu. Müzik yeniden değişince Stevie'nin düşünceleri de değişti. Albert Ellingham onun için evindeki eşyaları ve yerlerini gösteren kullanışlı bir rehber hazırlamıştı ve bunu dev bir oyuncak bebek evi şeklinde yapmıştı. Stevie çatı katının öbür ucuna koşup örtüyü kaldırarak oyuncak evi dikkatlice açtı. Albert Ellingham'ın minik ofisinin önünde çömelince kendini bu büyük adamın hayatına tepeden bakan bir dev gibi hissetti. İçeride tanıdık bir sürü şey vardı, bazıları hafif kıpırdamıştı ama yerleşim ve dekor açısından şaşırtıcı derecede az şey değişmişti. Deri koltuklar, hayvan başlı kilimler, üzeri Stevie'nin tırnağından bile küçük minik kâğıtlar ve telefonlarla kaplı iki masa. Kitaplıklar inanılmaz derecede küçük ciltlerle doluydu. Şöminenin üstünde yeşil mermer saat ve yer küre vardı ve bir de...

Üstünde bir bilgisayar yazıcısı boyutlarında garip minik bir nesnenin olduğu bir dolap vardı. (Bu şey bir kibrit kutusu kadardı elbette ama yazıcı büyüklüğündeki bir nesneyi temsil ediyordu.) Uzanıp nesneyi yerinden kaldırdı. Bir radyo olabilirdi ve muhtemelen incecik bir fırçayla üzerine şu sözcükler yazılmıştı: ***WEBSTER-CHICAGO.***

Cihaz.

Stevie'nin elinde referans olarak küçük versiyonu vardı ama şimdi büyük olanı bulması gerekiyordu. Ellinghamların bir sürü eşyası vardı ama şu anda hiçbir şey bunun kadar önemli değildi. Bir düzene göre çalışarak önce ofis malzemelerinin olduğu ilk rafla başladı. Evrakları tek tek indirip kenara koydu. Eski telefon rehberlerini indirirken

parmak uçları toz ve pislikle dolmuştu. Metal rafın yetişemediği yerlerine tırmandı, amacı onu taşıyıp taşımayacağını test etmek değildi. O cihazın bulunması gerekiyordu.

Yaklaşık iki saat sürdü. Kayıtlarla dolu ağır bir kutunun altındaki büyük karton kolideydi. Cihaz belki on beş kilo vardı. Gümüş ve bordo renkli, pırıl pırıl ve art deco tarzındaydı. Üstündeki ***WEBSTER-CHICAGO*** sözcükleri hâlâ ışık saçıyordu. Stevie, eski kalın kablolara, bobinlere, tuşlara baktı. Cihazı fişe takmanın güvenli olup olmadığından veya nasıl çalıştıracağından bile emin değildi.

Neyse ki bunu yapmayı bilen bir dâhiyi tanıyordu.

23

"Tamam," dedi Janelle alet kemerini takarken. "Gidip bir bakalım şuna."

Eski kayıt cihazı, tamir kulübesinin ortasındaki bir el arabasında duruyordu. Janelle'in yüzünde saf bir mutluluk ifadesi ve başının üstünde de koruyucu gözlük vardı.

Yeni güvenlik sistemiyle ilgili güzel olan şey Larry'nin, Stevie'nin tavan arasında bulduğu bu tozlu çöp yığınına ihtiyacı olduğu gerçeğini sorgulamak için orada olmamasıydı. Stevie temizlenmesi için cihazı tamir kulübesine götürmesinin istendiğini söylemişti ve masadaki adam başını sallayarak onay vermişti. Bunun üstüne Stevie onu alıp Janelle, Nate ve Vi'nin beklediği yere kadar sürükleyerek götürmüştü. Janelle'in dikkatini çekmek için "*BİR MAKİNENİN TAMİRİ İÇİN SANA İHTİYACIM VAR*" yazan bir mesaj yeterli olmuştu.

Janelle işe cihazın dışını özenle silmekle başladı. Sonra da mandalı açarak eskimiş düzenekteki dört makarayı açığa çıkardı. Cihazı incelemek için eğilerek etrafında dolanıp üst kısma dikkatlice baktı.

"Kasasını çıkartmak gerekiyor," dedi aletlerin asılı olduğu duvara gidip şarjda takılı duran kablosuz matkabı alırken.

Nate yerde bağdaş kurarak oturmuş telefonunu karıştırıyordu. Vi odun yığınlarının üstüne oturmuş, "*Aletlerinle çok seksi görünüyorsun bebeğim*" diyen yapmacıklıktan uzak bakışlarla kız arkadaşını seyrediyordu. Stevie yerinde duramıyor, bazen duvara yaslanıyor, bazen Nate'in yanına oturuyor, bazen de kapıya kadar yürüyordu. Birkaç kez içinde Hayes'in ölümüne neden olan kuru buz konteynerinin daha önce durduğu odaya girdi. Kuru buz muhtemelen ya tamamen kaldırılmış ya da daha güvenli başka bir yere taşınmıştı. Boş kalan yerdeki duvara birkaç tırmık ve kürek yaslanmıştı.

Janelle kasayı tutan vidaları matkapla çıkarırken hızlı bir *dzzzzzt* sesi duyuluyordu.

"Birkaç gün içinde kar yağacakmış," dedi Nate telefonundan başını kaldırıp. "Hem de çok. Kar fırtınası gibi bir şey olacakmış."

"Ah, Tanrım!" dedi Janelle matkabı yere bırakırken. "Kara bayılırım. Bahse girerim kar yağdığında burası muhteşem oluyordur."

"Aşırı kara da bayılıyor musun?" diye sordu Nate.

"Evet ama 'aşırı' derken neyi kastettiğin önemli. Ben Chicago'dan geldim. Orada da kar yağıyor."

"Bir metre bile değil. Rüzgârın sürüklemesiyle belki biraz daha geçebilir."

"Bence... Bu epey fazla," dedi Janelle, az önce söylediğini onaylayarak. "Sanırım sen kardan pek hazzetmiyorsun?"

"Kar yağışını severim," dedi Nate. "İçerde kapalı kalmayı sosyal anlamda kabul edilebilir kılar."

Makineyi dikkatlice ters çevirip kasayı yerinden kaldırarak altındaki çıplak düzeneği açığa çıkaran Janelle'in kahkahası atölyenin içinde çınladı. Gri-kahverengi makaralar, teller ve kirli metal parçalardan oluşan bir yığın ortaya çıkmıştı.

"Güzel kız," dedi Janelle. "Ama pis. İlk önce temizlenmesi gerekiyor."

"Onu çalıştırabileceğini düşünüyor musun?"

"Biraz sabırlı olmalısın," dedi Janelle koruma gözlüklerini gözlerinin üzerine indirirken. "İşimi yapmam gerekiyor. Biraz hava üfleyip temizleyeceğim."

Sonra da eline incecik, sinekkuşu gagası gibi bir namlusu olan, oyuncak tabancaya benzeyen bir şey aldı. Cihazın içine sokup hava vererek toz ve pislikleri dışarı püskürttü.

"Tamam," dedi Janelle gözlüklerini geriye atıp hava tabancasını kemerine sokuştururken. "Görünüşe göre çok iyi muhafaza edilmiş. Sanırım yapmam gereken şey bu kapasitörleri devre dışı bırakıp yeni bir güç kablosu bağlamak. Alet kutumda kapasitörler var, bir de kablo bulmam lazım. Onu soyup cihazda kullanabilirim."

Janelle'in yaptıkları Vi'yi etkilemişe benziyordu, gözleri neredeyse kalp şeklini almıştı.

"Havada aşk kokusu var," dedi Nate fısıltıyla. "Aşk bir dakika içinde senin cihazının tepesinde son bulabilir."

❖

Yaklaşık bir saat süren bir çalışmanın ardından Janelle kasayı cihazın üstüne yerleştirdi.

"İşte oldu," dedi. "Bakalım ne olacak."

Tuşlardan birine basmasıyla makaralar dönmeye başladı. Stevie ve Nate oturdukları yerden fırlayıp kalktılar.

"Yaptın mı?" dedi Stevie. "Cidden mi?"

"Tabii ki yaptım," dedi Janelle sutyeninden çıkardığı dudak parlatıcısını görmeden dudaklarına sürerken. "Makinelerin kraliçesiyim."

Vi, Janelle'e sarıldı.

"Pekâlâ," dedi Stevie kaseti uzatarak. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Ben de tam ona bakıyordum," dedi Vi, Janelle'den ayrılarak. "İnsanlar bunları biriktiriyorlarmış. Bir sürü tanıtım videosu var. Bulabildiklerimin en iyisi bu."

Vi telefonunu Janelle'e uzattı ve o da videoyu izledi. Sonra teli alıp videoya birkaç kere bakarak makaraya sardı.

"Galiba oldu," dedi. "Üzerine kaydetmek istemiyorum. Bence oldu. Denemek ister misin?"

Stevie başını sallayınca Janelle cihazı açtı. Tel, makaralarda dönmeye başladı. Bir süre sadece çıtırtı ve hışırtı, sonra sanki birisi mikrofona vuruyormuş gibi birkaç boğuk patırtı duyuldu. Ve sonra da... Bir ses. Derinden gelen bir erkek sesi. Albert Ellingham olduğuna kuşku yoktu.

"Dolores, otur oraya."

"Buraya mı oturayım?" Bir kız sesiydi. Dolores Epstein konuşuyordu. Stevie şoka girdi. Dolores geçmişe ait kayıp bir karakterdi. Ama şimdi burada, aralarındaydı, sesi yüksek ve netti, koyu bir New York aksanı vardı.

"Tam oraya. Ve biraz mikrofona eğil," dedi Albert Ellingham.

Janelle fal taşı gibi açılmış heyecanlı gözlerle Stevie'ye baktı.

"Güzel," dedi Albert Ellingham. "Şimdi normal konuşabilirsin. *Senden biraz Ellingham'daki deneyimlerinden bahsetmeni istiyorum. İnsanlar burada ne tür işler yaptığımızı bilsinler diye okul hakkında bazı kayıtlar yapıyorum. Şimdi, Dolores, seninle tanışmadan önce başın her türlü belaya girmişti, öyle değil mi?"*

"Bu, radyo programı için mi?" diye sordu Dottie.

"Hayır, hayır. Rahatça konuşabilirsin."

"Etrafı kolaçan etmeyi seviyorum, hepsi bu," dedi Dottie.

"Ve bu iyi bir şey! Ben de öyleydim."

"Dayım New York'ta polis. İkinci kat adamı olduğumu söylüyor."

"İkinci kat adamı mı?" diye sordu Albert Ellingham.

"İkinci kat adamı, adından da anlaşılacağı gibi ikinci kat penceresinden giren hırsız demek. Kapkaççılıktan biraz daha havalı. Fakat dürüst olmak gerekirse hırsızlığı bana dayım öğretti. Polis memurları her numarayı bilir. Ayrıca kilitlere ve onun gibi şeylere hep meraklıydım."

"Buraya ilk geldiğinde ne düşündün? New York'tan çok farklı olmalı."

"Şey, dürüst olmak gerekirse korktum."

"Neden?"

"Ben şehre alışkınım. Ormanlık yerlere değil. Ormanlar ürkütücü."

"Ormanlar çok güzeldir!"

"Ve şair Robert Frost'un dediği gibi karanlık ve esrarlıdır. Dayıma buraya geleceğimi söylediğimde sorun olmadığını çünkü burada bir çatı katı adamı olduğunu söyledi."

"Çatı katı adamı nedir?" diye sordu Albert Ellingham.

"Yine konuşma diline özgü bir kelime. İkinci katın üzerinde ne vardır? Çatı katı. Dayım hep ikinci kat adamından daha erken davranabilecek, yani onu suçüstü yakalayacak kişi onun üzerinde olmalı der. Burada New York'tan bir polis var. Bay Marsh. Burayı artık seviyorum."

Albert Ellingham kıkır kıkır güldü.

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Peki, dünyaya *Ellingham Akademi hakkında ne söyleyeceksin?"*

"Şimdiye dek bulunduğum en iyi yer olduğunu söyleyeceğim. Maria Montessori tarafından geliştirilen sistemin ilkelerini kullanıyor, aynı zamanda Burlingtonlı John Dewey'nin çalışmalarından unsurlar da var. Gerçekten Burlingtonlı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum. Bu okulda her gün yeni bir şey öğreniyorum. Birbirimizden öğreniyoruz. Tıpkı az önce ikinci kat adamlarını öğrendiğim gibi. Şimdi de burada her gün neler yaptığından söz edelim. Bana çalışmalarından bahset..."

Stevie'nin beyninde birdenbire Mudge'ın kör nokta ile ilgili sözleri yankılandı: *Burası tüm bilgilerin toplandığı ama hiçbir şey göremediğin yerdir aslında.*

Stevie'nin beyninde şimşekler çaktı. Yıllardır bu konu hakkında okurken görüp biriktirdiği tüm parçalar yerlerine oturmuştu. Biraz dolaşmak istiyordu, bu yüzden parçaları sıkıca tutup onların hareket etmemelerini sağlamak zorundaydı. Aceleyle kapıya doğru yürüdü. Daha fazla dinleyemez, kimseyle konuşamazdı yoksa kontrolü kaybedecekti.

"Hey," dedi Janelle cihazı durdururken. "Nereye..."

Stevie elini sallayıp onu savuşturdu. Gökyüzü şeker pembeye dönmüştü, hava yağmurlu ve buz gibiydi. Temiz hava düşünmek için idealdi. Albert Ellingham'ın bu-

rayı satın alma sebeplerinden biri bu olsa gerekti. Temiz havanın öğrenmeye ve düşünmeye yardımcı olacağını düşünmüştü. Belki de haklıydı. Daha az oksijen almaya alıştığınızda, her şey biraz daha hızlı hareket ediyor gibi oluyordu.

Düşün, Stevie. Gözden kaçırdığın şey neydi? Ne görmüştü?

Ellingham Kütüphanesi'nin karanlık kuleleri pembe gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kütüphane. Dottie ipucunu kütüphaneye bırakmıştı.

Stevie koşmaya başladı. Kyoko gece vardiyasını bitiriyormuş gibi görünürken kütüphanenin kapısından içeri daldı. Neredeyse Kyoko'nun masasına çarpıyordu.

"Kyoko... Bir şeye ihtiyacım var."

"Yarına kadar bekleyebilir mi?"

Stevie başını hayır der gibi iki yana salladı.

"Kitap. Dottie'nin kitabı. Sherlock Holmes."

"Bekleyemez mi?"

"Lütfen," dedi Stevie. "Çok hızlı olurum. Beş dakika. İki dakika."

Kyoko hafif gözlerini devirse de alta uzanıp anahtarları aldı ve arkadaki ofisi açtı. Stevie peşinden gitti, metal rafların ve kutuların yanından geçerek 1936 yılına ait değerli eşyaların muhafaza edildiği bölüme geldiler. Kyoko siyah-beyaz kitabı kutudan çıkardı.

"Acele et ama dikkatli ol," dedi kitabı Stevie'ye verirken.

Stevie kitabı kutsal bir nesneymiş gibi alıp çalışma masalarından birine götürdü.

"Neden kitaba bu kadar acil ihtiyacın var?" dedi Kyoko.

Fakat Stevie onu duymadı. Daha önce gördüğünden emin olduğu bir şeyi aramakla meşguldü, ufak, çok ufak bir şey...

İşte buradaydı, *Kızıl Dosya*'nın içinde. Kitaptaki işaret, kurşun kalemle çekilmiş kaba bir çizgiydi. *Sherlock, "Bir insanın beyninin küçük bir tavan arası olduğunu ve onu seçeceğiniz mobilyalarla doldurmanız gerektiğini düşünüyorum,"* dedi.

Kızıl Dosya'da üzerine kanla ***RACHE*** yazılmış bir ceset bulunur. Rache, Almanca *intikam* demek. Neyin vuku bulduğuna dair kurban tarafından bırakılan bir işaret.

"Aradığın şeyi buldun mu?" dedi Kyoko masaya eğilerek.

"Evet," dedi Stevie ayağa kalkarken. Aceleden ayağı masanın bacağına takıldı; neredeyse düşüyordu.

"İyi misin?"

"Evet... İyiyim. Kesinlikle iyiyim."

Stevie kitabı apar topar kapatıp Kyoko'ya geri verdi ve o da dikkatlice bir taşıma arabasına koydu.

"Teşekkürler," dedi Stevie. "Sana teşekkür etmeliyim."

Masalarda kulaklıklarını takmış çalışan insanların yanından geçerek kütüphaneden çıktı. Çıkar çıkmaz minik kar taneleriyle dolu havayı içine çekti. Kar taneleri önce burnuna doldu, oradan da boğazına ulaşıp eridi. Stevie cebinden telefonunu çıkarıp Fenton'ı aradı.

Fenton'ın telefonu beş kez çaldı.

"Hadi ama," dedi Stevie topuklarının üstünde zıplayarak. "Hadi..."

Kütüphanenin önündeki patikayı adımlıyordu.

"Alo?" Fenton geveleyerek ve yüksek sesle konuşuyordu.

"Selam," dedi Stevie. "Sizinle konuşmam gerekiyor. Ben..."

"Şimdi olmaz, Stevie," dedi Fenton.

"Hayır, anlamıyorsunuz," diye karşılık verdi Stevie bağırmamaya çalışarak. "Ben..."

"Şimdi olmaz..." dedi Fenton sesi giderek bir tıslamayı andırırken. "Birazdan ararım seni. Çocuk orada. *Çocuk orada!*"

"Ne?" dedi Stevie.

Fenton telefonu kapattı.

Stevie hâlâ telefonu kulağına bastırmış halde duruyordu, cam yüzey soğumuş ve nefesinden buhar olmuştu. Taş patika boyunca yürümeye devam etti. Soğukta sesler daha fazla yankılanıyordu. Her ayak sesi yepyeni ve farklıydı.

Fenton nasıl suratına kapatabilmişti? Bu kapkaranlık dağda beynindeki minik farelerin ördüğü küçük düşünce ipliklerini paylaşacak kimsesi olmadan nasıl yapayalnız kalmıştı? Alice ve Iris Ellingham'ı kaçıranın kim olduğunu bildiğini nasıl açıklayacaktı?

30 Ekim 1938, 17:00

Cennet gibi bir manzaraydı. Albert Ellingham'ın küçük spor Sparkman & Stephens marka yelkenlisi *Wonderland*, Champlain Gölü'nün sularında boşta çalışıyordu. Tekne ağır ağır sürükleniyor olsa da biri kırmızı biri beyaz iki yelkeni de açık vaziyetteydi. Vermont'ta ekim ayının bu güzel öğleden sonrasında manzara, üzerine boya kutusu devrilmişçesine renge doymuştu. Albert Ellingham'ın bir eli gevşekçe dümeni tutuyordu. George Marsh tekneyi çevreleyen yastıklı koltuklarda rahatça arkasına yaslanmış, kollarını iki yana açmış oturuyor, öğleden sonranın tadını çıkarıyordu.

"Çok okur musun, George?" diye sordu Albert.

"Hayır," diye yanıt verdi George.

"Okumalısın, okumalısın. Okumak hayatın en büyük zevklerinden biridir, belki de en büyüğüdür."

"Hiç Küba purosu içmedin öyleyse."

Albert Ellingham güldü.

"Doğruyu söylüyorum. Para, güç, hiçbiri iyi bir kitapla kıyaslanamaz. Bir kitap sana her şeyi verir. Diğer ruhlara, diğer dünyalara açılan bir penceredir o. Dünya bir kapıdır. Kitaplar da anahtarı."

"Bu konu benim çok dışımda," dedi George.

"Peki ya Sherlock Holmes? *Kızıl Dosya*'yı okudun mu hiç? Kesin okumuşsundur."

"Korkarım hayır," dedi George.

"Okumalısın, gerçekten okumalısın. Sherlock Holmes'ün nasıl biri olduğunu anlatıyor. Nefis bir hikâye, çok öğretici. Sherlock Holmes'ün dünyayı nasıl gördüğünü ve işine nasıl yaklaştığını öğretiyor. Polis olduğun için ilgini çekecektir. Aslına bakarsan beni ben yapan o hikâyedir. Çocukken ıslah evinde sadece birkaç kitabımız vardı. Sherlock Holmes koleksiyonu onlardan biriydi. O kitabı yüzden fazla kez okumuşumdur. Bana, bakmayı ve etrafımdaki dünyayı görmeyi öğretti. Şimdiye dek yazılmış en öğretici şeylerden biri."

"Anlaşıldı." George Marsh gülerek bir sigara çıkardı. "İkna oldum. Bir kütüphane kartı alacağım."

"O zaman bugünkü iyiliğimi yaptım. Ha bir de özür dilerim, George. Sakıncası yoksa teknede sigara içmek yasak. Ateş ve tekne birbiriyle pek bağdaşmıyor."

George Marsh başını sallayıp onaylayarak sigarayı kulağının arkasına soktu.

"Buraya demir atacağım. Biraz otururuz. Maquam Koyu hoşuma gidiyor."

Albert Ellingham halat makarasından bir miktar halatı boşa çıkarıp elinin etrafına dolayarak çapayı suya bıraktı.

"Dottie Epstein'i bulduklarında Sherlock Holmes okuyormuş," dedi Albert Ellingham halatla uğraşırken. "Biliyorsundur. Tüm bu olanların içinde Dottie sık sık unutuluyor. Bu benim hatam. Iris ve Alice'e odaklanıyorum... Aşağı Doğu Yakası'ndan Küçük Dottie Epstein bu karmaşada kaynıyor. Bu doğru değil. Daha iyisini hak ediyordu."

"Şu zavallı çocuk," dedi Marsh başını iki yana sallayarak.

"Dolores Epstein," dedi Albert Ellingham. "Dottie diye biliniyordu. Olağanüstü bir kızdı, tam manasıyla olağanüstü. Okula seçtiğim ilk öğrenci oydu. Bunu sana söylemiş miydim?"

George Marsh başını hayır der gibi iki yana salladı.

"Söylemedim mi?" dedi Albert Ellingham. "Evet. Sanırım hiç gündeme gelmedi. A Bulvarı'ndan gelip Yunanca eserler okuyan ve üç kere de nadir eserler bölümlerinden birine gizlice girmiş olan bu kızı halk kütüphanesindeki en iyi kütüphanecilerden duydum. Baş belası olduğunu söylediler ama olumlu anlamda. Tatlı bela. Anlıyor musun, George?"

"Anlıyorum," dedi George Marsh. "Alınma ama sen de biraz tatlı belasın."

"Katiyen, katiyen alınmam. Bilakis memnun oldum. Dottie'nin okuluna gidip müdürüyle konuştum. Hem ondan kurtulacağı için mutlu olduğunu hem de çok üzüldüğünü söyleyebilirim. Böyle öğrenciler insanın karşısına her gün çıkmıyor. Akademi'ye gelip de kütüphanemde aklına gelebilecek her kitabın olduğunu öğrenince Dottie'nin yüzünde gördüğüm sevinci unutamıyorum. George, ben zengin bir adamım. Çok şeye sahibim. Fakat sana bir şey diyeceğim, paramı harcadığım en iyi şey Dottie Epstein'in kitaplarıydı. Bir zihni besliyordum. Şahane bir çocuktu."

"Başına gelen şey korkunçtu," dedi George Marsh ciddiyetle başını sallayarak.

"Korkunçtan da öte. Korkunçtan da öte. O gün çok şey yitirildi. O kızın dehası. Biliyorsun, kubbeli yapıda onu

bulduklarında yanında *Sherlock Holmes'ün Maceraları*'nın bir kopyası varmış. Olay meydana geldiğinde onu okuyormuş. Çok garip..."

Albert Ellingham durup halatı bağlamadan önce parmaklarının etrafına sıkıca doladı. Tekne hafifçe savrulup yerine oturdu.

"Kitaptaki meşhur bir sözün altını çizmiş," dedi Albert Ellingham bir süre sonra. "*Bir insanın beyninin küçük bir tavan arası olduğunu düşünüyorum.* Dottie'nin altını çizdiği bu satırın üzerine düşünmem lazım. Düzgün çizilmemiş, kurşun kalemle aceleyle karalanmış. Yamuk yumuk. Kitapta başka iz yok. Ama bir öğrencinin kitabındaki işarete kafa yormak kimin aklına gelirdi ki? Kendimi Iris ve Alice'e kaptırmıştım. Watson gibi bakıyordum ama görmeyi başaramadım. Fakat aklıma bir şey takılmış olmalı. Beynin bir problem üstünde nasıl çalıştığını bilirsin. Zaman arka planda hızla akmaya devam eder. O satırın altındaki çizgi var ya... İşte o beni *rahatsız etti.*"

Tekne batmakta olan güneşe doğru dönünce Albert Ellingham gözlerini kıstı.

"Kütüphaneye gidip Dottie Epstein'in okuduğu kitaplara göz attım. Üzerlerinde işaret falan yoktu, George. Bunu kütüphane memuruyla da teyit ettim. O tarz şeyleri kontrol ediyordu. Kütüphanecilerin gözünden hiçbir şey kaçmaz. İşareti koyan başka bir öğrenci de olabilirdi elbette ama anlaşılan Dottie o kitabı öyle çok seviyormuş ki ondan başka kütüphane dışına çıkaran olmamış. Kitap sürekli ondaymış. Bence diğer öğrencilerin çoğu kendi kitaplarının olmasına alışkındı ve kütüphaneyi Dottie gibi kullanmıyorlardı. Biraz daha ileri gittim. Kubbeli yapıda ve bodrumda bulunan şeylerle ilgili polis raporuna baktım. İçki odasının zemininde kenara yuvarlanmış bir kurşun kalem bulunmuş. Öğrencilerden birine ait basit

bir kalem. Mavi renkli, yan tarafında Ellingham Akademi yazanlardan. Yani o işareti Dottie Epstein'in bırakmış olduğu ve bunu o gün kubbeli yapıda yapmış olduğu sonucunu çıkarmak epey mantıklı. Ama neden?"

"Kazara olmuş olabilir," dedi George Marsh. "Ürkmüş olabilir ya da birisi onu tutmuş olabilir. O da kazara sayfayı çizmiştir..."

"Hayır, neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama hayır. Kazara çizilmiş bir işaret o kadar net olamaz. Bu kasıtlı olarak çizilmiş. Bence Dottie Epstein benim anlayacağımı umduğu bir mesaj göndermeye çabalamış. Bana güveniyordu ama ben onu hüsrana uğrattım."

"Albert," dedi George, "bunu kendine yapma..."

Albert Ellingham elini sallayarak bu uyarıyı geçiştirdi.

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, George fakat bu doğru. Dottie'yi anladım. Oyunu oynuyordu. Dayısı New York City polisiyle çalışıyormuş aslında, senin gibi. Dottie hırsız gibi bir yerlere girmenin pek çok tekniğini *ondan* öğrendiğini iddia ediyordu."

Albert Ellingham kendi kendine güldü ve George Marsh da gülümsedi.

"Evet," dedi Albert Ellingham, "Dottie çok akıllı bir kızdı, kavga etmeden duramazdı. Ah, bana bir iyilik yap. Koltuğunun altında bir tahta kapak var. Bacaklarının arasından aşağıya uzan ve onu sola kaydır. İçeriye bak."

George Marsh kendisine söylendiği gibi eğilip kapağı kaydırdı. Koltuğunun altında teknenin gövdesine sıkıca bağlanmış demetler halinde koyu renkli patlayıcılar vardı.

Albert Ellingham doğrudan güneşe baktı.

"Tekne patlayıcılarla kaplı," dedi sakince. "Onun gibi dört düzenek daha var. Tetikleyici mekanizmayı kurdum ve o da elimdeki ipe bağlı. İpi bıraktığım an ikimiz de havaya uçacağız. Silah kullanabilirdim ama birinin elinden silahını almak çok kolay ve ben silahları pek sevmem. Kısacası kendime güvenemedim. Seni vurma arzum çok güçlü. Fakat bilmem gereken her şeyi öğrenmek istiyorsam biraz otokontrol sahibi olmam gerekiyor. Şu an tek seçeneğin kıpırdamadan oturup bana her şeyin nasıl olduğunu anlatmak."

24

Stevie kubbeli yapının beton zeminine oturdu, pantolonunun kumaşından içeriye soğuk sızıyordu. Etrafında kurumuş ölü çiçeklere ait taç yapraklar vardı. Aralarından ayrılanları anma amacıyla oraya bırakılan hediyeler gitmişti ama başıboş bir kart temizlik görevlilerinin süpürge ve çöp torbalarından kaçmayı başarmıştı. Küçük mavi bir kâğıt parçasıydı, kenarları elle yapıştırılmış siyah simlerle kaplıydı. Üzerindeki mesaj ajanda tutma konusunda gerçekten ciddi olanların kullandığı şu süslü yazı karakterlerinden biriyle yazılmıştı: ***ASLA ÖLÜ DEME, ASLA ÖLÜ KALMA. SONSUZA DEK AŞK, MELODY.***

Stevie kâğıdı yere bıraktı.

Elinde elbette hiç kanıt yoktu. Bunu mahkemeye götüremezdi. Hemen bir kitap da yazamazdı, ki zaten nasıl yazıldığını da bilmiyordu. Nate'i kitap yazmaya çalışırken görmüştü ve süreç berbat görünüyordu. Stevie vakayı çözdüğünde ne yapacağını hiç düşünmemişti. Kime söyleyecekti? Aya mı haykıracaktı? Tweet mi atacaktı? Facebook durumunu "cinayet çözücü" olarak mı değiştirecekti?

İşte bu yüzden Fenton'la konuşmaya ihtiyacı vardı. Telefonuna baktı.

"Neden çalmıyorsun?" dedi ekrana.

Telefon boş ve habersiz orada duruyordu. Eline alıp Hunter'a mesaj yazdı.

Teyzen ne yapıyor? Onunla hemen konuşmam lazım. Beni araması gerektiğini söyler misin?

Stevie mesaj gönderildi işaretinin okundu işaretine döndüğünü görmek için bekledi. Hiçbir şey yoktu.

Nefes al, Stevie.

Ayağa kalktı, tutamların parmaklarının arasından kayıp düşüşünü hissederek ellerini kısa saçlarının içinden geçirdi ve daireler çizerek yürüdü. Kafasındaki bu düşünceyle ne yapabilirdi? Çalışmasını nasıl teyit edebilirdi?

Tabii ki tek bir çözüm vardı. Hikâyelerdeki gibi yapacaktı. Şüphelileri toplayacak, suç teorilerini gözden geçirecekti. Fiziksel olarak değil elbette, bunu zihninde yapacaktı. Ölüleri çağırıp sıraya dizecek ve madde madde ilerleyecekti.

Kubbenin etrafında hayali sandalyelerden bir halka oluşturdu. İkisine Edward Pierce Davenport ve Francis Josephine Crane'i yerleştirdi. Edward ışıl ışıl, şairane bakışlara sahipti. Francis'in simsiyah küt kesilmiş saçları vardı. Zikzak desenli kazak-etek takım giymişti. Dar. Yünlü. Kahverengi ve krem rengi. Ve beresi de sağa doğru yatıktı. Edward beyaz bir gömlek, gevşek bir kravat ve önü açık siyah bir yelek giymişti. Stevie'ye bakmak için dizlerinin üzerine eğildi.

"Siz," dedi Stevie onlara alçak sesle. Görünürde kimse yoktu ve yüksek sesle konuşmak yardımcı olabilirdi. "Kanun kaçağı olmak istediniz."

"Kanun kaçağıydık," dedi Francis.

"Şiiri biz yazdık," dedi Edward.

"Aptal bir şiir," diye karşılık verdi Stevie. "Başka şiirler de *okudum*. Siz kötü şairlersiniz."

Edward gücenerek geri çekildi.

"Sizin aptal şiiriniz vakayı yıllarca mahvetti," diye devam etti Stevie daireler çizmeye devam ederek. "Herkes bunun Şeytanın Ta Kendisi ile ilgili olduğunu sandı ama Şeytanın Ta Kendisi diye biri *yok*."

"Oyun oynuyorduk," dedi Francis. "Şiirdeki gibi. '*Kral, bir tepede yaşayan soytarının biriydi. Oyuna hükmetmekti isteği. Frankie ve Edward bir el oynadı. Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.*'"

"Ama bu şiiri okuldan ayrılmadan önce yazdınız," dedi Stevie. "Yani işler ters gitmeden önce. Ne olacağı hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Aklınızda başka bir şey vardı."

Francis sessizce gülümsedi.

"Yani siz de işin içindesiniz," dedi Stevie. "Ama sorumlu değilsiniz. Hayır. Hiç orada olmayan, hani şu merdivende değil de merdiven boşluğunda olan kişi siz değilsiniz. Siz *merdiveni kaldıranlarsınız*, Albert Ellingham bunu söylüyordu. Merdiveni kaldır ve..."

George Marsh'ın görüntüsü Francis'in yanındaki sandalyede belirdi. İnce çizgili bir takım elbise giymiş, bir de fötr şapka takmıştı. İri yapılı, çenesi köşeli bir adamdı. Kollarını bağlamış, meydan okurcasına Stevie'ye bakıyordu.

"Elinde hiçbir şey yok," dedi. "Ben FBI'danım. Olmadığını biliyorum."

"Yanılıyorsun," dedi Stevie. "Bir hata yaptın. *Polisiye hikâyeleri okumayı seven* birine yakalandın."

Halkada bir hayali siluet daha belirdi, kıvırcık saçlı, dişlerinin arasında boşluk olan bir kızdı. Düz kahverengi yün bir elbise giymiş, hafif yamuk bir gözlük takmıştı. Elinde göğsüne bastırdığı bir kitap tutuyordu. Uzun süre George Marsh'a baktıktan sonra Stevie'ye dönüp başını salladı. Stevie de aynı şekilde ona karşılık verdi.

Ağaçların gölgeleri, kubbenin sütunları ve tüm heykeller tanıklık ediyordu.

"Şimdi yakaladım seni," dedi kız, George Marsh'a.

Stevie'nin telefonu çaldı. Hayali insan topluluğu, geceye doğru buhar olup Stevie'yi taç yapraklarla yalnız bıraktı.

"Geri gelecek misin?" dedi Nate. "Ne yapıyorsun?

"Buna inanmayacaksın."

"Dene bakalım."

"Çözdüm."

Nate durdu.

"Neredesin?"

"Kubbenin ordayım."

"Geliyorum," dedi Nate.

Stevie telefonu kulağından indirip mesajlarını yeniden kontrol etti. Hunter mesajı hâlâ okumamıştı. Ne halt ediyordu bu Fenton? *Şimdi olmaz... Çocuk orada. Çocuk orada!* İnsanlar sarhoş olduklarında muhakkak bir şeyler söylerdi fakat bu çok kesin, çok ısrarcıydı.

Birdenbire beyni karıncalanmaya başladı.

Elbette insanlar bazen telefonlarına cevap vermezlerdi.

Bazen tuhaf şeyler söylerlerdi. Ama bunlar Stevie'yi rahatsız etmişti. Oturduğu betona baktı. Hayes'in çelenginden kalanlar ayaklarının altında çatır çutur sesler çıkarıyordu. Ellie onca zaman altlarındaymış. Üzerinde yürümüşler. Acaba içeride oksijen azalırken, titrerken, açlıktan ve susuzluktan ölürken onları, tepesinden geçen arkadaşlarını duymuş muydu? Yaşadığı korku Stevie'nin hayal edebileceği her şeyden öte olmalıydı. Aşağıda karanlıkta ölmek üzere olduğunu anlamış mıydı? Karanlıkla, kendisine doğru yaklaşmakta olan o şeyle, gölgelerin arasından acısını ve korkusunu almaya gelen o hainle dost olmuş muydu?

Neden telefonu bu kadar sessizdi?

Ne zaman istersen beni arayabilirsin, demişti Larry. Yumruklarını birkaç defa sıkıp açtıktan sonra numarayı tuşladı. Larry ikinci çalışta cevap verdi. Stevie arka planda açık televizyonun sesini ve havlayan köpeği duyabiliyordu.

"Ne oldu?" dedi Larry.

"Bilmiyorum," dedi Stevie.

"Pekâlâ. Adım adım anlat."

"Alice ve Iris'i kaçıranın kim olduğunu biliyorum," dedi Stevie. "Dottie'yi öldürenin kim olduğunu da."

"Ne dedin?"

"Ama o değil," dedi soluğu hızlanırken. "Sorun o değil. Sanırım endişeliyim... Burlington'da birlikte çalıştığım şu profesörle ilgili. Ve nedenini bilmiyorum. Bir şeyler yanlış. Öyle hissediyorum."

"Bana onun adresini ver," dedi Larry.

30 Ekim 1938, 18:00

Teknede bir müddet sessizlik oldu. Gökyüzü volkanik bir kırmızıyla turuncuya dönerken George Marsh ve Albert Ellingham birbirlerine bakarak oturdular. Heyecan verici bir Vermont sonbaharında günbatımı başlıyordu.

"Birazdan hava kararacak," dedi Albert Ellingham sessizliği bozarak. "Burası gece ne kadar da huzurlu."

Su hafif hafif yelkenliye çarpıyordu.

"Albert..."

"Hayır, lütfen," dedi Albert Ellingham. "Onun için çok geç, George. Sır saklamak yorucu bir iştir. Tecrübeyle sabit. Başta o yükü taşıyabileceğini zannedersin ama zaman ilerledikçe ağırlaşır. Omuzların çöker. Şimdi omuzlarındaki yükü atmanın vakti geldi."

"Albert..."

"Görüyorsun," dedi Albert Ellingham. George'un sözünü kesmiş olmak umurunda bile değildi. "Dottie Epstein ne kadar doğru bir seçimmiş. Milyonda bir rastlanabilecek bir kız. Başka biri cevabı bulmamı sağlayabilir miydi bilmiyorum. Bu kadar geç anladığım için özür dilerim, Dottie. Geç kaldım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama sonunda oldu."

Bunu batan güneşe bakarak söylemişti.

"Sanırım bunu bilinçaltımda çözdüm, George. Bir polis memuru olarak bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Erişemeyeceğin seviyede bir bilgiye sahipsindir ya hani. Kaçırılma olayında evden birinin parmağı olduğu kesindi. Herkesin hayatını didik didik ettim. Leo'da Iris'in kullandığı kokaini buldum. Birçok kişi hakkında bilmeyi istemediğim bir sürü şey öğrendim ama Iris ve Alice'e ne olduğunu açıklayacak hiçbir şey bulamadım. Gözden kaçırdığım şey en bariz olanıymış. İnsan gözünün önündekini göremiyor. Geçen gün kendime bir bilmece yazdım. Şöyle bir şey: *Aslında orada olmayan birini nerede ararsın? Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.* Bazen bilmeceler aklıma kendiliğinden gelir. Zihnim onları üretir ve ben de çözmek zorunda kalırım. Bilmece çözerken denenecek çok şey var. Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda. Bu durumda bilmece sana merdiven boşluğundan 'merdiven' kelimesini kaldırmanı söylüyor. Hangi kelimeyi elde edersin? Söyle bakalım."

"Boşluk?" dedi George Marsh gönülsüzce.

"*Bingo.* Peki bir olaydaki boşlukları kim araştırır? Bir dedektif. Peki, aslında orada olmayan biri kimdir? Misafir olmayan bir misafir. Araştırma için orada olan bir dedektif asla suçun parçası değildir. O kaybolan merdivenin tepesinde duran sendin. Dottie söyledi bana. Kelimelerini kullanarak söyledi. Öğrenciler okula ilk geldiğinde okuldaki tecrübelerini anlattıkları bazı kayıtlar yaptım. Filmlerden önce göstermek için küçük bir kaset hazırlamayı düşünüyordum. Dottie çok komik bir şey söyledi. Şehirden geldiği için ormanda olmaktan korkuyordu. Dottie'ye göre şehir güvenliydi, doğa ise vahşi ve ürkütücü. Fakat polis memuru dayısı ona endişelenmemesini söylemiş. Okulda bir 'çatı katı adamı' olduğunu söylemiş. Neden bahsettiği

hakkında en ufak bir fikrim yoktu; o da bana hırsızlara 'ikinci kat adamı', üstlerinde olup onları suçüstü yakalayan polislere de 'çatı katı adamı' dendiğini açıkladı. Dayısı senin kim olduğunu biliyordu, Albert Ellingham'ı kurtaran meşhur polis George Marsh. Ve Dottie onun sözünü dinleyip endişe duymadı."

Geceyi geçirmek için uzaktan başka bir tekne geldi. Albert Ellingham her şey yolundaymış gibi el salladı.

"Her detayı çözmüş değilim," dedi el sallarken. "Bu yüzden buradayız. Ben sana çözdüklerimi anlatacağım sen de kalan boşlukları dolduracaksın. Olayın olduğu gün öğleden sonra Burlington'da olduğunu biliyorum. Postanede ve emniyette görülmüşsün, Iris arabayla dolaşırken Burlington'ın her yerini gezmişsin. Demek ki kaçırma olayına fiziksel olarak dâhil olmadın fakat yanılıyor da olabilirim. Akşama doğru eve varmış olmalısın. Sisin yardımcı olduğunu düşünüyorum, sokakta fazla araba yoktu ve etrafı görmek de zordu. Olağandışı lastik izleri yoktu, yani arabayı her zamanki yerine park ettin. Kocaman ayakkabılar giyip sahte izler bırakmaya çalışmak gibi saçma sapan şeylerle uğraşmadın. Çünkü sana ait ayak izleri bulunsa bile ne olacaktı ki? Zaten hep evimdeydin. *Her zaman orada olup aslında olmayan sensin*. Tünele girdin. Kubbeli yapıya gittin ve orada New York'un en parlak zekâlı kızıyla karşı karşıya geldin. Silahın vardı ama onun silahı daha büyüktü. Kitabı. Sana baktı ve çatı katı adamını tanıdı. Belki de vaktinin kısıtlı olduğunu biliyordu. Bunun senin yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. *Kızıl Dosya*'daki ölmek üzere olan kişi gibi bana bir mesaj bıraktı. İşte bu noktada sözü sana bırakıyorum, George. Anlat bakalım."

"Anlatılacak bir şey yok," dedi George Marsh.

"Öyleyse konuşacak bir şeyimiz yok ve konuşacak bir şey yoksa sanırım..."

Albert Ellingham halata uzanınca George Marsh öne doğru eğilerek elini uzattı.

"Bu gerçek olamaz," dedi. "Bomba."

"Tabii ki gerçek. Ve söz verdiğim gibi bana bilmek istediklerimi anlatmazsan patlatacağım."

"Neden..."

"Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedi Albert Ellingham alçak sesle. "İhtiyacım olan tek şey cevap. Onun sende olduğunu biliyorum. Ve bana vermezsen ikimizin hayatını da bitireceğim. Sonraki adımını dikkatli düşün, George. Şu an olduğum yere boş tehditler savurarak gelmediğimi de aklından çıkarma."

Sessizlik sağır edici olabiliyordu. Suyun tekneye hafif hafif vuruşu, uzaktaki bir kuşun ötüşü... Her kanat çırpış, her küçük dalga bir patlama sesi gibiydi. George Marsh alnında biriken terle öne doğru yarı sallanır vaziyette yaklaştı. Dudaklarını yalayıp defalarca gözlerini kırpıştırdı. Sonra sanki içindeki hava boşalmış gibi yavaşça koltuğuna yaslandı.

"Doğru," dedi Albert, sesi nazikti. "Şimdi anladın. Boşalt hadi sırtındaki şu yükü, George. Konuş. Konuş da rahatla. Hadi, oğlum. Dünya kadar vaktimiz var."

Albert Ellingham'ın sesindeki yumuşaklık George Marsh'ın gözlerini yaşarttı.

"Böyle olacağını tahmin etmemiştim," dedi en sonunda. "Bunu anlaman gerekiyor. Şiddet asla olmayacaktı. Asla. Sadece işler ters gitti."

"Bunu neden yaptın, George?"

George Marsh ellerini birbirine kenetledi.

"Seninle ve arkadaşlarınla takılmaya başlayınca... Biraz boyumdan büyük işlere giriştim. Kâğıt oynadım. Kâğıtta çok iyiyimdir. Kazanıyordum. Ama sonra bir gün New York'ta birilerine yirmi bin dolar borçlandım. Seninle bağlantılı olduğumu biliyorlardı, bu yüzden bahis oynamaya devam etmeme izin verdiler. Kazanacağımı sandım..."

"Para mı?" dedi Albert Ellingham. "George, madem paraya ihtiyacın vardı neden bana gelmedin?"

"*Kumar borçlarımı* ödemen için mi?" dedi George Marsh.

"Yardıma ihtiyacın varsa, yardım ederdim."

"Sonra da bir daha benimle çalışmazdın," dedi George Marsh. "Kendimi bu beladan kurtarıp bir daha da asla bulaşmamam gerekiyordu."

"Bu yüzden karımı ve çocuğumu aldın, öyle mi?" Albert Ellingham'ın sesi biraz yükseliyordu. Boğazını temizleyip kendini topladı. "Devam et," dedi.

"Bir gün," dedi George Marsh başı önünde, "okuldaki çocuklardan birinin şu polisiye dergilerinden birini okuduğunu gördüm. Gidip sordum, o da dergide bir adam kaçırma olayının anlatıldığını söyledi. Bana daha önce böyle bir olayla karşılaşıp karşılaşmadığımı sordu. Karşılaştığımı söyledim. Notlar ya da ipuçları olup olmadığını sordu. O sordukça ben gördüğüm adam kaçırmaların çok basit olduğunun farkına vardım. Birini alıyordun, sonra paranı alıp adamı geri veriyordun. Yüzünü gören olmadığı sürece mesele büyük ölçüde tamamdı. Sonra senin ofisindeki kasada duran parayı düşündüm. Bir anda aklıma geliverdi. O parayı isteyecektim. Doğrusu, Iris'in bundan..."

"Bundan ne?"

George Marsh ovuşturup durduğu ellerinden kafasını kaldırdı.

"Hoşlanacağını sandım," dedi George Marsh.

"Hoşlanmak mı?"

"Heyecan arıyordu, Albert. Kokain kullanıyordu. Biliyorsun. Arkadaş çevresinin nasıl olduğunu da biliyorsun. Eğlence ve macera arıyordu. Burada sıkılmıştı. Kaçırılıp birkaç saatliğine ahırda tutulacaktı, hepsi bu kadar olacaktı. Ertesi gün Iris akşam yemeğinde sana bu hikâyeyi anlatacaktı."

Albert Ellingham bunu zihninde canlandırdığında aynı şeyi düşünmedi.

"Tanıdığım iki kişiyi aldım, beş para etmez iki serseri, beyinleri olduğunu bile düşünmedim. Bir şeyler çalıyorlardı ama kimseye zarar vermezlerdi. Bana birkaç saat yardım etmelerine karşılık onlara ikişer bin dolar teklif ettim. İşleri arabalarıyla yolu kapatmaktı ve Iris arabayla dolaşmaya çıkınca onu yakalayıp gözlerini ve ellerini bağlayıp birkaç saatliğine ahırda tutmaları gerekiyordu. Parayı ben alacaktım. Sonra da onu serbest bırakacaklardı. Belki bir iki çiziği olurdu ama gülerek eve gelecekti. Hatta kahkahalarla..."

"Ama eve gelmedi," dedi Albert. "Gülmüyor da."

"Evet. Evet, evde değil." George Marsh kulağının arkasındaki sigarayı çekti. "Alice arabadaydı. Sanırım bu... İşleri karıştırdı."

George Marsh'ın sesi titriyordu ama Ellingham eliyle devam etmesini işaret etti.

"Dediğin gibi o gün Burlington'daydım. Bana işaret vereceklerdi. *Henry's* lokantasında öğlen yemeği yiyecektim ve iş bittiğinde, yani Iris'i kaçırdıklarında lokantayı arayıp Paul Grady'yi isteyeceklerdi. Saat biri beş geçe garson kız

Paul Grady diye seslendi. Hesabımı ödeyip çıktım ama bir süre daha kentte kalıp Mackenzie'yle çalıştığınız yeri gözetledim. Sonra ikinci otoyoldan eve doğru yola çıktım, yolda bir telefon kulübesinde durdum. Adamlardan biri senin Burlington'dan ayrılacağın zamanı kollayıp beni aradı. O sırada eve varmıştım. Hava sisliydi, etrafta kimseler yoktu. Arkaya park edip tünele girdim. Bir atkı, palto ve şapkaya sarınmıştım. Yapmam gereken tek şey kubbeli yapıda bekleyip, senden parayı almak ve seni bağlamaktı, sonra da telefon kulübesine geri gelecektim. Telefon santralinde bir tanıdığım var, neydi adı..."

"Margo," dedi Albert Ellingham. "Margo Fields. Beni hep rahatsız eden şey bu oldu, o gece sana evinden ulaştık. Dottie'nin gördüğü kişi sensen, eve zamanında dönmüş olamazdın. Sonra sana gelen aramaları başka bir yere bağlatmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladım. Ama Margo polise ifade vermişti. Telefonu senin evine bağladığını söylemişti. Gidip ona yeniden sormak zorunda kaldım ve sonunda gelen aramayı telefon kulübesine bağladığını kabul etti. Ona kimseye söylememesini tembihlediğini anlattı; bunun bir FBI meselesi olduğunu ve bazı şeylerin hem halktan hem benden gizli tutulması gerektiğini söylemişsin. Kubbeli yapıya gittin ve boş olacağını düşünürken Dottie Epstein'le karşılaştın. Ne oldu Dottie'ye?"

"Anlamak zorundasın," dedi George Marsh. "İşe *başlamıştık* bir kere. Tamamlamak zorundaydık. Ona zarar vermek istemedim. *Ne* yapacağımı bilmiyordum. Orada öylece dikilmiş kitabını kalkan gibi tutarak kimseye bir şey anlatmayacağını söylüyordu. Ben de öylece durmuş 'Ne yapacağım ben bu çocuğu?' diye düşünüyordum ki sanırım, 'Gitmene izin veremem," gibi bir şey dedim. Ben nasıl olduğunu anlamadan yerdeki açık deliğe atladı. Yemin ederim, *atladı.* Kaçmaya çalışırken doğrudan deliğe atladı."

George Marsh'ın sesi paramparçaydı ve kendine gelmesi birkaç dakikasını aldı.

"Tanrım, başını yere çok sert vurmuş olmalı. O duvar 3-4 metre var. Peşinden aşağıya indim. Çok fazla kan vardı. İnleyerek yerde sürünmeye çalışıyordu ama başaramadı. Ölüyordu. Kafatası tamamen yarılmış olmalıydı. Onu öyle bıraksaydım daha kötü olacaktı. Yemin ederim daha kötü olacaktı. Yerde sürünüşünü izledim, o kadar korkunçtu ki... Tabancam yanımdaydı ama ona ateş edersem kurşun yüzünden izimi sürüp beni bulurlardı. Ben de bu yüzden duvara yaslanmış bir sopayı kaptım, kapağı açmak için kullandıkları bir şeydi sanırım ve sadece bir kere vurdum, artık hareket etmiyordu..."

Gökyüzü iyice kararmaya başlamıştı.

"O esnada ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Saniyeler içinde oldu. O çocuğa bir şey olmasını asla istemedim. Sen gelmek üzereydin. Düşündüğüm tek şey ortalığı temizlemekti. Onu aşağıdaki likör sandıklarından birine koydum. Sandık, şişelerin arasına koymak için hazırlanmış ağaç yongalarıyla dolu olduğundan kanın bir kısmını emdi. Yerleri alkolle temizledim. Ayakkabılarımı da alkolle ovaladım. Sandığı el arabalarından birine koyup yukarıya, arabama götürdüm."

"Neden onu tünelde bırakmadın?" diye sordu Albert Ellingham.

"Ortalıkta bir ceset olmazsa, görülecek bir şey de olmazdı. Suç mahalli olmazdı. Daha sonra gelip doğru düzgün temizleyebilirdim. Temizlemek zorundaydım. Sonra geri dönüp seninle buluşmak için yerimi aldım. Sana o şekilde vurmak istememiştim fakat çocuk yüzünden o kadar telaşlıydım ki... Parayı alıp tünelden çıktım ve arabama binip uzaklaştım. Yol kenarındaki bir lokantaya girdim.

Birkaç haftadır akşam yemeklerimi orada yemeye başlamıştım o yüzden beni kabul ettiler. Senin evine benim evimden daha yakındı. Herkese sana gitmeden önce yemek yediğimi anlatırdım çünkü bir erkek senin yediğin *crème de o-la-la* gibi Fransız yemeklerini yemek istemezdi; hamburger yemek isterdi. Bundan herkes zevk alırdı. Bir Salisbury bifteği yiyip kahve içerken aramanın gelmesini bekledim. Geleceğini biliyordum. Her şey ona bağlıydı. Akşamları arama geldiğinde evimde telefona cevap veren olmazsa santraldeki Margo aramayı telefon kulübesine yönlendiriyordu, böylece evdeymiş gibi görünüyordum. Orada senin aramanı bekledim ve sonunda aradın. Eve gelecektim. Sonra da çıkıp Iris'i arayan ben olacaktım. Oraya gidince adamlarıma parayı bölüştürüp, Iris'i eve getirecektim. Plan buydu. Ama öyle olmadı."

"Evet," dedi Albert Ellingham. "Olmadı."

"Oraya vardığımda paralarını verdim. Sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum ama onlar da sinirliydi. Iris, Alice yüzünden onlarla boğuşmuş, karşı gelmişti. Ve adamlar benim sandığım kadar aptal ya da zararsız kimseler değillerdi. Bana Ellinghamların ikişer bin dolardan fazla edeceğini söylediler. Beşer bin teklif ettim. İkisi birlikte üzerime atladılar. Daha iyi koşullarda onları alt ederdim ama içlerinden biri İngiliz anahtarıyla kafama vurdu. Kontrolün artık onlarda olduğunu söylediler. Ekibe birinin daha dâhil olduğunu, Iris ve Alice'i başka bir yere götürecekleri ni söylediler. Eğer işler istedikleri gibi gitmezse onun Iris ve Alice'i vurmaya hazır olduğunu söylediler. Bana Iris ve Alice'i nasıl geri alabileceğimize dair talimatlar verdiler. Durum kontrolden çıktı."

"Bu yüzden sonraki gece benimle geldin," dedi Ellingham.

"O noktada düşünme fırsatım oldu," diye karşılık verdi George Marsh. "Iris ve Alice'e ne olduğu hakkında hiçbir

fikrim yoktu ama onları bundan kurtarmak için çabalamak zorundaydım. Elimden ne gelirse yapacaktım."

"Fakat yine de paraların içinden işaretli olanların bazılarını aldın," dedi Albert Ellingham. "Kendini korumak için. Suçu başkasına yıkmak için."

"Adamlara elimde başlarını beladan kurtaracak, her şeyin üstünü örtebilecek bir şey olduğunu göstermek zorundaydım. Vorachek hep aklımdaydı. Baş belasının tekiydi. Onun tutuklandığını görmek hepimizi memnun ederdi. Daha önce seni tehdit etmişti. Yapmam gereken tek şey paranın bir kısmını bir şekilde onun evine yerleştirmekti. Adamlara sorunsuz bir şekilde basıp gidebileceklerini söyleyecektim. Benimle iletişime geçmelerini bekledim. Ama bu hiç gerçekleşmedi. Ben de bu yüzden kendimi vakaya verdim. Bu adamlar hakkında bildiğim her şeyi araştırdım. Elimdeki tüm kaynakları zorladım ama insan o kadar çok parayla kayıplara karışabilirdi. Sonra Iris gölde bulundu..."

George Marsh teknenin kenarından Iris'i üstünde hareketsiz yüzerken gördükleri suya baktı.

"Vorachek'i kim öldürdü?" dedi Albert Ellingham.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Onu vuran kendi adamlarından biriyse hiç şaşırmam. Ya da kalabalıktan ona öfkeli olan biri de yapmış olabilir."

"Iris," dedi Albert Ellingham. "Dottie. Anton Vorachek. Üç kişi öldü. Peki ya Alice? Burada olmamızın nedeni o. Bilmem gereken şey o. Alice nerede?"

George Marsh sonunda çenesini kaldırabilecek kadar kendini toplayarak Albert Ellingham'ın gözlerinin içine baktı.

"Burada ölmemizin kime ne faydası var?" diye sordu.

"Ödemek istediğim bir bedel."

"Alice'in yerini biliyorum," dedi George Marsh.

Albert Ellingham'ın o ana kadarki ihtiyatlı davranışı yok oldu. Yarı ayaktaydı, halatı hâlâ sımsıkı tutuyordu, yüzü renkten renge giriyor, gözlerindeki kılcal damarlar çoğalıyordu. Konuşmaya başladığında sesi hafif bir gürlemeyi andırıyordu.

"Az önce," dedi Albert, "Alice'e ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettin. Kaçırılmasıyla doğrudan bir alakan olmadığını, onu aradığını söyledin."

"Ve sonunda buldum," dedi Marsh.

"*Kızım hayatta mı?*"

George Marsh konuşma boyunca ilk kez arkasına yaslandı. Yine kendisine vaat edilen huzur verici tekne gezisindeymiş gibi kravatını gevşeterek bacaklarını uzattı.

"Şunu kendime sormak zorundayım," dedi, "bu senin oyunlarından biri mi? Oyunları seviyorsun, Albert."

"Bu oyun falan değil. Ya kızımın yerini söyle ya da..."

"Ya da o halatı bırakırsın ve ikimiz de havaya uçarız, öyle mi? Bu kadar mı? Onun yerini söylersem gitmeme izin mi vereceksin? Böyle mi olacak? Sonra o halatı çözeceksin ve kıyıya döneceğiz, sonra da her şey güllük gülistanlık mı olacak?"

"Kıyıya döneceğiz. Hayatına devam edeceksin."

"Nerede?" George Marsh ellerini iki yana açıp omuz silkti. "Hapiste mi? Bana hapiste ne yaparlar haberin var mı, Albert? Çocuk kaçıran bir polise ne yaparlar? *Senin* çocuğunu kaçıran bir polise? Diğer polisler her gün pestilimi çıkarana kadar beni döverler. Tabii şanslıysam. Kıyıda benim için gelecek falan yok."

"Bana Alice'in yerini söylersen anlaşmaya varabiliriz. Kızımı aldıktan sonra sana ne olduğu umurumda bile değil."

"Müthiş bir anlaşmaya varırız. Sonra ne olur? Beni serbest bırakıp belki bir miktar para vaat edersin ve ben de sana onun yerini söylerim. Hayır." Marsh başını iki yana salladı. "Sen asla risk almazsın. Gitmeme izin vermezsin. Alice'e ne olduğunu bildiğim sürece beni kontrol altında tutmak istersin. Ve eğer beni öldürecek olursan da asla öğrenemezsin."

George Marsh ceketini çıkarabilecek kadar öne eğildi. Albert Ellingham nutku tutulmuş halde onu izliyordu, yüzü renkten renge giriyordu.

"Sana gerçeği söylememin bu kadar uzun sürmesine şaşırıyorum," dedi ayağa kalkıp ceketinin kollarını çıkarırken. "Sanırım tüm yükümden kurtulacağım o günü bekliyordum ve işte geldi. Haklısın. Anlatmak iyi gelecek. Yoruldum artık. Sen de bütün o kirli sırlarından yorulmuş olmalısın. Mackenzie'nin hiçbirinden haberi olmadığına bahse girerim. Gazetelerin, verdiğin rüşvetler, sakladığın yalanlar, dizginlerini elinde tuttuğun politikacılar. Muhteşem Albert Ellingham..."

"Ben öyle şeyler..."

"Ve Alice. Alice'den de haberim var. En büyük sırrın o mu?"

Marsh ayağa kalkıp ceketini çıkarma işini bitirdikten sonra Albert Ellingham'ın yanındaki koltuğa oturdu. Pantolonunun cebinden bir çakmak çıkardı.

"İkimiz için de dönüş yok," dedi dudaklarının arasındaki sigarayı yakarken.

Bir dakika geçmeden, çevredeki insanlar gördükleri parlak alev topunun ardından kuşları geceye savuran büyük bir patlama sesi duydular. Patlamanın etkisiyle *Wonderland*

parçalara ayrıldı ve içindekiler havaya uçtu. İlerleyen haftalarda Champlain Gölü kıyısına tekne ve insan parçaları vuracaktı.

25

"Neden kitap yazıyorsun?"

Nate kubbenin karanlığında Stevie'nin karşısında yerde oturuyordu. İkisi de dizlerini yukarı doğru çekmiş, paltolarına sıkıca sarınmışlardı. Stevie, ıssız yerlerin alışıldığında insana çok gürültülü gelebildiğini fark etti. Kulak rahatlıyordu ve tüm sesler açığa çıkıyordu. Düşen her yaprak yumuşak bir etki bırakıyordu. Rüzgârın süpürdüğü her yüzeyin kendine has bir sesi vardı. Karanlıkta yaşayan her şeyin ki çok fazla şey yaşıyordu, minik bir ayak sesi vardı. Baykuşlar ötüyordu. Tahtalar çatırdıyordu. Tam bir curcunaydı.

"Bilmem," dedi Nate. "Nasıl yapıldığını bildiğim başka bir şey yok."

"Bu bir neden değil."

"Bilmiyorum. Sadece yazıyorum. Bir nedeni olması şart mı?"

"Biz bilmesek bile her şeyin bir nedeni vardır," dedi Stevie. "Güdü."

"Tamam," dedi Nate. "Benim güdüm ejderhaları tercih etmem."

"Neye?"

"Ejderhaların olmamasına."

Stevie çimlerin karşı tarafındaki Büyük Köşk'e baktı. Pencereler karanlıkta dışarıya uzanan biçimsiz dikdörtgenler gibi parlıyordu. Ay, evin ana hatlarını belirginleştiriyor, sütunlu giriş, kapıyı tamamen gölgede bırakıyordu. Sizi görebilen ama erişmenize izin vermeyen dev bir yaratığa benziyordu. Dışarıda, Neptün heykelinin üstündeki spot lamba Neptün'ün zıpkınını aydınlatıyordu. Şimdi Büyük Köşk belli belirsiz ve neredeyse görünmezken Stevie oranın neye benzediğini tam anlamıyla ilk kez görüyordu. Üzerine inşa edildiği dağın bile varlığını istemediği çıldırmış bir yerdi. Baltalı Dağ diyorlardı çünkü şekli bir baltaya benziyordu. İşte o dağ, ne patlatılmayı ne de üzerindeki ağaçların kesilmesini istemişti. *Bu okulla ilgili hiçbir şeyi istememişti, bu yüzden de onu yapan aileyi yok etti,* diye düşündü Stevie. Onları geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek yavaş ve dikkatli lokmalarla yedi.

Stevie'nin zihni onunla oyun oynuyordu.

"Titrek Norb ne yapıyor?" diye sordu Stevie kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak.

"Hiç. Dingildek Duvar gibi. Yani… İçine bir şeyler koyabiliyorsun ve hiç kimse görmüyor."

"Bir şeyleri gizleyen bir duvar mı? Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Esasen titriyor," dedi Nate. "Sanki nefes alıyormuş, nabzı atıyormuş gibi görünüyor. Titrek Norb'u kitaba koymayacağım."

Stevie, çimlerin öbür ucunda ona gözdağı veren bu hastalıklı ev dururken, titreyen, nefes alan duvar fikrinden hoşlanmamıştı. Buraya neden gelmişti? Sfenkslerin arasından neden geçmişti? Hayes öldükten sonra neden geri dönmüştü? Daha ne kadar ihtar gerekiyordu?

Ah, işte geliyordu. Kalbini içeriden parmaklarıyla sıkarak ritmini bozan, her şeyi mahvedene kadar kulağına kötülükler fısıldayan, göğsünde yükselen o canavar. Son aşamaya gelmiş her şey gibi o da geliyordu.

"Hoşuma gitti," diye yalan söyledi.

"Titrek Norb'u anlamıyorsun. Titrek Norb'u kimse anlamıyor."

"Ben anlamaya çalışıyorum."

"Titrek Norb'u kimse anlamaya çalışmıyor," dedi Nate. "İçeride beklemek ister misin?"

"Hayır," dedi Stevie.

"Neden?"

"Çünkü kıpırdayamıyorum."

En azından bu doğruydu. Nate, Larry, Fenton ve Hunter'ın gerçekliğine tutunarak telefonunu sıkıca kavrayıp hareketsiz beklerse, Stevie içindeki canavarı yönetebilirdi. Yapmak zorundaydı. *Cevabı biliyordu.*

"Adı neden Norb?" dedi kendini konuşturmaya çalışarak.

"'Orb' yazmaya çalışırken yanlışlıkla 'Norb' yazdım ve öyle bıraktım. Stevie, ben ciddiyim, hava çok soğuk. Janelle ve Vi..."

"Ya çözdüysem?" dedi Stevie. "Ya gerçekten başardıysam?"

Nate bir an durakladı.

"Müthiş bir şey olur," dedi.

"Korkuyorum."

Neden korktuğunu sormaması ya da Stevie'ye korkmamasını söylememesi takdir edilesiydi. Belki de amaçladığın şeyi yapmanın ne kadar ürkütücü olduğunu anlamıştı. Belki geceleri canavarları görebiliyordu. "*Bunu* neden yapıyorsun?" diye sordu Nate. "Neden polisiye?"

Stevie bunu daha önce düşünmüştü.

"Polisiye hikâyeler ve cinayetlerde bir sürü bilgi elde edersin. Mekân. Zaman. Hava durumu. Yapılar. Yeryüzü. Akıp giden her şey. Bir odadaki her nesne. Söylenen her şey. Bunlar çok fazladır. Ve hepsine bakarak örüntüyü, öne çıkan şeyi bulmak ve anlamlı olan şeye ulaşmak zorundasın. Tel örgülere bir iplik parçası mı takılmış? Birisi bir ses mi duymuş? Masanın altında bir parmak izi mi varmış? Binlerce parmak izi olabilir, peki ama hangisi bir anlam ifade ediyor? Yeryüzündeki her şeyi alıp mühim olan tek şeye ulaşıyorsun. İşte böyle bir şey. Ve sonra da işleri yoluna koyuyorsun."

"Yani sen cevapları bulmak istiyorsun, ben cevapları uydurmak istiyorum," dedi Nate. "Sanırım terapiye vereceğimiz bir ton para cebimize kalmış oldu."

"Ha bir de muayene eldivenlerimi giymek istiyorum," dedi Stevie.

"Onu hepimiz istiyoruz." Nate hafiften gülümsedi.

"Güldüğünde komik oluyorsun," dedi Stevie. "Bulutlu bir günde ortaya çıkan gökkuşağı gibi."

"Sakın bir daha böyle bir şey söyleme."

Stevie'nin betonun üstünde duran telefonu takır tukur sesler çıkardı. Ses öyle şok ediciydi ki bir an irkildi. Ekranda Larry'nin ismini görünce hemen açtı.

"Selam," dedi.

"Stevie," dedi Larry tuhaf derecede dümdüz bir sesle. "Beni aramana sebep olan şey neydi?"

"Kötü bir his," dedi Stevie. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Larry'nin sesi kesildi.

"Alo?" dedi Stevie. "Neler oluyor?"

"Stevie... Ev yanıyordu. Korkunçtu, Stevie. Gazı açık unutup sigara yakmış olabileceğini düşünüyorlar. Birinci katta bir ceset buldular. Şu senin profesörmüş, Dr. Fenton."

Stevie kahkaha atmak üzere olduğunu hissetti. Komik değildi fakat kahkahası çıkmak istiyordu.

"Merdivende birini daha bulmuşlar. Bir yeğeni varmış..."

Kahkaha belki de kusma dürtüsünden kaynaklanıyordu.

"Acaba o..."

"Durumu nasıl bilmiyorum. Stevie, bir şeylerin ters gittiğini biliyordun..."

Nate öne doğru eğildi. Kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Telefonda garip davranıyordu."

"Yanında başka biri var mıydı? Sesi nasıl geliyordu?"

Şimdi olmaz... Çocuk orada. Çocuk orada!

"Stevie?"

Her şey kararıyordu. Gece olmuştu, karanlık olması normaldi ama şimdi gece daha çok çöküyordu. Stevie

arkasına yaslanıp yere uzanma vaktinin geldiğini hissetti. Nate üzerine eğilerek iyi olup olmadığını sordu ama Stevie onu doğru düzgün duyamıyordu.

Sırtüstü yattığını ve yeryüzündeki diğer ışıkların kardığını, yalnızca başının üzerinde aydınlık tek bir nokta kaldığını fark etti. Aşağıya doğru ışık veren iğne ucu kadar, mavi bir şeydi. Mudge'la birlikte kestikleri inek gözünü anımsatan parlak siyah bir gözün içindeydi. Her şeyin birleştiği ve göremediğin o nokta neydi?

Stevie, kubbeli yapının tavanından ona göz kırpan Edward King'in güvenlik kamerasının küçük mavi gözüne küfredebilirdi.

Hepsini görmüştü.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazarken kendimi çoğunlukla bir şeyler uydurup kendi kendine konuşan yapayalnız bir ucube gibi hissediyorum. Bu betimleme, süreç içinde neler olup bittiğini oldukça iyi anlatıyor. AMA! Aslında yalnız değiliz! Kitaplar aileler, arkadaşlar, yayıncılar, editörler, ajanslar, gazeteciler, pazarlamacılar, kitapçılar ve kütüphaneciler sayesinde oluşuyor. Yani bir kitabı oluşturup şekillendirmeye ve sonra da okurlara ulaştırmaya yardımcı olan çok sayıda insan var.

Katherine Tegen'e rehberliği ve desteği için, Mabel Hsu'ya editörlük sürecinde bu kitaba önderlik ettiği için, olağanüstü editörüm Beth Dunfey'ye inanılmaz derecede aydınlatıcı notları ve sonsuz pozitifliği için, HarperCollins çalışanlarının her birine her adımda (ki çok fazla adım var) bu kitaba gösterdikleri özen için binlerce teşekkürler!

Temsilcim ve suç ortağım Kate Schafer Testerman'a çok teşekkürler. O işinin en iyisi. Onu kimseye kaptırmam. Uzak durun. O benim! Asistanım Kate Welsh'e ve mükemmel çalışma tablolarına da çok teşekkür ederim. Cinayetlerin Kadını, Sarah Weinman'a desteği ve tüm davalı hikâyeleri için çok teşekkürler.

Harika arkadaşlarıma çok ama çok teşekkür ederim. Muhteşem oldukları ve derin öykü ve leksikoloji bilgilerini benimle paylaştıkları için çok şanslıyım. Cassie, Clare, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link ve Robin Wasserman, hepinize çok teşekkürler. Onların bilgeliğinin yaşamıma ve işime zenginlik kattığını söylersem abartmış olmam. Sevdiğim şeyi yapmam konusunda ısrarcı olup beni kendisiyle birlikte podcast yapmaya teşvik eden dos-

tum Dan'e teşekkür ederim. O çıkış noktası olmasaydı nerede olurdum emin değilim. Ayrıca Jason Keeley, Paula Gross, Alexander Newman, John Green, Kirsten Rambo, Peggy Banaszek, Sahannon Skalski, Alexis Fisher, Crista Kazmiroski ve Julie Polk'a bana ayırdıkları zaman ve daha pek çok şey için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız. (Sen hariç, Keeley. Sen *idare edersin*.)

Bana duydukları sevgi ve sonsuz destekleri için ebeveynlerime teşekkür ederim.

Güzel kızım Zelda'ya teşekkürler. O benim pis kokulu meleğim ve ben yazarken aralıksız üç saat havladığı anlarda bile benim için kusursuz. Neticede birinin evi yağmacılardan koruması gerekiyor!

Bu kitabın tam ortasında evlendim! Beni en yeni üye olarak aralarına kabul eden muhteşem İngiliz aileme teşekkür ederim. Yeni birer anne, baba, erkek ve kız kardeşe ve çok tatlı iki yeğene sahip olmak harika. Beni aralarına aldıkları için çok ama çok teşekkür ederim.

İsmini zikretmeyeceğim kocama teşekkürler. Ona *Aşkın Ta Kendisi* diyeceğiz. (Büyük! Çok büyük!) (Ama öyle. Aşkı kastediyorum.) (Çoook büyük.)

Ve teşekkürler. SANA diyorum. Bu kitabı okuduğun için sana teşekkür ederim. Bu kitabın varoluş sebebi SENSİN!

PDF NOKTASI